"Suspans la cote maxime"
DAILY MAIL

Jeffery
Deaver

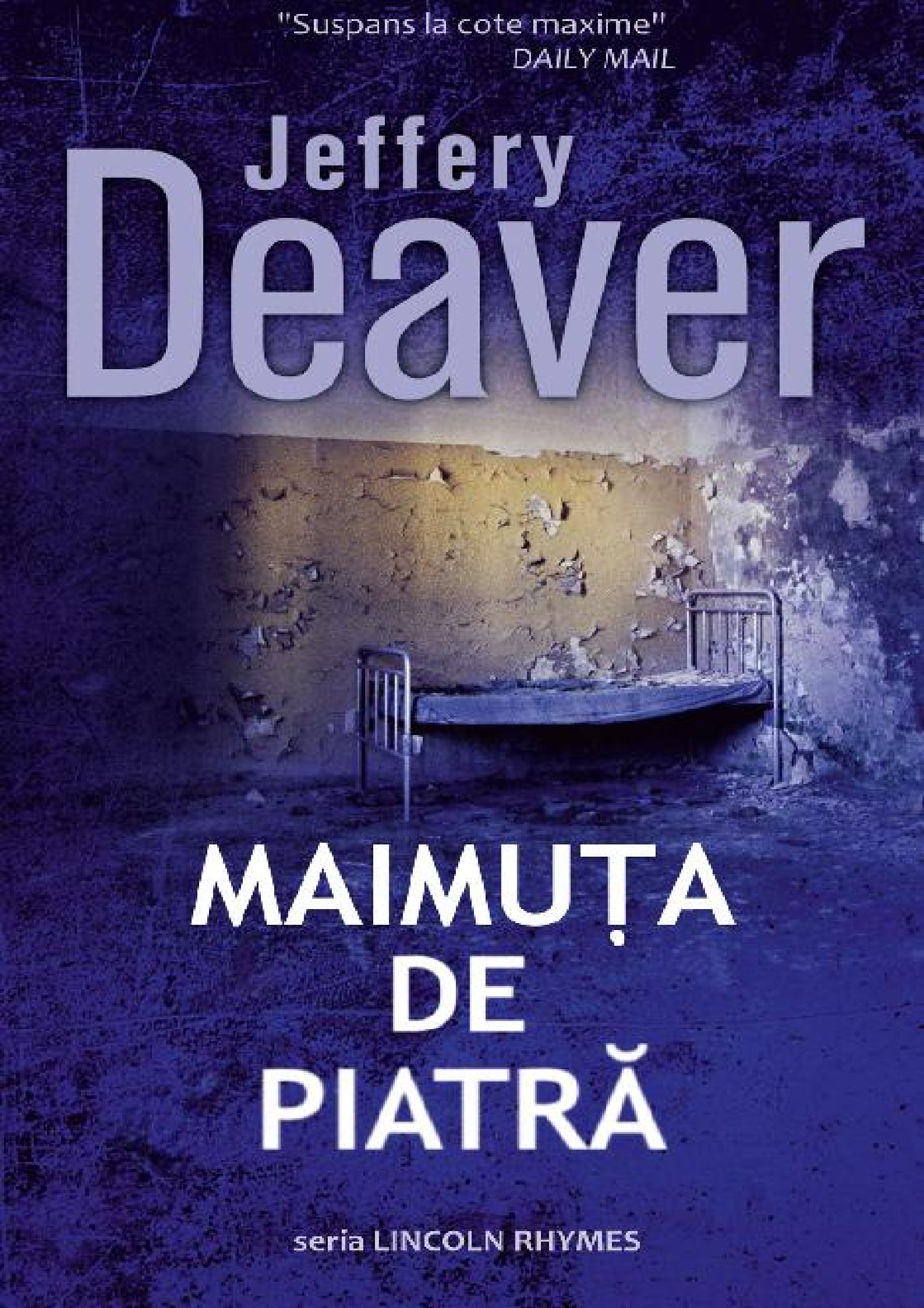

MAIMUȚA DE PIATRĂ

seria LINCOLN RHYMES

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER, JEFFERY
Maimuţa de piatră / Jeffery Deaver; trad.: Daniela Truţia Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-54-0040-8

I. Truţia. Daniela (trad.)
821.111 (73)-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

Jeffery Deaver
The Stone Monkey
© 2002 by Jeffery Deaver
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleza
DANIELA TRUŢIA
© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

septembrie 2009

ISBN 978-973-54-0040-8

JEFFERY DEAVER

MAIMUȚA DE PIATRĂ

Lincoln Rhyme 4

Titlul original: *Stone Monkey*, 2002

Traducere din limba engleză de DANIELA TRUȚIA

Cuprins

Nota autorului
I Capul-de-șarpe
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8

II Țara cea frumoasă
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22

III Cartea viilor și a morților
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29

IV Tăind coada Dragonului
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33

Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
V Toate la timpul lor
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
MULȚUMIRI

În memoria celor pe care i-am pierdut la 11 septembrie 2001, a căror singură vină a fost dragostea pentru toleranţă şi libertate, şi care vor rămâne de-a pururi în inimile noastre.

Nota autorului

Includ aici unele informaţii care ar putea fi utile cititorilor nefamiliarizaţi cu anumite aspecte ale vieţii chinezilor, descrise în această carte.

GEOGRAFIA. Majoritatea chinezilor imigranţi ilegal în Statele Unite provin de pe coasta de sud-est a ţării, de regulă din două provincii: provincia Guangdong, situată mult la sud, unde se află şi Hong Kong, apoi, imediat la nord, provincia Fujian, al cărei oraş principal este Fuzhou, un mare centru maritim şi probabil cel mai mare punct de îmbarcare pentru imigranţii ilegali care-şi încep călătoria spre alte ţinuturi.

LIMBA. Limba chineză scrisă este aceeaşi pe tot cuprinsul ţării, însă cea vorbită prezintă mari diferenţe de la o regiune la alta. Principalele dialecte sunt cel cantonez, în sud, minnanhua în Fujian şi Taiwan, mandarin sau Putonghua la Beijing şi în nord. Puţinele cuvinte chinezeşti folosite în cartea de faţă sunt în dialectul Putonghua, care este limba oficială a ţării.

NUMELE. Prin tradiţie, numele chinezeşti sunt atribuite invers decât cele din SUA şi din Europa. De exemplu, în cazul lui Li Kangmei, Li este numele de familie, iar Kangmei, cel de botez. Unii chinezi din zonele mai urbanizate ale Chinei sau care au legături strânse cu Statele Unite ori alte culturi occidentale pot adopta un nume de botez occidental, care fie înlocuieşte, fie se adaugă la numele de botez chinezesc. În astfel de cazuri, numele anglicizat precede numele de familie, de exemplu Jerry Tang.

J.D.

I
Capul-de-şarpe

Marţi, de la Ora Tigrului, 4.30 A.M.,
până la Ora Dragonului, 8 A.M.

> Cuvântul Wei-Chi constă din două cuvinte chinezeşti – Wei, care înseamnă „a încercui”, şi Chi, care înseamnă „bucată”. Cum jocul reprezintă o luptă pentru supravieţuire, el s-ar putea numi „jocul de-a războiul”.
>
> Danielle Pecorini şi Tong Shu
> *Jocul Wei-Chi*

Capitolul 1

Ei erau dispăruţii, ei erau nefericiţii.

Pentru contrabandiştii de fiinţe umane – numiţi şi capete-de-şarpe – care-i cărau prin lume ca pe nişte baloturi de marfă stricată, ei erau *ju-jia,* purcei.

Pentru agenţii americani ai INS[1], care le opreau bărcile, îi arestau şi-i deportau, ei erau indivizii fără acte.

Ei erau cei plini de speranţă. Cei care lăsau în urmă case şi familii şi o mie de ani de tradiţie pentru certitudinea aspră a unor ani de riscuri şi muncă grea pe viitor.

Cei care aveau fie şi cea mai palidă şansă de a prinde rădăcini într-un loc în care familiile lor să poată prospera, un loc în care libertatea, banii şi fericirea erau, după cum mergea vorba, la fel de fireşti ca lumina soarelui şi ca ploaia.

Ei erau marfa lui fragilă.

Străduindu-se să-şi menţină echilibrul în condiţiile unor valuri furioase, înalte de cinci metri, căpitanul Sen Zi-jun îşi croi drum de pe punte până la două niveluri mai jos, în cala cea întunecoasă, pentru a duce vestea tristă că săptămânile de chinuitoare călătorie riscau să fie în zadar.

Era o zi de marţi, luna august, chiar înainte de revărsatul zorilor. Căpitanul cel îndesat, ras în cap şi cu mustaţă stufoasă, tunsă cu migală, se strecură pe lângă containerele goale, prinse cu odgoane de puntea lungă de şaptezeci şi doi de metri a vaporului *Dragonul din Fuzhou,* drept camuflaj, şi deschise uşa grea de oţel a calei. Privi în jos la cei douăzeci şi ceva de oameni înghesuiţi acolo jos, în spaţiul acela mohorât şi lipsit de ferestre. În apa care băltea sub paturile ieftine pluteau gunoaie şi jucării de plastic.

În pofida valurilor puternice, căpitanul Sen – un lup de mare cu o vechime de treizeci de ani – coborî treptele metalice fără să se sprijine de balustradă şi păşi până în mijlocul calei. Verifică aparatul pentru măsurarea nivelului de dioxid de carbon, pe care-l găsi acceptabil, deşi aerul era îmbâcsit de duhoarea motorinei şi a corpurilor umane care trăiseră îngrămădite laolaltă vreme de două săptămâni.

Spre deosebire de mulţi alţi căpitani şi echipaje care lucrau pe „găleţi" – vapoare cu imigranţi ilegali – şi care, în cel mai bun caz ignorau pasagerii, dacă nu cumva se întâmpla chiar să-i bată sau să-i violeze, Sen se purta frumos cu ei. Era chiar convins că face o faptă bună transportându-i pe aceşti oameni dintr-un loc unde duseseră o viaţă plină de lipsuri spre altul care promitea, dacă nu certitudinea îmbogăţirii, cel puţin speranţa unei vieţi mai fericite în America, *Meiguo* în chineză, adică „Ţara cea Frumoasă".

Totuşi, în aceasta călătorie, majoritatea imigranţilor îl priveau cu neîncredere. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Oamenii îşi închipuiau că era înţeles cu contrabandistul care închiriase vaporul – Kwan Ang, cunoscut de toţi sub porecla de Gui, Strigoiul. Din pricina vestitei violenţe a acestuia din urmă, eforturile căpitanului Sen de a înfiripa o conversaţie cu imigranţii nu dăduseră roade, cu excepţia unei singure persoane, cu care se împrietenise. Chang Jingerzi – care prefera numele occidental de Sam Chang – fost profesor de colegiu în vârsta de patruzeci şi doi de ani, dintr-o suburbie a uriaşului oraş-port Fuzhou, din sud-estul Chinei. Acesta îşi ducea întreaga familie în America: soţia, cei doi fii şi pe tatăl său, rămas văduv.

De vreo şase ori în timpul călătoriei, Chang şi Sen şezuseră în cală, sorbind din rachiul tare *mao-tai,* din care căpitanul avea pe vas provizii

îndestulătoare, şi discutaseră despre viaţa din China şi din Statele Unite.

Acum căpitanul Sen îl zări pe Chang aşezat pe un pat pliant, într-unul din colţurile îndepărtate ale calei. Bărbatul cel înalt şi liniştit se încruntă, drept răspuns la expresia din privirea căpitanului. Chang îi dădu fiului său adolescent cartea din care citise familiei şi se ridică să-l întâmpine pe Sen.

Toţi cei din jur amuţiră.

— Radarul ne arată un vas care se apropie în viteză ca să ne intercepteze.

Cei care-l auziseră îl priviră cu chipuri îngrozite.

— Americani? întrebă Chang. Paza de Coastă?

— Aşa-mi închipui, răspunse căpitanul. Ne aflăm în apele teritoriale americane.

Sen se uită la figurile înspăimântate ale imigranţilor din jurul lui. La fel ca în numeroase alte asemenea transporturi ilegale făcute de Sen, şi între aceşti pasageri – mulţi dintre ei întâlnindu-se aici pentru prima oară – se legase o relaţie strânsă de prietenie. Acum se ţineau de mâini sau şuşoteau între ei, căutând sau oferind vorbe de liniştire. Privirea căpitanului se opri asupra unei femei care ţinea în braţe o fetiţă de vreun an şi jumătate. Mama – cu faţa brăzdată de cicatrici de pe urma bătăilor încasate într-un lagăr de reeducare – îşi plecă fruntea şi începu să plângă.

— Ce-i de făcut? întrebă neliniştit Chang.

Căpitanul Sen ştia că Chang fusese disident activ în China şi că încercase cu disperare să fugă din ţară. Dacă era deportat de Serviciul de Imigrare din SUA, probabil avea să sfârşească într-una dintre temutele puşcării din vestul Chinei, ca deţinut politic.

— Nu suntem departe de punctul de debarcare. Navigăm cu viteză maximă. Ar fi şanse să ajungem suficient de aproape ca să vă trimitem la ţărm cu bărcile de salvare.

— Nu, nu, protestă Chang. Cu valuri ca astea? Am muri cu toţii.

— Mă îndrept către un port natural. Apa ar trebui să fie destul de liniştită ca să puteţi sui în bărci. Pe ţărm vă aşteaptă camioane care urmează să vă ducă la New York.

— Şi dumneata? întrebă Chang.

— Eu am să mă pierd din nou în furtună. Până când valurile le vor permite americanilor să urce la bord, voi veţi goni deja în viteză pe şosele de aur, către oraşul diamantelor… Spune-le tuturor să-şi adune lucrurile. Numai lucrurile cele mai importante. Ia-ţi banii şi fotografiile. Renunţă la toate celelalte. Drumul până la ţărm va trebui parcurs în mare grabă. Rămâneţi sub punte până când eu sau Strigoiul vă spunem să urcaţi.

Căpitanul Sen urcă grăbit scara abruptă, îndreptându-se spre punte. În timp ce suia treptele, rosti o scurtă rugăciune pentru supravieţuire, adresată zeiţei protectoare a marinarilor, Tian Hou, abia reuşind să se ferească de un zid de apă cenuşie care se prăvălea peste bordul vasului.

Pe punte îl găsi pe Strigoi aplecat deasupra radarului, cu ochiul lipit de manşonul de protecţie. Stătea absolut neclintit, bine proptit pe picioare, ca să facă faţă zbuciumului mării.

Unii contrabandişti se îmbrăcau ca nişte gangsteri cantonezi înstăriţi din filmele lui John Woo, însă Strigoiul purta întotdeauna ţinuta clasică adoptată de majoritatea chinezilor: pantaloni simpli şi cămaşă cu mânecă scurtă. Era musculos, dar mic de statură, cu obrazul ras, cu părul ceva mai lung decât clasicul om de afaceri, dar niciodată dat cu gel sau spray.

— Ne vor intercepta în cincisprezece minute, zise contrabandistul.

Chiar şi acum, când se confrunta cu interdicţia şi cu arestul, rămânea la fel de impasibil ca un vânzător de bilete dintr-o staţie de autobuz provincială.

— Cincisprezece minute? se miră căpitanul. Imposibil. Cu ce viteză înaintează?

Sen se duse la masa cu hărţi, punctul central al oricărui vas care traversează oceanul. Pe masă se găsea o hartă nautică a zonei, emisă de Agenţia Topografică a Departamentului Apărării din SUA. Trebuia să determine poziţia relativă a celor două vase, bazându-se pe hartă şi pe radar. Din cauza riscului de a fi detectat, GPS-ul *Dragonului,* radioemiţătorul de urgenţa EPIRB[2] şi GMDSS[3] erau deconectate.

— Cred că le trebuie cel puţin douăzeci de minute să ne ajungă, zise căpitanul.

— Nu, am calculat distanţa pe care au parcurs-o de când i-am detectat.

Căpitanul Sen aruncă o privire spre marinarul de la cârma vasului *Dragonul din Fuzhou,* năduşit, cu mâinile încleştate pe cârmă, în efortul de a menţine cât de cât cârma în ax printr-o parâmă înfăşurată în jurul unuia dintre cavilele timonei, adică aliniată cu coca vasului. Motoarele mergeau cu toată puterea înainte. Dacă Strigoiul nu se înşela în privinţa momentului în care cuterul avea să-i intercepteze, însemna că nu vor avea suficient răgaz să ajungă la adăpostul portului. Tot ce puteau spera era să se apropie la mai puţin de un kilometru de ţărmul stâncos – îndeajuns de aproape ca să lanseze bărcile la apă, la cheremul valurilor învolburate şi neiertătoare.

— Ce fel de arme ar putea avea la ei? întrebă Strigoiul.

— Nu ştii?

— Nu mi s-a întâmplat niciodată să fiu întors din drum, răspunse Strigoiul. Spune-mi tu.

Lui Sen i se întâmplase de două ori ca vase aflate sub comanda lui să fie oprite şi verificate – din fericire, în călătorii legale, nu când transporta imigranţi pentru contrabandişti. Totuşi, fusese o experienţă traumatizantă. Vreo doisprezece membri ai Pazei de Coastă năvăliseră înarmaţi pe vas, în timp ce un altul, rămas pe puntea cuterului,

aţintea o mitralieră cu două ţevi asupra lui şi a echipajului. Ba chiar aveau şi un mic tun.

Îi spuse Strigoiului la ce se puteau aştepta.

Acesta încuviinţă din cap.

— Trebuie să ne analizam opţiunile.

— Care opţiuni? întrebă la rândul său căpitanul Sen. Doar nu-ţi trece prin minte să *opui rezistenţa?* Nu. Sunt categoric împotrivă.

Contrabandistul nu răspunse. Rămase nemişcat la masa radarului, cu privirea aţintită asupra ecranului.

Omul părea calm, dar, din câte presupunea Sen, trebuie să fi fost furios la culme. Niciun contrabandist dintre toţi cei cu care colaborase până acum nu luase atâtea măsuri de precauţie pentru a nu fi prins sau detectat, cum făcuse Strigoiul în călătoria de acum. Cei douăzeci şi patru de imigranţi fuseseră adunaţi într-un depozit părăsit de la marginea oraşului Fuzhou, unde aşteptaseră vreme de două zile, supravegheaţi de un acolit al Strigoiului – un „contrabandist mărunt”. Acesta îi suise pe chinezi într-un Tupolev 154 închiriat, care se îndreptase către un aerodrom militar părăsit din apropierea oraşului Sankt Petersburg din Rusia. Acolo chinezii urcaseră într-un container de mărfuri, în care fuseseră transportaţi pe o distanţă de 120 km, până în oraşul Viborg, unde fuseseră îmbarcaţi pe *Dragonul din Fuzhou,* adus de Sen în portul rusesc cu numai o zi înainte. Însuşi căpitanul completase actele şi documentele vamale – totul ca la carte, pentru a nu trezi suspiciuni. Strigoiul li se alăturase în ultima clipă, iar vasul pornise în călătorie la ora programată. *Dragonul* navigase pe Marea Baltică, pe Marea Nordului, prin Canalul Mânecii, după care traversase cunoscutul punct de plecare pentru voiaje transatlantice din Marea Celtică – 49° N 7° V – apoi pornise în viteză spre sud-vest, în direcţia Long Island, New York.

Nici măcar un singur detaliu al călătoriei n-ar fi putut trezi suspiciunea autorităţilor americane.

— Cum de ne-a descoperit Paza de Coasta? se miră căpitanul.

— Poftim? întrebă absent Strigoiul.

— Cum de ne-au găsit. Nimeni nu avea cum să ne descopere. E absolut imposibil.

Strigoiul îşi îndreptă spatele şi ieşi din cabină, în mijlocul urgiei, strigând peste umăr:

— Cine ştie? O fi fost vreo vrăjitorie.

Capitolul 2

— I-am ajuns, Lincoln. Vasu' se îndreaptă spre ţărm, da' n-o s-ajungă acolo. Nu, dom'ne, nici vorba. Auzi, da' chiar merită să-l numesc „vas"? Io cre' că da. E prea mare pentru un barcaz.

— Nu ştiu, răspunse Lincoln Rhyme cu un aer absent, adresându-se lui Fred Dellray. Nu mă prea pricep la navigat.

Dellray, un lungan deşirat, era agentul FBI însărcinat de autorităţile federale cu misiunea de a-l găsi şi aresta pe Strigoi. Nici cămaşa galben pai, nici costumul negru, la fel de închis la culoare ca pielea lui lucioasă, nu văzuseră prea de curând fierul de călcat, dar de fapt nimeni dintre cei din cameră nu arăta prea odihnit. În ultimele douăzeci şi patru de ore, cei şase oameni adunaţi în jurul lui Rhyme locuiseră practic aici, în acest sediu greu de imaginat – sufrageria locuinţei din oraş a lui Rhyme, din Central Park West, care amintea nu de salonul victorian de odinioară, ci mai curând de un laborator criminalistic, plin de mese, echipament, computere, substanţe chimice, tot felul de sârme, precum şi de sute de cărţi şi reviste de criminalistică.

Echipa includea oameni ai legii, reprezentând atât autorităţile locale, cât şi pe cele federale. Din partea statului New York venise locotenentul Lon Sellitto, detectiv la Brigada Omucideri a NYPD, cu hainele mult mai şifonate decât Dellray şi mult mai corpolent (se mutase de curând în Brooklyn, împreună cu prietena sa, care, după cum îi informase cu mândrie şi tristeţe în glas poliţistul, gătea la fel de bine ca Emeril[4]). Era de faţă şi tânărul Eddie Deng, detectiv american de origine chineză, care lucra la Secţia 5 a NYPD, de care ţinea şi Chinatown. Deng era un bărbat îngrijit, elegant şi atletic, cu ochelari de soare Armani şi păr negru, modelat cu gel în ţepi ca de arici. Deng

era partenerul provizoriu al lui Sellitto: colegul uriaşului detectiv, Roland Bell, plecase acasă, în Carolina de Nord, în urmă cu o săptămână, la o reuniune de familie cu cei doi fii ai săi, ocazie cu care, din câte se aflase, se împrietenise cu o poliţistă de prin partea locului, Lucy Kerr. Ca atare, îşi prelungise vacanţa cu încă vreo câteva zile.

Din partea federalilor venise Harold Peabody, în vârstă de vreo 50 de ani, un mărunt director administrativ cu corpul ca o pară şi ager la minte, care ocupa un post de conducere la secţia din Manhattan a Serviciului de Imigrare şi Naturalizare. Peabody nu vorbea prea mult despre el însuşi, lucru obişnuit la toţi funcţionarii din administraţie în preajma vârstei de pensionare, însă vastele lui cunoştinţe în probleme de imigrare atestau o lungă şi frumoasă carieră în acest serviciu.

Peabody şi Dellray avuseseră mai multe altercaţii în decursul acestei investigaţii. După incidentul cu vasul *Golden Venture* – când zece imigranţi ilegali se înecaseră odată cu eşuarea vasului de contrabandă în dreptul Brooklynului – preşedintele Statelor Unite ordonase ca FBI să preia de la INS jurisdicţia asupra principalelor cazuri de pătrundere ilegală, urmând să beneficieze şi de sprijinul CIA. Serviciul de Imigrare avea mult mai multă experienţă cu contrabandiştii şi activităţile lor de transportare a imigranţilor decât FBI, aşa că nu fusese prea încântat să cedeze jurisdicţia către alte agenţii – în special uneia care insista să lucreze cot la cot cu NYPD şi, să zicem, cu consultanţi din afara instituţiei, ca Lincoln Rhyme.

Peabody era secondat de un tânăr agent INS, pe nume Alan Coe, un tip trecut de treizeci de ani, cu păr roşcat şi tuns scurt. Energic, însă acru şi îmbufnat, Coe era şi el o enigmă: nu vorbea deloc despre viaţa sa personală şi prea puţin despre

carieră, cu excepţia cazului Strigoiul. Rhyme remarcase că toate costumele lui Coe erau cumpărate de la magazinele de tip outlet – elegante, dar cu cusături vizibile – în timp ce pantofii lui negri şi prăfuiţi aveau tălpi groase de cauciuc, tipice pentru oamenii de pază: încălţămintea perfectă pentru a prinde un hoţ de magazin asupra faptului. Singurele ocazii când Coe devenea mai vorbăreţ erau atunci când ţinea câte o predică spontană – şi plicticoasă – despre neajunsurile imigraţiei ilegale. Cu toate acestea, Coe muncea fără răgaz şi îşi dădea toată silinţa să pună mâna pe Strigoi.

În ultima săptămână mai apăruseră şi dispăruseră câţiva alţi funcţionari mărunţi, cu diverse atribuţii legate de caz.

„Dracu' să-i ia pe ăia de la sediu", îşi spusese Lincoln Rhyme – ba chiar afirmase cu glas tare – de nenumărate ori în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Acum, la ora 4:45 AM, în aceasta dimineaţă cu furtună, îşi manevră scaunul cu rotile Storm Arrow acţionat de baterie prin încăperea aglomerată, până la avizierul cu situaţia prezentă a cazului, pe care era prinsă una dintre puţinele fotografii existente ale Strigoiului, poză de foarte proastă calitate luată în timpul supravegherii, precum şi fotografia lui Sen Zi-jun, căpitanul vasului *Dragonul din Fuzhou,* şi o hartă cu estul insulei Long Island şi cu porţiunea de ocean din jurul ei. Spre deosebire de zilele în care zăcuse la pat, în izolare autoimpusă, în urma unui accident petrecut la o scenă a crimei, când rămăsese paralizat de la gât în jos, Rhyme îşi petrecea acum jumătate din orele de veghe în scaunul său Storm Arrow de culoare sângerie, echipat cu o telecomandă cu taste MKIV de ultimă generaţie, pe care subalternul său Thom o găsise la Invacare. Telecomanda, pe care îşi ţinea singurul deget valid, îi oferea mult mai multă mobilitate în manevrarea scaunului decât vechea

telecomandă, acţionată printr-un tub în care trebuia să sufle aer.

— La ce distanţă de ţărm e vasul? întrebă el, fără să-şi ia ochii de la hartă.

Lon Sellitto, care vorbea la telefon, ridică privirea.

— Tocmai verific.

Rhyme lucra adesea în calitate de consultant pentru NYPD, însă majoritatea colaborărilor erau în domeniul investigaţiei judiciare clasice – sau criminalistică, după cum prefera s-o denumească lumea oamenilor legii, ahtiată după un jargon specific. Misiunea de faţă era ceva neobişnuit. În urmă cu patru zile, Sellitto, Dellray, Peabody şi tânărul şi tăcutul Alan Coe îi făcuseră o vizită la locuinţa lui din oraş. Rhyme îi ascultase cu un aer absent – principalul eveniment din viaţa sa în acel moment fiind o procedură medicală pe cale de a-i fi administrată – însă Dellray îi captase atenţia spunând:

— Eşti ultima noastră speranţa, Linc. Avem o mare problemă şi nu ştim la cin' să apelăm.

— Zi mai departe.

Interpol – banca internaţională de informaţii pentru criminalistică – emisese un ordin de arestare şi extrădare pe numele Strigoiului. Din spusele informatorilor, contrabandistul care le scăpa mereu printre degete îşi făcuse apariţia în Fuzhou, China, apoi zburase spre sudul Franţei, după care pornise către un port oarecare din Rusia, pentru a lua în primire un transport de imigranţi ilegali chinezi – între care şi *bangshou* sau mâna dreaptă a Strigoiului, un spion care se dădea drept unul dintre pasagerii imigranţi. Destinaţia lor părea a fi New York. După aceea Strigoiul dispăruse. Nici poliţia din Taiwan, nici cea din Franţa, nici cea din Rusia nu reuşise să-i dea de urmă. Şi nici FBI sau INS.

Dellray adusese cu sine singura dovadă de care dispuneau – o servietă-diplomat cu câteva obiecte

personale ale Strigoiului, provenite din seiful său din Franţa, în speranţa că Rhyme le-ar putea sugera unde să-l găsească.

— Ce-i cu atâta lume? întrebase Rhyme, cu ochii la grupul reprezentând trei mari instituţii însărcinate cu aplicarea legii.

— E un nenorocit de psihopat, replicase Coe.

Răspunsul lui Peabody fusese ceva mai cumpănit.

— Strigoiul e probabil cel mai periculos contrabandist de carne vie din lume. E căutat pentru unsprezece omoruri – imigranţi, *precum şi* poliţişti şi agenţi. Dar noi ştim că a ucis mai multe persoane. Imigranţii ilegali figurează ca „dispăruţi" – dacă încearcă să tragă pe sfoară un contrabandist sunt lichidaţi. Dacă se plâng, sunt lichidaţi. Pur şi simplu, dispar fără urmă.

— În plus, adăugase Coe, a violat cel puţin cincisprezece femei din rândul imigranţilor. Asta din câte cunoaştem noi. Sunt convins că-i vorba de mai multe.

— Se pare că majoritatea contrabandiştilor de primă mână, aşa ca el, nu se implică direct, intervenise Dellray. Singurul motiv pentru care-i aduce el însuşi pe oamenii ăştia aici e că vrea să-şi extindă aria de acţiune.

— Dacă intră în ţară, spusese Coe, o să moară oameni. Oameni mulţi.

— Şi de ce *eu?* întrebase Rhyme. N-am nici cea mai mică idee despre contrabanda de carne vie.

— Am încercat pe toate celelalte căi, Lincoln. Dar n-am ajuns la niciun rezultat. N-avem nicio informaţie personală despre el, nicio poză mai ca lumea, n-avem amprente. Absolut nimic. În afară de asta.

Făcuse un semn cu capul către servieta-diplomat cu obiectele personale ale Strigoiului.

Rhyme aruncase o privire sceptică spre servietă.

— Şi unde anume s-a *dus* în Rusia? Aveţi vreun nume de oraş? Un stat, o provincie sau ce-or mai fi

având ei acolo? Din câte ştiu, e o ţară mare.

Sellitto răspunsese printr-o ridicare din sprânceană, care trebuia să însemne „habar n-avem”.

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă. Dar să nu vă aşteptaţi la miracole.

Două zile mai târziu, Rhyme îi chemase la el. Thom îi înmânase agentului Coe servieta-diplomat.

— Ai găsit în ea ceva care să-ţi fie de folos? întrebase tânărul.

— Nu, răspunsese vesel Rhyme.

— La dracu’! murmurase Dellray. Nu mai avem nicio şansă.

Fusese cel mai potrivit moment ca Rhyme să intervină.

Îşi lăsase capul pe perna moale, montată de Thom pe scaunul cu rotile, şi spusese dintr-o suflare:

— Strigoiul şi aproximativ douăzeci-treizeci de imigranţi ilegali chinezi se găsesc la bordul unui vas numit *Dragonul din Fuzhou,* cu punct de plecare Fuzhou, provincia Fujian, China. Este vorba despre un vas de marfă lung de şaptezeci şi doi de metri, care transportă încărcătura atât în containere, cât şi în lăzi. Are două motoare diesel, e comandat de căpitanul Sen Zi-jun – Sen fiind numele de familie – în vârstă de cincizeci şi şase de ani şi numără un echipaj de şapte oameni. Vasul a ridicat ancora din portul Viborg, Rusia, la ora 8:45, în urmă cu paisprezece zile, şi în momentul de faţă se află – sunt doar date relative – la circa patru sute cincizeci de kilometri în largul ţărmului newyorkez. Acum se îndreaptă spre docurile din Brooklyn.

— Cum dracu’ ai aflat toate astea? bâiguise uluit Coe.

Până şi Sellitto, obişnuit cu capacitatea de deducţie a lui Rhyme, izbucnise într-un hohot de râs.

— Simplu. Am presupus că vor naviga dinspre est spre vest, altfel ar fi plecat direct din China. Am un amic în poliţia moscovită, care se ocupă cu investigaţiile de la scena crimei. Am scris mai multe lucrări împreună. Fiindcă veni vorba, e expert în soluri – cel mai bun din lume. L-am rugat să ia legătura cu căpităniile porturilor din vestul Rusiei. A tras nişte sfori şi a obţinut toate documentele de pe vasele chinezeşti plecate din port în ultimele trei săptămâni. Ne-au trebuit câteva ore să le studiem pe toate. Şi fiindcă veni vorba, o să primiţi nişte facturi dolofane pentru convorbirile telefonice. Ah, i-am mai zis să vă taxeze şi pentru serviciile de translaţie. Eu, unul, aşa aş fi făcut. Ei bine, am descoperit că doar un singur vas şi-a asigurat combustibil pentru un voiaj de 12.000 km, când în acte figura cu unul de 6.600 km. Şase mii de kilometri însemna de la Viborg la New York şi înapoi la Southampton, Anglia, pentru realimentare. Nu aveau de gând să acosteze în Brooklyn sub nicio formă. Urma doar să-i lase la ţărm pe Strigoi şi pe imigranţi, apoi s-o întindă înapoi spre Europa.

— Poate-i prea scump combustibilul la New York, comentase Dellray.

Rhyme înălţase din umeri – unul dintre puţinele gesturi de indiferenţă pe care i le îngăduia corpul – şi spusese acru:

— Toate-s prea scumpe la New York. Dar asta nu-i tot: din acte reieşea că *Dragonul* transporta maşini industriale în America. Numai că există obligaţia de a raporta pescajul navei – pentru ştiinţa voastră, asta înseamnă cât de adânc se scufundă în apă coca – asta ca să fii sigur că nu eşuezi în porturile cu apă puţin adâncă. *Dragonul* figura cu un pescaj de trei metri. Dar, o dată încărcată, o navă de capacitatea asta ar fi trebuit să se scufunde cel puţin şapte metri şi jumătate. Prin urmare, era goală. Cu excepţia Strigoiului şi a imigranţilor. Sper că nimeni nu are ceva împotrivă

dacă vorbesc de ea la feminin[5]. Aşa se *obişnuieşte.* Oh, aş zice între douăzeci şi treizeci de imigranţi, pentru că *Dragonul* a încărcat apă şi hrană cam pentru atâtea persoane, deşi, cum spuneam, echipajul numără numai şapte oameni.

— La dracu'! exclamă admirativ Harold Peabody, altfel un tip destul de sobru.

Mai târziu în aceeaşi zi, sateliţii-spion detectaseră *Dragonul* la circa 400 de kilometri în larg, exact aşa cum anticipase Rhyme.

Cuterul *Evan Brigant,* aparţinând Pazei de Coastă şi având la bord douăzeci şi cinci de marinari, înarmaţi cu mitralieră cu două ţevi, calibrul 50 mm şi un tun calibrul 80 mm, era pregătit de intervenţie, dar se ţinea la distanţă, aşteptând ca *Dragonul* să se apropie mai mult de ţărm.

În momentul de faţă – marţi, chiar înainte de ivirea zorilor – vasul chinezesc se găsea în apele teritoriale americane, urmărit de *Evan Brigant.* Planul prevedea capturarea *Dragonului,* urmată de arestarea Strigoiului, a acolitului său şi a întregului echipaj. Paza de Coastă avea apoi să însoţească vasul până în portul Jefferson, Long Island, unde imigranţii urmau să fie transferaţi într-un centru federal de detenţie, în aşteptarea deportării sau a audierilor în vederea acordării azilului politic.

În clipa următoare, sosi un apel radio din partea cuterului Pazei de Coastă, care se apropia de *Dragon.* Thom comută pe microfonul exterior.

— Agent Dellray? Sunt căpitanul Ransom de pe *Evan Brigant.*

— Te ascult, căpitane.

— Am impresia că ne-au detectat. Au un radar mai bun decât ne-am închipuit. Vasul se îndreaptă cu toată viteza către ţărm. Avem nevoie de indicaţii privind planul de atac. Ne temem că, dacă urcăm la bord, ar putea avea loc un schimb de focuri. Asta dat fiind individul cu care avem de-a face. Ne temem să nu avem pierderi. Terminat.

— Ce fel de pierderi? întrebă Coe. Din rândul indivizilor fără acte?

În glasul lui se citea limpede nota de dispreţ cu care rostea de fiecare dată cuvintele menite să denumească imigranţii.

— Întocmai. Ne gândeam să obligam vasul să se întoarcă din drum şi apoi să aşteptăm până când se va preda Strigoiul. Terminat.

Dellray îşi duse mâna după ureche şi strivi între degete ţigara pe care o ţinea acolo, ca amintire din vremea în care încă era fumător.

— Răspunsul nostru este nu. Respectaţi regulile de angajare iniţiale. Opriţi vasul, urcaţi la bord şi arestaţi-l pe Strigoi. Aveţi aprobarea să recurgeţi la arme. S-a înţeles?

După o clipă de ezitare, tânărul răspunse:

— S-a înţeles perfect, domnule. Am încheiat transmisia.

Linia amuţi şi Tom deconectă radioul. Tăcerea care se lăsase avea o încărcătură emoţională aproape electrică. Sellitto îşi şterse palmele de pantalonii lui veşnic necălcaţi, apoi îşi potrivi în centură pistolul din dotare. Dellray începu să umble de colo-colo. Peabody sună la sediul INS, să le comunice că nu avea nimic de comunicat.

Câteva clipe mai târziu se auzi sunând telefonul pe linia privată a lui Rhyme. Thom ridică receptorul din colţul camerei. Ascultă un moment, apoi ridică privirea.

— E doctor Weaver, Lincoln. În legătură cu operaţia. Aruncă o privire spre încăperea plină de oameni ai legii. Îi spun că ai s-o suni tu mai târziu.

— Nu, răspunse Rhyme pe un ton hotărât. Vorbesc acum.

Capitolul 3

Vântul se înteţise, astfel că valurile se arcuiau acum mult peste copastia îndrăzneţului *Dragon din Fuzhou.*

Strigoiul detesta călătoriile pe mare. Era obişnuit cu hotelurile de lux şi cu confortul. Contrabanda cu oameni însemna călătorii murdare şi periculoase, în frig şi mizerie de carburant. „Omul n-a îmblânzit marea, îşi spuse el, şi n-o va face niciodată. Marea e un înveliş îngheţat al morţii.”

Privi cu atenţie spre pupa vasului, dar nu-l zări nicăieri pe *bangshou.* Se răsuci din nou spre prova, scrutând depărtarea printre pleoapele strânse împotriva vântului, dar nu distinse nici uscatul – doar alte şi alte valuri furioase, adevăraţi munţi de apă întunecată. Urcă pe puntea de comandă şi bătu cu forţă în fereastra uşii din spate. Căpitanul Sen ridică privirea şi Strigoiul îi făcu semn să iasă.

Sen îşi trase pe cap un fes tricotat şi ieşi, ascultător, în ploaie.

— Paza de Coastă va fi în curând aici, îi strigă contrabandistul, ca să acopere urletele vântului.

— Nu, răspunse Sen. Mă pot apropia de ţărm îndeajuns de mult ca să descărcăm marfa înainte de a fi interceptaţi. Sunt sigur că pot s-o fac.

Strigoiul îl pironi cu privirea pe căpitan şi spuse:

— Uite ce-o să faci. Ai să-i laşi pe poliţişti să suie pe punte, iar tu şi echipajul o să coborâţi în cală cu purceii. Vă ascundeţi împreună cu ei; trimite pe toată lumea în cală.

— Bine, dar de ce?

— Pentru că eşti un om cumsecade, răspunse Strigoiul. Prea cumsecade ca să minţi. Am să mă dau eu drept căpitan. Eu pot privi pe cineva în ochi, făcându-l să creadă ceea ce-i spun. Tu nu poţi face asta.

Strigoiul îi smulse lui Sen fesul de pe cap. Sen vru instinctiv să protesteze, dar renunţă. Strigoiul îşi trase fesul peste urechi.

— Poftim, zise el cât se poate de serios. Arăt a căpitan? Cred că aş fi un căpitan pe cinste.

— Este vasul meu.

— Ba nu, îl repezi Strigoiul. În această călătorie *Dragonul* este vasul *meu.* Te plătesc în dolari americani.

Dolarii americani erau mult mai valoroşi şi mai negociabili decât yuanii chinezeşti, moneda în care plăteau mulţi contrabandişti mărunţi.

— Doar nu vrei să te lupţi cu ei? Cu Paza de Coastă?

Strigoiul râse nervos.

— Cum m-aş putea lupta cu ei? Au zeci de oameni, nu? Făcu un semn din cap spre membrii echipajului, aflaţi pe punte. Spune-le oamenilor tăi să se supună ordinelor mele.

Cum Sen şovăia, Strigoiul se aplecă spre el, fixându-l cu acea privire calmă, dar înfricoşătoare, care tulbura profund pe oricine i se uita în ochi.

— Voiai să spui ceva?

Sen îşi feri privirea şi urcă pe punte pentru a da instrucţiuni echipajului.

Strigoiul se înapoie la pupa vasului, căutându-şi iar din ochi secundul. Apoi îşi trase fesul mai jos peste urechi şi porni cu paşi mari spre puntea de comandă, pentru a lua în primire vasul ce se zbătea în voia valurilor.

Cei zece judecători ai infernului…

Omul se târî de-a lungul punţii principale, către pupa vasului, unde se aplecă peste copastia *Dragonului* şi vomită din nou.

Toată noaptea, de când se înteţise furtuna, zăcuse lângă o barcă de salvare, după ce fugise de duhoarea calei, ca să-şi cureţe trupul răscolit de legănarea valurilor.

„Cei zece judecători ai infernului”, repetă el în gând. Pântecele îi era sfâşiat de crampe dureroase după atâtea opinteli zadarnice, se simţea mai înfrigurat şi mai disperat ca niciodată în viaţa lui. Se prăbuşi lângă parapetul ruginit şi închise ochii.

Numele său era Sonny Li, deşi cel ales fără cruţare de către tatăl său era Kangmei, care însemna „rezistă în faţa Americii”. Era un lucru obişnuit ca pruncii născuţi în vremea lui Mao să primească astfel de nume cu implicaţie politică – şi de-a dreptul ruşinoase. Cu toate acestea, aşa cum se întâmpla adeseori cu tinerii din zona de coasta a Chinei – Fujian şi Guangdong – Li îşi luase şi un nume occidental. Era numele dat de grupul lui de prieteni: Sonny, după periculosul şi imprevizibilul fiu al lui Don Corleone din filmul *Naşul.*

La fel ca personajul al cărui nume îl purta, Sonny Li văzuse – şi provocase – multă violenţă în viaţa lui, dar nimic nu-l îngenunchease vreodată, la propriu, cum o făcuse răul de mare.

Judecători ai infernului…

Li era pregătit să se abandoneze în ghearele acelor fiinţe infernale. Mărturisise toate relele comise într-o viaţă, toată ruşinea abătută asupra tatălui sau, toată nebunia, tot răul. „Zeul T’ai’shan poate să mă arunce în iad! Numai să înceteze nenorocitul ăsta de rău de mare!” Slăbit după aproape două săptămâni de hrană insuficientă şi chinuit de ameţeală, îşi închipuia că zbuciumul mării se datora furiei unui dragon. Ar fi vrut să-şi smulgă pistolul din buzunar şi să golească încărcătorul în corpul fiarei.

Li aruncă o privire în spate, spre puntea vasului. I se păru că-l zărise pe Strigoi, dar în aceeaşi clipă stomacul i se întoarse pe dos şi trebui să se întoarcă din nou spre balustradă. Sonny Li uită de contrabandist, de existenţa lui periculoasă din provincia Fujian, uită de toţi şi de toate, cu excepţia celor zece judecători ai infernului, care

îndemnau râzând demonii să-şi înfigă lăncile în pântecele lui sfâşiat de dureri.

Femeia cea înaltă se sprijini de maşină, o apariţie plină de contraste: părul roşu zbătându-se în vânt, vechea maşină Chevy Camaro de culoare galbenă, centura neagră de nailon de la şold, de care atârna un pistol tot de culoare neagră.

Amelia Sachs, îmbrăcată în jeanşi şi o canadiană cu glugă având pe spate inscripţia NYPD – SCENA CRIMEI, privi peste apele răscolite ale golfului de lângă Port Jefferson, de pe ţărmul nordic al insulei Long Island. Supraveghea pregătirile din jurul ei. INS, FBI, poliţia districtului Suffolk şi colegii ei izolaseră o parcare, în mod normal ticsită în luna august de familii şi de adolescenţi adunaţi aici ca să se bucure de razele soarelui. Însă furtuna tropicală ţinuse turiştii departe de ţărm.

În apropiere erau parcate două autobuze mari pentru deţinuţi, împrumutate de INS de la Departamentul Penitenciarelor, şase ambulanţe şi patru furgonete cu trupe operative de la diverse agenţii. Teoretic, la ancorare, *Dragonul* s-ar fi aflat deja sub controlul echipajului de pe cuterul *Evan Brigant,* Strigoiul şi secundul său fiind între timp arestaţi. Exista însă un interval de timp – din momentul în care Strigoiul avea să observe cuterul şi până când Paza de Coastă urma să urce la bord – de vreo patruzeci de minute. Suficient timp pentru ca Strigoiul şi *bangshou*-ul său să se deghizeze în imigranţi şi să-şi ascundă armele, tertip folosit adesea de contrabandişti. Poate că Paza de Coastă nu avea posibilitatea să verifice temeinic imigranţii şi vasul înainte de a-l aduce în port şi atunci contrabandistul şi acoliţii săi ar fi putut încerca să forţeze barajul cu ajutorul armelor.

Pentru Sachs avea să fie o misiune deosebit de riscantă. Sarcina ei era să „aplice grila”, adică să scotocească vasul pentru dovezi incriminatorii, în

baza cărora să fie formulate capetele de acuzare la adresa Strigoiului, precum şi după diverse indicii care să conducă la acoliţii săi. Dacă se cercetează locul unde a fost găsit, de pildă, un cadavru, sau unde a avut loc o tâlhărie, la multă vreme după ce infractorul a dispărut, atunci detectivul riscă relativ puţin. Dar dacă locul respectiv este chiar scena crimei şi dacă nu se cunoaşte numărul infractorilor, nici de unde şi-ar putea face apariţia, riscurile pot fi foarte mari, îndeosebi în cazul contrabandiştilor de carne vie, care au acces nelimitat la armament performant.

Se auzi sunând celularul şi Sachs se trânti pe scaunul strâmt al automobilului Chevy ca să răspundă.

Era Rhyme.

— Suntem toţi la locurile noastre, îl informă ea.

— Cred că ne-au depistat, Sachs, spuse Rhyme. *Dragonul* se îndreaptă către ţărm. Cuterul îl va intercepta înainte de-a ajunge la mal, dar ne bate gândul că Strigoiul se pregăteşte de o confruntare armată.

Sachs se gândi la bieţii oameni aflaţi la bord.

— Ea te-a sunat? întrebă poliţista când Rhyme sfârşi ce avea de zis.

Urmă o tăcere de câteva secunde, apoi Rhyme răspunse:

— Da. Acum vreo zece minute. Există o posibilitate pentru săptămâna viitoare, la Spitalul din Manhattan. Urmează să revină cu detalii.

— Aha! exclamă Sachs.

„Ea” era doctor Cheryl Weaver, renumit medic neurochirurg, venită la New York din Carolina de Sus, pentru a preda un semestru la Spitalul din Manhattan. „Posibilitatea” se referea la programarea lui Rhyme pentru un procedeu de chirurgie experimentală, operaţie care i-ar fi putut ameliora condiţia de cvadruplegic.

Operaţie cu care Sachs nu era de acord.

— Eu, unul, aş mai chema câteva ambulanţe în zonă, adăugă Rhyme.

Tonul lui devenise sec – nu-i plăcea să amestece problemele personale cu cele de serviciu.

— Mă ocup eu de asta.

— Te mai sun eu, Sachs.

Convorbirea se încheie.

Sachs alergă prin ploaia torenţială până la unul dintre membrii poliţiei locale din districtul Suffolk şi aranjă să fie suplimentată asistenţa medicală. Apoi se înapoie la Chevy şi se instală pe scaunul din faţă, ascultând ropotul neostoit al ploii pe parbriz şi pe acoperişul de pânză. Umezeala făcea ca interiorul să miroasă a plastic, ulei de motor şi covoare vechi.

Operaţia lui Rhyme o duse cu gândul la o discuţie recentă avută cu un alt medic, nespecializat în chirurgie spinală. Nu voia să-şi amintească de acea întrevedere, dar gândul o purta cu încăpăţânare într-acolo.

În urmă cu două săptămâni, Amelia Sachs stătea lângă automatul de cafea dintr-o sală de aşteptare a spitalului, câteva încăperi mai departe de cea în care era consultat Lincoln Rhyme. Îşi amintea cum razele soarelui de iulie încingeau nemilos pardoseala verde de gresie. Un bărbat în alb se apropiase de ea şi i se adresase cu un aer solemn, care-i îngheţase sângele în vine.

— Ah, domnişoara Sachs. Aici eraţi.

— Bună ziua, domnule doctor.

— Tocmai am discutat cu doctoriţa lui Lincoln Rhyme.

— Şi?

— Trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

— Se pare că aveţi veşti proaste, domnule doctor, spusese ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Ce-ar fi să ne aşezăm acolo, în colţ? întrebase el, pe un ton care amintea mai curând de

un antreprenor de pompe funebre decât de un medic.

— Aici e foarte bine, replicase ea cu fermitate. Spuneţi-mi ce aveţi de spus. Fără ocolişuri.

O rafală de vânt clătină maşina şi Sachs privi din nou spre port, spre docul cel lung unde urma să acosteze *Dragonul.*

„Veşti proaste…

Spuneţi-mi ce aveţi de spus… Fără ocolişuri…”

Sachs comută aparatul Motorola pe frecvenţa sigură a Pazei de Coastă, nu numai ca să afle ce se întâmpla cu *Dragonul,* dar şi ca să-şi ia gândul de la acea sală de aşteptare scăldată în lumină.

— Cât mai e până la ţărm? îi întrebă Strigoiul pe cei doi membri ai echipajului rămaşi pe punte.

— Cam un kilometru, poate şi mai puţin.

Bărbatul suplu de la cârmă aruncă o privire scurtă spre Strigoi.

— Vom schimba direcţia chiar înainte de a ajunge la apă puţin adâncă şi vom încerca să ajungem în portul natural.

Strigoiul privea ţintă înainte. De pe culmea unui val reuşi să distingă linia cenuşie a uscatului.

— Menţine exact aceeaşi direcţie. Mă întorc într-o clipă.

Ieşi din cabină, proptindu-se bine pe picioare. Se îndreptă spre puntea cu containere, apoi coborî pe cea de dedesubt, cu obrazul biciuit de ploaie şi de vânt. Ajunse la uşa metalică a calei. Păşi înăuntru şi privi în jos la purcei. Chipurile tuturor se întoarseră către el, cu spaimă şi disperare. Bărbaţi vrednici de milă, femei urâte, copii murdari, chiar şi câteva fete care nu făceau trebuinţă nimănui. Oare ce-şi mai bătuseră capul familiile ca să le aducă şi pe *ele?*

— Ce e? întrebă căpitanul Sen. Se vede cuterul?

Strigoiul nu răspunse. Căuta cu privirea printre purcei, cu ochii după *bangshou.* Dar acesta era de negăsit. Se întoarse, mânios, pregătit să plece.

— Aşteaptă, se auzi glasul căpitanului.

Contrabandistul ieşi din cală şi închise uşa în urma lui.

— *Bangshou!* strigă el.

Niciun răspuns. Strigoiul nu se obosi să strige încă o dată. Prinse încuietorile calei în şuruburi, astfel ca uşa să nu poată fi deschisă dinăuntru, apoi se înapoie grăbit în cabina sa, aflată pe puntea de comandă. În timp ce se lupta să suie treptele, scoase din buzunar o cutie uzată din plastic negru, semănând cu telecomanda vilei sale luxoase din Xiamen.

Deschise cutia, apasă un buton, apoi un altul. Semnalul radio străbătu cele două niveluri, ajungând la sacul de voiaj amplasat în cala de bagaje de la pupa vasului, sub linia de plutire. Semnalul închidea circuitul, trimiţând sarcina electrică de la bateria de nouă volţi la detonatorul fixat pe două kilograme de exploziv C-4.

Răsună o bubuitură asurzitoare, mult mai puternică decât se aşteptase, şi un şuvoi de apă ţâşni în aer, mai sus decât cele mai înalte valuri.

Strigoiul fu proiectat în jos pe scări, pe puntea principală, unde rămase trântit pe o parte, năucit.

„Prea mult!” înţelese el. Fusese prea mult exploziv. Vasul începea deja să se încline pe o parte, pe măsură ce apa pătrundea în cală. Crezuse că va dura jumătate de oră până când *Dragonul* avea să se scufunde. Dar era o chestiune de câteva minute. Privi spre puntea de comandă, spre cabina micuţă unde îşi avea armele şi banii, apoi din nou spre celelalte punţi, în căutarea lui *bangshou.* Nici urmă de el. Dar nu-i rămânea timp să-l mai caute. Strigoiul se ridică în picioare şi porni clătinându-se spre cea mai apropiată barcă de salvare, începând să-i dezlege legăturile.

Dragonul se clătină din nou, aplecându-se şi mai tare pe o parte.

Capitolul 4

Bubuitura fusese asurzitoare. Cât o sută de baroase izbind simultan un drug de fier.

Aproape toţi imigranţii fuseseră azvârliţi pe podeaua rece şi umedă. Sam Chang se ridică în picioare şi-şi luă în braţe mezinul, căzut într-o baltă de apă unsuroasă. Apoi îşi ajută pe rând soţia şi tatăl bătrân să se ridice.

— Ce-a fost asta? strigă el către căpitanul Sen, care încerca să-şi croiască drum printre oamenii înspăimântaţi, spre uşa care dădea spre punte. Ne-am lovit de stânci?

— Nu, nu sunt stânci, strigă la rândul lui căpitanul. Aici apa are vreo treizeci de metri. Fie că Strigoiul a aruncat în aer vasul, fie că Paza de Coastă a deschis focul asupra noastră. Nu ştiu.

— Ce se întâmplă? întrebă îngrozit un bărbat care stătea lângă Chang.

Era capul familiei aciuite, chiar de lângă familia Chang. Îl chema Wu Qichen. Soţia lui zăcea nemişcată pe patul de alături. Pe toată durata călătoriei suferise de febră şi de somnolenţă. Chiar şi acum, aproape că nu conştientiza explozia şi haosul din jur.

— Ce se întâmplă? repetă Wu întrebarea cu glas ridicat.

— Ne scufundăm! urlă căpitanul şi, împreună cu câţiva membri ai echipajului, apucă zăvoarele uşii, luptându-se să le deschidă.

Acestea însă nu se clintiră.

— Le-a blocat!

Câţiva imigranţi, bărbaţi şi femei, începură să jelească, legănându-se înainte şi înapoi. Copiii încremeniseră de spaimă, cu obrajii murdari brăzdaţi de lacrimi. Sam Chang şi câţiva membri ai echipajului se alăturară căpitanului şi împreună încercară să forţeze încuietorile. Dar barele groase de metal nu se clinteau din loc niciun milimetru.

Chang zări o valiză pe podea. Valiza se înclină uşor şi izbi podeaua, împroşcând apă în jur. *Dragonul* se apleca din ce în ce mai mult pe o parte. Apa rece a oceanului năvălea în cală prin crăpăturile dintre plăcile de metal. Băltoaca în care căzuse fiul lui Wu era acum adâncă de jumătate de metru. Câţiva imigranţi alunecaseră în apa din ce în ce mai adâncă, în care pluteau gunoaie, bagaje, resturi de mâncare, pahare de plastic, ziare, şi acum ţipau şi dădeau din mâini şi din picioare.

Bărbaţi, femei şi copii disperaţi loveau zadarnic cu bagajele în pereţi, sperând să spargă metalul, se îmbrăţişau, plângeau în hohote, ţipau după ajutor, rosteau rugăciuni… Femeia cu cicatrici pe faţă îşi strângea în braţe fetiţa, care, la rândul ei, strângea la piept o jucărie Pokemon murdară, de culoare galbenă. Amândouă plângeau în hohote.

Un scrâşnet pătrunzător al vasului muribund umplu aerul fetid, în timp ce apa murdară şi ucigaşă urca tot mai sus.

Bărbaţii încercau zadarnic să deschidă uşa calei. Chang îşi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Aşa nu merge, i se adresă el căpitanului. Trebuie să găsim altă ieşire.

— Există o trapă de acces în podea, în spatele calei, răspunse Sen. Dă spre sala motoarelor. Dar dacă spărtura s-a produs tocmai acolo, nu vom reuşi s-o deschidem. Presiunea e prea mare…

— Unde? îi reteză vorba Chang.

Căpitanul arătă către o uşă micuţă, prinsă în patru şuruburi. Era îngustă cât să încapă o singură persoană. Căpitanul şi Chang îşi croiră drum spre ea, luptându-se să se ţină pe picioare pe podeaua puternic înclinată.

Costelivul Wu Qichen îşi ajută nevasta bolnavă să se ridice în picioare. Trupul femeii era zgâlţâit de frisoane. Chang se aplecă spre soţia lui şi-i spuse cu glas ferm:

— Ascultă ce-ţi spun. Ai grijă să fie toată familia laolaltă. Rămâi în preajma mea, lângă uşă.

— Da, bărbate.

Chang se alătură căpitanului lângă uşa de acces şi, folosind briceagul lui Sen, reuşi să desfacă şuruburile. Chang împinse uşa cu putere, trântind-o fără efort de partea cealaltă. Apa invada treptat şi sala motoarelor, dar nu atinsese nivelul din cală. Chang putea vedea treptele abrupte care duceau pe puntea principală.

Dând cu ochii de calea de scăpare, pasagerii începură să strige şi să ţipe. Toţi se năpustiră spre uşă, cuprinşi de panică, strivind pe câţiva dintre ei de peretele de metal. Chang doborî doi dintre bărbaţi cu pumnul lui uriaş.

— Nu! Numai câte unul, altfel murim toţi.

Alţi câţiva se repeziră la Chang, cu priviri disperate. Dar căpitanul se răsuci spre ei, cu cuţitul în mână, şi oamenii se traseră înapoi. Căpitanul Sen şi Chang rămaseră umăr la umăr, cu faţa spre mulţime.

— Unul câte unul, repetă căpitanul. Traversaţi sala motoarelor şi urcaţi treptele. Pe punte sunt bărci de salvare.

Făcu semn din cap spre imigranţii aflaţi cel mai aproape de uşă şi aceştia se strecurară afară. Primul fusese John Sung, medic şi disident, cu care Chang discutase în câteva rânduri pe parcursul călătoriei. Sung se opri de cealaltă parte a uşii şi se lăsă pe vine, ca să-i ajute pe ceilalţi să iasă. Urmară doi tineri, soţ şi soţie, care alergară către trepte.

Căpitanul prinse privirea lui Chang şi-l îndemnă cu o mişcare a capului:

— Hai!

Chang făcu semn cu mâna spre tatăl său, Chang Jiechi, şi bătrânul se strecură afară din cală, prins de braţ de doctorul John Sung. Urmară la rând fiul lui Chang: adolescentul William şi mezinul Ronald. Apoi soţia lui. Chang ieşi ultimul şi-şi conduse familia către scară, după care se înapoie ca să-l ajute pe Sung să-i scoată şi pe ceilalţi.

Urmă la rând familia lui Wu: Qichen, soţia sa bolnavă, fiica adolescentă şi fiul cel mic.

Chang se întinse spre interiorul calei ca să prindă de mână un alt imigrant, dar doi dintre membrii echipajului se năpustiră către uşă. Sen încercă să-i oprească.

— Încă sunt la comandă, strigă el furios. *Dragonul* e vasul meu. Întâi pasagerii!

— Pasagerii? Idiotule, ăştia sunt nişte vite! urlă unul dintre marinari şi, îmbrâncindu-le într-o parte pe femeia cu cicatrici şi pe fetiţa ei, ieşi târâş prin deschizătură.

Celălalt marinar porni imediat pe urmele lui, îl trânti pe Sung la podea şi alergă spre scară. Chang îl ajută pe doctor să se ridice în picioare.

— E în regulă! îi strigă Sung, prinzând între degete o amuletă pe care o purta la gât şi murmurând o rugăciune scurtă.

Chang îl auzi rostind numele lui Chen-wu, zeul cerurilor nordice şi protectorul împotriva răufăcătorilor.

Vasul se clătină puternic şi începu să se încline tot mai rapid. Aerul ieşea şuierând pe uşă, în timp ce apa năvălea înăuntru, umplând cala. De pretutindeni răsunau ţipete sfâşietoare, curând urmate de icnetele celor care se înecau. „Vasul se scufundă, îşi zise Chang. Abia dacă mai rămân câteva minute.” În spate auzi un vuiet ca un şuierat. Ridică privirea şi văzu cum apa năvălea pe treptele ce coborau spre motoarele masive şi murdare de funingine. Unul dintre motoarele diesel se opri şi totul se cufundă în întuneric. Câteva clipe după aceea încetă să funcţioneze şi al doilea motor.

John Sung fu smuls din locul în care se găsea şi alunecă pe podea, izbindu-se de perete.

— Ieşi afară! îi strigă Chang. Aici nu mai avem ce face.

Doctorul încuviinţă din cap, apoi îşi croi cu greu drum spre scară şi urcă pe punte. Chang însă se

înapoie la uşă, în încercarea de a mai salva una sau două persoane. Simţi cum îl trec fiori de groază la priveliştea pe care o avea în faţa ochilor: şuvoiul de apă se năpustea prin uşă, dincolo de care se zăreau patru braţe întinse cu disperare înspre sala motoarelor, implorând ajutor. Chang prinse braţul unuia dintre imigranţi, dar omul era atât de imobilizat între celelalte trupuri, încât nu reuşi să-l tragă afară. Braţul mai zvâcni o dată, apoi Chang simţi cum degetele devin inerte. Prin perdeaua de apă care pătrundea învolburată în sala motoarelor, izbuti să distingă chipul căpitanului Sen. Îi făcu semn cu mâna, îndemnându-l să încerce să iasă, dar căpitanul dispăru în întunericul din cală. Dar numai câteva secunde mai târziu, capul său ras se ivi deasupra apei şi căpitanul înotă înapoi spre uşă, întinzându-i ceva lui Chang prin şuvoiul de apă.

Despre ce era vorba?

Prinzându-se de o ţeavă, ca să nu fie smuls din loc, Chang întinse mâna prin apa înspumată, pentru a apuca obiectul pe care i-l întindea căpitanul. Mâna lui musculoasă se încleştă pe o bucată de stofă, de care trase cu putere. Era un copil mic, fetiţa femeii cu cicatrici. Fetiţa se ivi în cadrul uşii, printre braţe fără viaţă. Micuţa tuşea, dar era conştientă. Chang o strânse cu putere la piept, apoi se desprinse de ţeavă. Îşi făcu drum prin apă până la perete, apoi înotă până la scară şi urcă prin şuvoiul de apă până sus pe punte.

Tabloul care i se înfăţişă privirii îi tăie respiraţia: pupa vasului abia dacă se mai zărea din apă, valurile cenuşii şi agitate deja acoperiseră jumătate din punte. Wu Qichen, împreună cu tatăl şi fiii lui Chang se luptau să dezlege o barcă de cauciuc mare şi portocalie, prinsă de pupa vasului. Acum barca plutea, dar curând avea să fie acoperită de apă. Chang înaintă cu paşi poticniţi, îi întinse soţiei sale fetiţa şi începu să-i ajute pe ceilalţi să dezlege odgonul. Curând însă nodul cu care era prinsă barca ajunse sub apă. Chang se

scufundă şi începu să tragă cu disperare de nodul de cânepă, cu muşchii tremurând de efort. Apoi o mână se ivi lângă a lui. Era fiul cel mare, William, înarmat cu un cuţit găsit probabil pe punte. Chang înşfăcă cuţitul şi îi trecu tăişul peste odgon până când reuşi să-l reteze.

Chang şi fiul său reveniră la suprafaţă, unde, gâfâind, ajutară familia Wu, pe John Sung şi pe cealaltă pereche să suie în barcă. Peste câteva clipe, barca se îndepărta de vas, purtată de valurile uriaşe.

Chang se răsuci spre locul în care se găsea motorul bărcii. Trase de sfoară pentru a porni motorul, dar fără rezultat. Trebuia cu orice preţ să-l pornească imediat: fără controlul motorului, barca avea să fie răsturnată de valuri în câteva secunde. Chang începu să tragă cu furie de sfoară şi, în cele din urmă, motorul porni.

Chang îşi găsi o poziţie sigură în partea din spate a bărcii şi cârmi repede mica ambarcaţiune cu faţa către valuri. Barca sălta violent pe valuri, dar fără să se răstoarne. Chang acceleră, apoi cârmi cu grijă în cerc şi porni prin ceaţă şi ploaie înapoi spre vasul muribund.

— Unde te duci? îl întrebă Wu.

— La ceilalţi, îi striga Chang. Trebuie să-i găsim pe ceilalţi. Unii poate că…

În aceeaşi clipa un glonţ şuieră prin aer la numai un metru de ei.

Strigoiul era turbat de furie.

În picioare la prova *Dragonului* pe cale să se scufunde, cu mâna pe odgonul bărcii sale de salvare, scruta cu privirea marea, cale de cincizeci de metri în larg, unde tocmai zărise câţiva blestemaţi de purcei care scăpaseră.

Trase încă un foc de pistol. Nici de data asta nu nimeri ţinta. Valurile care se ridicau şi coborau făceau imposibilă ochirea de la aşa o depărtare. Se încruntă mânios, în timp ce imigranţii manevrau

barca de salvare în spatele *Dragonului,* ieşind din raza lui vizuală. Strigoiul cântări din ochi distanţa până la puntea de comandă, unde fusese cabina sa şi unde îşi lăsase arma şi banii: peste o sută de mii de dolari. Se întrebă o clipă dacă avea timp să ajungă până la cabină.

Ca un răspuns, un şuvoi uriaş de aer ţâşni prin coca *Dragonului,* care începu să se scufunde şi mai rapid, lăsându-se şi mai mult pe o parte.

Era o pierdere considerabilă, dar nu merita să-şi rişte viaţa. Strigoiul sări în barca de salvare şi începu să vâslească, îndepărtându-se de vas. Cercetă din ochi apa din jur, străduindu-se să distingă ceva prin ceaţă şi prin ploaie. Două capete săltau purtate de valuri, în timp ce braţele celor doi se agitau în aer, cu degetele larg desfăcute a disperare.

— Acum, acum! strigă Strigoiul. Vin să vă salvez!

Cei doi bărbaţi se întoarseră spre el, călcând apa cu putere pentru a fi văzuţi mai bine. Erau cei doi membri ai echipajului întâlniţi pe punte. Strigoiul ridică din nou pistolul automat militar Model 51 şi-i lichidă pe cei doi marinari, trăgând un singur glonţ în fiecare.

Porni motorul bărcii şi, săltând peste valuri, îl căută încă o dată din ochi pe *bangshou.* Dar nici de data asta nu-l văzu pe nicăieri. Asociatul lui era un ucigaş lipsit de scrupule, netemător în faţa unui schimb de focuri, însă atunci când nu era în elementul său, făcea numai prostii. Probabil căzuse în apă şi se înecase, pentru că nu voise să renunţe la armă şi muniţie. Oricum, Strigoiul avea treburi mai importante de făcut. Întoarse barca spre locul în care văzuse ultima oară purceii şi ambală motorul.

Nu mai avusese timp să caute o vestă de salvare.

Nu mai avusese timp de nimic.

Imediat după ce explozia sfărâmase coca ruginită a *Dragonului,* azvârlindu-l pe Sonny Li cu burta în jos, vasul începuse să se încline, iar apa năvălise peste el, trăgându-l cu putere peste copastie. Dintr-odată se trezise peste bord, singur şi neajutorat între munţii de apă înspumată.

„Cei zece blestemaţi judecători ai infernului”, gândi el în engleză, copleşit de amărăciune.

Apa era rece, apăsătoare şi sărată de-ţi tăia răsuflarea. Valurile îl izbeau cu putere, azvârlindu-l pe spate, apoi săltându-l sus în aer şi prăvălindu-l în prăpăstiile dintre ele. Li reuşi să se menţină la suprafaţă şi-l căuta din priviri pe Strigoi, dar, din pricina ceţii şi a ploii care-i înţepa ochii, nu zări pe nimeni. Înghiţi o gură de apă grețoasă şi începu să se sufoce şi să tuşească. Fuma trei pachete de ţigări pe zi şi bea litri întregi de bere Tsingtao şi *mao-tai,* aşa că obosi repede şi începu să simtă cârcei dureroşi în muşchii picioarelor, neobişnuiţi cu efortul.

Îşi duse mâna la brâu, fără prea mare tragere de inimă, şi trase afară pistolul automat. Îi dădu drumul dintre degete şi arma se scufundă rapid. Făcu acelaşi lucru şi cu cele trei cutii de muniţie din buzunarul de la spate. Greutatea de care scăpase îl ajută cumva să se menţină la suprafaţă mai uşor, dar nu îndeajuns. Avea nevoie de o vestă de salvare, de ceva care să plutească, de orice i-ar fi preluat efortul supraomenesc de a nu se duce la fund.

I se păru că aude duduitul unui motor şi se luptă să se răsucească în loc pe cât posibil. La treizeci de metri depărtare văzu o barcă de salvare portocalie. Ridică braţul, dar un val îl izbi în plin obraz tocmai când inspira adânc şi plămânii i se umplură cu apă înţepătoare. Simţi o durere sfâşietoare în piept.

„Aer… Am nevoie de aer.”

Un alt val îl plesni cu putere. Se scufundă, târât cu forţă de braţele cenuşii ale oceanului. Îşi aruncă

ochii spre propriile mâini. De ce oare nu se mişcau?

„Dă din mâini! Calcă apa! Nu lăsa oceanul să te tragă la fund!”

Se luptă să mai ajungă o dată la suprafaţă.

Nu lăsa…

Alt val de apă îi năvăli în plămâni.

Nu lăsa…

Un văl negru începu să-i înceţoşeze privirea.

Judecătorii iadului…

Sonny Li înţelese că în curând avea să-i întâlnească.

Capitolul 5

Zăceau la picioarele lui – cam doisprezece oameni – în supa rece de pe fundul bărcii de salvare, prinşi între munţii de apă de sub ei şi ploaia biciuitoare de deasupra. Toţi se agăţau cu disperare de frânghia care înconjura marginea bărcii.

Sam Chang, ajuns fără voie căpitan al fragilei ambarcaţiuni, cercetă cu privirea pasagerii. Cele două familii – a lui şi a lui Wu – şedeau îngrămădite în jurul lui, în partea din spate a bărcii. În faţă se găseau doctorul John Sung şi ceilalţi doi oameni care reuşiseră să se salveze din cală, dar pe care Chang îi cunoştea doar după numele mic: Chao-hua şi soţia lui, Rose.

Un val se prăvăli asupra bărcii, udându-i încă o dată până la piele pe nefericiţii dinăuntru. Soţia lui Chang, Mei-Mei, îşi scoase puloverul şi-o înveli cu el pe fetiţa femeii cu cicatrici pe faţă. Fetiţa, îşi aminti Chang cu o strângere de inimă, se numea Po-Yee, nume care însemna „Copil Multiubit”. Fetiţa fusese mascota norocoasă în călătoria lor.

— Înainte! strigă Wu. Îndreaptă-te spre ţărm!

— Trebuie să vedem ce-i cu ceilalţi.

— Trage în noi!

Chang privi spre marea învolburată. Dar Strigoiul nu se zărea nicăieri.

— Plecăm imediat. Dar trebuie să salvăm pe oricine mai poate fi salvat. Vezi dacă zăreşti pe careva.

William, tânărul în vârstă de şaptesprezece ani, se chinui să se ridice în genunchi şi scrută cu privirea prin puzderia de stropi care-i înţepau ochii. Fiica adolescentă a lui Wu făcu acelaşi lucru.

Wu strigă ceva, dar cum avea capul întors, Chang nu auzi ce spune.

Chang se prinse bine de frânghie cu amândouă braţele şi-şi propti cu nădejde picioarele în tachetul unei vâsle, ca să-şi poată menţine spatele drept, în timp ce se opintea să facă un ocol cu barca în jurul *Dragonului din Fuzhou,* aflat la douăzeci de metri depărtare. Vasul se scufunda din ce în ce mai tare şi, de fiecare dată când aerul scăpa printr-o spărtură laterală, hublou sau chepeng, ţâşnea în aer câte un şuvoi înalt de apă înspumată. Vaporul gemea din toate încheieturile, când mai tare, când mai slab, ca un animal.

— Uite acolo! strigă William. Mi se pare că văd pe cineva.

— Nu! se opuse Wu. Trebuie să plecăm. Ce mai aşteptaţi?

William arăta cu degetul într-o anumită direcţie.

— Da, tată. Acolo!

Chang reuşi să distingă o pată întunecată alături de alta albă, mult mai mică, la zece metri de ei. Poate un cap şi o mână.

— Lăsaţi-i! insista Wu. O să ne vadă Strigoiul! O să ne împuşte!

Fără să-l ia în seamă, Chang cârmi barca, apropiindu-se de cele două pete, care se dovediră, într-adevăr, a fi un om. Acesta era palid şi gâfâia după aer, dând cu disperare din mâini, cu faţa schimonosită de groază. Chang îşi aminti că numele lui era Sonny Li. În timp ce majoritatea imigranţilor îşi petrecuseră timpul stând de vorbă sau citindu-şi unul altuia câte ceva, o parte dintre bărbaţii care călătoreau fără familii se ţinuseră deoparte. Li era unul dintre aceştia. Omul avea ceva ce te îndemna să te fereşti de el. Stătuse singur şi posomorât pe toată durata călătoriei, privind din când în când furios la copiii care făceau gălăgie în jurul lui, şi adesea se furişa sus pe punte, lucru strict interzis de Strigoi. În rarele ocazii când deschidea gura, Li le punea excesiv de multe întrebări despre ce aveau de gând să facă odată ajunşi la New York şi unde anume aveau să

locuiască – subiecte pe care cei mai înţelepţi dintre imigranţii ilegali se abţinuseră să le discute.

Cu toate acestea, Li era o fiinţă omenească aflată în primejdie, iar Chang era decis să încerce să-l salveze.

Omul dispăru din vedere, înghiţit de alt val.

— Lăsaţi-l! şuieră furios Wu. S-a dus!

— Vă rog, haideţi să plecăm, strigă şi Rose, tânăra soţie aflată în partea din faţă a bărcii.

Chang îndreptă ambarcaţiunea cu botul către un val uriaş, pentru a o împiedica să se răstoarne. În momentul când îşi recăpătară echilibrul, Chang zări ceva portocaliu jucând pe valuri, la vreo cincizeci de metri depărtare. Era barca Strigoiului. Contrabandistul porni spre ei. Un zid de apă se înălţă între cele două bărci, care pentru moment se pierdură din vedere una pe cealaltă.

Chang ambală motorul şi porni spre omul care se îneca.

— Culcat! Culcat, toată lumea!

Încetini imediat ce ajunseră lângă Li, se aplecă peste bordul gros de cauciuc, îl prinse pe imigrant de umeri şi-l trase în barcă. Omul se prăbuşi, tuşind violent. Răsună alt foc de armă. Glonţul împroşcă apă chiar lângă Chang, care se grăbi să ducă barca în spatele *Dragonului,* astfel încât vasul ce se scufunda să fie din nou între ei şi Strigoi.

Contrabandistul îşi luă ochii de la barca lor câteva clipe, îndreptându-şi atenţia spre alţi doi oameni din apă – membri ai echipajului, care săltau pe valuri în vestele portocalii de salvare, la vreo douăzeci-treizeci de metri de ucigaş. Strigoiul porni în viteză spre cei doi, cu motorul ambalat la maximum.

Înţelegând în sfârşit că Strigoiul avea de gând să-i lichideze, marinarii începură să facă semne disperate cu braţele spre Chang, străduindu-se să se îndepărteze de barca Strigoiului, care venea spre ei. Chang aprecie distanţa dintre el şi cei doi marinari, întrebându-se dacă avea şanse să ajungă

acolo înainte ca Strigoiul să se apropie îndeajuns de mult ca să nu rateze ţinta. Ceaţa, ploaia şi valurile uriaşe îl împiedicau pe Strigoi să ţintească cu precizie. Da, Chang avea şanse de reuşită. Ambală motorul.

Deodată, în urechea lui, auzi un glas:

— Nu. E timpul să plecam.

Cel care vorbise era tatăl său, Chang Jiechi. Bătrânul se ridicase cu trudă în genunchi şi vorbea, aplecat spre fiul său:

— Du-ţi familia într-un loc sigur.

Chang încuviinţă din cap.

— Bine, Baba, răspunse el, folosind apelativul afectuos din chineză pentru „tată”.

Îndreptă barca spre ţărm şi ambală motorul la maximum.

Un minut mai târziu răsună un foc de armă, apoi un altul, semn că Strigoiul îi lichidase pe cei doi membri ai echipajului. La auzul celor două împuşcături, lui Chang i se strânse inima de durere. „Iertaţi-mă, îşi zise el, cu gândul la marinari. Iertaţi-mă.”

Aruncând o privire în urmă, văzu o siluetă portocalie înaintând prin ceaţă: era barca Strigoiului, care pornise după ei. Îl cuprinse disperarea. Ca disident în China, Sam Chang ştia ce e frica. Dar în Republica Populară frica era o neliniște ce-ţi pătrundea în suflet şi cu care te învăţai să trăieşti. Nu semăna nicicum cu teroarea de a vedea un ucigaş nebun venind pe urmele familiei iubite şi a însoţitorilor lui.

— Culcat! Toată lumea să rămână culcată.

Se strădui să menţină barca dreaptă şi să înainteze cu toată viteza.

Răsună o nouă împuşcătură. Glonţul ricoşă pe apă, undeva în apropiere. Dacă Strigoiul ar fi nimerit barca, toţi s-ar fi scufundat în câteva minute.

Se auzi un scrâşnet puternic, care le îngheţă sângele în vine. *Dragonul din Fuzhou* se răsturnă

complet pe o parte şi dispăru sub apă. Valul uriaş creat de scufundarea navei se răspândi în jur la fel ca unda de şoc rezultată din explozia unei bombe. Barca imigranţilor era prea departe pentru a fi atinsă de val, în schimb cea a Strigoiului se găsea mult mai aproape de locul scufundării. Contrabandistul privi în urmă şi văzu valul gigantic care se îndrepta spre el. Cârmi barca, pentru a se îndepărta de val şi, după câteva momente, dispăru din vedere. Deşi profesor, artist şi activist politic, Chang era, la fel ca mulţi alţi chinezi, mai înclinat să accepte lumea spirituală şi supranaturală decât un intelectual occidental. Se gândi o clipă că Guan Yin, zeiţa milei, poate intervenise în favoarea lor şi-l trimisese pe Strigoi la moarte în valurile oceanului.

Dar după numai câteva minute, John Sung, care privea în urmă, strigă:

— E tot acolo! Vine după noi! Strigoiul vine după noi.

„Prin urmare, Guan Yin are alte treburi azi, gândi cu amărăciune Sam Chang. Dacă vrem să supravieţuim, va trebui să ne bizuim numai pe forţele noastre.” Porni direct spre ţărm, îndepărtându-se de cadavrele lăsate în voia valurilor şi de resturile navei, care pluteau ca nişte lespezi funerare peste mormintele căpitanului Sen, ale echipajului său şi ale multor oameni deveniţi în ultimele săptămâni prietenii lui Chang.

— A scufundat vasul.

Vocea lui Lon Sellitto se topi într-o şoaptă.

— Isuse!

Scăpă din mână receptorul pe care-l ţinuse la ureche.

— Ce? exclamă şocat Harold Peabody.

Îşi ridică mâna grăsună şi-şi scoase ochelarii cu rame groase.

— A scufundat vasul?

Detectivul dădu din cap, confirmând vestea cea rea.

— Dumnezeule, nu! exclamă Dellray.

Capul lui Lincoln Rhyme, una dintre puţinele părţi ale corpului care-şi păstrase mobilitatea, se întoarse către poliţistul cel corpolent. Şocat de veste, simţi un val de fierbinţeală în tot trupul – bineînţeles, o simplă senzaţie emoţională, care cobora de la gât în jos.

Dellray încetă să se mai plimbe prin încăpere, iar Peabody şi Coe rămaseră privindu-se ochi în ochi. Sellitto se uită în jos, la parchetul gălbui, ascultând în continuare ce i se spunea la telefon, apoi ridică ochii.

— Isuse, Linc, vasul s-a dus la fund. Cu toţi care erau la bord.

Ah, nu…

— Paza de Coastă nu ştie exact ce s-a întâmplat, dar au detectat o explozie sub apă şi, zece minute mai târziu, *Dragonul* a dispărut de pe ecranul radarului.

— Sunt victime? întrebă Dellray.

— N-am idee. Cuterul încă se află la câţiva kilometri depărtare. În plus, nu se cunoaşte poziţia vasului, nimeni de la bordul *Dragonului* nu a lansat vreun semnal de alarmă. Astfel de semnale comunică poziţia exactă.

Rhyme privea ţintă harta zonei Long Island, cu cele două fâşii, estică şi vestică, despicate în coadă de peşte. Nu-şi lua ochii de la punctul roşu care marcase cu aproximaţie poziţia *Dragonului.*

— Ce distanţă e până la ţărm?

— Cam un kilometru jumătate.

Lucrând cu febrilitate, creierul lui Rhyme rulase deja vreo şase posibile scenarii logice a ceea ce s-ar fi putut întâmpla din momentul în care Paza de Coastă luase în vizor *Dragonul din Fuzhou* – unele optimiste, altele implicând rănirea şi chiar moartea celor aflaţi la bord. Prinderea unui infractor era un soi de troc, în care puteai reduce riscurile, fără a le

elimina în întregime. Dar chiar să se înece toţi cei aflaţi la bord? Atâtea femei şi atâţia copii? Nu, *aşa ceva* nu-i trecuse prin minte nicio clipă.

Dumnezeule, şezuse întins pe patul lui de lux, în valoare de 3.000 de dolari, ascultând mica problemă a INS privind posibila locaţie a Strigoiului, de parcă ar fi privit un joc amuzant la o petrecere. După aceea trăsese concluziile şi le oferise în pripă o soluţie.

Se mulţumise doar cu atât – nu mersese cu gândul mai departe, nu se gândise că imigranţii ar fi putut ajunge într-o situaţie atât de cumplită.

„Imigranţii ilegali sunt denumiţi „dispăruţii" – dacă încearcă să tragă pe sfoară un contrabandist, sunt ucişi. Dacă se plâng, sunt ucişi. Pur şi simplu dispar. Pentru totdeauna."

Lincoln Rhyme era furios pe sine însuşi. Ştia cât de periculos era Strigoiul, ar fi trebuit să prevadă această dezastruoasă răsturnare de situaţie. Închise o clipă ochii şi, în adâncul sufletului, încercă să accepte lucrurile aşa cum erau. „Lasă în urmă morţii", îşi spunea el adesea, cum le spunea şi colaboratorilor săi din serviciul de criminalistică – îndemn pe care şi-l repeta în gând acum. Numai că nu-i putea lăsa în urmă pe nefericiţii de acum. Scufundarea *Dragonului* era cu totul altceva. Morţii aceştia nu erau cadavre descoperite la scena crimei, al căror rictus şi ai căror ochi înţepeniţi te obişnuiai cu timpul să le ignori pentru a-ţi face meseria. Aici muriseră familii întregi *din cauza* lui.

Îşi închipuise că, după sechestrarea şi cercetarea vasului, după arestarea Strigoiului, nu va mai fi implicat în acest caz, ci va fi liber să se pregătească pentru intervenţia chirurgicală. Acum însă îşi dădea seama că nu putea abandona cazul. Vânătorul din el trebuia să găsească vinovatul şi să-l defere justiţiei.

Telefonul lui Dellray sună şi acesta răspunse. După o scurtă conversaţie, închise mobilul cu unul dintre degetele lui lungi.

— Uitaţi cum stă treaba. Paza de Coastă crede că două bărci de salvare cu motor se îndreaptă către ţărm. Se duse cu paşi mari spre hartă şi puse degetul pe ea. Probabil undeva pe-aci: Easton – un orăşel pe şoseaua către Orient Point. N-au cum să trimită un elicopter, cu furtuna asta păcătoasă, dar au trimis câteva cutere la locul naufragiului, să vadă dacă sunt supravieţuitori. Noi urmează să ne postam oamenii la Port Jefferson, unde se pare că vor acosta bărcile.

Alan Coe îşi trecu degetele prin părul lui roşcovan, doar o idee mai închis la culoare decât cel al lui Sachs, şi-i zise lui Peabody:

— Vreau să merg acolo.

— Nu eu iau decizii în privinţa oamenilor aici, răspunse tăios şeful INS.

Comentariu deloc subtil la adresa faptului că Dellray şi FBI erau cei care dădeau ordine şi una dintre numeroasele înţepături dintre cei doi agenţi în ultimele zile.

— Ei, ce zici, Fred? întrebă Coe.

— Nu! răspunse preocupat agentul.

— Dar eu…

Dellray scutură capul cu putere.

— N-ai nicio treabă acolo, Coe. Dacă-l înşfacă, te poţi duce să-l interoghezi la puşcărie. Atunci poţi să-i trăncăneşti despre ce vrei tu. Acu' însă avem de-a face cu o operaţiune tactică de prindere a unui infractor, or ăsta nu-i domeniul tău.

Tânărul agent făcuse o muncă de informaţii excelentă în ce-l privea pe Strigoi, dar Rhyme îl socotea un tip dificil. Încă mai era supărat şi le purta ranchiună că nu i se îngăduise să meargă la bordul cuterului care urma să sechestreze vasul – altă luptă pe care Dellray o avusese de purtat cu el.

— Ei na, asta-i o tâmpenie!

Coe se trânti îmbufnat pe un scaun de birou.

Fără să-i răspundă, Dellray adulmecă ţigara neaprinsă, apoi o puse după ureche şi dădu încă un

telefon. După ce închise telefonul se adresă echipei:

— Încercăm să instalăm blocaje rutiere pe şoselele mai mici din zonă: 25, 48 şi 84. Numai că e oră de vârf şi nimeni n-are curajul să închidă Autostrada Long Island sau Autostrada Sunrise.

— Putem lua legătura telefonic cu funcţionarii de la punctele de taxare dinainte de tunel şi de la poduri, spuse Sellitto.

Dellray ridică din umeri.

— E o idee, dar nu-i suficient. La dracu', în Chinatown individu' e pe terenu' lui. Dacă ajunge acolo, o să înnebunim până-i dăm de urmă. Dacă se pune problema să facem ceva, atunci *trebuie* să-l prindem pe ţărm.

— Şi când vor ajunge bărcile la mal? întrebă Rhyme.

— Paza de Coastă zice că-n douăzeci-douăzeci şi cinci de minute. Iar băieţii noştri sunt la şaptezeci şi cinci de kilometri de Easton.

— Există vreo cale să trimitem pe cineva acolo mai curând? întrebă Peabody.

Rhyme se gândi câteva clipe, apoi vorbi în microfonul montat pe scaunul lui cu rotile:

— Comandă: telefon.

Maşina tip *safety car de* la ediţia din 1969 a raliului Indianapolis 500 era un Camaro Super Sport decapotabil, fabricat de General Motors.

Pentru aceasta onoare, GM îl alesese pe cel mai puternic dintre automobilele lor de forţă – acel Super Sport echipat cu un motor V-8 Turbojet având capacitatea cilindrică de 6.500 cm3 şi care putea însuma 375 de cai putere. Iar dacă mai meştereai puţin la automobil – adică îi îndepărtai amortizoarele de sunet, stratul izolator de dedesubt, barele de stabilizare, cavităţile metalice pentru roţi şi te mai jucai puţin cu transmisia şi cu capetele cilindrilor, puteai creşte puterea efectivă la 450 de cai putere.

Asta făcea ca maşina să fie excelentă pentru cursele de viteză.

Numai că era o nenorocire s-o conduci cu 200 de km la oră pe vijelie.

Cu mâinile încleştate pe volanul îmbrăcat în piele, chinuită de dureri în degetele suferinde de artrită, Amelia Sachs gonea spre est, pe Autostrada Long Island. Pusese girofarul albastru pe bord – ventuzele nu aderau bine pe maşinile decapotabile – şi şerpuia periculos prin şirul de maşini care circulau între Long Island şi New York.

După cum hotărâse împreună cu Rhyme cu cinci minute în urmă, când o sunase el să-i spună să pornească naibii către Easton, Sachs reprezenta jumătate din avangarda echipei de intervenţie, avangardă care – dacă aveau noroc – ar fi putut ajunge pe ţărm odată cu Strigoiul şi cu posibilii supravieţuitori din rândul imigranţilor. Cealaltă jumătate a echipei improvizate era tânărul agent ESU[6] a NYPD, care şedea lângă ea. Această brigadă era secţia tactică a departamentului de poliţie, echipa SWAT, iar Sachs – de fapt, Rhyme – hotărâse ca ea să beneficieze de oarecare sprijin armat, de genul celui aflat acum în poala tânărului, un pistol automat Heckler & Koch MP5.

În urma lor, la kilometri distanţă, veneau echipa ESU, camioneta Secţiei de criminalistică, şase poliţişti locali din districtul Suffolk, ambulanţe şi diverse vehicule ale INS şi FBI, care se luptau să-şi deschidă drum prin furtuna violentă.

— OK, zise tânărul agent ESU. E bine acum.

Era răspunsul lui la un scurt incident de acvaplanare.

Sachs recăpătă imperturbabilă controlul asupra vehiculului, amintindu-şi că îndepărtase şi plăcile de oţel din spatele scaunului, instalase un dispozitiv de conversie în locul voluminosului rezervor de benzină şi înlocuise roata de rezervă cu o butelie de Fix-a-Flat[7] şi un dispozitiv de conectare. Maşina era acum cu vreo 250 de

kilograme mai uşoară decât atunci când o cumpărase tatăl ei, în anii şaptezeci. „Mi-ar fi util acum o parte din acel balast”, se gândi ea, redobândind controlul asupra maşinii după o nouă derapare.

— OK, acum suntem OK, repetă tânărul poliţist, din cât se pare, mult mai familiarizat cu un schimb de focuri decât cu această cursă auto pe întinsa Autostradă Long Island.

Se auzi sunând telefonul ei. Sachs reuşi să apuce telefonul şi răspunse.

— Ia zi, domnişoară, n-ai de gând să foloseşti dispozitivul ăla hands-free? o întrebă ofiţerul ESU. Mă gândeam că aşa ar fi mai bine.

Iar întrebarea venea din partea unui bărbat îmbrăcat ca Robocop.

Ea râse, conectă dispozitivul de pus în ureche şi mută schimbătorul de viteze în treapta superioară.

— Cum merge, Sachs? întrebă Rhyme.

— Îmi dau toată silinţa. Dar mai avem câţiva kilometri şi ieşim de pe autostradă. S-ar putea să fiu nevoită să încetinesc la semafoare.

— S-ar putea? murmură tânărul de la ESU.

— Sunt supravieţuitori, Rhyme? întrebă Sachs.

— Nu am aflat nimic în plus, răspunse el. Paza de Coastă nu face decât să confirme prezenţa a două bărci de salvare. Se pare că majoritatea celor aflaţi la bord n-au reuşit să părăsească vasul.

— Te citesc după glas, Rhyme, îi zise Sachs criminalistului. Nu-i vina ta.

— Apreciez vorbele tale, Sachs, dar nu asta e problema. Conduci cu atenţie?

— Ah, sigur, răspunse ea, redresând calm maşina, care se răsucise într-un unghi de patruzeci de grade.

Inima îi bătea regulat, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Automobilul Camaro se îndrepta ca tras cu cabluri şi-şi continua drumul pe autostradă, mărind viteza până la 140 km la oră. Tânărul poliţist închise ochii.

— O să fie probleme, Sachs. Să ţii arma la îndemână.

— Aşa o ţin întotdeauna.

Maşina scăpă din nou de sub control pentru o fracţiune de secundă.

— Avem mesaje de la cuterul Pazei de Coastă, Sachs. Trebuie să închid. Făcu o scurtă pauză, apoi zise: Cercetează cu atenţie, dar fereşte-ţi spatele.

Ea râse.

— Asta îmi place. Va trebui s-o imprimăm pe nişte tricouri pentru echipa de criminalistică.

Convorbirea se încheie.

Ajunseră la capătul autostrăzii şi Sachs vră, intrând pe o şosea mai mică. Se aflau la patruzeci de kilometri de Easton, locul unde aveau să acosteze bărcile de salvare. Sachs nu fusese niciodată aici: fiind crescută la oraş, se întrebă care era topografia locului. Avea să găsească o plajă? Stânci ascuţite? Va trebui să se caţere? În ultima vreme o chinuise artrita, iar umiditatea sporită îi intensifica durerea şi înţepeneala din încheieturi.

Totodată se întreba: dacă Strigoiul era încă pe plajă, oare existau multe locuri unde să se ascundă pentru a deschide focul?

Aruncă o privire spre vitezometru.

Să încetinească?

Dar piciorul apăsat pe acceleraţie era o realitate şi singura umezeală din palme era de la ploaia care o udase până la piele în Port Jefferson. Continuă să menţină pedala apăsată la podea.

Pe măsură ce barca înainta, izbită de valuri, stâncile se conturau din ce în ce mai clar.

Şi mai colţuroase.

Sam Chang îşi încordă privirea prin ploaie şi prin stropii de apă sărată. În faţa lor se vedeau câteva fâşii scurte de plajă, acoperite cu pietre şi nisip murdar, dar o bună parte din ţărm era format din stânci întunecate şi din faleza ce se înălţa mult deasupra capetelor lor. Dar pentru a ajunge într-o

porţiune de plajă unde să poată acosta, Chang se vedea nevoit să facă diverse manevre printre stâncile ascuţite care ieşeau din valuri.

— E tot pe urmele noastre! strigă Wu.

Chang privi în urmă şi zări barca Strigoiului, ca un mic punct portocaliu. Barca se îndrepta direct spre ei, dar înainta mult mai încet. Problema era modul în care Strigoiul mânuia ambarcaţiunea. Contrabandistul încerca să ajungă direct la ţărm şi înfrunta valurile, ceea ce îi încetinea înaintarea. În schimb Chang, credincios înclinaţiilor sale taoiste, îşi conducea barca într-un mod cu totul diferit. El se lăsa dus de valuri, nu li se împotrivea, ci încerca să le ocolească pe cele mai înalte, urmând o traiectorie şerpuită şi folosindu-se de talazurile care se rostogoleau spre mal, ca să-i ducă într-acolo mai rapid. Distanţa dintre ei şi contrabandist creştea văzând cu ochii.

Chang estima că, până să ajungă Strigoiul la mal, vor avea suficient timp să găsească acele camioane care-i aşteptau ca să-i transporte în Chinatown. Şoferii nu aveau cum să fie la curent cu naufragiul, iar Chang intenţiona să le spună că Paza de Coastă era pe urmele lor şi să le ceară să demareze imediat. Dacă şoferii ar fi insistat să mai aştepte, Chang, Wu şi ceilalţi urma să-i imobilizeze şi să conducă ei înşişi camioanele.

Cercetă linia ţărmului şi uscatul de dincolo de ea. Dincolo de plajă creşteau copaci şi iarbă. Era greu de văzut prin ploaie, vânt şi ceaţă, totuşi Chang desluşi ceva ce părea să fie o şosea. Ba chiar şi nişte lumini, nu prea departe. Mai multe la un loc: după toate aparenţele, un sat.

Ştergându-şi ochii de apă sărată, Chang se uită la oamenii de la picioarele lui, tot mai tăcuţi, pe măsură ce priveau la ţărmul din faţa lor, la curenţii învolburaţi de acolo, la vârtejuri şi la valurile care se retrăgeau în larg, la stâncile din ce în ce mai apropiate, tăioase ca nişte cuţite şi întunecate ca sângele închegat.

Deodată, chiar în faţa lor, de sub apă se ivi o stâncă. Chang manevră barca înapoi şi coti brusc într-o parte, trecând razant pe lângă vârful de piatră. Acum barca era întoarsă paralel cu ţărmul şi izbită de valurile neregulate, care o umpleau de apă. De două ori la rând erau cât pe ce să se răstoarne. Chang încercă să cârmească printr-o despicătură dintre stânci, dar motorul se opri brusc. Chang apucă funia şi o smuci cu putere. Un duduit, apoi tăcere. Repetă manevra de vreo zece-douăsprezece ori. Niciun rezultat. Motorul nici măcar nu se învârtea. Fiul cel mare se luptă să ajungă până lângă el şi se uită în rezervorul de benzină.

— E gol! strigă William.

Disperat şi măcinat de teama pentru siguranţa familiei, Chang privi peste umăr. Ceaţa devenise mai deasă şi îi ascundea vederii – dar la fel de bine îl ascundea şi pe Strigoi. Oare cât de aproape se găsea?

Barca săltă pe creasta unui val înalt, apoi se prăvăli într-o genune de apă, scrâşnind din toate încheieturile.

— Culcat! Culcat, toată lumea! striga Chang. Rămâneţi toţi jos!

Se lăsă în genunchi în apa neagră, care plescăia pe fundul bărcii. Înşfăcă vâsla, încercând s-o folosească drept cârmă. Însă valurile şi curentul apei erau prea puternice, iar barca prea grea. Un val îl împroşcă şi-i smulse vâsla din mână. Chang se prăvăli pe spate. Aruncă o privire în direcţia în care se îndreptau şi zări un şir de stânci la numai câţiva metri în faţa lor.

Valurile săltară ambarcaţiunea ca pe o placă de surf şi o purtară cu viteză înainte. Barca se izbi frontal de stânci cu o forţă năucitoare. Cauciucul se sfâşie cu un şuierat şi barca începu să se dezumfle. Sonny Li, John Sung şi tânăra pereche din faţă – Chao-hua şi Rose – fură proiectaţi în

vâltoarea de dincolo de stânci şi purtaţi de valuri către mal.

Cele două familii – Wu şi Chang – se găseau la pupa bărcii, care rămânea parţial umflată, aşa că reuşiră să se menţină la suprafaţă. Barca se lovi din nou de stânci. Soţia lui Wu fu izbită cu forţă de o lespede de piatră, însă fără a fi azvârlită peste bord. Căzu ţipând înapoi în barcă, cu sângele şiroind din braţ, şi rămase năucită pe fundul ambarcaţiunii. Niciunul dintre ceilalţi nu suferise de pe urma izbiturii.

Dintr-odată, barca depăşi bariera de stânci şi valurile o purtară spre ţărm, în timp ce se dezumfla rapid.

Chang auzi în depărtare un strigăt de ajutor – probabil, unul dintre cei patru înghiţiţi de valuri când barca se lovise de stânci – dar nu-şi putu da seama dincotro venea glasul.

Barca lunecă peste altă stâncă, acoperită de valuri, la cincisprezece metri de ţărm. Acum erau prinşi de forţa valurilor care se rostogoleau spre mal, loviţi şi târâţi spre plaja presărată cu pietre. Wu Qichen şi fiica sa se străduiau s-o menţină la suprafaţă pe soţia bolnavă, pe jumătate conştientă, cu braţul sfâşiat şi sângerând abundent. Po-Yee, fetiţa cea mică, ţinută în braţe de Mei-Mei, încetase să mai plângă şi privea apatică în jur.

Motorul bărcii se agăţă de un colţ de piatră, înţepenind barca pe loc, la numai opt sau nouă metri de ţărm. Aici apa nu era adâncă – vreo doi metri – însă valurile continuau să-i lovească sălbatic.

— La ţărm! striga Chang, tuşind şi scuipând apă. Acum!

Parcurgerea înot a ultimei porţiuni până la ţărm dură o veşnicie. Chiar şi Chang, cel mai puternic dintre ei, răsufla greu, cu trupul chinuit de cârcei. În cele din urmă, simţi sub tălpi pietre alunecoase din pricina algelor şi a vegetaţiei marine, şi ieşi la mal, clătinându-se pe picioare. Căzu greoi, dar îşi

recăpătă imediat echilibrul şi se întoarse să-şi ajute tatăl să ajungă pe plajă.

Sfârşiţi, se îndreptară cu paşi poticniţi către un adăpost de pe ţărm, deschis din toate părţile, dar al cărui acoperiş din tablă ondulată îi apăra de ploaia nemiloasă. Cele două familii se prăbuşiră pe nisipul întunecat, scuipând apă, plângând, gâfâind, rugându-se. Într-un târziu, Sam Chang reuşi să se ridice în picioare. Cercetă cu privirea întinsul oceanului, dar nu văzu nici urmă de barca Strigoiului, nici de imigranţii care fuseseră azvârliţi peste bord.

Se lăsă în genunchi şi-şi îngropă fruntea în nisip. Însoţitorii şi prietenii lor muriseră, ei înşişi erau răniţi, epuizaţi dincolo de orice închipuire şi urmăriţi de un ucigaş… însă, se gândi Sam Chang, scăpaseră cu viaţă şi ajunseseră pe uscat. El şi familia lui se aflau în cele din urmă la capătul îndelungatei călătorii în care ocoliseră aproape jumătate din glob pentru a ajunge la noua lor casă: America, Ţara cea Frumoasă.

Capitolul 6

La jumătate de kilometru de ţărm, Strigoiul stătea aplecat deasupra celularului, încercând să-l ferească de ploaie şi de valuri, în timp ce barca lui înainta printre talazuri în direcţia purceilor.

Legătura era proastă – semnalul care pornea din telefonul lui era transmis prin satelit, ajungând la Fuzhou, apoi la Singapore – totuşi reuşi să comunice cu Jerry Tang, un *bangshou* de care se folosea uneori în Chinatown, la New York, şi care acum îl aştepta undeva pe ţărm, prin apropiere.

Răsuflând greu din pricina valurilor care zgâlţâiau barca, Strigoiul izbuti să îi descrie cu aproximaţie şoferului locul în care urma să acosteze – vreo trei-patru sute de metri la est de ceea ce părea a fi un şir de case şi de magazine.

— Ce arme ai la tine? strigă în receptor contrabandistul.

— Ce? strigă şi Tang de la celălalt capăt al liniei.

Strigoiul trebui să repete întrebarea de câteva ori.

— Arme!

Tang însă era doar recuperator – mai curând afacerist decât ucigaş plătit – aşa că nu avea asupra sa decât un pistol.

— *Gan!* se răsti Strigoiul! La dracu'!

Neavând la el decât vechiul revolver Model 51, sperase să găsească vreo armă automată.

— Cei de la Paza de Coastă, începu să-l informeze Tang, dar vorbele lui fură acoperite de bruiaj şi de şuierul vântului… sunt undeva, pe aici… ascult… scanner… trebuie să plec… unde..?

— Dacă vezi purcei, ucide-i! urlă Strigoiul. M-ai auzit? Sunt undeva pe ţărm, în preajma ta. Găseşte-i! Lichidează-i!

— Să-i lichidez? Vrei…

Un val se abătu peste barcă, udându-l pe Strigoi din cap până în picioare. Telefonul amuţi. Strigoiul privi spre afişaj. Era mort. Scurtcircuitat. Furios la culme, îl azvârli pe podeaua bărcii.

În depărtare se zărea un zid de stânci şi Strigoiul manevră astfel încât să-l ocolească şi să îndrepte barca spre plaja mai lată aflată puţin mai la stânga de micul orăşel. Avea să-i ia ceva timp până să ajungă înapoi la locul în care acostaseră purceii, dar nu voia să rişte să se lovească de stâncile care ieşeau din apă. Cu toate acestea, manevra de acostare se dovedi extrem de dificilă. În timp ce se apropia de mal, mica ambarcaţiune se ridică pe creasta unui val, cât pe ce să se răstoarne, însă Strigoiul o manevră repede înapoi şi barca îşi recapătă echilibrul. Un alt val îl lovi din spate, azvârlindu-l la podea, udându-l până la piele şi rotind barca într-o parte. Barca se izbi de mal împroşcând apa din jur cu putere, şi Strigoiul fu aruncat cu forţă pe nisip. Elicea ieşi din apă şi motorul începu să scrâşnească, rotindu-se în continuare. Speriat că zgomotul l-ar fi putut da de gol, Strigoiul se târî disperat până la motor şi reuşi să-l oprească.

Îl văzu pe Jerry Tang, într-un BMW argintiu 4x4, parcat pe un drum asfaltat, dar plin de nisip, undeva la vreo douăzeci de metri de ţărm. Se ridică şi alergă înspre maşină. Tang, grăsun şi nebărbierit, îl zări şi demară, venind în întâmpinarea lui. Strigoiul se aplecă spre geamul din dreptul şoferului:

— I-ai văzut pe ceilalţi?

— Trebuie să plecăm, răspunse Tang, neliniştit.

Făcu semn din cap spre scannerul comutat pe frecvenţa radio a poliţiei.

— Paza de Coastă ştie că suntem aici. Au trimis poliţia în căutarea noastră.

— I-ai văzut pe ceilalţi? repetă răstit Strigoiul. Pe purcei?

— N-am văzut pe nimeni. Dar…

— Nu-l găsesc nici pe *bangshou.* Nu ştiu dacă a reuşit să scape de pe vas.

Strigoiul cercetă cu privirea linia ţărmului.

— N-am văzut pe nimeni, repetă Tang, cu un glas în care se ghicea teama. Dar nu mai putem rămâne aici.

Cu colţul ochiului, Strigoiul zări o mişcare chiar la mal: un om în haine cenuşii ieşea din apă, târându-se pe stânci, ca un animal. Contrabandistul se îndepărtă de maşină şi-şi scoase pistolul de la brâu.

— Aşteaptă aici.

— Ce vrei să faci? întrebă disperat Tang. Nu mai putem rămâne! Vine poliţia! În zece minute vor ajunge aici. Nu înţelegi?

Strigoiul nu-i acordă nicio atenţie acolitului său, ci traversă şoseaua şi se înapoie pe plajă. Purcelul ridică privirea şi-l văzu pe Strigoi apropiindu-se, numai că omul probabil îşi rupsese piciorul în timpul naufragiului şi nu era în stare să se ridice, necum să fugă. Începu să se târască disperat spre apă. Strigoiul se întrebă de ce oare îşi mai dădea atâta osteneala.

Sonny Li deschise ochii şi mulţumi celor zece judecători ai infernului – nu pentru că supravieţuise naufragiului, ci pentru că, pentru prima oară după două săptămâni, senzaţia insidioasă de greaţă care-i torturase intestinele dispăruse.

Când barca se lovise de stânci, el, John Sung şi tânăra pereche fuseseră azvârliţi în apă şi purtaţi de curentul puternic. Li îi pierduse imediat din vedere pe cei trei şi fusese cărat de-a lungul plajei cam un kilometru, până când reuşise, în sfârşit, să ajungă cu tălpile pe nisip. Apoi, târându-se cât mai departe cu putinţă de ocean, Li se prăbuşise pe nisip.

Zăcuse inert sub şfichiul ploii, în timp ce greaţa i se risipise puţin câte puţin, iar zvâcnetul din

tâmple se mai domolise. Li se chinui să se ridice în picioare şi porni încet spre şosea, cu pielea iritată de jeanşi şi de tricou, ambele pline de nisip şi îmbibate de apă sărată şi usturătoare. Nu vedea nimic în nicio direcţie. Îşi aminti totuşi de luminile unui sat, undeva în dreapta lui, şi o porni într-acolo pe drumul acoperit cu nisip.

Se întrebă pe unde era Strigoiul.

În aceeaşi clipă, parcă drept răspuns, răsună un pocnet scurt, pe care Li îl recunoscu imediat a fi un foc de pistol. Pocnetul stârni ecouri în umezeala şi întunericul dinaintea zorilor.

Dar oare era Strigoiul? Sau vreun localnic? (Toată lumea ştia că americanii poartă arme.) Poate fusese un poliţist de la serviciul american de siguranţă publică.

Era mai bine să se asigure. Dorea din suflet să-l regăsească pe Strigoi cât mai curând, însă ştia că trebuie să fie cu băgare de seamă. Părăsi şoseaua, afundându-se în tufişuri, unde era mai puţin vizibil, şi porni înainte, pe cât de repede îi îngăduiau picioarele istovite şi chinuite de cârcei.

La auzul pocnetului, membrii celor două familii amuţiră.

— Ăsta a fost… începu Wu Qichen.

— Da, întări Sam Chang. A fost un foc de armă.

— Vine să ne lichideze. Ne-a dat de urmă şi vrea să ne ucidă.

— Ştiu, replică tăios Chang.

I se strângea inima de mila celorlalţi – doctorul Sung, Sonny Li, tânăra pereche – de mila aceluia dintre ei care tocmai murise. Dar cu ce putea să-i ajute?

Chang privi spre tatăl său şi observă că Chang Jiechi răsufla greu. Totuşi, în ciuda izbiturilor suferite în barcă şi a efortului de a înota până la ţărm, bătrânul nu părea să sufere. Chang Jiechi făcu semn din cap fiului său că totul era în regulă. Grupul de imigranţi porni din nou la drum prin ploaie şi prin vijelie.

Nu fusese cazul să-şi facă probleme că vor fi nevoiţi să se roage sau să-i oblige pe şoferi să-i ducă în Chinatown, pentru că nu-i aşteptase niciun camion. Chang presupunea că vehiculele se găseau în cu totul alt loc ori poate că Strigoiul telefonase şi le ordonase să facă iute cale întoarsă de îndată ce scufundase vasul. Chang şi Wu pierduseră câteva minute strigându-i pe nume pe Sung, pe Li şi pe ceilalţi care fuseseră aruncaţi peste bordul bărcii. Apoi însă Chang zărise venind spre ei barca portocalie a Strigoiului şi îndemnase cele două familii să părăsească şoseaua şi să înainteze prin tufişuri şi prin iarbă, unde nu puteau fi văzuţi, în direcţia luminilor, unde spera să poată găsi un camion.

Luminile către care se îndreptau se dovediră a fi un şir de restaurante, o staţie de benzină şi mai multe magazine de suvenire, la fel ca pe faleza din Xiamen, precum şi zece-douăsprezece case şi o biserică.

Era în zorii zilei – să fi fost 5:30 sau 6 – dar se vedea mişcare: în faţa celor două restaurante erau parcate o duzină de maşini, printre care una fără şofer, dar cu motorul în funcţiune, însă era o maşină mică, ori Chang avea nevoie de un vehicul în care să încapă zece persoane. În plus, îi trebuia unul a cărui lipsă să nu fie remarcată cel puţin două sau trei ore – atât cât i se spusese că dura călătoria până în Chinatown, New York City.

Îi îndemnă pe ceilalţi să aştepte în spatele unui gard viu mai înalt, apoi le făcu semn fiului său William şi lui Wu să-l urmeze. Se furişară, ghemuiţi, pe după clădiri. În spatele benzinăriei se vedeau două camioane mari, amândouă însă în raza vizuală a unui tânăr care lucra în garaj. Ploaia plesnea în ferestre, reducând vizibilitatea, totuşi tânărul i-ar fi zărit imediat ce unul dintre camioane ar fi demarat.

Douăzeci de metri mai încolo se găsea o casă cufundată în întuneric, iar în spatele ei o furgonetă.

Totuşi, Chang nu voia să-şi expună tatăl sau pe copii la ploaie şi intemperii. În plus, zece naufragiaţi chinezi gonind spre New York într-un vehicul vechi şi rablagit ar fi fost imediat reperaţi ca „populaţie migratoare” – muncitori itineranţi, care în China călătoreau din oraş în oraş în căutare de lucru.

— Feriţi-vă de noroi, le spuse Chang fiului său şi lui Wu. Păşiţi numai pe iarbă, pe crengi sau pe pietre. Nu vreau să lăsăm urme.

Chang era prudent din instinct: cu biroul de siguranţă publică şi cu agenţii Armatei Populare de Eliberare în permanenţă pe urmele lor, disidenţii din China se obişnuiau repede să-şi camufleze orice mişcare.

Continuară să înainteze printre copaci şi tufişuri scuturate de vântul duşmănos, trecură de mai multe case, unele întunecate, altele în care locatarii deja începeau să se trezească: vreo câteva televizoare pâlpâind, câte un mic dejun în curs de pregătire. La vederea acestor semne de normalitate, Chang simţi cum i se strânge inima de disperare pentru situaţia lor fără ieşire. Însă, aşa cum se învăţase să procedeze în China, unde guvernul îl privase de atâtea lucruri, îşi învinse pornirile sentimentale şi-şi îndemnă fiul şi pe Wu să se mişte mai repede. În cele din urmă, ajunseră la ultima clădire de pe fâşia locuită: o bisericuţă cufundată în întuneric, după toate aparenţele pustie.

În spatele clădirii roase de intemperii, găsiră un vechi microbuz alb. Din orele petrecute pe internet şi în faţa televizorului, Chang cunoştea ceva engleză, însă cuvintele acestea nu le înţelegea. Totuşi, la îndemnul lui, amândoi fiii studiaseră limba şi cultura americană ani la rând. William aruncă o privire către microbuz şi-i explică:

— Acolo scrie „Biserica Baptistă Penticostală din Easton”.

În depărtare răsună un alt pocnet stins. Auzindu-l, Chang încremeni. Strigoiul lichidase pe încă unul dintre ei.

— Să mergem, îi îndemnă Wu, neliniştit. Grăbeşte-te. Vezi dacă-i deschis.

Dar portiera microbuzului era încuiată, în timp ce Chang căuta prin jur ceva cu care să poată sparge geamul, William cercetă cu atenţie încuietoarea.

— Ai cuţitul meu? îl întrebă pe tatăl său, ridicând glasul cât să acopere şuierul vântului.

— Cuţitul tău?

— Cel pe care ţi l-am dat pe vas, ca să tai frânghia bărcii de salvare.

— Era *al tău?*

Ce naiba făcea fiul lui cu o astfel de armă? Era vorba de un şiş.

— Îl ai? repetă băiatul întrebarea.

— Nu, l-am scăpat când m-am suit în barcă.

Tânărul se strâmbă, dar Chang nu-i luă în seamă grimasa – un gest aproape impertinent – şi cercetă atent pământul bătut de ploaie. Găsi o ţeavă metalică, pe care o izbi cu putere în geamul microbuzului. Sticla se sparse în puzderie de cioburi ca de gheaţă. Chang sui pe locul din dreapta şi se uită în torpedou, căutând cheile. Nu le găsi şi coborî din microbuz, pe pământul noroios. Privi scurt spre biserică, întrebându-se dacă în interior exista vreun set de chei. Şi daca da, unde? Într-un birou? Înăuntru ar fi putut da de vreun paznic. Dacă îi auzea şi le opunea rezistenţă? Chang era convins că n-ar fi fost în stare să facă rău unui om nevinovat, chiar dacă…

Auzi o plesnitură puternică şi se răsuci în loc, speriat. Fiul său stătea ghemuit pe scaunul şoferului, unde spărsese carcasa de plastic a contactului cu o lovitură de picior. Sub ochii uimiţi şi îndureraţi ai lui Chang, tânărul trase afară firele şi începu să le frece unul de altul. Brusc, radioul porni cu volumul la maximum.

„El te va iubi de-a pururi. Lasă-l pe Mântuitor să pătrundă în inima ta…”

William apăsă un buton de pe bord şi reduse volumul. Apoi atinse alte două sârme. O scânteie… Motorul începu să duduie. Chang îl privea fără să-şi creadă ochilor.

— Unde ai învăţat să faci asta?

Băiatul ridică din umeri.

— Spune-mi…

Wu îl prinse de braţ pe Chang.

— Să mergem! Trebuie să ne luăm familiile şi să plecăm. Strigoiul e pe urmele noastre.

Tatăl îl săgetă pe fiu cu o privire şocată. Se aştepta ca tânărul să-şi coboare ochii, ruşinat. Dar William îi susţinu privirea cu răceală, ceea ce Chang n-ar fi îndrăznit să facă faţă de tatăl său, la nicio vârstă.

— Vă rog, îi imploră Wu. Hai să ne întoarcem să-i luăm pe ceilalţi.

— Nu, decise Chang după câteva momente. Să vină ei aici. Să meargă pe acelaşi drum ca noi şi să nu lase urme.

Wu porni grăbit să-i aducă pe ceilalţi.

În microbuz William găsise o mică mapă cu hărţi ale zonei şi acum le studia cu atenţie, dând din cap ca şi cum ar fi memorat direcţiile.

Înfrângându-şi pornirea de a-şi iscodi fiul în legătură cu modul în care pornise motorul de la sârme, Chang îl întrebă:

— Ştii încotro s-o apuci?

— Am să mă descurc.

William ridică privirea.

— Vrei să conduc eu? Oricum nu te pricepi, adăugă el cu brutalitate.

La fel ca pentru mulţi alţi chinezi din zona urbană, principalul mijloc de transport al lui Sam Chang fusese bicicleta.

Chang clipi uluit auzind cuvintele băiatului, rostite pe acelaşi ton aproape insolent. Dar chiar atunci îşi făcu apariţia Wu, împreună cu restul

imigranţilor, şi Chang alergă spre ei, ca să-şi ajute soţia şi tatăl să suie în microbuz.

Apoi se adresă fiului său:

— Bine, tu conduci.

Capitolul 7

Lichidase doi dintre purcei pe plaja: bărbatul rănit şi o femeie.

Dar în barcă se aflaseră vreo doisprezece oameni. Unde erau ceilalţi?

Se auzi un claxon strident. Strigoiul se răsuci în loc. Era Jerry Tang, care voia să-i atragă atenţia. Tang ridică în aer scannerul pus pe frecvenţa poliţiei, gesticulând disperat.

— Poliţia poate ajunge aici în orice clipă! Trebuie să plecăm!

Strigoiul îi întoarse spatele şi cercetă încă o dată cu privirea plaja, apoi şoseaua. Unde se duseseră? Poate că…

Cu un scrâşnet de cauciucuri, maşina lui Tang ieşi pe şosea şi acceleră.

— Nu! Opreşte-te!

Furios, Strigoiul ochi şi trase un foc de pistol. Glonţul lovi portiera din spate, dar vehiculul îşi văzu de drum, fără să încetinească, şi, odată ajuns în intersecţie, luă virajul, derapând uşor, şi se făcu nevăzut. Strigoiul rămase încremenit, cu braţul în care ţinea pistolul căzut pe lângă corp, cu privirea aţintită prin perdeaua de ploaie la şoseaua pe care tocmai dispăruse calea lui de scăpare. Se găsea la o sută douăzeci de kilometri de locuinţele secrete din Manhattan, asociatul lui era de negăsit, probabil mort, nu avea bani la el, şi nici telefon celular. Zeci de poliţişti de la poliţia federală şi locală erau în drum spre el. Iar Tang tocmai îl abandonase. Ar fi putut…

Se crispă. Nu departe de el, un microbuz alb îşi făcu brusc apariţia din câmpul aflat de cealaltă parte a bisericii şi ieşi pe şosea. Erau purceii! Strigoiul ridică din nou pistolul, însă vehiculul se pierdu în ceaţă. Strigoiul coborî pistolul şi răsuflă adânc de câteva ori. După un minut, îşi recăpătă calmul. Pe moment ghinioanele se ţineau lanţ, e

adevărat, dar în viaţa lui avusese parte de situaţii mult mai rele decât cea de acum.

Faci parte din lumea veche.
Îţi vei schimba obiceiurile.
Vei muri pentru vechile tale credinţe…

Experienţa îl învăţase că o răsturnare de situaţie nu era decât un dezechilibru temporar: până şi cele mai oribile evenimente din viaţa lui fuseseră în cele din urmă compensate de noroc. Principiul după care se călăuzea dintotdeauna era concentrat într-un singur cuvânt: *naixin.* În limba chineză asta însemna „răbdare”, dar pentru Strigoi cuvântul avea şi un alt sens. Echivalentul englezesc ar fi fost „toate la timpul lor”. Contrabandistul supravieţuise vreme de peste patruzeci de ani tocmai pentru că depăşise greutăţile, pericolele şi suferinţa.

Deocamdată purceii reuşiseră să scape. Moartea lor era doar amânată. Pentru moment, prioritatea era să scape de poliţie şi de INS.

Îşi vârî vechiul pistol în buzunar şi porni de-a lungul plajei, înaintând cu greu prin ploaie şi prin vânt, în direcţia luminilor micului orăşel. Clădirea cea mai apropiată era un restaurant, în faţa căruia se găsea o maşină cu motorul în funcţiune.

Ah, iată că norocul îi surâdea deja!

În clipa următoare, aruncând o privire către mare, zări ceva ce chiar îi stârni râsul. Altă dovadă de noroc: nu departe de mal văzu un alt purcel, un bărbat care se lupta să se menţină la suprafaţă. Măcar avea ocazia să lichideze încă unul dintre imigranţi, înainte să-şi facă pierdută urma în marele oraş. Scoase pistolul din buzunar şi porni către ţărm.

Vântul îl istovise.

Sonny Li îşi târa picioarele prin nisip, înaintând spre orăşel. Nu era un om puternic, astfel că în

lumea aspră şi periculoasă în care era nevoit să se descurce se bizuia mai curând pe prefăcătorie, surpriză şi şiretenie (desigur, şi pe arme), decât pe forţa fizică. Acum însă ajunsese la capătul puterilor, epuizat de încercările prin care trecuse în această dimineaţa.

Vântul… Pur şi simplu îl trântea în genunchi.

„Nu mai pot", îşi zise el. Deşi risca să fie văzut, mersul anevoios prin nisip era pur şi simplu peste puterile lui, aşa că se înapoie, poticnindu-se, pe asfaltul spălat de ploaie şi-şi continuă drumul spre luminile micului orăşel. Forţă pasul pe cât putea, temându-se că Strigoiul va pleca înainte să dea de urma lui.

O clipă mai târziu însă, căpătă confirmarea că cel pe care-l căuta se afla încă prin apropiere: alte câteva împuşcături.

Li se chinui să urce un dâmb şi scrută împrejurimile prin şuvoaiele de ploaie şi prin vânt, dar nu zări pe nimeni. După toate aparenţele, zgomotul fusese adus de vânt de la o oarecare distanţă.

Descurajat, continuă să meargă înainte. Timp de zece minute, care-i părură fără de sfârşit, se luptă să înainteze pe şosea, lăsând din când în când capul pe spate, ca ploaia să-i pătrundă în gâtlejul uscat. După câtă apă de mare înghiţise, îl chinuia o sete arzătoare.

Deodată zări în dreapta sa, pe plajă, o mică barcă de salvare portocalie. Îşi imagină că era barca Strigoiului. Privi în susul şi în josul plajei, în căutarea contrabandistului, dar ploaia şi vântul îl împiedicau să vadă prea departe.

Porni în direcţia bărcii, gândindu-se că ar fi putut merge pe urmele lăsate în nisip de Strigoi, dând de locul unde se ascundea în orăşel. Dar chiar când voia să iasă de pe şosea, zări un fulger de lumină. Îşi şterse ochii umeziţi de ploaie şi-şi încordă privirea. Era o lumină albastră, care înainta rapid pe drum, venind spre el.

Să fi fost INS? Poliţiştii de la Biroul Siguranţei Publice?

Li se grăbi să se ascundă într-un tufiş des, de cealaltă parte a şoselei. Se ghemui la pământ şi urmări cu privirea lumina care devenea tot mai strălucitoare, pe măsură ce vehiculul pe care era montată – o maşină sport decapotabilă, de culoare galbenă – se contura tot mai clar prin ploaie şi prin zloată, ca în cele din urmă să oprească, scrâşnind din cauciucuri, la o sută de metri mai departe. Li rămase ghemuit şi porni cu băgare de seamă în direcţia maşinii.

Amelia Sachs se oprise pe plaja bătută de ploaie, privind ţintă trupul femeii surprinse de moarte într-o poziţie grotescă.

— Îi lichidează, Rhyme, şopti ea îndurerată în microfonul căştii aparatului de emisie-recepţie Motorola SP-50. A împuşcat doi dintre ei, un bărbat şi o femeie. I-a împuşcat în spate. Sunt morţi amândoi.

— I-a împuşcat?

Glasul criminalistului era răguşit de emoţie şi Sachs ştia că Rhyme îşi asuma răspunderea pentru încă nişte morţi.

Poliţistul ESU alergă grăbit spre ea, cu pistolul automat în mână.

— Nici urmă de el, strigă tânărul, ca să acopere şuierul vântului. Lumea de la restaurantul de colo zice că cineva a furat o maşina în urmă cu vreo douăzeci de minute.

Poliţistul îi descrise Ameliei Sachs o maşină Honda, dându-i şi numărul de înmatriculare, iar ea îi transmise datele lui Rhyme.

— Lon o să dea maşina în urmărire, zise el. Tipul era singur?

— Cred că da. Din pricina ploii, n-am găsit niciun fel de urme pe nisip, în schimb am descoperit câteva în noroi, pe locul unde se găsea

când a împuşcat femeia. În acel moment era singur.

— Prin urmare, trebuie să presupunem că *bangshou* e dat tot dispărut. Poate a ajuns la ţărm cu altă barcă. Sau poate se afla în cea care s-a sfărâmat de stânci.

Cu mâna gata să apuce arma, Sachs cercetă împrejurimile. Peste tot se vedeau stânci, dune şi tufişuri, învăluite într-o perdea de ceaţă alburie. Un om înarmat ar fi rămas neobservat.

— Mergem să căutăm imigranţii, Rhyme, anunţă ea.

Se aştepta ca Rhyme să nu fie de acord, să-i ceară ca mai întâi să cerceteze locul, înainte ca natura dezlănţuită să şteargă *toate* urmele. Dar el se mărgini să-i spună:

— Succes, Sachs. Sună-mă când începi să aplici grila.

Şi închise telefonul.

Cercetează cu atenţie, dar fereşte-ţi spatele.

Cei doi poliţişti alergară de-a lungul plajei. Descoperiră o a doua barcă de salvare, mai mică, aruncată pe nisip la vreo sută de metri de prima. Sachs simţi pornirea instinctivă de a cerceta barca, în căutare de probe, dar decise să ducă la bun sfârşit misiunea mai urgentă şi, cu încheieturile chinuite de artrită, alergă cu vântul în spate, uitându-se în toate părţile după imigranţi şi după posibile semne ale unei ambuscade sau ale unei ascunzători în care s-ar fi putut refugia Strigoiul.

Nu găsiră nici una, nici alta.

Deodată, Sachs auzi sirene în depărtare, sunetul lor fiind purtat de vânt, apoi văzu un alai de vehicule de intervenţie rapidă intrând în viteză în oraş. Cei zece-doisprezece localnici care se adăpostiseră în restaurant şi la benzinărie acum sfidau intemperiile, curioşi să afle ce noutăţi interesante adusese furtuna în micul lor orăşel.

Prima sarcină a unui poliţist criminalist este aceea de a izola scena crimei, astfel încât să

rămână pe cât posibil necontaminată, iar probele să nu dispară accidental, din pricina unor persoane ahtiate după suvenire sau chiar să fie subtilizate de către infractorul amestecat în mulţimea privitorilor. Sachs se văzu nevoită să renunţe la căutarea altor imigranţi sau membri ai echipajului – acum erau destui care să preia aceasta misiune – şi alergă spre microbuzul alb cu albastru al NYPD, în care se aflau specialişti şi tehnică pentru examinarea scenei crimei.

Specialiştii izolară imediat plaja cu bandă galbenă, iar Sachs îşi trase peste jeanşi şi peste tricoul ud ceva ce reprezenta ultima modă în materie de echipament criminalistic. Noul costum întreg, cu glugă, pentru specialiştii în criminalistică ai NYPD, fabricat din Tyvek[8] alb, evita o posibilă contaminare a locului faptei de către investigator, cu păr, piele sau transpiraţie.

Lincoln Rhyme era de acord cu această costumaţie – şi el susţinuse ideea unui costum asemănător, pe vremea când condusese Divizia de Resurse şi Investigaţii, care avea în subordine echipele de criminalişti.

Însă Sachs nu era la fel de încântată. Nu pentru că, astfel echipată, semăna cu un extraterestru dintr-un film SF de duzină: ceea ce o deranja era albul strălucitor al costumului, uşor vizibil pentru orice răufăcător care, dintr-un motiv sau altul, ar fi dorit să zăbovească la locul faptei şi să-şi testeze calităţile de ochitor pe poliţiştii aflaţi în căutare de dovezi. De unde şi denumirea pe care agenta o dăduse costumului: „costum pentru tragere la ţintă”.

Scurta interogare a patronilor restaurantului, a angajaţilor de la benzinărie şi a localnicilor care stăteau în cele câteva case de pe plajă nu aduse niciun element de noutate, în afară de ceea ce se cunoştea deja despre Honda cu care fugise Strigoiul. Nu mai fusese furat niciun alt vehicul şi nimeni nu fusese văzut înotând spre mal sau

ascunzându-se pe uscat. Nu se auziseră nici măcar focuri de armă care să fi acoperit ropotul ploii sau şuierul vântului.

Aşadar, sarcina de a extrage de la scena crimei orice informaţie posibilă despre Strigoi, despre echipaj şi despre imigranţi le revenea exclusiv Ameliei Sachs – şi lui Lincoln Rhyme.

Şi ce scenă încă! Una dintre cele mai ample cu care avuseseră vreodată de a face: un kilometru şi jumătate de plajă, o şosea şi, de cealaltă parte a fâşiei de asfalt, un labirint de tufişuri dese, de nepătruns. Tufişuri în care era posibil să se ascundă în continuare un infractor înarmat.

— E un loc prost, Rhyme. Ploaia s-a mai domolit niţel, dar toarnă în continuare cu găleata, iar vântul bate cu treizeci de kilometri la oră.

— Ştiu. Urmărim canalul meteo.

Glasul lui suna altfel acum, era mai liniştit. Tonul vocii o sperie puţin. Îi amintea strania detaşare cu care îi vorbise despre sfârşit, despre posibilitatea de a-şi pune capăt zilelor, despre punctul final.

— Un motiv în plus să ne continuăm căutările, nu crezi? insistă el.

Ea privi în susul şi în josul plajei.

— E vorba că… E o suprafaţă mult prea mare. Prea mult de cercetat.

— Cum poate fi prea mare, Sachs? Noi cercetam locul faptei centimetru cu centimetru. Nu contează dacă-i vorba de un kilometru pătrat sau de un metru pătrat. E pur şi simplu o chestiune de durată. Şi pe urmă, nouă *ne plac la nebunie* suprafeţele mari. Sunt atâta locuri în care putem găsi dovezi.

„Grozavă treabă!” îşi zise ea, zâmbind ironic.

Prin urmare, Sachs începu să cerceteze minuţios scena crimei, pornind de la barca aceea mare şi dezumflată şi urmărind o grilă de căutare. Expresia desemnează o tehnică de cercetare a locului faptei în căutare de probe, tehnică prin care specialistul

parcurge suprafaţa respectivă într-o singură direcţie, înainte şi înapoi, ca şi cum ar tunde o peluză, după care cercetează din nou aceeaşi suprafaţă, dar pe direcţie perpendiculară. Teoria care stă la baza acestei metode de cercetare este că, dintr-un anume unghi, poţi descoperi lucruri pe care le omiţi atunci când le priveşti dintr-un alt unghi. Deşi existau zeci de alte metode de examinare a locului faptei, toate mai rapide, grila – cea mai obositoare procedură de cercetare – era cea care oferea cele mai multe şanse de a descoperi ceva relevant. Acesta era genul de examinare pe care Rhyme dorea ca Sachs să-l pună în practică şi pe care îl impusese în egală măsură poliţiştilor sau specialiştilor care colaboraseră cu el la Secţia de criminalistică a NYPD. Graţie lui Lincoln Rhyme, pentru poliţiştii din zona metropolitană termenul de „grilă" devenise sinonim cu cercetarea scenei crimei.

Curând Sachs pierdu din ochi localitatea Easton şi singurul semn că nu se găsea singură rămaseră girofarurile maşinilor echipei de intervenţii, care pulsau intermitent, stranii şi neliniştitoare, ca sângele prin transparenţa pielii.

Curând însă, şi aceste lumini se topiră în ceaţă. Singurătatea o învălui cu totul, însoţită de un sentiment sumbru de vulnerabilitate. „Doamne, asta nu-mi place deloc." În locul în care se găsea, ceaţa era mai densă ca oriunde, iar răpăitul ploii pe gluga costumului, valurile şi vântul o împiedicau să audă apropierea unui posibil atacator.

Bătu uşor cu palma peste mânerul negru al pistolului Glock, ca să se îmbărbăteze, şi continuă să parcurgă grila.

— N-am să mai vorbesc un timp, Rhyme. Am senzaţia că încă se mai afla cineva prin apropiere. Cineva care stă cu ochii pe mine.

— Sună-mă când termini, răspunse el.

Tonul lui şovăielnic îi dădu a înţelege că ar fi vrut să mai adauge ceva, dar după câteva clipe

telefonul se închise cu un declic.

Fereşte-ţi spatele…

Timp de o oră, Sachs examină plaja, şoseaua şi tufişurile de pe laturi, prin vânt şi prin ploaie, ca un copil în căutare de scoici. Cercetă barca rămasă intactă, în care găsi un celular, şi barca dezumflată, pe care doi poliţişti ESU o trăseseră pe plajă. În cele din urmă, reuşi să adune o serie de probe: cartuşe goale, sânge, amprente şi fotografii făcute cu Polaroidul, reprezentând urme de paşi.

Se opri şi privi în jur, apoi apăsă butonul radioemiţătorului, obţinând legătura cu o casă confortabilă din oraş, aflata la ani-lumină depărtare.

— E ceva ciudat, Rhyme.

— Nu-mi spui mare lucru, Sachs. Ciudat? Ce vrea să însemne asta?

— Imigranţii… vreo zece la număr. Pur şi simplu au dispărut. Nu pricep. Au plecat din locul în care se adăpostiseră pe plajă, au traversat şoseaua şi s-au ascuns în tufişuri. Văd urmele lor de paşi în noroi, de cealaltă parte a şoselei. După asta, urmele pur şi simplu dispar… Presupun că s-au îndepărtat de plajă, cu gând să se ascundă, dar nu găsesc nicio urmă. Nimeni din zonă n-ar lua în maşină călători ca ei şi nimeni din oraş n-a văzut vreun vehicul care să-i fi aşteptat. Oricum, aici nu există nicio urmă de anvelope.

— Bravo, Sachs, tocmai ai dat de urmele Strigoiului. Ai constatat ce-a făcut, ştii cine este, ai fost în locurile în care a fost şi el. La ce te gândeşti?

— Eu…

— Închipuie-ţi că eşti Strigoiul, insistă Rhyme cu glas liniştit. Eşti Kwan Ang, poreclit Gui, Strigoiul. Eşti multimilionar, traficant de carne vie – contrabandist de oameni. Asasin. Tocmai ai scufundat un vas şi ai omorât mai mult de doisprezece oameni. Ce-ai de gând acum?

— Să-i găsesc pe ceilalţi, răspunse ea imediat. Să-i găsesc şi să-i suprim. Nu vreau să plec. Nu încă. Nu sunt sigur din ce motiv, dar trebuie să-i găsesc.

Pentru o fracţiune de secundă îi veni în minte o imagine. Se văzu *cu adevărat* în postura Strigoiului, cuprins de dorinţa irezistibilă de a-i găsi şi lichida pe imigranţi. Era un sentiment tulburător.

— Nimic nu mă va opri, murmură ea.

— Bravo, Sachs, răspunse încet Rhyme, de parcă s-ar fi temut să nu rupă firul fragil care lega o parte din sufletul ei de cel al contrabandistului. Acum gândeşte-te la imigranţi, care au pe urmele lor un asemenea individ. *Ei* ce-ar face?

Agenta avu nevoie de câteva momente ca să se transforme dintr-un contrabandist şi un ucigaş lipsit de suflet într-unul dintre bieţii pasageri aflaţi la bordul vasului, îngrozită că omul pe care-l plătise cu economiile ei de-o viaţă o trădase în asemenea măsură, omorâse persoane cu care ea se împrietenise, ba poate chiar şi membri ai familiei. Omul care era acum pornit s-o lichideze şi pe ea.

— N-am să mă ascund, spuse ea categoric. O întind naibii de aici cât mai curând. Pe orice cale şi cât mai departe. Nu ne putem întoarce pe ocean. Nu putem merge pe jos. Avem nevoie de o maşină.

— Şi cum puteţi face rost de una? întrebă Rhyme.

— Nu ştiu, răspunse ea, frustrată să se vadă atât de aproape de un răspuns care totuşi îi scăpa.

— Există ceva case dincolo de şosea? întrebă Rhyme.

— Nu.

— Vreun camion la benzinărie?

— Da, dar poliţia locală i-a întrebat pe oamenii de acolo. Nu lipseşte niciun vehicul.

— Altceva?

Sachs cercetă atent strada.

— Nimic.

— Nu se poate să nu fie *nimic,* Sachs, o dojeni el. Oamenii aceştia fug ca să-şi salveze viaţa. *Cumva* tot au reuşit să scape. Răspunsul e undeva acolo. Ce altceva mai vezi?

Ea oftă şi începu să relateze:

— Văd un maldăr de anvelope uzate, o barcă răsturnată cu fundul în sus, o naveta cu sticle goale – bere Sam Adams. În faţa bisericii se vede o roabă…

— Există şi o biserică? întrebă brusc Rhyme. Până acum n-ai pomenit de nicio biserică.

— E marţi dimineaţă, Rhyme. Biserica e închisă, iar cei de la ESU au cercetat-o.

— Du-te acolo, Sachs. În clipa asta!

Păşind anevoios, poliţista porni spre biserică, fără să ştie prea bine ce indicii utile ar fi putut găsi acolo.

Rhyme îi explică:

— N-ai fost la Vacation Bible School[9], Sachs? Biscuiţi Ritz, punch hawaian şi predici despre Isus în după-amiezele de vară? N-ai fost la picnicuri unde fiecare aducea câte ceva de mâncare? La întâlniri ale grupurilor de tineri?

— O dată sau de două ori. Dar cele mai multe duminici mi le-am petrecut reconstruind carburatoare.

— Cum crezi că-şi transportă bisericile grupurile de copii la şi de la micile lor diversiuni teologice? Cu microbuze, Sachs. Microbuze – adică locuri pentru douăsprezece persoane.

— Poate, încuviinţă ea fără prea mare convingere.

— Sau poate nu, admise Rhyme. Totuşi, imigranţii n-au prins aripi şi nu şi-au luat zborul, nu? Prin urmare, hai să cercetăm posibilităţile mai realiste.

Şi, aşa cum se întâmpla de atâtea ori, se dovedi că Rhyme avea dreptate.

Sachs se duse în spatele bisericii şi examină pământul mocirlos: urme de paşi, mici cioburi

provenind de la un geam de maşină, o ţeavă folosită pentru a sparge geamul, urmele unor anvelope de microbuz.

— Am găsit, Rhyme. Mai multe urme recente. Au procedat foarte inteligent… Au păşit pe pietre, pe iarbă şi pe alge. Au evitat mâlul şi noroiul, ca să nu lase urme. Se pare că s-au suit în microbuz şi au condus pe câmp înainte de a ieşi pe şosea. Ca să nu fie văzuţi de pe strada principală.

— Să obţii de la preot toate datele despre microbuz.

Sachs rugă un poliţist local să ia legătura cu preotul care oficia la acea biserică. După câteva minute primiră toate detaliile: era vorba de un Dodge alb, vechi de cinci ani, având inscripţionat pe o parte numele bisericii. Sachs notă numărul de înmatriculare şi i-l comunică lui Rhyme, iar acesta o asigură că va cere să fie dat în urmărire şi acest vehicul, nu numai Honda, şi că va anunţa poliţia portuară să dea de ştire la punctele de taxare de pe poduri şi tunele, în ideea că imigranţii probabil se îndreptau spre Chinatown, Manhattan.

Sachs parcurse grila cu mare atenţie în spatele bisericii, dar nu mai descoperi şi alte indicii.

— Nu cred că mai am mare lucru de făcut aici, Rhyme. Încep să înregistrez datele, apoi vin acolo.

Sachs încheie convorbirea.

Se înapoie la microbuzul Secţiei de criminalistică, împături şi puse deoparte costumul special, apoi introduse datele în computer şi anexă nenumăratele etichete care însoţesc orice obiect descoperit la locul faptei. Le spuse specialiştilor să transporte cât mai curând posibil toate probele la casa din oraş a lui Rhyme. Deşi i se părea inutil, totuşi ar fi vrut să mai facă o încercare de a-i găsi pe supravieţuitori. Avea dureri atroce în genunchi, din pricina artritei cronice moştenite de la bunicul ei. Boala o chinuia adeseori, însă acum, fiind singură, îşi îngădui luxul de a se mişca încet. Ori de câte ori se găsea alături de colegii ei din poliţie,

se străduia din răsputeri să-şi ascundă durerile. Se temea că, dacă şefii vor afla de starea ei de sănătate, o vor trece la munca de birou, pe motiv de incapacitate fizică.

După un sfert de oră, nedescoperind nicio urmă lăsată de supravieţuitori, se îndreptă spre automobilul Camaro, singurul vehicul rămas în această parte a plajei. Era singură: poliţistul ESU care o însoţise până aici optase pentru un şofer mai sigur ca să se întoarcă în oraş.

Ceaţa se mai risipise. La mai puţin de un kilometru depărtare, în cealaltă parte a orăşelului, Sachs distinse siluetele a două camionete de salvare aparţinând districtului Suffolk şi un Ford fără însemne specifice, parcat în apropierea lor. Probabil un vehicul al INS.

Agenta se lăsă greoi pe scaunul din faţă al automobilului Camaro, găsi o bucată de hârtie şi începu să-şi noteze ce văzuse la locul faptei, cu gând să prezinte datele lui Rhyme şi restului echipei, care aştepta la locuinţa lui din oraş. Vântul lovea în rafale maşina uşoară, iar ploaia răpăia cu înverşunare pe caroseria de oţel. Sachs ridică întâmplător ochii, tocmai când o trombă spectaculoasă de apă înspumată ţâşnea în aer la o înălţime de vreo trei metri, spărgându-se apoi de o stâncă neagra şi colţuroasă.

Îşi încordă privirea şi şterse cu mâneca parbrizul aburit.

Ce să fie? Un animal? Vreun fragment desprins din *Dragon* şi azvârlit la mal?

Nu, înţelese ea, străbătută de un fior: era un om. Un om care se agăţa cu disperare de stâncă.

Sachs apucă în grabă radioemiţătorul Motorola, apăsă butonul pentru frecvenţa operaţiunilor locale şi comunică prin radio:

— NYPD, 5885, echipa specială, către echipa de salvare a districtului Suffolk din Easton Beach. Mă auziţi?

— Te auzim, 5885. Vorbeşte.

— Sunt la 500 de metri est de oraş. Una dintre victime este în apă. Am nevoie de ajutoare.

— OK, sosi răspunsul. Am pornit într-acolo. Terminat.

Sachs coborî din maşină şi porni spre ţărm. Sub ochii ei, un val uriaş mătură omul de pe stâncă şi-l azvârli în apă. El încerca să înoate, dar era rănit, avea cămaşa pătată de sânge şi nu reuşea decât să-şi menţină capul deasupra apei, dar şi asta cu mare efort. La un moment dat dispăru sub valuri, dar se luptă să iasă din nou la suprafaţă.

— Ah, Doamne! murmură Sachs, aruncând o privire spre şosea.

Camioneta galbenă a echipei de salvare tocmai pornise în direcţia lor.

Imigrantul scoase un strigat răguşit şi dispăru sub valuri. Nu mai era timp de aşteptat profesioniştii.

La Academia de Poliţie Sachs învăţase regula numărul unu în acordarea primului ajutor: „Găseşte-l, aruncă-i colacul, du-te la el cu barca şi, abia în ultimul rând, sari după el în apă". Adică atunci când salvai pe cineva de la înec, mai întâi trebuia să încerci s-o faci de pe mal, apoi dintr-o barcă şi, abia în al treilea rând, să te duci după el în apă. Ei bine, primele trei opţiuni nu intrau în discuţie.

„Prin urmare, îşi spuse Sachs, sar în apă după el."

Fără să ia seama la durerea arzătoare din genunchi, alergă spre ocean, aruncându-şi din mers arma şi centura cu muniţie. Ajunsă pe mal, îşi dezlegă şireturile pantofilor standard pentru poliţie, îi zvârli cât colo şi, cu ochii la omul care se lupta cu valurile, începu să înoate prin apa rece şi învolburată.

Capitolul 8

Târându-se afară din tufişuri, Sonny Li reuşi s-o vadă mai bine pe femeia cu părul roşu care tocmai îşi scosese pantofii şi se aruncase în apa înspumată, îndepărtându-se de ţărm, în direcţia cuiva care se lupta cu valurile.

Li nu vedea prea bine despre cine era vorba – John Sung sau tânărul care şezuse lângă el, împreună cu soţia – în orice caz, îşi îndreptă imediat atenţia către femeie, pe care o studiase din tufişurile unde rămăsese ascuns încă de la sosirea ei pe plajă, în urmă cu o oră.

Nu era genul lui. Nu-i plăceau femeile occidentale, cel puţin nu cele întâlnite la Fuzhou. Acelea fie se găseau la braţul unor afacerişti bogaţi (înalte şi frumoase, aruncând priviri dispreţuitoare spre chinezii care le sorbeau din ochi), fie erau turiste însoţite de soţi şi de copii (prost îmbrăcate, privind scârbite la bărbaţii care scuipau pe trotuar şi la bicicliştii care nu le lăsau niciodată să traverseze strada).

Însă femeia aceasta îi stârnise curiozitatea şi interesul. La început nu reuşise să-şi dea seama ce caută acolo: sosise în maşina ei de un galben lucitor, însoţită de un poliţist înarmat cu un pistol automat. Pe urmă ea se întorsese cu spatele şi Li zărise inscripţia NYPD pe geaca în care era îmbrăcată. Prin urmare, o poliţistă la secţia de siguranţă publică. Rămas la adăpostul tufelor din cealaltă parte a şoselei, Li o urmărise cum căuta supravieţuitori şi indicii.

O femeie sexy, constatase el, în ciuda preferinţei pe care o manifesta pentru chinezoaicele tăcute şi elegante.

Iar părul ei! Ce culoare! Îi dăduse şi o poreclă, Hongse, pronunţat hoankseh, cuvânt care în limba chineză înseamnă „roşu”.

Privind de-a lungul şoselei, Li văzu o dubă de intervenţie rapidă gonind în direcţia lor. De îndată ce duba intră într-o mică parcare şi opri, Li se târî până la marginea şoselei. Desigur, risca să fie observat, dar trebuia neapărat să acţioneze înainte ca femeia să se întoarcă. Aşteptă până când echipa de salvare îşi îndreptă toată atenţia către Hongse, apoi traversă şoseaua în patru labe şi se opri lângă maşina galbenă. Era un automobil vechi, de genul celor pe care le vedeai în filmele de televiziune americane gen *Kojak* sau *Hill Street Blues.* Nu-l interesa să fure maşina în sine (majoritatea poliţiştilor de la siguranţa publică plecaseră, dar mai rămăseseră destui prin preajmă care puteau să-l urmărească şi să-l prindă, mai ales la volanul unei maşini de culoarea gălbenuşului de ou). Nu, în acel moment avea nevoie doar de o armă şi de nişte bani.

Deschise portiera din dreapta, se furişă înăuntru şi începu să scotocească prin torpedou. Nu găsi nicio armă. Se gândi furios la pistolul Tokarev care zăcea pe fundul oceanului. Nu găsi nici ţigări. Nenorocita… Căută şi în poşeta femeii, unde descoperi vreo cincizeci de dolari. Li vârî banii în buzunar şi-şi aruncă ochii pe foaia de hârtie pe care ea făcuse câteva însemnări. Chinezul vorbea destul de bine englezeşte, graţie filmelor americane şi emisiunii *Follow Me* de la Radio Beijing, în schimb cu cititul stătea cât se poate de prost (fapt deloc îmbucurător, dat fiind că engleza avea doar 25 de litere, în tip ce chineza vreo 40.000). După câteva bâjbâieli, recunoscu numele real al Strigoiului, Kwan Ang, ortografiat în engleză, precum şi alte câteva însemnări. Împături foaia şi o vârî în buzunar, apoi risipi celelalte foi pe jos, lângă portiera şoferului, rămasă deschisă, ca şi cum ar fi fost împrăştiate de vânt.

Se mai apropia o maşină, de culoare neagră, şi Li presupuse că aparţinea unei instituţii de stat. Se lăsă la pământ şi se înapoie lângă şosea. Se

ascunse din nou în tufe şi aruncă o privire spre valurile înspumate, unde Hongse părea să lupte cu oceanul furios la fel de mult ca omul pe cale să se înece. Simţi un junghi în inimă la gândul că o femeie aşa frumoasă se afla în pericol. Dar nu era problema lui: principala lui preocupare era acum să-l găsească pe Strigoi şi să rămână în viaţă.

Efortul de a înota împotriva valurilor care o izbeau fără milă, în încercarea de a ajunge la imigrantul care risca să se înece, aproape o istovise de puteri pe Amelia Sachs. Poliţista îşi dădu seama că trebuia să calce apa din răsputeri, pentru a se menţine amândoi la suprafaţă. Încheieturile genunchilor şi şoldurilor protestau, chinuite de durere. Imigrantul nu-i era de mare ajutor. Era de talie medie, zvelt, fără prea multă grăsime care să-l ajute să plutească. Omul dădea din picioare fără forţă, iar braţul lui stâng nu-i era de niciun folos, din pricina rănii de glonţ de la piept.

Gâfâind şi scuipând apa sărată şi greţoasă care-i umplea nările şi gâtlejul, Sachs se luptă să ajungă la ţărm. Apa îi înţepa ochii şi-i înceţoşa privirea, totuşi reuşi să distingă pe nisip, chiar la mal, doi paramedici, cu o targă şi un tub mare şi verde de oxigen, amândoi făcându-i semne să înoate către ei.

„Mulţumesc, băieţi… *Fac tot ce-mi stă în putinţă…”*

Se orientă în direcţia lor, dar valurile de dedesubt o trăgeau cu o forţă sălbatică spre larg. Privi peste umăr la stânca de care se agăţase imigrantul şi văzu că, în ciuda eforturilor ei supraomeneşti, nu înaintaseră decât vreo trei metri.

„Mişcă-ţi picioarele mai cu forţă! Mai cu forţă!”

Începu să recite în gând una dintre frazele ei favorite: „Când te mişti, nu poţi fi prins…”

Încă vreo doi, trei metri. În cele din urmă însă, trebui să se oprească şi să-şi tragă sufletul, privind

cu disperare cum valurile de la fund îi târau pe amândoi înapoi spre larg.

„Haide, pleacă de aici…”

Imigrantul, acum inert şi aproape inconştient, o trăgea mereu în jos. Sachs începu să-şi mişte picioarele cu şi mai multă forţă. Simţi un cârcel în gambă, scoase un ţipăt şi se scufundă rapid. Apa cenuşie şi murdară, încărcată de alge şi nisip, se închise deasupra ei. Ţinându-l pe imigrant cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi masa puternic gamba ca să scape de cârcel, poliţista se sili să-şi ţină respiraţia cât mai mult posibil.

„Oh, Lincoln! îi fulgeră prin minte. Mă duc la fund… Tot mai la fund, în apa cenuşie ca un giulgiu.”

Apoi, deodată: „Isuse! Ce-i asta?”

O baracudă, un rechin, un tipar negru… Ţâşni din apa mâloasă şi se încolăci în jurul ei. Instinctiv, întinse mâna după şişul pe care-l purta întotdeauna în buzunarul de la spate, dar temutul peşte îi ţintuia braţul pe lângă corp. Peştele o trase în sus şi, câteva secunde mai târziu, ajunse la suprafaţă, trăgând mult-râvnitul aer în plămânii îndureraţi.

Privi în jos. Peştele se dovedi a fi braţul unui bărbat în costum de scafandru.

Scafandrul din echipa districtului Suffolk îşi scoase din gură muştiucul tubului de la butelia de oxigen şi spuse:

— E-n regulă, domnişoară. Te-am prins. Eşti în siguranţă.

Un al doilea scufundător îl apucase strâns pe imigrant, având grijă să-i ţină la suprafaţă capul care atârna inert.

— Am un cârcel, icni Sachs. Nu-mi pot mişca piciorul. Mă doare.

Scafandrul vârî mâna în apă, îi îndreptă piciorul, apoi îi presă degetele în sus, ca să-i îndrepte muşchii gambei. După o clipă durerea dispăru. Sachs dădu din cap.

— Nu mai mişca picioarele. Stai liniştită. Te duc eu.

Scafandrul porni cu ea spre mal şi poliţista îşi lăsă capul pe spate, silindu-se să-şi recapete respiraţia. Picioarele lui puternice, ajutate de labele de scafandru, îi purtau rapid spre ţărm.

— Ai avut mare curaj să ieşi în larg. Majoritatea n-ar fi făcut decât să se uite la om cum se îneacă.

Calea întoarsă până la mal prin apa rece ca gheaţa păru să dureze o veşnicie. În cele din urmă, Sachs simţi pietre sub talpă. Ieşi din apă, clătinându-se pe picioare, şi luă pătura pe care i-o întinsese unul dintre paramedici. După ce-şi recăpătă suflul, se duse până la imigrant, care zăcea pe o targă, cu faţa acoperită de o mască de oxigen. Avea privirea înceţoşată, dar era conştient. Cămaşa îi fusese descheiată şi un paramedic îi curăţa cu tampoane şi dezinfectant rana însângerată.

Sachs îşi şterse picioarele şi tălpile de nisip atât cât să se poată încălţa din nou şi-şi prinse la brâu centura cu pistolul.

— Cum se simte?

— Rana nu-i chiar atât de gravă. Cel care a tras l-a nimerit în piept, dar dintr-o parte. Va trebui însă să fim cu ochii pe el, din pricina hipotermiei şi a gradului de epuizare.

— Pot să-i pun câteva întrebări?

— Deocamdată doar strictul necesar, răspunse primul paramedic. Are nevoie de oxigen şi de odihnă.

— Cum te cheamă? îl întrebă Sachs pe imigrant.

Omul îşi dădu deoparte masca de oxigen:

— John Sung.

— Eu sunt Amelia Sachs, de la Departamentul de Poliţie din New York. Îi prezenta insigna şi legitimaţia, după cum era uzanţa. Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Chinezul îşi îndepărtă din nou masca de oxigen.

— Am fost azvârlit afară din barca de salvare. Contrabandistul aflat la bordul vasului – noi îi spuneam Strigoiul – m-a zărit şi a venit până la ţărm. A tras spre mine, dar nu m-a nimerit. Am înotat pe sub apă, dar tot a trebuit să ies la suprafaţă să respir. El mă aştepta. A tras din nou şi de data asta m-a atins. M-am prefăcut mort şi, când m-am uitat din nou spre el, l-am văzut suind într-o maşină roşie şi luând-o din loc. Am încercat să ajung înot până la ţărm, dar n-am putut. Aşa că m-am agăţat de stânci şi am aşteptat.

Sachs îl cercetă cu privirea. Era un bărbat frumos şi părea să fie într-o formă bună. De curând văzuse la televizor un reportaj special despre China, din care aflase că, spre deosebire de americani, care făceau sport ocazional, de regulă ca să arate bine, mulţi chinezi fac sport toată viaţa lor.

— Cum te… vru să întrebe chinezul, dar îl cuprinse un acces de tuse violent.

Paramedicul îl lăsă să scuipe afară apa timp de câteva momente, apoi, când Sung se linişti, îngenunche lângă el şi-i puse la loc masca de oxigen.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar chiar are nevoie să inhaleze oxigen.

Procedura NYPD nu prevedea divulgarea de informaţii către martori, dar Sachs văzu îngrijorarea din ochii chinezului, aşa că-i spuse:

— Îmi pare rău. Doi dintre voi sunt morţi.

Sung închise ochii şi-şi încleştă degetele mâinii drepte pe amuleta atârnată la gât de un şnur de piele.

— Câţi oameni se aflau în barcă? întrebă ea.

Chinezul se gândi câteva clipe.

— În total, paisprezece. Dar Strigoiul? A scăpat? întrebă el.

— Facem tot ce ne stă în putinţă să-l găsim.

Chipul lui Sung se umbri din nou de tristeţe şi degetele lui se strânseră iar pe amuleta de la gât.

Paramedicul îi înmână poliţistei portofelul imigrantului. Ea începu să-l cerceteze. Cea mai mare parte a conţinutului era îmbibată de apă sărată şi aproape toate actele erau scrise în limba chineză. Doar o carte de vizită rămăsese lizibilă, aceea fiind în limba engleză. De acolo reieşea că imigrantul era doctorul Sung Kai.

— Kai? Acesta e numele de botez?

El încuviinţă din cap.

— Dar de cele mai multe ori mi se spune John.

— Eşti medic?

— Da.

— Medic uman?

El încuviinţă din nou.

Sachs ramase cu ochii la o fotografie în care se vedeau doi copii mici, un băiat şi o fetiţă. Se înfioră la gândul că şi copiii se aflaseră la bordul vasului.

— Ai fost cu… vru ea să întrebe, dar nu reuşi să-şi ducă fraza până la capăt.

Sung înţelese.

— Copiii mei? Sunt acasă, în Fujian. Stau la părinţii mei.

Paramedicul stătea în picioare lângă pacientul său, nemulţumit că acesta îşi ridica mereu masca de oxigen. Dar şi Sachs trebuia să-şi facă meseria.

— Doctore Sung, ai cumva idee încotro s-ar putea îndrepta Strigoiul? Are vreo casă, vreun apartament în Statele Unite? Vreo afacere? Prieteni?

— Nu. El nu ne adresa niciodată cuvântul. N-a avut nimic de-a face cu noi. Ne trata ca pe nişte animale.

— Dar ceilalţi imigranţi? Ştii cumva încotro ar fi putut să apuce?

Sung clătină din cap.

— Nu. Îmi pare rău. Urma să mergem la nişte locuinţe undeva în New York, dar nu ni s-a spus niciodată unde anume. Îşi întoarse privirea spre ocean. Ne-am închipuit că Paza de Coastă a tras în

noi cu tunul. Pe urmă însă ne-am dat seama că Strigoiul însuşi a vrut să scufunde vasul. În glasul lui se strecură o undă de uimire. A încuiat uşa calei şi a aruncat în aer vasul. Cu toţi cei aflaţi la bord.

Un bărbat îmbrăcat în costum – un agent pe care Sachs îşi aminti că-l întâlnise în Port Jefferson – coborî din maşina neagră care tocmai oprise lângă duba de la intervenţie rapidă parcată pe plajă. Omul îşi trase pe el o geacă şi se apropie de ei, cu nisipul scârţâind sub tălpi. Sachs îi întinse portofelul lui Sung. El îi răsfoi conţinutul şi se lăsă pe vine lângă targă.

— Doctore Sung, sunt de la Serviciul de Imigrare şi Naturalizare al Statelor Unite. Ai un paşaport valabil şi viză de intrare?

Sachs se gândi că întrebarea era absurdă, dacă nu cumva provocatoare, dar presupuse că era una dintre formalităţile ce se cereau îndeplinite.

— Nu, domnule, răspunse Sung.

— Atunci regret, dar va trebui să te reţinem pentru intrare ilegală pe teritoriul Statelor Unite.

— Voiam să cer azil politic.

— Foarte bine, zise plictisit agentul. Însă tot va trebui să te reţinem până la audierile în vederea acordării de azil politic.

— Înţeleg, încuviinţă Sung.

— Cum se simte? îl întrebă agentul pe paramedic.

— Se va face bine. Trebuie totuşi să-l transportăm la un centru de diagnostic şi tratament pentru traumatisme. Unde va fi interogat?

Sachs îl întrerupse şi-l întrebă pe agentul INS:

— Îl puteţi duce la Centrul de detenţie din Manhattan? E martor în cazul pe care-l anchetăm, iar în Manhattan avem o secţie de poliţie.

Agentul INS ridică din umeri.

— Mie mi-e totuna. Am să mă ocup de hârtiile necesare.

Sachs se legăna de pe un picior pe celălalt, strângând pleoapele din pricina durerii care-i

săgeta genunchiul şi şoldul. Continuând să ţină între degete amuleta, Sung o privi atent.

— Mulţumesc, domnişoară, îi spuse el încet şi din tot sufletul.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai salvat viaţa.

Ea încuviinţă din cap, privind o clipă în ochii lui negri. Apoi paramedicul îi puse din nou masca.

O umbră albă undeva în apropiere îi atrase privirea. Amelia Sachs ridică ochii şi văzu că lăsase deschisă portiera automobilului Camaro, iar acum vântul îi purta spre ocean foile cu însemnări despre scena crimei. Cu obrazul crispat de durere, alergă spre maşina.

II
Ţara cea frumoasă

Marţi, de la Ora Dragonului, 8 A.M.,
până la Ora Cocoşului, 6.30 P.M.

Lupta e câştigată de jucătorul care vede cel mai departe – cu alte cuvinte, cel care poate ghici intenţia din spatele mutărilor adversarului, îi poate intui şi contracara planul, cel care, când atacă, anticipează toate mutările defensive ale adversarului.

Jocul Wei-Chi

Capitolul 9

Viaţa unui funcţionar din cabinele de taxare de la intrarea în New York City nu este deosebit de spectaculoasă.

Când şi când, se mai petrece câte ceva interesant – de pildă, atunci când un hoţ imobilizase un taxator şi-i furase 312 dolari, singura problemă fiind aceea că hoţul dăduse lovitura la *intrarea* pe podul Triborough, astfel că la capătul celălalt – singura ieşire de pe pod – îl aşteptau doisprezece poliţişti uimiţi de întâmplare.

Funcţionarul de serviciu la punctul de taxare din tunelul Queens Midtown în această dimineaţă cu vijelie, puţin după orele 8 – un poliţist pensionat, care lucra câteva ore pe zi ca taxator – nu avusese de-a face cu evenimente serioase de ani de zile şi era încântat că, în sfârşit, se întâmpla ceva care să rupă monotonia: toţi taxatorii din Manhattan primiseră un apel de urgenţă din partea Autorităţii Portuare, referitor la un vas cu imigranţi care se scufundase în largul coastei Long Island, ca atâtea altele. Se presupunea că un număr de chinezi aflaţi la bord se îndreptau acum către oraş, la fel şi contrabandistul care-i adusese în ţară. Imigranţii călătoreau într-un microbuz alb, cu emblema unei biserici, iar contrabandistul se afla într-o Honda roşie. De asemenea, o parte dintre cei daţi în urmărire erau înarmaţi.

Existau mai multe modalităţi de transport rutier între Long Island şi New York: poduri sau tuneluri. Unele dintre aceste căi de acces erau gratuite – de pildă, la podurile Queensboro sau Brooklyn nu se plătea nicio taxă – însă calea cea mai directă, pornind din capătul insulei Long Island, era cea care trecea prin Tunelul Queens Midtown. Poliţia şi FBI obţinuseră aprobare să închidă toate drumurile expres şi benzile de schimbare a traseului, ca atare cei aflaţi sub urmărire nu puteau

trece decât prin faţa unui funcţionar de la un punct de taxare.

Fostul poliţist nu-şi imaginase niciodată că tocmai lui îi va fi dat să-i depisteze pe imigranţi.

Se pare totuşi că exact aşa avea să se întâmple. Omul îşi şterse de pantaloni palmele asudate, cu ochii la microbuzul alb inscripţionat pe o parte, condus de un chinez şi care se îndrepta chiar spre cabina *lui.*

Încă zece maşini până la ei. Încă nouă…

Îşi scoase din toc vechiul revolver, un Smith & Wesson 357, cu ţeava de zece centimetri, şi-l aşeză pe registrul de încasări, întrebându-se cum să procedeze. Să comunice sosirea lor? Dar ce se va întâmpla dacă indivizii aveau de gând să reacţioneze violent sau dacă vor încerca să fugă? Ajunse la concluzia că va coborî la ei şi-i va obliga să se dea jos din microbuz.

Dar dacă vreunul dintre ei va vârî mâna în torpedou sau între scaune?

La naiba, el se găsea într-o cabină de sticlă, deci lipsit de apărare, absolut singur, faţă în faţă cu un microbuz plin de gangsteri chinezi care se apropiau de el. Nu era exclus să aibă asupra lor chiar şi acea contribuţie supremă a Rusiei în materie de arme mici: un pistol mitralieră AK-47.

„La dracu'! îşi zise el. Ei bine, o să deschid focul."

Taxatorul nu o luă în seamă pe femeia care i se plângea că benzile de trecere E-Z erau închise şi cercetă cu privirea maşinile aliniate. Mai erau trei vehicule şi microbuzul avea să ajungă în dreptul lui.

Vârî mâna la brâu şi scoase încărcătorul Speedloader, un inel metalic cu şase gloanţe, cu care îşi putea încărca pistolul în câteva secunde. Puse încărcătorul alături de pistol şi-şi şterse încă o dată mâna dreaptă de pantaloni.

Se gândi o clipă, apucă pistolul, îl armă şi-l puse înapoi pe birou. Proceda împotriva regulamentului,

dar aici era vorba de viaţa *lui,* nu de a şefilor care elaboraseră regulamentul.

La început, Sam Chang se temuse că şirul lung de maşini însemna un blocaj rutier, apoi însă văzu cabinele de taxare şi-şi dădu seama că ajunseseră la un punct de trecere.

Paşapoarte, acte, vize… Nu aveau nimic din toate astea…

Panicat, căută o cale de ieşire de pe autostradă, dar nu exista niciuna: şoseaua era mărginită de ziduri înalte.

— Trebuie să plătim, spuse calm William.

— Să plătim? De ce? îl întrebă Sam Chang pe specialistul lor în obiceiuri americane.

— Suntem la un punct de taxare, răspunse tânărul, dându-i a înţelege că era ceva de la sine înţeles. Am nevoie de câţiva dolari. Trei dolari şi cincizeci de cenţi.

În centura de la brâu Chang avea câteva mii de yuani – uzi şi îmbibaţi de apă sărată – dar nu îndrăznise să schimbe banii în monedă americană pe pieţele negre din Fuzhou, gest care ar fi dat de înţeles autorităţilor că intenţionau să fugă din ţară. Din fericire, între cele două scaune din faţă găsiseră o bancnotă de cinci dolari.

Microbuzul înainta încet spre punctul de taxare. Mai aveau două maşini în faţa lor.

Chang ridică privirea spre omul din cabină şi observă că acesta era foarte agitat. Taxatorul privea mereu cu coada ochiului spre microbuz, tot încercând să mascheze acest lucru.

Mai aveau în faţă o singură maşină.

Omul din cabină îi studia acum atent cu coada ochiului. Îşi umezea buzele cu limba şi se lăsa de pe un picior pe celălalt.

— Nu-mi place chestia asta, spuse William. Tipul bănuieşte ceva.

— Nu-i nimic de făcut, răspunse tatăl său. Dă-i înainte.

— Accelerez şi nu opresc.

— Nu! se opuse în şoaptă Chang. Poate e înarmat. O să tragă în noi.

William înaintă încet până în dreptul cabinei şi opri. Chang se întrebă dacă băiatul, cu noua sa atitudine rebelă, îi va nesocoti ordinul şi va demara în viteză.

Omul din cabină înghiţi în sec şi puse mâna pe un obiect aflat lângă un registru voluminos de încasări. Chang se întrebă dacă nu cumva era un buton de alarmă.

William coborî privirea şi scoase bancnota americană din lăcaşul de plastic dintre cele două scaune din faţă. Funcţionarul păru să aibă o scurtă tresărire. Se lăsă brusc într-o parte, cu braţul întins spre microbuz.

Apoi rămase cu ochii la bancnota pe care i-o oferea William.

Ce nu era în regulă? Îi dăduse prea mult? Prea puţin? Se aştepta la mită?

Omul din cabină clipi de câteva ori. Luă bancnota cu mâna tremurând, se aplecă în faţă şi privirea îi lunecă spre latura microbuzului, pe care erau inscripţionate cuvintele:

ARTICOLE PENTRU LOCUINŢA DUMNEAVOASTRĂ

În timp ce număra restul, taxatorul aruncă o privire în spatele microbuzului. Tot ce reuşi să vadă – cum se ruga Chang din tot sufletul – erau câţiva arbuşti şi puieţi pe care Chang, William şi Wu îi dezgropaseră dintr-un parc de pe marginea şoselei dinspre plajă şi-i suiseră în microbuz, ca şi cum ar fi transportat plante pentru un magazin local. Ceilalţi membri ai familiilor stăteau culcaţi la podea, ascunşi sub frunziş.

Funcţionarul îi dădu restul lui William.

— E un magazin grozav. Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră. Îmi fac mereu

cumpărăturile acolo.

— Mulţumim, răspunse William.

— Urâtă zi pentru livrări de marfă, nu-i aşa? îl întrebă el pe Chang, făcând semn din cap spre cerul acoperit cu nori negri de furtună.

— Mulţumim, repetă Chang.

William urni din loc vehiculul. Apoi apăsă acceleraţia şi câteva clipe mai târziu intrară în tunel.

— OK, am scăpat, am trecut de punctul de taxare, îi anunţă Chang pe ceilalţi pasageri, care se ridicară în capul oaselor, scuturându-şi hainele de frunze şi ţărână.

Trucul lui Chang funcţionase perfect.

În timp ce goneau pe şosea, îndepărtându-se de plajă, Chang îşi dăduse seama ca poliţia americană va proceda la fel cum procedau frecvent Armata de Eliberare a Poporului şi Biroul Siguranţei Publice din China atunci când încercau să prindă disidenţi daţi în urmărire: va instala blocaje rutiere.

Prin urmare, opriseră la un mare centru comercial, în centrul căruia se găsea magazinul Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră. Acesta funcţiona non-stop şi, cum dimineaţa devreme nu erau prea mulţi angajaţi, Chang, William şi Wu se strecuraseră fără probleme în parcarea pentru marfă. Furaseră din magazin câteva bidoane de vopsea, câteva bidinele şi alte unelte, apoi se furişaseră din nou afară, nu înainte ca Chang să se apropie tiptil de uşa ce dădea spre interiorul magazinului, rămânând uluit de privelişte: zeci de metri pătraţi de rafturi cu diverse articole. I se tăiase respiraţia. Chang nu văzuse în viaţa lui atâtea unelte, furnituri şi aparate de uz casnic. Mobilier de bucătărie, mii de articole electrice, mobilier de grădină, articole pentru grătar în aer liber, uşi, ferestre, covoare. Rânduri întregi de rafturi cu piuliţe, şuruburi şi cuie. Prima reacţie a lui Chang fusese să-i cheme lângă el pe Mei-Mei

şi pe tatăl său, ca să le arate magazinul. Dar se răzgândise: va fi timp pentru asta mai târziu.

— Iau aceste lucruri pentru că avem nevoie de ele ca să supravieţuim, îi spusese el lui William. Dar de îndată ce voi face rost de bani, le voi plăti. Am să le trimit banii.

— Eşti nebun! se împotrivise băiatul. Ăştia învârt mai mulţi bani decât au nevoie. Chiar se aşteaptă să li se mai fure din marfă. E un risc inclus în preţ.

— Le vom plăti! repetase tăios Chang.

De astă dată tânărul nici nu se mai obosise să răspundă. Într-un teanc de ziare de pe rampa de descărcat marfă Chang găsise unul mai viu colorat. Chinuindu-se să-şi amintească puţina engleză pe care o ştia, înţelesese că avea sub ochi o reclamă pentru produse, unde figurau adresele mai multor magazine din acelaşi lanţ comercial. Când avea să primească prima leafă sau să schimbe o parte din yuani, le va trimite banii.

Se înapoiaseră la microbuz şi văzuseră că în apropiere era parcat un camion. William schimbase între ele plăcile de înmatriculare, după care îşi continuaseră drumul spre oraş, până când întâlniseră o fabrică părăsită. Parcaseră maşina pe rampa de mărfuri, apoi Chang şi Wu acoperiseră emblema cu numele bisericii. După ce vopseaua albă se uscase, Chang, care scrisese caligrafic toată viaţa, desenase cu pricepere cuvintele ARTICOLE PENTRU LOCUINŢA DUMNEAVOASTRĂ, cu litere asemănătoare celor din prospectul de reclamă luat din magazin.

Da, şmecheria reuşise şi iată că acum ieşeau din tunel şi se pierdeau pe străzile din Manhattan, fără să fi fost opriţi de poliţişti sau de funcţionarul de la punctul de taxare. În timp ce aşteptau să le vină rândul la cabina de taxare, William studiase cu atenţie harta şi, în linii mari, ştia cum trebuia să ajungă în Chinatown. Străzile cu sens unic îl

derutau întru câtva, dar curând se orientă şi găsi autostrada de care aveau nevoie.

Merseră prin traficul intens de la acea oră de vârf, încetinit şi mai mult de ploaia intermitentă şi de valurile de ceaţă plutind de-a lungul fluviului de aceeaşi culoare cu oceanul din care, nu de mult, scăpaseră cu viaţă.

Un ţinut cenuşiu, îşi zise Chang. Nici urmă de şosele aurite, nici urmă de un oraş al diamantelor, cum le promisese sărmanul căpitan Sen.

În timp ce privea străzile şi clădirile din jurul său, Chang se întrebă ce-i aştepta de acum înainte.

Teoretic, încă îi datora Strigoiului o mulţime de bani. Tariful curent pentru a scoate ilegal un om din China şi a-l aduce în Statele unite era 50.000 de dolari. Cum Chang fusese disident, deci disperat să plece, se aştepta ca individul care lucra pentru Strigoi la Fuzhou să-i ceară o sumă şi mai mare. Cu toate acestea, spre surprinderea lui, Strigoiul îi percepuse doar 80.000 de dolari pentru toată familia, inclusiv tatăl său. Chang îşi pusese la bătaie bietele lui agoniseli, împrumutând restul de la prieteni şi de pe la rude, ca să adune zece la sută din sumă, drept avans.

În contractul încheiat cu Strigoiul, Chang căzuse de acord ca el, Mei-Mei şi William – ulterior, şi fiul mai mic al lui Chang, atunci când avea să împlinească vârsta potrivită – să plătească recuperatorilor Strigoiului o sumă lunară, până când avea să fie achitată întreaga datorie. Mulţi imigranţi lucrau pentru contrabandistul care-i adusese ilegal în SUA – majoritatea bărbaţilor în restaurante din Chinatown, majoritatea femeilor în fabrici de confecţii – şi se ascundeau în locuinţe puse la dispoziţie contra unei taxe oneroase. Dar Chang nu avea încredere în contrabandişti, mai ales în Strigoi. Umblau prea multe zvonuri despre imigranţi bătuţi, femei violate, oameni ţinuţi prizonieri în ascunzători pline de şobolani. Prin urmare, îşi aranjase singur să facă rost de lucru

pentru el şi pentru William, iar prin intermediul fratelui unui prieten din China, găsise şi un apartament la New York.

Sam Chang intenţionase tot timpul să-şi achite obligaţiile. Acum însă, după scufundarea *Dragonului din Fuzhou* şi după tentativele Strigoiului de a-i lichida, contractul era nul, toţi fiind scutiţi de povara unei datorii imense – desigur, cu condiţia să rămână în viaţă până când Strigoiul şi acoliţii lui aveau să fie prinşi sau ucişi de către poliţie ori până când aveau să fugă înapoi în China. Ca atare, trebuia să se ascundă cât mai curând posibil.

William se strecură cu îndemânare printre şirurile de maşini. (Unde oare învăţase să facă asta? Familia lui nici măcar nu avea maşină.) Sam Chang privi peste umăr la ceilalţi pasageri ai microbuzului. Toţi aveau părul în dezordine şi miroseau cumplit a apă de mare. Soţia lui Wu, Yong-Ping, se simţea rău. Îşi ţinea ochii închişi, scuturată de frisoane, şi avea faţa scăldată în sudoare. Îşi fracturase braţul când se ciocniseră de stânci şi rana sângera în continuare prin bandajul improvizat. Frumoasa adolescentă Chin-Mei, fata lui Wu, părea să nu fi suferit nicio lovitură, dar se vedea limpede că era înspăimântată. Fratele ei, Lang, avea aceeaşi vârstă ca fiul cel mic al lui Chang şi cei doi băieţi, amândoi tunşi aproape identic, rotund, de jur împrejur, şedeau lipiţi unul de celălalt, privind pe geam şi şuşotind între ei.

Bătrânul Chang Jiechi şedea nemişcat în partea din spate a microbuzului, cu picioarele încrucişate şi braţele lăsate pe lângă corp, cu părul alb şi rar dat pe spate, fără să rostească vreun cuvânt, dar observând totul în jur printre pleoapele pe jumătate lăsate. Pielea bătrânului părea mai îngălbenită decât la plecarea din Fuzhou, cu peste două săptămâni în urmă, sau poate aşa i se părea lui Chang. În orice caz, Chang decise că primul lucru pe care trebuia să-l facă după ce vor ajunge la

apartament era să cheme un doctor să-l vadă pe bătrân.

Microbuzul încetini, apoi opri, din pricina traficului. William claxonă, nerăbdător.

— Uşurel! îl dojeni tatăl său. Nu atrage atenţia asupra noastră.

Tânărul claxonă încă o dată.

Chang privi cu coada ochiului la fiul lui, la obrazul lui supt, la părul lung care-i cădea mult peste urechi.

— Microbuzul… cum ai învăţat sa porneşti o maşină în felul ăsta? şopti el cu asprime.

— Ce contează? îl repezi băiatul.

— Vreau să-mi spui.

— Am auzit pe cineva vorbind la şcoală.

— Nu-i adevărat. Mă minţi. Ai mai făcut asta şi altă dată.

— Nu fur decât de la subsecretari de partid şi de la şefi locali. Asta nu te-ar deranja, aşa-i?

— Ce-ai spus că faci?

Dar tânărul se mulţumi să zâmbească ironic şi Chang înţelese că glumea. Cu toate acestea, comentariul avusese o ţintă precisă: William se referise la scrierile politice anticomuniste ale lui Chang, care în China cauzaseră familiei atâtea necazuri, silindu-i să se refugieze în America.

— Cu cine vă petreceţi timpul, voi, hoţii?

— Of, tată!

Tânărul clătină din cap cu un aer de superioritate şi Chang îşi stăpâni cu greu pornirea de a-l pălmui.

— Şi la ce-ţi trebuia cuţitul ăla? continuă Chang.

— Multă lume are cuţit. Şi Yeye are unul.

Yeye era apelativul afectuos pentru „bunic”, folosit de mulţi copii chinezi.

— Acela e un cuţit cu care-şi curăţă pipa, răspunse Chang, nu o armă. Până la urmă îşi pierdu răbdarea. Cum poţi sa fii aşa impertinent? strigă el.

— Dacă n-aş fi avut cuţit, răspunse furios tânărul, şi dacă n-aş fi ştiut cum să pornesc motorul, probabil că la ora asta am fi fost cu toţii morţi.

Traficul căpăta ceva viteză şi William se adânci într-o tăcere îmbufnată.

Chang întoarse capul, cu o senzaţie de durere aproape fizică în urma vorbelor fiului său, care îşi dezvăluia cu totul altă faţă. Fără îndoială, mai avusese probleme cu William şi în trecut. Pe la şaptesprezece-optsprezece ani devenise morocănos, irascibil şi închis în el. Începuse să chiulească de la şcoală. Când venise acasă cu o scrisoare de la profesorul său, în care acesta îi făcea morală pentru rezultatele proaste la învăţătură, Chang avusese o discuţie cu băiatul, a cărui inteligenţă fusese testată şi se dovedea a fi mult peste medie. William îi spusese că nu el era de vină. La şcoală era persecutat şi tratat părtinitor, pentru că tatăl lui era un disident care nesocotise legea de a avea un singur copil, care vorbea laudativ la adresa independenţei Taiwanului şi care – cel mai mare sacrilegiu dintre toate – critica Partidul Comunist Chinez şi îngrădirile impuse de acesta asupra libertăţii şi drepturilor omului. Atât el, cât şi fratele său erau tot timpul hărţuiţi de „puştii minune” – unicii copii ai unor familii bogate şi înstărite din pătura comunistă de mijloc, răsfăţaţi de nenumărate rude iubitoare şi având tendinţa de a-i hărţui pe alţi elevi. Nu conta faptul că William fusese botezat cu numele celui mai renumit om de afaceri american din ultimii ani sau că Ronald primise numele unui preşedinte al SUA.

Totuşi, nici comportamentul lui William, nici explicaţia primită nu-i păruseră lui Chang a fi foarte grave, aşa că nu acordase prea mare atenţie toanelor fiului său. În plus, creşterea copiilor era sarcina lui Mei-Mei, nu a lui.

Cum de-şi schimbase William atât de brusc comportamentul?

Deodată, Chang avu revelaţia că cele zece ore de muncă pe zi la o tipografie şi activităţile sale de disident, care-i ocupau cea mai mare parte a nopţii, nu-i lăsaseră practic niciun răgaz să stea în compania fiului său, până la călătoria din Rusia spre Meiguo. „Poate că aşa s-a comportat băiatul întotdeauna", îşi zise el înfiorat.

O clipă simţi cum îl cuprinde iar mânia, deşi doar în parte la adresa lui William. Chang nu-şi dădea seama ce *anume* îl înfuria. Privi câteva minute la străzile aglomerate, apoi se adresă fiului său:

— Ai dreptate. Eu n-aş fi reuşit să pornesc maşina. Îţi mulţumesc.

William nu dădu semne că l-ar fi auzit, ci se aplecă deasupra volanului, adâncit în propriile gânduri.

Zece minute mai târziu ajunseră în Chinatown şi porniră pe o stradă largă, denumită atât în chineză, cât şi în engleză, Canal Street. Ploaia începea să se mai domolească şi trotuarele pe care se înşirau sute de băcănii, magazine de suveniruri şi bijuterii, pieţe de peşte şi brutării erau înţesate de lume.

— Unde trebuie să ajungem? întrebă William.

— Parchează aici, îi ceru Chang şi William trase microbuzul lângă un colţ de stradă.

Chang şi Wu coborâră şi intrară într-un magazin, unde îl întrebară pe vânzător de asociaţiile din cartier, numite *tong.* Aceste organizaţii erau de regulă alcătuite din oameni provenind din aceeaşi zonă geografică din China. Chang căuta un *tong* din Fujian, întrucât ambele familii veneau din această provincie. Presupunea că nu ar fi fost bine primiţi într-un *tong* cu rădăcini în provincia Canton, de unde proveneau majoritatea primilor imigranţi chinezi. Spre surprinderea lui, află că o mare parte din Chinatown, în Manhattan, era locuit de numeroşi chinezi din Fujian, în timp ce mulţi cantonezi

părăsiseră cartierul. La numai câteva cvartale depărtare se găsea un *tong* din Fujian.

Chang şi Wu îşi lăsară familiile în microbuzul furat şi porniră pe străzile aglomerate, până găsiră locul pe care-l căutau. Clădirea părăginită, cu trei caturi, vopsită în roşu şi având un acoperiş tipic chinezesc, ridicat la capete ca aripile deschise ale unei păsări, părea transplantată aici direct din cartierul sărăcăcios de lângă staţia de autobuz Nord din Fuzhou.

Cei doi bărbaţi intrară repede în sediul *tong*-ului, cu capetele plecate, de parcă cei aflaţi în hol ar fi fost gata să pună mâna pe celulare şi să cheme INS – sau pe Strigoi – pentru a anunţa sosirea lor.

Îmbrăcat într-un costum cenuşiu, presărat cu scrum de ţigară şi gata să plesnească la toate cusăturile, Jimmy Mah îi întâmpină şi-i invită în biroul său de la etaj.

În calitate de preşedinte al Societăţii Fujian din East Broadway, Mah era practic şi primarul acestei zone din Chinatown.

Biroul lui era o încăpere mare, dar simplă, în care se găseau două mese şi şase scaune desperecheate, teancuri de hârtii, un computer modern şi un televizor. Pe un raft lăsat într-o parte se vedeau vreo sută de cărţi chinezeşti. Pe perete erau lipite afişe decolorate şi pătate de muşte, reprezentând peisaje din China. Chang nu se lăsă păcălit de acest aspect sărăcăcios: bănuia că Mah era multimilionar.

— Luaţi loc, vă rog, li se adresă Mah în chinezeşte.

Bărbatul cu faţă lătăreaţă şi păr negru, pieptănat pe spate, le oferi ţigări. Wu luă una, dar Chang clătină din cap, în semn de refuz. Se lăsase de fumat după ce-şi pierduse slujba de profesor şi începuse să simtă lipsa banilor.

Mah le studie hainele murdare şi părul încâlcit.

— Hm, am impresia că voi doi aveţi ceva să-mi povestiţi. Ceva interesant? Captivant? Despre ce-ar putea fi vorba? Sunt foarte curios să vă ascult.

Într-adevăr, Chang avea ceva de povestit. N-ar fi putut spune dacă povestea lui era interesantă sau captivantă, dar ştia un singur lucru: era o minciună de la cap la coadă. Decisese să nu dezvăluie nici unui străin că venise la bordul *Dragonului din Fuzhou* şi că era posibil ca Strigoiul să-i caute.

— Tocmai am sosit în port cu un vapor din Honduras, îi zise el lui Mah.

— Cine s-a ocupat de voi?

— Nu i-am aflat niciodată numele. El îşi spunea Moxige.

— Un mexican? clătină Mah din cap. Nu lucrez cu contrabandişti latino-americani.

Dialectul lui avea un pronunţat accent american.

— Ne-a luat banii, urmă Chang plin de amărăciune, şi ne-a abandonat pe chei. Trebuia să ne procure acte şi un mijloc de transport. Dar s-a făcut nevăzut.

Wu îl urmarea plin de curiozitate cum îşi depăna povestea. Chang îi ceruse să tacă şi să-l lase pe el să discute cu Mah. La bordul *Dragonului,* Wu obişnuia să bea cam mult şi să devină impulsiv. În cală nu-şi ţinuse gura şi îndrugase imigranţilor vrute şi nevrute.

— Aşa se întâmplă câteodată, zise binevoitor Mah. Oare de ce înşală oamenii? Nu le dăunează în afaceri? Dracu' să-i ia de mexicani. De unde sunteţi?

— Din Fuzhou, răspunse Wu.

Chang se foi neliniştit. Intenţionase să dea numele unui alt oraş din Fujian, ca să reducă şansa unei posibile legături între Strigoi şi imigranţi.

Chang îşi continuă relatarea, cu mânie prefăcută:

— Am doi copii şi un bebeluş. Cu mine e şi tatăl meu. E om bătrân. Iar soţia prietenului meu, aici de faţă, e bolnavă. Avem nevoie de ajutor.

— Ah, ajutor. Păi, e o poveste interesantă, nu-i aşa? Ce fel de ajutor vreţi voi? Eu pot să fac unele lucruri. Altele, nu. Sunt oare unul dintre Cei Opt Nemuritori? Nu. Bineînţeles că nu. De ce anume aveţi nevoie?

— Acte. Acte de identitate. Pentru mine, pentru soţia mea şi pentru fiul meu cel mare.

— Sigur, sigur. Pot rezolva câte ceva. Permise de conducere, carduri de asistenţă socială, legitimaţii pentru unele companii mai vechi, care au dat faliment, astfel că nimeni nu vă poate verifica. Aşa-i că sunt deştept? Numai lui Jimmy Mah îi putea veni în gând asemenea idee. Aceste legitimaţii vă vor face să *păreţi* că aveţi cetăţenie, dar cu ele nu veţi obţine de lucru. Nenorociţii ăştia de la INS cer să se verifice fiecare amănunt.

— Am aranjat deja pentru locuri de muncă, spuse Chang.

— Nu mă ocup de paşapoarte, adăugă Mah. E prea riscant. Nici de cărţi verzi.

— Astea ce sunt?

— Permise de şedere.

— O să ne ascundem şi o să aşteptam să se prescrie termenul, zise Chang.

— Zău? S-ar putea să aveţi cam mult de aşteptat.

Chang înălţă din umeri. Apoi zise:

— Tatăl meu are nevoie de un doctor.

Arătă din cap spre Wu.

— La fel şi soţia lui. Ne poţi face rost de cărţi de sănătate?

— Nu mă ocup de cărţi de sănătate. Sunt prea uşor de detectat. Va trebui să mergeţi la un cabinet particular.

— E scump?

— Da, foarte scump. Dar daca n-aveţi bani, mergeţi la un spital municipal. O să vă primească.

— Au îngrijire bună?

— De unde să ştiu daca au îngrijire bună? Şi-n plus, aveţi cumva de ales?

— Bine, încheie Chang. Atunci pentru celelalte acte. Cât ne costă?

— O mie cinci sute.

— De yuani?

Mah începu să râdă.

— De dolari.

Chang îşi stăpâni emoţia. „O mie cinci sute de dolari americani! îşi zise el. Era o nebunie!” În centura de la brâu avea echivalentul în yuani a aproape cinci mii de dolari. Toţi banii de care dispunea familia lui. Clătină din cap.

— Nu, mi-e cu neputinţă.

După câteva minute de târguială înverşunată, căzură de acord cu suma de 900 de dolari pentru toate documentele.

— Şi tu?

Bărbatul cel slăbănog dădu din cap, dar adăugă:

— Numai pentru mine. O să mă coste mai puţin, nu?

Mah trase cu nesaţ din ţigară.

— Cinci sute. Nu las mai puţin de atât.

Wu încercă să negocieze, dar Mah rămase ferm pe poziţie. În cele din urmă, chinezul cel slăbănog încuviinţă, fără prea mare tragere de inimă.

— Va trebui să-mi aduceţi fotografia fiecăruia, pentru permisele de conducere şi pentru legitimaţiile de serviciu. Mergeţi la un centru de distracţii, acolo veţi putea face fotografiile.

Chang îşi amintea perfect de noaptea în care stătuse cu Mei-Mei într-o astfel de cabină, la un mare centru de distracţii din Xiamen, cu ani în urmă, la scurt timp după ce se cunoscuseră. Acum fotografiile zăceau într-o valiză, în pântecele *Dragonului din Fuzhou,* dispărut pe fundul oceanului întunecat.

— Avem nevoie şi de un microbuz. Nu-mi permit să cumpăr aşa ceva. Aş putea închiria unul de la tine?

Şeful de *tong* pufni dispreţuitor.

— Nu-i aşa că am de toate? Desigur, desigur.

După o nouă târguială, căzură la învoială cu condiţiile de închiriere. Mah calculă suma totală pe care i-o datorau cei doi şi rata de schimb pentru a fi plătit în yuani. Le comunică o cifră exorbitantă şi ei acceptară, nu prea încântaţi.

— Daţi-mi numele şi adresele, pentru documente, le ceru Mah.

Se întoarse spre computer şi începu să tasteze repede datele dictate de Chang.

Chang petrecuse multe ore în faţa vechiului său laptop. Internetul devenise principalul mijloc prin care disidenţii din China comunicau cu lumea din afară, deşi acest lucru se dovedea dificil de realizat. Modemul lui Chang era exasperant de lent, iar serviciile Siguranţei Publice şi agenţii Armatei Populare de Eliberare căutau în permanenţă e-mailuri sau postări aparţinând disidenţilor. Chang avea computerul prevăzut cu un firewall care emitea un bip ori de câte ori oficialităţile încercau să-i acceseze sistemul. În astfel de situaţii ieşea imediat de pe net, fiind nevoit să-şi facă un nou cont. Acum şi laptopul dormea pentru totdeauna în interiorul *Dragonului din Fuzhou.*

În timp ce Chang dicta adresele, şeful de *tong* ridică privirea de pe tastatură:

— Deci vei locui în Queens?

— Da. Un prieten mi-a aranjat o locuinţă.

— E un spaţiu mare? E confortabil pentru toţi? Nu crezi că omul meu ţi-ar putea găsi ceva mai bun? Eu zic că da. Am relaţii în Queens.

— E vorba de fratele celui mai bun prieten al meu. Deja a aranjat pentru închiriere.

— Ah, fratele prietenului. Bun. Ei bine, există acolo o asociaţie afiliată nouă. Asociaţia Negustorilor şi Cartierelor Prospere. Foarte mare. Şi puternică. E noul Chinatown din zona New Yorkului. Înfloritor. Poate n-o să-ţi placă apartamentul. Poate copiii nu vor fi în siguranţă. E

posibil, nu crezi? Dacă-i aşa, du-te la asociaţie şi foloseşte-te de numele meu.

— Am reţinut.

Mah făcu semn din cap către computer şi-l întrebă pe Wu:

— Amândoi locuiţi la această adresă?

Chang vru să răspundă afirmativ, dar Wu i-o luă înainte:

— Nu, nu. Eu vreau să stau în Manhattan, aici, în Chinatown. Omul tău ne-ar putea găsi o locuinţă?

— Bine, dar… începu Chang, încruntându-se.

— Sper că nu vrei o casă, zise Mah, amuzat. Nu există case. Pe care să ţi le poţi permite, adăugă el.

— Atunci un apartament?

— Da, omul meu dispune de camere pe durată limitată. O poţi lua în primire azi şi poţi rămâne acolo până îţi găseşte ceva permanent.

Mah continuă să tasteze şi încăperea se umplu de bâzâitul modemului. Chang puse mâna pe braţul lui Wu şi şopti:

— Nu, Qichen, trebuie să vii cu noi.

— Rămânem în Manhattan.

Aplecându-se şi mai mult, ca sa nu poată fi auzit de Mah, Chang murmură:

— Nu fi naiv! Strigoiul o să-ţi dea de urmă.

Wu râse.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Să nu-mi fac griji? Tocmai a lichidat doisprezece dintre prietenii noştri.

Dacă Wu ţinea neapărat să-şi pună pielea la bătaie era problema lui, dar să rişte viaţa copiilor şi a soţiei era de neconceput. Wu însă rămânea neînduplecat.

— Nu. Rămânem aici.

Chang tăcu. Mah închise computerul, apoi scrise ceva pe o foaie pe care i-o înmâna lui Wu.

— Aici ai numele omului meu. Locuieşte la numai câteva cvartale mai încolo. Ai să-i plăteşti un onorariu. Eu n-am să te taxez pentru serviciu,

adaugă el. Nu-i aşa că sunt generos? Toată lumea zice că Jimmy Mah are inima largă. Şi acum, să vedem maşina pentru domnul Chang.

Dădu un telefon şi începu să vorbească repede în receptor. Făcu aranjamente să fie adus un microbuz. Închise telefonul şi se întoarse spre cei doi bărbaţi.

— Gata. Afacerea e încheiată. Nu-i aşa că-i o plăcere să lucrezi cu oameni de înţeles?

Se ridicară toţi trei şi-şi strânseră mâinile.

— Vrei să iei cu dumneata o ţigară? îl invită el pe Wu, care luă trei. Încă ceva, mai spuse Mah când imigranţii ajunseră la uşă. Contrabandistul ăla mexican. Sper că n-are motive să vină după voi. Aţi încheiat socotelile cu el?

— Da, totul e în regulă.

— Bine. N-aveţi şi-aşa destule motive să fiţi cu ochii în patru? zise jovial Mah. Nu-s destui demoni pe urmele noastre în viaţa asta?

Capitolul 10

În depărtare, un şuier de sirene sfâşie liniştea dimineţii.

Sunetul devenea tot mai puternic şi Lincoln Rhyme spera să fie semnalul că sosea Amelia Sachs. Dovezile adunate de ea pe plajă îi parveniseră deja, aduse de un tânăr specialist care pătrunsese cu timiditate în legendarul bârlog al lui Lincoln Rhyme şi, fără să sufle o vorbă, se grăbise să lase pungile şi teancurile de fotografii, după cum îi indica morocănos criminalistul.

Numai că, venind dinspre plajă, Sachs fusese reţinută din drum pentru a cerceta a doua scenă a crimei. Microbuzul aparţinând bisericii şi furat la Easton fusese descoperit în Chinatown cu patruzeci şi cinci de minute în urmă, abandonat pe o alee, lângă o staţie de metrou de la periferie. Microbuzul izbutise să treacă de blocajele rutiere nu numai pentru că avea placi de înmatriculare furate, dar şi pentru că unul dintre imigranţi acoperise numele bisericii, înlocuindu-l cu o reproducere reuşită a emblemei unui magazin local pentru amenajări interioare.

— Isteaţă treabă, comentase Rhyme, oarecum dezamăgit.

Nu-i plăceau infractorii isteţi. O sunase pe Sachs, care gonea spre oraş pe autostrada Long Island Expressway, şi-i ceruse să ia legătura cu o dubă specială din oraş, ca împreună să cerceteze microbuzul.

Harold Peabody de la INS plecase, fiind chemat să se ocupe de conferinţele de presă şi de telefoanele primite de la Washington în legătură cu eşecul misiunii.

Alan Coe, Lon Sellitto şi Fred Dellray rămăseseră, la fel şi elegantul Eddie Deng, cel cu părul modelat cu gel în ţepi de arici. Li se alăturase Mel Cooper, un tip zvelt, cu început de chelie şi

foarte rezervat. Era unul dintre cei mai buni specialişti ai laboratorului de criminalistică din NYPD şi Rhyme apela adesea la serviciile lui. Păşind silenţios în pantofii cu talpă de crep, pe care-i purta în timpul zilei fiindcă se simţea bine în ei, şi în timpul nopţii fiindcă avea priză bună pe podeaua sălii de dans, Cooper tocmai aduna echipamentul, aranja locurile în care urma să fie studiate probele şi ordona dovezile culese de pe plajă.

La indicaţia lui Rhyme, Thom lipi pe perete o hartă a oraşului New York, alături de harta zonei Long Island, cu apele înconjurătoare, folosită de ei pentru a urmări traseul *Dragonului din Fuzhou.* Privirea lui Rhyme zăbovi asupra punctului roşu care marca vasul şi criminalistul simţi din nou cum îl încearcă sentimentul de vinovăţie, la gândul că lipsa lui de prevedere dusese la moartea atâtor imigranţi.

Şuierul sirenelor crescu în intensitate, apoi încetă chiar sub fereastra lui, care dădea spre Central Park. Câteva clipe mai târziu uşa se deschise şi Amelia Sachs intră grăbită în cameră, şchiopătând uşor. În părul încâlcit se vedeau fragmente de alge şi pământ, iar jeanşii şi cămaşa de lucru erau jilave şi pline de nisip.

Cei din încăpere o salutară, fără să-şi ia ochii de la ocupaţiile lor. Dellray îi studie hainele şi ridică din sprânceană.

— Am avut puţin timp liber, zise ea. M-am dus să înot. Salut, Mel.

— Bună, Amelia, răspunse Cooper, împingându-şi ochelarii în sus pe nas şi clipind uimit de înfăţişarea ei.

Rhyme privi nerăbdător la ce adusese Sachs: o navetă cenuşie pentru cutii de lapte, plină cu pungi de plastic şi de hârtie. Ea îi înmână probele lui Cooper şi porni spre scări, strigând peste umăr:

— Mă întorc în cinci minute.

Câteva clipe mai târziu, Rhyme auzi apa de la duş şi, într-adevăr, după cinci minute Amelia se înapoie, purtând câteva dintre hainele pe care le ţinea în dulapul din dormitor: jeanşi albaştri, un tricou negru şi adidaşi.

Cu mâinile vârâte în mănuşi de cauciuc, Cooper scotea pungile din cutie, aranjându-le în funcţie de locul faptei: plaja şi microbuzul găsit în Chinatown. Rhyme se uita atent la dovezi şi simţi în tâmple – nu în pieptul amorţit – cum i se iuţeau bătăile inimii, aceeaşi emoţie ca a vânătorului pe cale să pornească după pradă. Nepasionat de sport şi atletism, Rhyme presupunea totuşi că acest sentiment de emoţie şi bucurie era cel trăit, de pildă, de schiorii aflaţi în capătul de sus al pistei în clipa când priveau în jos, la panta muntelui. Le era dat să câştige? Cursa era cumva peste puterile lor? Vor face vreo greşeală tactică şi vor rata victoria la o fracţiune de secundă? Vor fi răniţi, îşi vor pierde viaţa?

— OK, zise el. Hai să ne apucăm de treabă. Privi în jurul lui. Thom! Thom! Unde s-a dus? Acum un minut era aici. Thom!

— Ce s-a întâmplat, Lincoln? întrebă neliniştit asistentul lui Rhyme, apărând în prag cu o tigaie într-o mână şi o cârpă de bucătărie în cealaltă.

— Fii scribul nostru… notează-ne ideile inteligente – Rhyme făcu semn din cap spre tabla albă – cu caligrafia ta elegantă.

— Da, *bwana.*

Thom vru să se înapoieze la bucătărie.

— Nu, nu, lasă alea, mormăi Rhyme. Scrie!

Oftând, Thom puse deoparte tigaia şi-şi şterse mâinile cu cârpa de bucătărie. Îşi vârî cravata purpurie în despicătura cămăşii, ca să n-o murdărească de marker, şi se îndreptă spre tablă. Fusese cooptat neoficial în mai multe echipe de criminalişti adunate aici şi ştia ce avea de făcut.

— Aţi denumit cazul în vreun fel la FBI? îl întrebă el pe Dellray.

FBI denumea întotdeauna cazurile importante cu variaţii acronimice ale cuvintelor-cheie care descriind cazul: de pildă ABSCAM[10].

Dellray ciupi ţigara pe care o ţinea după ureche.

— Nu, răspunse el. Încă nu. Dar hai să-i dam noi un nume, Washingtonul nu va avea încotro şi va fi nevoit să-l accepte. Ce ziceţi de numele flăcăului nostru? GHOSTKILL[11]. Toată lumea de acord? E îndeajuns de sinistru?

— E sinistru cât încape, se declară de acord Sellitto, pe tonul cuiva care se speria arareori.

Thom scrise numele cazului în partea de sus a tablei şi se întoarse către apărătorii legii.

— Avem două scene ale crimei, zise Rhyme. Plaja Easton şi microbuzul. Mai întâi plaja.

În timp ce Thom scria titlul, se auzi sunând telefonul lui Dellray şi acesta răspunse. După o scurtă conversaţie închise telefonul şi comunică echipei datele pe care tocmai le aflase.

— Deocamdată nu există alţi supravieţuitori, zise el. Paza de Coastă n-a găsit nici vasul. Totuşi, au recuperat câteva cadavre purtate în larg de valuri. Doi împuşcaţi şi unul înecat. Actele găsite la unul dintre ei îl identifică drept negustor. Nimic despre ceilalţi doi. Ne vor trimite amprente şi fotografii, copiile urmând a fi trimise în China.

— Adică a lichidat şi echipajul? întrebă neîncrezător Eddie Deng.

— La ce te aşteptai? i-o întoarse Coe. Ştim deja ce-i poate pielea. Crezi că ar lăsa în viaţă fie şi un singur martor? râse el fără veselie. În plus, dacă echipajul e mort, nu mai trebuie nici să plătească pentru închirierea vasului. Iar la întoarcerea în China, va pretinde probabil că Paza de Coastă a tras în ei şi a scufundat *Dragonul.*

Dar Rhyme nu avea vreme să se înfurie pe Strigoi, nici să se întristeze la gândul că inima omenească era în stare de asemenea cruzime.

— OK, Sachs, zise el scurt. Plaja. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

Ea se sprijini de o masă de laborator şi-şi cercetă însemnările.

— Paisprezece oameni au ajuns la ţărm cu o barcă de salvare, la mai puţin de un kilometru est de Easton, pe şoseaua către Orient Point. Se duse la perete şi puse degetul pe un punct de pe harta insulei Long Island. Lângă farul Horton Point. În apropiere de mal, barca s-a lovit de nişte stânci şi a început să se dezumfle. Patru dintre imigranţi au fost aruncaţi în apă şi aduşi de valuri la mal. Ceilalţi zece au rămas împreună. Au furat microbuzul bisericii şi au fugit.

— Ceva fotografii cu amprente? întrebă Rhyme.

— Poftim, răspunse Sachs, întinzându-i lui Thom un plic.

Asistentul lipi pe tablă nişte poze luate cu Polaroidul.

— Le-am descoperit într-un adăpost de lângă barcă. Era prea mare umezeală ca să folosesc transferul electrostatic, explică ea membrilor echipei. A trebuit să fac fotografii.

— Şi chiar sunt reuşite, declară Rhyme, plimbându-şi scaunul cu rotile înainte şi înapoi prin dreptul lor.

— Eu număr numai nouă, zise Dellray. De ce spui zece, Amelia?

— Pentru că există şi un copilaş, răspunse Rhyme. Corect?

Sachs încuviinţă din cap.

— Corect. Sub adăpost, pe nisip, am găsit şi nişte urme pe care nu le-am putut identifica, de parcă cineva ar fi târât un obiect, numai că nu se vedeau urme de paşi în faţă, doar în spate. Am tras concluzia că este vorba de un copil mergând de-a buşilea.

— OK, spuse Rhyme, studiind măsura încălţărilor. Se pare că avem şapte adulţi şi/sau tineri, doi copii mai mici şi un bebeluş. Unul dintre adulţi ar putea fi mai în vârstă: târşâie picioarele. Spun „unul”, pentru că, după mărimea pantofilor, e

vorba de un bărbat. Mai este cineva rănit, probabil o femeie, tot după mărimea pantofilor. Bărbatul care o însoţeşte o ajută să meargă.

— Pe plajă şi în microbuz am găsit urme de sânge, adăugă Sachs.

— Ai luat mostre? întrebă Cooper.

— În barcă şi pe plajă nu era prea mult, ploaia l-a spălat în mare parte. Am trei mostre luate din nisip. Şi o mulţime din microbuz, astea sunt încă umede.

Găsi punga în care se găseau câteva eprubete şi i le întinse.

Laborantul pregăti mostrele pentru analiză şi completă un formular. Solicită examinarea grabnică a probelor de sânge pentru expertiza ADN la Laboratorul de serologie al secţiei de medicină legală şi aranjă ca un poliţist în uniformă să ducă mostrele în oraş.

Sachs îşi continuă relatarea despre cum presupunea ea că s-ar fi desfăşurat evenimentele:

— Acum, Strigoiul – plecat cu a doua barcă, a acostat la o distanţă de vreo două sute de metri de imigranţi.

Îşi trecu degetele prin coama de păr roşu, scărpinându-se aproape cu furie. Sachs se rănea adeseori în acest fel. Deşi o femeie frumoasă, cândva fotomodel, i se întâmpla frecvent să aibă unghiile roase până în carne, ba chiar însângerate. Rhyme renunţase să mai înţeleagă de unde i se trăgea acest obicei dureros, dar, în mod ciudat, o şi invidia. Şi pe el îl mâna aceeaşi tensiune inexplicabilă. Deosebirea era că lui îi lipsea supapa ei de siguranţă, ticul nervos prin care se însângera pentru a scăpa de stres.

Adresa în gând o rugăminte către doctor Weaver, neurochirurgul al cărui pacient era: „Fă *ceva* pentru mine. Eliberează-mă cât de puţin din nemişcarea asta îngrozitoare. Te rog…”

Apoi trânti uşa peste sentimentele personale, furios pe sine însuşi, şi-şi îndreptă atenţia din nou

spre Sachs.

— Atunci, continuă ea cu o urmă de emoţie în glas, atunci a început să-i caute pe imigranţi şi să-i lichideze. A găsit doi, care căzuseră din barcă, şi i-a ucis. I-a împuşcat în spate. Pe altul l-a rănit. Al patrulea încă e dat dispărut.

— Unde-i rănitul? întrebă Coe.

— A fost transportat la urgenţă, de unde va merge la centrul de detenţie al INS din Manhattan. Mi-a spus că nu avea idee încotro s-ar fi putut îndrepta Strigoiul sau imigranţii, odată ajunşi aici.

Sachs îşi consultă din nou însemnările ude de apă sărată.

— A mai existat şi un vehicul pe şoseaua de lângă plajă, dar a plecat în mare grabă: roţile s-au învârtit în loc şi au derapat când a întors maşina. Cred că Strigoiul a tras cu arma după acest vehicul. Aşadar, s-ar putea să avem un martor, asta dacă reuşim să aflăm marca maşinii şi modelul. Am măsurat distanţa dintre roţile din faţă şi cele din spate, deci…

— Aşteaptă, o întrerupse Rhyme. Lângă ce era maşina?

— Lângă ce? repetă ea. Lângă nimic. Era pur şi simplu parcată la marginea şoselei.

Criminalistul se încruntă.

— De ce-ar parca maşina cineva într-un asemenea loc, în zorii zilei, pe furtună?

— Să fi fost în trecere şi să fi văzut bărcile? sugeră Dellray.

— Nu, spuse Rhyme. În cazul ăsta s-ar fi dus după ajutoare sau ar fi telefonat. Or la 911 nu s-a primit niciun apel în acest sens. Nu. Eu cred că maşina se afla acolo ca să-l aştepte pe Strigoi, dar când şoferul şi-a dat seama că Strigoiul nu se grăbea să plece şi-a luat tălpăşiţa.

— Deci Strigoiul a fost abandonat, interveni Sellitto.

Rhyme încuviinţă din cap.

Sachs îi întinse o foaie lui Mel Cooper.

— Ai aici distanţa dintre roţile din faţă şi cele din spate. Iar astea sunt fotografii cu urmele de anvelope.

Specialistul scană urmele şi le introduse în calculator, apoi trimise imaginea, împreună cu dimensiunile, la baza de date a Secţiei Identificări Vehicule a NYPD.

— N-ar trebui să dureze prea mult, anunţă calm Cooper.

— Cum rămâne cu celelalte camionete? întrebă tânărul detectiv Eddie Deng.

— Care camionete? se miră Sachs.

Coe interveni cu lămuririle necesare.

— Clauzele contractului de aducere ilegală în ţara includ şi transportul pe uscat. Trebuie să fi existat câteva camionete care să-i duca pe imigranţi până în oraş.

Sachs clătină din cap.

— N-am văzut nicio urmă de aşa ceva. Dar probabil că atunci când a scufundat vasul, Strigoiul l-a sunat pe şofer şi a trimis camionetele înapoi în oraş.

Căută din nou printre pungile cu probe.

— Uite ce am găsit…

Ridică în aer o pungă în care se afla un telefon mobil.

— Excelent! exclamă Rhyme.

Denumise astfel de dovezi „Probe NASDAQ”, după numele sistemului de bursă puternic computerizat. Calculatoare, celulare, agende electronice. Această nouă categorie de probe, care vorbeau de la sine, cuprindea aparatură capabilă să furnizeze cantităţi impresionante de informaţii despre infractori şi despre persoanele cu care aceştia veniseră în contact.

— Fred, pune-ţi oamenii să-l cerceteze.

— S-a făcut!

De curând, FBI crease la secţia din New York o echipă de specialişti în computere şi electronică. Dellray dădu un telefon şi aranjă ca un agent să

vină să ia celularul şi să-l ducă la Laboratorul federal de criminalistică din sediul central, pentru analiză.

— OK, spuse Rhyme gânditor, deci vânează imigranţii, îi împuşcă, trage după şoferul care-l abandonase. Face toate astea de unul singur, aşa-i, Sachs? Nici urmă de misteriosul asistent?

Ea făcu semn din cap spre urmele fotografiate cu Polaroidul.

— Nu. Sunt convinsă că Strigoiul era singurul pasager din cea de a doua barcă şi singurul care a tras cu arma.

Rhyme se încruntă.

— Nu-mi place să ştiu că infractori neidentificaţi umblă liberi prin preajmă atunci când cercetăm locul faptei. Chiar *niciun* indiciu despre unde ar putea fi acest *bangshou?*

— Nu, mormăi Sellitto. Nici cea mai mică urmă. Strigoiul are zeci de asemenea acoliţi în toată lumea.

— Şi niciun indiciu despre cel de-al patrulea imigrant? Al doilea om căzut din barcă?

— Nu.

Criminalistul se întoarse către Sachs.

— Ce probe balistice avem?

Sachs ridică în aer o pungă de plastic cu cartuşe goale, ca Rhyme să le poată examina.

— Calibrul 7,62, zise el. Dar ţeava are o lungime neobişnuită. Şi nici nu-i netedă. O armă ieftină.

Deşi nu-şi putea mişca trupul, avea privirea la fel de ageră ca a şoimilor care-şi făceau veacul pe pervazul ferestrei sale de la dormitor.

— Verifică online cartuşele, Mel.

Pe vremea când fusese şeful Secţiei de criminalistică a NYPD, Rhyme petrecuse luni întregi coroborând bazele de date şi probele standard: mostre de substanţe şi materiale, precum şi sursele din care proveneau – ulei de motor, aţă, fibre, pământ şi aşa mai departe – pentru a facilita

analizarea probelor prelevate la locul faptei. Una dintre cele mai ample şi mai frecvent utilizate baze de date era colecţia de informaţii despre gloanţe şi cartuşe. Această colecţie reunită a FBI şi NYPD conţinea mostre şi imagini digitale cu aproape toate proiectilele trase vreodată dintr-o armă în ultimii o sută de ani.

Cooper deschise punga de plastic şi introduse în ea două beţişoare – gest foarte potrivit, dată fiind natura cazului la care lucrau. După cum descoperise Rhyme, acestea erau instrumentele care lezau cel mai puţin probele, prin urmare criminalistul ordonase tuturor specialiştilor săi să înveţe să se folosească de beţişoare, pe care el, unul, le prefera pensetei sau cleştişorului, acestea putând lesne distruge mostrele mai fragile.

— Hai să ne întoarcem la captivanta ta poveste, Sachs.

Agenta îşi continuă relatarea:

— Între timp, situaţia devenea tensionată. Strigoiul se afla deja la ţărm de ceva vreme. Ştia că Paza de Coastă cunoaşte în linii mari pe unde ar putea fi el. Îl găsise în apă pe cel de al treilea imigrant, John Sung, şi-l împuşcase, aşa că a furat automobilul Honda şi a fugit.

Aruncă o privire către Rhyme.

— Ai vreo veste despre Honda?

Toate instituţiile însărcinate cu aplicarea legii primiseră deja o înştiinţare de urgenţă prin care se cerea reperarea vehiculului. De îndată ce Honda roşie furată avea să fie zărită undeva în New York, Sellitto sau Dellray urmau să fie anunţaţi prin telefon. Dar, din câte îi relată criminalistul, până acum nu primiseră nicio veste.

— Strigoiul a mai fost la New York, adăugă Rhyme, şi încă de multe ori. Cunoaşte traficul din zonă. Presupun că a apucat-o spre vest, pe drumuri lăturalnice, până spre periferie, după care a abandonat maşina şi a luat metroul până în oraş. La ora asta probabil e aici.

Rhyme remarcă o umbră de îngrijorare pe chipul agentului FBI.

— Ce este, Fred?

— Aş fi vrut să-l prindem pe nemernic înainte să intre în oraş.

— De ce?

— Oamenii mei mi-au raportat că are la New York o reţea întinsă şi bine organizată. *Tong*-uri şi bande de stradă în Chinatown, desigur. Da'-i vorba de mai mult decât atât. Pe statu' lui de plată sunt şi persoane din guvern.

— Din guvern? întrebă uimit Sellitto.

— Aşa mi s-a raportat, răspunse Dellray.

— Eu sunt convins, declară cinic Deng. Dacă în China are la degetul mic zeci de demnitari, de ce nu şi aici?

— Prin urmare, cugetă Rhyme, avem de-a face cu un acolit neidentificat, probabil înarmat, şi un contrabandist ucigaş, la care *se adaugă* spioni din rândurile noastre. Niciodată nu-i prea simplu, dar asta chiar că…

Aruncă o privire către Sachs, care voia să însemne „Continuă".

— Ceva mostre de piele? întrebă el, referindu-se la amprente digitale, palmare şi plantare.

— Pe plajă era un dezastru, explică ea, din pricina ploii şi a vântului. Am găsit câteva amprente parţiale pe motorul exterior, pe marginile de cauciuc ale bărcilor, precum şi pe celular.

Ridică lamelele cu amprentele prelevate.

— Nu sunt de calitate.

— Scanează-le şi introdu-le în AFIS, ceru Rhyme.

Sistemul Automatizat de Identificare a Amprentelor era o uriaşă reţea de fişiere digitale federale şi locale. AFIS reducea timpul de identificare a amprentelor de la luni întregi la câteva ore sau, în unele cazuri, la câteva minute.

— Am mai găsit şi asta.

Sachs ridică o pungă de plastic în care se vedea o ţeavă metalică.

— Unul dintre ei a folosit-o ca să spargă geamul microbuzului. Nu avea amprente vizibile, aşa că m-am gândit că e de preferat să prelevăm amprentele aici.

— Treci la treabă, Mel.

Bărbatul cel zvelt luă punga, îşi puse mănuşile de bumbac şi scoase dinăuntru ţeava, ţinând-o doar de capete.

— Am să folosesc VMD[12].

VMD este considerat un fel de Rolls-Royce al sistemelor de amprentare. El constă în aplicarea unui strat microscopic de metal pe obiectul de pe care urmează a fi prelevate amprentele, strat care apoi este încălzit. În câteva minute, Cooper obţinuse o imagine clară a câtorva amprente latente. Poliţistul le fotografie şi le scană, apoi le trimise la AFIS. La sfârşit, îi întinse fotografiile lui Thom, care le prinse pe perete.

— Cam atât despre plajă, Rhyme, încheie Sachs.

Criminalistul aruncă o privire la hartă. Probele nu-i spuneau încă mare lucru. Dar nu se simţea descurajat: aşa mergeau lucrurile în criminalistică. Era ca şi cum ai fi răsturnat pe masă o mie de piese de puzzle, care la început nu aveau niciun sens şi abia după multe încercări şi greşeli, după multe analize, începeau să se întrevadă legăturile.

— Acum microbuzul, zise el.

Sachs prinse fotografiile cu microbuzul pe tabla albă. Coe recunoscu locul din fotografiile luate cu Polaroidul şi spuse:

— În jurul staţiei de metrou e mare aglomeraţie. Trebuie să fi existat ceva martori.

— Nimeni n-a văzut nimic, răspunse sec Sachs.

— Am mai auzit asta şi altă dată, interveni Sellitto.

Era de-a dreptul uluitor – şi Rhyme ştia asta foarte bine – ce amnezie îl cuprindea pe simplul cetăţean la fluturarea insignei de poliţist.

— Cum e cu plăcuţele de înmatriculare? întrebă Rhyme.

— Au fost furate de la un camion aflat într-o parcare din districtul Suffolk, răspunse morocănosul poliţist de la Secţia omucideri. Nici aici n-au existat martori.

— Ce-ai găsit în microbuz? o întrebă Rhyme pe Sachs.

— Au dezgropat câteva plante, pe care le-au pus în partea din spate a maşinii.

— Plante?

— Ca să-i ascundă pe ceilalţi, aşa cred, şi ca să pară doi simpli angajaţi care livrau marfă pentru magazinul respectiv: Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră. Cam asta-i tot ce am găsit. Doar amprentele, nişte cârpe şi urmele de sânge. Petele erau împrăştiate pe geam şi pe portieră, de unde am tras concluzia că rana e undeva mai sus de talie. Cel mai probabil la braţ sau la mână.

— N-ai găsit bidoane cu vopsea? întrebă Rhyme. Pensule? De când au desenat emblema magazinului pe o latura a microbuzului.

— Nu, s-au descotorosit de toate.

Sachs ridică din umeri.

— Asta-i tot, cu excepţia amprentelor papilare.

Îi întinse lui Cooper mostrele şi fotografiile de amprente luate cu Polaroidul în microbuz, iar el le scană şi le prelucră şi pe acestea, introducându-le în computer, ca să le expedieze la AFIS.

Rhyme nu-şi lua ochii de la tablă. Studie câteva clipe obiectele, la fel ca un sculptor care contemplă un bloc de marmură brută înainte de a începe s-o lucreze. Apoi se întoarse către ceilalţi şi se adresă lui Dellray şi Sellitto:

— Cum vreţi să vă ocupaţi de caz?

Sellitto îl lăsă pe agentul FBI să răspundă, iar acesta zise:

— Va trebui să ne împărţim eforturile. Nu văd altă cale. În primu' rând, vom porni în urmărirea

Strigoiului. În al doilea rând, trebuie să dăm de familiile alea înainte să le găsească el.

Aruncă o privire către Rhyme.

— Vom menţine centru' de comanda aici, eşti de acord?

Rhyme încuviinţă din cap. Nu-i mai păsa de deranj, nu-i mai păsa că locuinţa lui devenise un fel de Grand Central Station[13]. Indiferent de situaţie, criminalistul era decis să dea de urma celui care suprimase cu asemenea cruzime atâtea vieţi omeneşti.

— Uite ce mă gândesc eu, zise Dellray, măsurând încăperea cu paşii lui mari. Cu individu' ăsta nu-i de glumă. Am să repartizez încă doişpe agenţi la cazu' nostru, aci, în partea de sud şi de est, şi am să cer să ne trimită şi o echipă SPEC-TAC din Quantico.

SPEC-TAC era prescurtarea de la Special Tactics[14], deşi se pronunţa la fel ca şi cuvântul „spectaculos". Această echipă puţin cunoscută din cadrul FBI era cea mai bună unitate tactică din ţară. De regulă, participa la antrenamente împreună cu Delta Force şi Navy Seals, pe care, de regulă, le şi întrecea. Rhyme era încântat să afle că Dellray le mărea efectivele. Din câte cunoşteau acum despre Strigoi, resursele lor actuale erau insuficiente. De pildă, Dellray era singurul agent FBI desemnat să se ocupe în totalitate de cazul Strigoiului, iar Peabody nu era decât un funcţionar de rând la INS.

— Va fi greu să-i punem la treabă pe toţi cei de la sediu, continuă agentul, dar am să mă asigur că aşa se va întâmpla.

Se auzi sunând telefonul lui Coe. El ascultă câteva momente, încuviinţând din cap. După ce închise telefonul, se întoarse spre ceilalţi:

— Era centrul de detenţie INS din Manhattan… în legătură cu imigrantul fără acte valabile, John Sung. Tocmai a fost eliberat pe cauţiune de către un om de al nostru din Comisia de Audiere.

Coe ridică din sprânceană.

— Toţi cei prinşi pe ţărm cer azil politic: e procedura standard. Dar se pare că Sung chiar îl va obţine. E un disident bine-cunoscut în China.

— Unde-i acum? întrebă Sachs.

— E cu avocatul care i-a fost repartizat din partea Centrului Juridic pentru Drepturile Omului, din centrul oraşului. Avocatul o să-l instaleze pe Sung într-un apartament în apropiere de Canal Street. Am adresa. Va fi acolo în jumătate de oră. Mă duc să-i pun nişte întrebări.

— Aş prefera să merg eu, se grăbi să se ofere Sachs.

— Tu? se miră Coe. Tu eşti criminalist!

— Are încredere în mine.

— Are încredere în tine? De ce?

— I-am salvat viaţa. Se poate spune şi aşa.

— Încă este un caz al INS, insistă neînduplecat tânărul agent.

— Întocmai, sublinie Sachs. Cât crezi că-şi va deschide inima către un agent federal?

— Las-o pe Aye-melia să se ducă, interveni Dellray.

Coe îi întinse adresa, fără prea mare tragere de inimă. Ea i-o arătă lui Sellitto.

— Ar trebui să punem un RMP[15] să stea de pază în faţa locuinţei lui.

RMP era termenul utilizat în poliţie pentru maşinile de supraveghere.

— Dacă Strigoiul află că Sung e încă în viaţă, va încerca să-l ucidă şi pe el.

Detectivul îşi notă adresa.

— OK, mă ocup de asta chiar acum.

— OK, şi acum, pentru toată lumea: care-i deviza investigaţiei? li se adresă Rhyme.

— Cercetează cu atenţie, dar fereşte-ţi spatele, îi răspunse râzând Sachs.

— Ţineţi bine minte asta. Nu ştim unde se află Strigoiul, nu ştim unde – sau cine – este *bangshou*-ul lui.

Apoi atenţia lui se îndreptă spre alte lucruri. Observă în treacăt cum Sachs îşi lua geanta şi pornea spre uşă, la fel cum remarcă şi oftatul lui Coe, nemulţumit că i se limitase jurisdicţia, plimbatul lui Dellray prin încăpere şi figura amuzată a lui Eddie Deng la gândul că ostilităţile vor fi conduse din acest loc bizar. Dar impresiile imediate i se şterseră treptat din minte, pe măsură ce privirea lui ageră studia pe rând probele culese de la cele două scene ale crimei. Ochii lui zăboviră insistent asupra probelor, de parcă ar fi implorat acele obiecte neînsufleţite, adunate în faţa lui, să capete viaţă, să-şi dezvăluie secretele şi să-i conducă la asasin şi la nefericita pradă pe urmele căreia pornise contrabandistul.

GHOSTKILL

Easton, Long Island, Scena crimei

• Doi imigranţi ucişi pe plajă; împuşcaţi în spate.

• Un imigrant rănit – doctor John Sung. Unul dispărut.

• *Bangshou* (mâna dreaptă) la bord; identitate necunoscută

• Zece imigranţi reuşesc să fugă; şapte adulţi (unul în vârstă, o femeie rănită), doi copii, un bebeluş. Fură un microbuz aparţinând unei biserici.

• Mostre de sânge trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Vehiculul care-l aştepta pe Strigoi pe plajă a plecat fără el. Se presupune că Strigoiul a tras un foc de armă spre vehicul. S-a cerut identificarea mărcii şi a modelului maşinii, pe baza urmelor de anvelope şi a distanţei dintre roţile din faţă şi cele din spate.

• Nu a fost localizat niciun vehicul care să-i fi aşteptat pe imigranţi.

• Telefon celular, probabil aparţinând Strigoiului, trimis pentru analiză la FBI.

• Arma Strigoiului este un pistol calibrul 7,62 mm. Cartuşe neobişnuite.

• Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

• Strigoiul a furat o Honda roşie pentru a fugi cu ea. A fost trimisă o cerere de localizare a vehiculului.

• Trei cadavre au fost recuperate din ocean: doi oameni împuşcaţi, unul înecat. Fotografiile au fost trimise la Rhyme şi la poliţia chineză.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

Microbuzul furat, Chinatown

• Camuflat de către imigranţi cu emblema magazinului Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră.

• Petele de sânge sugerează că femeia rănită are leziuni la nivelul mâinii, braţului sau umărului.

• Mostrele de sânge au fost trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

Capitolul 11

Strigoiul îi aştepta pe cei trei bărbaţi într-o ambianţă decadentă.

Făcuse duş şi se îmbrăcase cu haine curate, nebătătoare la ochi, iar acum şedea pe canapeaua de piele şi privea peste portul New York de la înălţimea apartamentului de la etajul optsprezece, principala sa ascunzătoare din oraş. Apartamentul se găsea într-un zgârie-nori elegant, lângă Battery Park City, în capătul sud-vestic al Manhattanului, nu departe de Chinatown, dar departe de străzile aglomerate ale acestuia, de mirosul de fructe de mare, de duhoarea de ulei rânced răzbătând dinspre restaurantele pentru turişti. Se gândea cum de asemenea eleganţă şi confort, pe care le obţinuse cu mare greutate, fuseseră blamate de Partidul Comunist.

„De ce urmezi calea decadenţei?

Faci parte din lumea veche! Te căieşti pentru obiceiurile tale?

Trebuie să te lepezi de vechea cultură, de vechile tradiţii, de vechile obiceiuri, de vechile idei! Trebuie să te lepezi de valorile tale decadente.

Te-ai molipsit de un mod de gândire eronat şi de dorinţe greşite."

„Dorinţe greşite? reflectă el, zâmbind cinic. *Dorinţe?*" Zvâcnetul bine cunoscut din vintre. Un instinct care-i fusese extrem de familiar – şi care-l dominase adesea – toată viaţa lui.

Acum că supravieţuise după scufundarea vasului şi după ce fugise de pe plajă, gândul îi revenea la priorităţile din vremurile normale: avea mare nevoie de o femeie.

Nu avusese niciuna timp de peste două săptămâni, de când fusese cu o prostituată rusoaică din Sankt Petersburg, o femeie cu gură mare şi sâni ce se bălăbăneau alarmant spre subţiori când

stătea culcată pe spate. Întâlnirea fusese satisfăcătoare – atât şi nimic mai mult.

Iar la bordul *Dragonului din Fuzhou?* Nimic. De regulă, traficantul avea dreptul să ordone să-i fie adusă în cabină una dintre imigrantele mai frumuşele, cu promisiunea că-i va reduce taxa de transport, în schimbul unei nopţi în patul lui. Dacă femeia călătorea singură sau cu un bărbat lipsit de iniţiativă, atunci putea pur şi simplu s-o târască în cabina lui şi s-o siluiască. În definitiv, ce putea ea să facă? Să anunţe poliţia la sosirea în Ţara cea Frumoasă?

Însă *bangshou,* spionul lui ascuns în cală, îi relatase că femeile de pe *Dragon* nu arătau cine ştie ce, în schimb bărbaţii erau îndrăzneţi şi isteţi, perfect capabili să-i creeze probleme. Prin urmare, fusese o călătorie lungă şi marcată de abstinenţă.

Se lăsă din nou pradă fanteziilor legate de femeia pe care o numea Yindao, cuvânt chinezesc ce denumea organul sexual femeiesc. Desigur, porecla era peiorativă, dar nu prea mult în cazul ei – întrucât, cu excepţia câtorva femei de afaceri şi traficante pe care le respecta, Strigoiul aprecia toate femeile numai pentru trupul lor. Îi veniră în minte fel şi fel de imagini despre legătura pe care plănuia s-o aibă cu Yindao: ea culcată sub el, sunetul inconfundabil al vocii ei murmurându-i la ureche, spatele ei arcuit, mâinile lui încleştate în părul ei lung… un păr frumos şi mătăsos… Simţi o erecţie dureroasă. O clipă se gândi să dea uitării pe toţi Chang şi Wu din lume. O putea întâlni pe Yindao – era aici, la New York – şi fanteziile lui ar fi devenit realitate. Dar, desigur, nu-i stătea în fire să procedeze astfel. Mai întâi, trebuiau să moară familiile de purcei. După aceea va putea petrece ore întregi cu ea.

Naixin.

„Toate la timpul lor.”

Aruncă o privire către ceasul de mână. Era aproape 11 dimineaţa. Unde erau cei trei turci? se

întrebă el.

Odată sosit la locuinţa secretă, nu cu mult timp în urmă, folosise unul dintre celularele furate pe care le păstra aici, ca să telefoneze la un centru comunitar din Queens, cu care făcuse afaceri de mai multe ori până atunci. Angajase trei oameni care să-l ajute să găsească şi să lichideze purceii. Extrem de precaut şi dornic să pună o distanţă cât mai mare între el şi crimele lui, Strigoiul nu apelase la niciun *tong* tradiţional din Chinatown, ci angajase uiguri.

Din punct de vedere rasial, marea majoritate a populaţiei Chinei continentale este Han, descendentă a dinastiei cu acelaşi nume, instaurată prin anul 200 î.Hr. Restul de circa opt la sută din populaţie este reprezentată de grupuri minoritare ca tibetanii, mongolii şi manciurienii. Una dintre aceste minorităţi erau uigurii, care trăiau în vestul Chinei. În cea mai mare parte musulmani, zona lor de baştină este considerată a fi Asia Centrală, care înainte de a fi alipită Chinei se numea Turkestanul de Est. De unde şi numele de „turci” cu care se referea Strigoiul la cei trei.

La fel ca alte minorităţi din China, uigurii erau adesea persecutaţi şi siliţi de Beijing să se integreze în cultura chineză. Separatiştii erau adesea agresaţi şi ucişi, întrucât uigurii îşi cereau cu insistenţă independenţa; majoritatea actelor de terorism din China erau atribuite luptătorilor pentru libertate uiguri.

Comunitatea uigură din New York era tăcută, credincioasă şi liniştită. Dar acest grup de bărbaţi din Comunitatea Turkestanului şi Centrul Islamic din Queens era la fel de necruţător ca oricare triadă cu care avusese de-a face Strigoiul. Şi cum această misiune implica uciderea unor familii chineze Han, uigurii respectivi reprezentau alegerea perfectă pentru a-l ajuta pe traficant: uigurii erau motivaţi atât de anii de oprimare, cât şi de răsplata generoasă oferită de Strigoi, parte din bani urmând

să ajungă în provincia Xinjiang din vestul Chinei, ca ajutor financiar pentru mişcarea de independenţă a uigurilor, acum pe cale de destrămare.

Zece minute mai târziu sosiră şi cei trei. Îşi strânseră mâinile şi se prezentară: Hajip, Yusuf şi Kashgari. Aveau pielea închisă la culoare şi erau slabi şi tăcuţi – mai mici de statură decât Strigoiul, care nici el nu era prea înalt. Purtau costume negre, brăţări sau lanţuri de aur, iar ca semn distinctiv toţi purtau la şold celulare ultimul tip.

Uigurii vorbeau un fel de turcă – limbă pe care Strigoiul n-o înţelegea – şi nu cunoşteau niciunul dintre dialectele chineze. Prin urmare, recurseră la engleză. Strigoiul le explică rapid ce anume dorea de la ei şi-i întrebă dacă aveau ceva împotrivă să lichideze oameni neînarmaţi, între care femei şi copii.

Yusuf, un bărbat spre treizeci de ani, cu sprâncene îmbinate, era purtătorul de cuvânt, engleza lui fiind mai bună decât a celorlalţi:

— Nicio problemă. Facem şi asta. Facem tot ce doreşti, răspunse el fără să-şi întrebe însoţitorii, ca şi cum ar fi fost cât se poate de firesc să ucidă femei şi copii.

Şi poate chiar aşa era, îşi zise Strigoiul.

Contrabandistul le dădu 10.000 de dolari dintr-o cutie pe care o ţinea în seif, apoi telefonă şefului Comunităţii Turkestanului şi-i întinse receptorul lui Yusuf, care-i raportă şefului câţi bani le oferise Strigoiul, astfel încât să nu existe discuţii cum că ar fi fost plătiţi prea puţin sau că banii ar fi ajuns cine ştie unde.

Convorbirea se încheie.

— Am să ies puţin în oraş. Trebuie să obţin nişte informaţii.

— Aşteptăm. Putem servi nişte cafea?

Strigoiul le făcu semn să meargă în bucătărie, apoi se îndreptă către un mic altar. Aprinse un beţişor parfumat cu tămâie şi murmură o rugăciune

către Yi, vâslaşul sfânt din mitologia chineză, pe care Strigoiul îl adoptase ca zeu personal. Apoi îşi puse pistolul în tocul de la gleznă şi ieşi din apartamentul său decadent.

Sonny Li şedea pe bancheta unui autobuz care făcea legătura între New York şi Long Island şi care înainta cu greu prin traficul matinal şi prin ploaie, în timp ce siluetele blocurilor din Manhattan se apropiau văzând cu ochii.

Cinic şi dur de felul său, Li era totuşi copleşit de privelişte. Nu atât vastitatea oraşului spre care se îndrepta – Li provenea de pe coasta de sud-est a Chinei, zona cu cele mai populate oraşe din lume. Shanghai era de două ori mare ca New York, iar în Pearl Delta dintre Hong Kong şi Guangzhou trăiau 50 de milioane de oameni.

Nu, ceea ce-l fascina era autobuzul cu care călătorea.

În China principalul mijloc de transport erau autobuzele: nişte vehicule murdare şi înghesuite, care adesea rămâneau în pană, înăbuşitoare în lunile caniculare, friguroase toamna şi iarna, cu geamurile unsuroase de fum, briantină şi funingine. Autogările erau şi ele vechi şi dărăpănate. Li împuşcase un om în spatele Autogării Nord, de tristă faimă, din Fuzhou, el însuşi fiind înjunghiat nu departe de locul cu pricina.

Prin urmare, Li nu văzuse în viaţa lui un asemenea vehicul-mamut: uriaş şi luxos, cu tapiţerie groasă pe scaune, cu podele lună şi cu ferestre impecabil de curate. Chiar şi în această zi umedă şi apăsătoare de august, aerul condiţionat funcţiona perfect. Timp de două săptămâni, lui Li îi fusese cumplit de rău în fiecare zi, era practic falit şi nu avea nici cea mai mică idee pe unde s-ar putea afla Strigoiul. Nu avea armă, nu avea nici măcar un pachet de ţigări. Însă cel puţin autobuzul era o adevărată binecuvântare.

După ce fugise de pe plaja pe care acostaseră supravieţuitorii *Dragonului din Fuzhou,* Li implorase un camionagiu întâlnit la un popas aflat la câţiva kilometri mai departe să-l ducă în oraş. Omul îi studiase cu atenţie hainele ude şi dezordonate, apoi îi îngăduise să călătorească în remorcă. După vreo jumătate de oră, şoferul îl lăsase într-o staţie elegantă de autobuz dintr-o parcare uriaşă. Aici Sonny Li putuse să ia autobuzul spre destinaţia la care voia să ajungă: Manhattan.

Li nu ştia prea bine ce anume îi trebuia ca să cumpere un bilet, dar după toate aparenţele, nu avea nevoie nici de paşaport, nici de alte acte. Îi întinsese casierului una dintre bancnotele de douăzeci de dolari furate din maşina roşcatei Hongse şi spusese „New York, vă rog". Se străduise să vorbească puţin, cu accent cât mai convingător, imitându-l pe actorul Nicholas Cage. De fapt, vorbise atât de răspicat încât casierul, care probabil se aşteptase la ceva neinteligibil, clipise uimit şi-i întinsese biletul imprimat la computer, împreună cu restul de şase dolari. Li numărase banii de două ori şi ajunsese la concluzia că fie casierul îl păcălise, fie – bombănise el în engleză – se găsea „într-o ţară a dracu' de scumpă".

Se dusese la un chioşc de ziare din autogară şi-şi cumpărase un aparat de ras şi un pieptene. Apoi, la toaleta bărbaţilor, se bărbierise, îşi spălase părul de apă sărată şi-l uscase cu prosoape de hârtie. Pe urmă îşi pieptănase pe spate şuviţele rărite, se scuturase de nisip cum putuse mai bine şi se alăturase celorlalţi navetişti de pe peron.

În apropiere de oraş autobuzul încetini în dreptul unui punct de taxare, apoi îşi continuă drumul printr-un tunel lung. În cele din urmă îşi făcu intrarea în oraş. Zece minute mai târziu vehiculul parcă pe o stradă comercială aglomerată.

Li coborî, la fel ca toţi ceilalţi pasageri, şi se opri pe trotuar.

„Unde sunt toate bicicletele şi motocicletele?” se întrebă el din prima clipă. În China acestea erau principalele mijloace de transport şi Li nu-şi putea imagina o asemenea metropolă gigantică fără biciclete Seagull gonind pe străzi.

Apoi îl săgetă un alt gând: „De unde aş putea cumpăra nişte ţigări?”

Găsi un chioşc care vindea ziare şi cumpără un pachet de ţigări.

De astă dată, privind banii primiţi ca rest, îşi zise: „Pe cei zece judecători ai Infernului! Aproape trei dolari pentru un singur pachet!” Li fuma cel puţin două pachete pe zi, ba chiar trei, când îl aştepta o misiune periculoasă şi avea nevoie să-şi calmeze nervii. Se gândi că aici nu-i trebuia decât o lună să ajungă sărac lipit pământului. Aprinse o ţigară şi trase adânc fumul în piept, înaintând prin mulţime. Întrebă o asiatică frumoasă cum putea ajunge în Chinatown şi ea îl îndrumă către metrou.

Luptându-se să-şi croiască drum prin mulţimea de navetişti, Li cumpără o fisă de la casier. Şi aceasta era scumpă, dar Li renunţase la orice comparaţii între cele două ţări. Vârî fisa în turnichet, trecu dincolo de bară şi începu să aştepte pe peron. Trăi un moment neplăcut când un bărbat începu să strige la el. Li îşi imagină că omul nu era în toate minţile, deşi îmbrăcat într-un costum scump. Apoi înţelese brusc ce voia bărbatul. Se pare că fumatul în metrou era interzis.

Li îşi zise că era ceva lipsit de sens. Nu-i venea să creadă. Dar cum nu voia să atragă atenţia asupra lui, îşi stinse ţigara şi o vârî în buzunar, murmurând altă remarcă apreciativă: „Ţară nenorocită şi cretină!”

Câteva minute mai târziu, trenul intră duduind în staţie şi Sonny Li urcă în vagon cu aerul că asta ar fi făcut de o viaţă întreagă. Privi atent în jur – deşi nu de teama oamenilor de pază, ci pur şi simplu ca să vadă dacă mai fuma cineva, astfel

încât să-şi poată aprinde iar ţigara. Spre marea lui dezamăgire, nu mai era niciun fumător.

La staţia Canal Street, Li coborî din vagon şi urcă scările, ieşind în aglomeraţia caracteristică orelor dimineţii. Ploaia se oprise şi Li îşi aprinse ţigara pe care o stinsese, apoi se pierdu în mulţime. Mulţi dintre cei din jurul sau vorbeau în dialectul cantonez, din sud, dar, lăsând deoparte limba, cartierul arăta exact ca anumite zone din oraşul său, Liu Guoyuan, sau ca oricare alt orăşel din China: cinematografe cu filme chinezeşti de acţiune şi de dragoste, tineri cu părul lung, dat pe spate cu ulei sau pieptănat cu o buclă mare chiar deasupra frunţii şi care zâmbeau arogant şi provocator, fete cu braţul petrecut pe după mijlocul mamelor sau bunicilor, oameni de afaceri în costume încheiate la toţi nasturii, lăzi cu peşte proaspăt îngropat în gheaţă, brutării care vindeau chifle pentru ceai şi prăjituri de orez, raţe afumate atârnate de gât la ferestrele unsuroase ale restaurantelor, prăvălii cu plante medicinale şi cabinete de acupunctură, doctori chinezi, vitrine cu rădăcini de ginseng răsucite ca nişte trupuri omeneşti contorsionate.

Şi, undeva în apropiere – spera Li – ceva care-i era extrem de cunoscut.

Nu avu nevoie decât de zece minute ca să găsească iute ce căuta. Remarcă un indiciu fără greş: paznicul, un tânăr cu celular, care fuma şi studia atent trecătorii, în timp ce patrula în dreptul unui apartament de la parter, cu ferestrele vopsite în negru. Era o sală de jocuri de noroc cu program non-stop.

Se apropie de paznic şi-l întrebă în engleză:

— Ce se joacă aici? Fan tai? Poker? Poate Treişpe' puncte?

Paznicul îi studie hainele şi nu-i dădu nicio atenţie.

— Vreau să joc, insistă Li.

— Du-te dracu'! se stropşi paznicul.

— Am bani, îi strigă furios Li. Lasă-mă să intru!

— Eşti din Fujian, îţi recunosc accentul. N-ai ce căuta aici. Şterge-o, altfel o păţeşti.

— Dolarii mei sunt la fel de buni ca şi cei cantonezi, urlă Li. Şefu' tău ştie că-i alungi clienţii?

— Cară-te, piticule. Nu aştepta să-ţi spun de două ori.

Paznicul îşi trase deoparte pulpana uniformei negre şi frumoase, dând la iveală mânerul unui pistol automat.

Excelent! Exact asta nădăjduia şi Li.

Prefăcându-se speriat, păru că se trage deoparte, apoi se răsuci brusc, cu braţul întins. Îl pocni cu pumnul în piept pe tânărul paznic, care rămase fără suflare. Tânărul se dădu înapoi, clătinându-se pe picioare, şi Li îl lovi peste nas cu palma deschisă. Paznicul urlă şi se prăbuşi greoi pe trotuar, unde rămase lat, gâfâind disperat după aer, cu sângele şiroind din nas. Li îl lovi cu piciorul în coaste.

Îi luă arma, un încărcător cu muniţie şi ţigările, apoi privi într-o parte şi în cealaltă a străzii. Două femei care treceau braţ la braţ se prefăcură că nu văzuseră nimic. În afară de ele nu mai era nimeni pe stradă. Li se aplecă peste sărmanul paznic şi-i desprinse ceasul de la mână, după care îi luă şi vreo trei sute de dolari bani gheaţă.

— Dacă spui cuiva ce ţi-am făcut, îi şopti Li în Putonghua, am să te găsesc şi-n gaură de şarpe şi am să te omor.

Omul dădu din cap şi-şi şterse sângele cu mâneca. Li făcu vreo câţiva paşi, apoi aruncă o privire în urmă şi se înapoie lângă paznic. Tânărul se chirci de frică.

— Scoate-ţi pantofii, îi ceru tăios Li.

— Eu…

— Pantofii. Scoate-ţi pantofii.

Tânărul îşi dezlegă şireturile pantofilor Kenneth Cole şi-i împinse către Li.

— Şi şosetele.

Şosetele negre şi scumpe poposiră lângă pantofi.

Li îşi scoase pantofii plini de nisip şi încă uzi şi-i azvârli cât colo, după care se încălţă cu pantofii cei noi. „Altă viaţă”, îşi zise el fericit.

Porni grăbit înapoi spre una dintre străzile comerciale. Aici găsi un magazin de haine ieftin şi-şi cumpără o pereche de jeanşi, un tricou şi un bluzon subţire Nike. Îşi schimbă hainele în spatele magazinului, achită cumpărăturile şi aruncă hainele vechi într-o ladă de gunoi. Apoi se duse la un restaurant chinezesc şi comandă ceai şi un castron de tăiţei. În timp ce mânca, scoase din portofel o foaie de hârtie, foaia pe care o şterpelise pe plajă, din maşina lui Hongse.

> 8 august
> De la: Harold C. Peabody
> Director adjunct al Departamentului de Aplicare a Legii
> Serviciul de Imigrare şi Naturalizare al SUA
> Către: detectiv cpt. Lincoln Rhyme (ret)
> Referitor la: Forţele comune de intervenţie ale INS/FBI/NYPD în problema Kwan Ang, zis Gui, zis Strigoiul
>
> Prin prezenta se confirmă întâlnirea de mâine-dimineaţă, ora 10:00, pentru discutarea planurilor de capturare a suspectului menţionat mai sus. Pentru date suplimentare, vă rugăm să consultaţi materialul anexat.

Prinsa cu o capsă de notiţa respectivă se găsea o carte de vizită, pe care scria:

> Lincoln Rhyme
> 345 Central Park West
> New York, NY 10022

Li chemă chelneriţa şi-i puse o întrebare. Ceva din înfăţişarea lui Li păru s-o sperie, avertizând-o

că nu trebuia să-l ajute. Dar când văzu chipul lui, înţelese că ar fi fost mai grav să-l refuze. Încuviinţă din cap şi, cu ochii în pământ, îi dădu indicaţii – excelente, în opinia lui Li – despre cum să ajungă la strada cunoscută sub numele de Central Park West.

Capitolul 12

— Arăţi ceva mai bine, zise Amelia Sachs. Cum te simţi?

John Sung îi făcu semn să poftească în apartament.

— Am dureri mari, răspunse el, închizând uşa şi urmând-o în sufragerie.

Mergea încet, schiţând din când în când câte o grimasă de durere – lucru de înţeles, având în vedere că fusese împuşcat, observă agenta.

Apartamentul pregătit pentru el de către avocatul de la Biroul imigrări era un loc sordid, pe Bowery Street, constând din două camere întunecoase, cu mobilier desperecheat şi deteriorat. Chiar dedesubt, la etajul întâi, se găsea un restaurant chinezesc şi mirosul de ulei acru şi de usturoi se impregnase în toată casa.

Sung, un bărbat solid, cu câteva şuviţe de păr cărunt, păşea aplecat în faţă, din pricina rănii. Amelia îi urmări paşii şovăielnici şi simţi un val de compasiune. Cât timp trăise în China, ca medic, probabil se bucurase de oarecare respect din partea pacienţilor, ba chiar şi de oarecare prestigiu, deşi disident. Aici însă Sung nu avea nimic. Sachs se întrebă cum oare avea el să-şi câştige existenţa: va conduce un taxi, va munci într-un restaurant?

— Mă duc să fac nişte ceai, se oferi el.

— Nu, răspunse ea. Nu-i nevoie. Nu pot sta mult.

— Oricum, fac şi pentru mine.

Apartamentul nu avea bucătărie, ci doar un aragaz, un frigider micuţ şi o chiuvetă pătată de rugină, toate aşezate pe acelaşi perete al sufrageriei. Sung puse un ibric uzat pe flacăra din care ţâşneau scântei şi scoase o cutie de ceai Lipton dintr-un dulăpior de deasupra chiuvetei. Îl mirosi cu un zâmbet curios.

— Nu-i ceai din care bei de obicei? întrebă Sachs.

— Am să ies la cumpărături mai târziu, răspunse el cu tristeţe.

— INS te-a eliberat pe cauţiune? întrebă ea din nou.

Sung încuviinţă din cap.

— Am făcut cerere oficială de azil politic. Avocatul meu mi-a zis că majoritatea procedează aşa, dar nu întrunesc condiţiile. Eu însă am petrecut doi ani într-un lagăr de concentrare. În plus, am publicat articole în care criticam Beijingul pentru încălcarea drepturilor omului. Am scos câteva de pe internet, ca dovadă. Funcţionarul din comisie nu ne garantează nimic, totuşi ne-a spus că e un caz cu şanse mari de a obţine azil politic.

— Când e audierea? întrebă Sachs.

— Luna viitoare.

Sachs urmări cu privirea mâinile lui Sung, care luă două ceşcuţe din dulap, le spălă şi le şterse cu grijă, apoi le puse pe o tavă. Toate gesturile lui dădeau impresia unui ceremonial. Rupse pacheţelele de ceai, puse conţinutul lor într-un vas de ceramică, turnă deasupra apă fierbinte şi amestecă totul cu o linguriţă.

Atâta trudă pentru o ceaşcă de ceai Lipton, care se vindea la supermarket…

Sung aduse vasul de ceramică şi ceştile în sufragerie, apoi se aşeză, ţinându-şi corpul ţeapăn. Umplu cele două ceşti şi-i întinse Ameliei una din ele. Ea se ridică să-l ajute. Luă ceaşca din mâinile lui Sung, descoperind că erau delicate, dar foarte puternice.

— S-a mai aflat ceva despre ceilalţi? întrebă doctorul.

— Cred că sunt pe undeva prin Manhattan. Microbuzul abandonat de ei a fost găsit nu departe de aici. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări legate de ei.

— Sigur. Ce vrei să ştii?

— Orice mi-ai putea spune. Nume, descriere… orice.

Sung duse ceaiul la gură, dar abia dacă-l atinse cu buzele.

— Au supravieţuit două familii – Chang şi Wu – şi alte câteva persoane al căror nume nu mi-l amintesc. Câţiva membri ai echipajului au reuşit şi ei să scape de pe vas. Chang a încercat să-i salveze, era la cârma bărcii noastre de salvare, dar au fost împuşcaţi de Strigoi.

Sachs gustă din ceai. I se păru că avea un gust cu totul deosebit faţă de ceaiul cumpărat din băcănii, cu care era obişnuită. „Probabil doar în închipuirea mea”, îşi zise ea.

Sung continuă:

— Echipajul s-a purtat frumos cu noi. Înainte de plecare auzisem zvonuri îngrijorătoare despre echipajele de pe vasele cu imigranţi ilegali. Dar la bordul *Dragonului* am fost trataţi bine, ne-au dat hrană şi apă proaspătă.

— Îţi aminteşti ceva legat de locul spre care ar fi putut să se îndrepte familiile Chang sau Wu?

— Nimic în afară de ce ţi-am spus pe plajă. Tot ce-am auzit era că urma să fim lăsaţi pe o plajă din Long Island. Şi că nişte camioane aveau să ne transporte de acolo la New York.

— Şi Strigoiul? Îmi poţi *spune* ceva care ne-ar ajuta să-l prindem?

El clătină din cap.

— Micii contrabandişti din China, oamenii Strigoiului, spuneau că, odată ajunşi în America, nu-l vom mai întâlni niciodată. Ba chiar ne-au prevenit să nu încercăm să-l căutăm.

— Se crede că a avut un om al lui pe vas, care s-a dat drept unul dintre imigranţi, îi spuse Sachs. Aşa procedează de regulă Strigoiul. Ai idee cine putea fi?

— Nu, răspunse Sung. În cală au existat mai mulţi care se ţineau deoparte. Abia dacă vorbeau

cu ceilalţi. Se poate să fi fost unul dintre ei. Dar niciodată nu le-am acordat atenţie. Nu ştiu cum îi chema.

— Dar *echipajul* a menţionat ceva despre intenţiile Strigoiului, odată ajuns în Statele Unite?

Sung se încruntă, părând că se gândea la ceva anume. Apoi spuse:

— Nimic deosebit. Cred că şi lor le era teamă de Strigoi. Totuşi, ceva… Nu ştiu dacă o să vă fie de folos, dar am auzit ceva. Căpitanul vasului tocmai vorbea despre Strigoi şi a folosit expresia *„Po fu chen zou”*. Asta se traduce cuvânt cu cuvânt „sparge cazane şi scufundă vase”. Adică „nu există cale de întoarcere”. Vorbele se referă la un războinic din dinastia Qin. După ce trupele lui trecuseră un râu ca să lanseze atacul asupra duşmanilor, el le-a ordonat oamenilor săi exact acest lucru: să spargă cazanele şi să scufunde vasele. Astfel încât să nu-şi mai poată face tabără şi nici să se retragă. Dacă voiau să scape cu viaţă, trebuiau să înainteze şi să distrugă inamicul. Un astfel de adversar este şi Strigoiul.

„Vasăzică nu se va linişti până nu va găsi şi ucide familiile”, îşi spuse îngrijorată Sachs.

Între ei se aşternu tăcerea, întreruptă doar de zgomotul strident al traficului de pe Canal Street.

— Soţia ta e în China? întrebă Sachs pe neaşteptate.

Sung o privi în ochi şi răspunse cu voce lipsită de orice intonaţie:

— A murit anul trecut.

— Îmi pare rău.

— Într-un lagăr de reeducare. Autorităţile au declarat că s-a îmbolnăvit. Dar nu mi-au spus niciodată despre ce boală a fost vorba. N-a existat niciun fel de autopsie. Eu chiar sper să fi fost cu adevărat bolnavă. Mai curând aşa decât să ştiu că a fost ucisă prin tortură.

La auzul vorbelor lui, Sachs simţi cum o treceau fiorii.

— A fost şi ea disidentă?

El încuviinţă din cap.

— Aşa ne-am cunoscut. Cu zece ani în urmă, la o manifestaţie de protest din Beijing. La comemorarea evenimentelor din Piaţa Tiananmen. Cu timpul, ea a început să vorbească şi mai liber decât mine. Înainte să fie arestată, luasem hotărârea să venim aici, împreună cu copiii…

Amuţi şi lăsă tăcerea să explice tristeţea adâncă din viaţa lui actuală. În cele din urmă zise:

— Am ajuns la concluzia că nu mai puteam rămâne în ţară. Din punct de vedere politic, bineînţeles că era riscant. Însă, pe lângă aceasta, existau prea multe lucruri care îmi aminteau de soţia mea. Am decis să vin aici, să cer azil politic şi apoi să-mi aduc copiii.

Zâmbi vag.

— După ce se va termina perioada de doliu, am să-mi găsesc o femeie care să fie mama copiilor mei.

Ridică din umeri şi sorbi din ceai.

— Dar asta mai târziu.

Îşi duse mâna la amuleta pe care o purta la gât. Ea îi urmări gestul din ochi. Sung îi observă privirea, îşi desprinse amuleta de la gât şi i-o întinse.

— Amuleta mea norocoasă. Poate că aşa şi este, râse el. Te-a adus spre mine când eram pe cale să mă înec.

— Ce reprezintă? întreba Sachs.

— O sculptură provenind din Qingtian, la sud de Fuzhou. Steatitul de acolo e bine-cunoscut. Amuleta e un dar de la soţia mea.

— E spartă, observă Sachs, frecând uşor cu unghia fisura.

Câteva fragmente se desprinseră ca nişte fulgi.

— S-a lovit de stânca de care mă agăţasem când ai venit să mă salvezi.

Amuleta înfăţişa o maimuţă stând pe labele din spate. Avea o expresie aproape omenească. Şireată

şi inteligentă.

— E un personaj celebru din mitologia chineză, îi explică Sung. Regele Maimuţă.

Ea îi înapoie amuleta. Sung o puse înapoi la gât şi amuleta poposi din nou pe pieptul lui musculos şi fără fir de păr. Bandajele aplicate peste rana lăsată de glonţul Strigoiului abia se mai zăreau sub cămaşa albastră. Sachs deveni brusc conştientă de prezenţa lui Sung la numai câţiva centimetri de ea. Îi pătrundea în nări mirosul de săpun dezinfectant şi detergent ieftin, răspândit de hainele lui. Omul acesta îi inspira un inexplicabil sentiment de linişte şi pace – omul acesta, care era practic un străin.

— O să lăsăm o maşină de poliţie în faţa apartamentului, îi spuse ea.

— Să *mă* apere?

— Da.

Ştirea îl amuză pe Sung.

— Biroul Siguranţei Publice din China n-ar face asta niciodată. S-ar mulţumi să staţioneze la uşa mea, ca să mă spioneze sau să mă intimideze.

— Nu mai eşti în Kansas, John.

— În Kansas?

— E o zicală. Acum trebuie să mă întorc la Lincoln.

— La cine?

— E persoana cu care lucrez. Lincoln Rhyme.

Sachs se ridică, dar un junghi îi săgetă genunchiul.

— Aşteaptă, o opri Sung.

O prinse de mână. La atingerea lui, o inundă o senzaţie de linişte şi forţă.

— Deschide gura, îi ceru Sung.

— Poftim? râse ea.

— Apleacă-te spre mine. Deschide gura.

— De ce?

— Sunt doctor. Vreau să-ţi văd limba.

Amuzată, ea se conformă şi Sung aruncă o privire rapidă spre limba ei.

— Ai artrită, îi zise el, dându-i drumul la mâna şi lăsându-se din nou pe spate.

— Cronică, confirmă Sachs. Cum de ţi-ai dat seama?

— Ţi-am spus ca sunt doctor. Să vii din nou la mine şi am să te tratez.

Ea râse.

— Am fost la zeci de doctori.

— Medicină occidentală. Doctorii din Occident îşi au rostul lor. Medicina chineză se pricepe cel mai bine să vindece bolile cronice şi durerea – probleme care apar fără o cauză vizibilă. Totuşi, întotdeauna exista o cauză. Sunt anumite lucruri pe care le pot face ca să te ajut. Îţi sunt îndatorat. Mi-ai salvat viaţa. Mi-ar fi ruşine dacă nu mi-aş putea plăti această datorie.

— Ai fost salvat de cei doi vlăjgani în costume negre de cauciuc.

— Nu, nu, fără tine m-aş fi înecat. Aşa că te rog să revii aici şi să mă laşi să te ajut.

Ea şovăi câteva momente.

Dar în clipa următoare durerea o fulgeră în genunchi, de parcă ar fi îndemnat-o să ia o hotărâre. Străduindu-se să rămână calmă şi să nu-şi trădeze suferinţa, poliţista îşi scoase stiloul şi-i dădu lui Sung numărul ei de celular.

Li se oprise dezorientat în Central Park West.

Ce se întâmpla cu Biroul Siguranţei Publice de aici? Hongse conducea o maşină galbenă rapidă, bang, bang, ca un poliţist din filmele de televiziune, iar poliţia îl vâna pe Strigoi dintr-o clădire luxoasă ca aceasta? Niciun poliţist al Siguranţei Publice din China nu şi-ar fi permis un asemenea apartament, nici chiar cei mai corupţi (şi printre ei erau unii al naibii de corupţi!).

Aruncă mucul de ţigară, scuipă în iarbă, apoi, cu capul în piept, traversă grăbit strada, pornind pe aleea care ducea spre spatele clădirii. Până şi aleea era de o curăţenie impecabilă! În oraşul în care

locuia Li, Liu Guoyuan – mai bogat ca majoritatea oraşelor din China – o astfel de alee ar fi fost plină de grămezi de gunoaie şi electrocasnice aruncate.

Se opri, aruncă o privire după colţul clădirii şi văzu că uşa din spate era deschisă. Un tânăr blond, cu tunsoare perfectă, îmbrăcat în pantaloni negri şi purtând la gât o cravată înflorată, ieşi afară, ţinând în mână doi saci verzi de plastic cu gunoi, pe care-i duse la un container mare de metal albastru şi-i aruncă înăuntru. Omul privi de-a lungul aleii, văzu câteva hârtii rătăcite şi le aruncă şi pe acestea în container. Îşi scutură mâinile una de alta, apoi intră din nou în clădire şi închise uşa. Dar fără s-o încuie.

„Mulţumesc, domnule."

Sonny Li se strecură la subsol, inspirând mirosul pătrunzător de umezeală care domnea acolo şi trăgând cu urechea la cel mai mic zgomot. Auzi paşii tânărului, care urca scara. Li aşteptă în spatele unui vraf de cutii de carton, în ideea că tânărul s-ar fi putut întoarce, dar acesta plecase probabil după alte treburi. De sus răzbăteau scârţâieli şi zgomot de apă curgând dintr-un robinet. Li cercetă grăbit conţinutul cutiilor de carton de pe podea. Unele erau pline cu îmbrăcăminte, altele cu diverse obiecte de valoare personală. Plachete, medalii, diplome de şcoală. Universitatea din Illynoise, pronunţă Li în gând, în engleză. Medalia de Merit a Institutului American de Ştiinţe Criminalistice, o scrisoare laudativă din partea FBI, semnată de însuşi directorul instituţiei. Şi zeci de asemenea lucruri.

Numele care se repeta pe toate aceste obiecte era Lincoln Rhyme.

După toate probabilităţile, tânărul nu mai avea de gând să ducă alt gunoi, aşa că Li părăsi ascunzătoarea. Porni în sus pe trepte, urcându-le una câte una. Lemnul era vechi şi Li păşea atent, ca să nu-i scârţâie sub tălpi. Se opri în dreptul uşii din capul scării şi o întredeschise.

Deodată auzi paşi apăsaţi venind spre el: din câte se părea, mai multe persoane. Li se lipi de zid, după un snop de mături şi mopuri.

Răsunară voci:

— Ne întoarcem peste câteva ore, Linc. O să le spunem legiştilor să sune…

Şi alte câteva cuvinte pe care Li nu reuşi să le înţeleagă. Apoi zgomotul de paşi încetă şi Li auzi pe cineva întrebând:

— Auzi, Linc, vrei să rămână careva dintre noi?

Un alt glas răspunse, agasat:

— Să rămână? De ce-aş vrea să *rămână* cineva? Vreau să *lucrez.* Şi nu vreau să fiu întrerupt.

— Voiam să zic că ar fi bine să rămână cineva înarmat. Nemernicul ăla de Strigoi a dispărut. La fel şi omul lui de pe vas. Tu singur ne spuneai să ne ferim pielea.

— Dar cum ar putea să dea de *mine?* De unde să ştie unde locuiesc pe planeta asta? N-am nevoie de dădacă. Am nevoie să-mi faceţi rost de blestematele alea de informaţii pe care le-am cerut.

— OK, OK.

Deasupra se auziră iarăşi paşi, apoi o uşă deschizându-se şi închizându-se. Pe urmă se aşternu tăcerea. Sonny Li ascultă câteva clipe. Deschise uşa de perete şi privi afară. În faţa lui se întindea un coridor lung, care ducea la uşa din faţă, cea prin care tocmai ieşiseră cei câţiva bărbaţi – probabil poliţişti de la Biroul Siguranţei Publice.

În dreapta lui Li se vedea intrarea spre ceea ce era probabil o sufragerie. Ţinându-se aproape de perete, ca să nu facă zgomot, Li înaintă pe coridor. Se opri în dreptul sufrageriei şi aruncă o ocheadă înăuntru. I se dezvălui o privelişte bizară: încăperea era plină de aparatură de cercetare, computere, tabele, diagrame şi cărţi de tot felul. Ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l găsească în această clădire veche şi frumoasă.

Dar şi mai bizar era bărbatul brunet aşezat într-un complicat scaun cu rotile din mijlocul

sufrageriei şi aplecat spre monitorul unui computer, pare-se vorbind de unul singur. În clipa următoare Li îşi dădu seama că omul vorbea într-un microfon montat lângă gură. Probabil că microfonul trimitea semnale spre computer, comandându-i ce trebuia să facă. Ecranul monitorului se conforma comenzilor.

Acesta să fi fost Lincoln Rhyme?

Ei bine, lui Li puţin îi păsa cine era omul şi, în plus, nici nu avea prea mult timp la dispoziţie ca să facă presupuneri. Ceilalţi poliţişti se puteau întoarce în orice moment.

Li ridică arma şi păşi în încăpere.

Capitolul 13

Un pas înainte. Şi încă unul. Sonny Li era mic şi slăbuţ, aşa că se mişca uşor.

Se furişă mai aproape, prin spatele scaunului cu rotile, privind pe mesele din jur după vreo dovadă sau informaţie legată de Strigoi. Avea de gând să…

Nici nu apucă să-şi dea seama de unde apăruseră cei doi bărbaţi.

Unul din ei, mult mai înalt ca Li, era negru ca tăciunele şi purta costum şi o cămaşă de un galben strălucitor. Fusese în sufragerie, lipit de perete. Cu o mişcare sigură, zbură pistolul din mâna lui Li şi lipi ţeava propriei arme de tâmpla chinezului.

Celălalt bărbat, scund şi gras, îl trânti pe Li la podea şi-l ţintui acolo cu genunchii, golindu-i plămânii de aer şi provocându-i o durere ascuţită în pântece şi în coaste. Cât ai clipi, Li avea încheieturile prinse în cătuşe.

— Vorbeşti englezeşte? îl întrebă negrul.

Li era prea şocat ca sa răspundă.

— Te mai întreb o dată, slăbănogule. Vor-beşti en-gle-zeş-te?

Un chinez, care fusese şi el ascuns în încăpere, făcu un pas înainte. Purta un costum elegant, de culoare închisă, iar la gât se vedea insignă prinsă de un lănţişor. Îi adresă şi el lui Li aceeaşi întrebare, de data aceasta în chineză. Era dialectul cantonez, dar Li reuşi să înţeleagă.

— Da, răspunse gâfâit Li.

Omul din scaunul cu rotile se răsuci cu faţa către ei.

— Ia să vedem pe ce-am pus mâna.

Negrul îl săltă pe Li în picioare, aproape ridicându-l de la podea, fără să-i ia în seamă gemetele şi icnetele de durere. Ţinându-l sus cu o mână, începu să-i pipăie buzunarele cu cealaltă.

— Ascultă, piticanie, sper să nu-ţi găsesc niscaiva ace prin buzunare. Ai ceva în care să mă înţep?

— Eu…

— Răspunde la întrebare şi să nu te prind că tragi vreo minciună. Dacă mă înţep cumva, n-are să-ţi fie bine.

Îl scutură pe Li de guler şi-i strigă:

— Ai la tine ace?

— Adică droguri? Nu, nu.

Negrul îi scoase din buzunare banii, ţigările, muniţia şi foaia şterpelită de pe plajă.

— Aha, se pare că băiatu' nostru a împrumutat ceva de la Aye-melia. Şi asta nici mai mult, nici mai puţin decât în timp ce ea încerca să salveze viaţa unui om. Ruşine!

— Aşa a dat de noi, se dumiri Lincoln Rhyme, după o privire scurtă spre foaia la care fusese ataşată cartea lui de vizită. *Chiar* mă întrebam.

În prag îşi făcu apariţia blondul cel elegant.

— Vasăzică, aţi pus mâna pe el, zise blondul, deloc surprins.

Li înţelese că, atunci când dusese gunoiul, tânărul îl zărise pe alee şi înadins lăsase uşa descuiată. Ca să-l atragă în sus pe scări. Iar ceilalţi făcuseră gălăgie, chipurile pregătindu-se să plece şi să-l lase pe Lincoln singur.

Vasăzică, aţi pus mâna pe el…

Omul din scaunul cu rotile remarcă dezgustul din privirea lui Li.

— Ai dreptate, zise el. Thom al meu, căruia nu-i scapă nimic, te-a văzut pe alee când a dus gunoiul. Pe urmă… Făcu un semn din cap către computer şi rosti: Comandă: siguranţă. Uşa din spate.

Pe ecranul monitorului apăru imaginea video a uşii din spate a clădirii, împreună cu aleea.

Dintr-odată, Li înţelese cum de localizase Paza de Coastă *Dragonul din Fuzhou* plutind în nemărginirea oceanului: datorită acestui om. Lincoln Rhyme.

— Judecători ai Infernului… murmură el.

Poliţistul cel gras începu să râdă.

— Aşa-i că-i una dintre zilele tale cu ghinion?

Negrul scoase portofelul din buzunarul lui Li şi apasă între degete pielea încă umedă.

— Piticania noastră a înotat. Eu aşa trag concluzia.

Intrară doi bărbaţi, probabil cei pe care Li îi auzise plecând cu câteva minute mai înainte. Cel slab şi cu început de chelie nu-i acordă nicio atenţie lui Li, ci se îndrepta spre unul dintre computere şi începu să apese cu repeziciune tastele. Celălalt purta costum şi avea părul de un roşu aprins. Acesta clipi uimit şi exclamă:

— Staţi aşa, ăsta nu-i Strigoiul!

— Atunci e omul lui, care a fost dat dispărut, interveni Rhyme. *Bangshou.*

— Nu, insistă roşcovanul. Îl cunosc. L-am mai văzut undeva.

La rândul său, Li îşi dădu seama că roşcatul i se părea cunoscut.

— L-ai mai văzut? repetă negrul.

— Anul trecut, eu şi câţiva agenţi INS am fost la o întâlnire cu Biroul Siguranţei Publice din Fuzhou. Ceva legat de contrabanda cu persoane. Era şi tipul ăsta acolo. Era unul de-ai lor.

— Unul de-ai cui? mormăi negrul.

Poliţistul chinez râse şi, arătând o legitimaţie scoasă din portofelul lui Li, compară chipul acestuia cu fotografia.

— Unul de-ai noştri, zise el. E poliţist.

La rândul său, Rhyme studie legitimaţia şi permisul de conducere, ambele având fotografia celui prins. În acte, acesta figura cu numele de Li Kangmei, detectiv la Biroul Siguranţei Publice din Liu Guoyuan.

Criminalistul se întoarse spre Dellray:

— Vezi dacă vreunul dintre oamenii noştri aflaţi în China poate să confirme.

În mâna uriaşă a poliţistului îşi făcu apariţia un celular micuţ. Dellray începu să apese tastele.

Rhyme îl studie atent pe chinezul cel pirpiriu.

— Li e numele de botez sau de familie? întrebă el.

— De familie. Şi nu place la mine numele Kangmei. Mi se spune Sonny. Nume occidental.

— Ce cauţi în Statele Unite? continuă Rhyme.

— Pe Strigoi. Anul trecut el ucis trei persoane din oraşul meu. Avea întâlnire, înţelegi? Întâlnire cu contrabandişti mici, în restaurant. Ştii ce e contrabandist mic?

Rhyme încuviinţă din cap.

— Zi mai departe.

— Contrabandist mic înşală la Strigoi. Bătaie mare. Strigoiul omoară pe el, şi pe femeia lui, şi pe fată. Şi bătrân care stă pe bancă. Stă în drum şi Strigoiul omoară pe ei să scape. Înţelegi?

— A lichidat simpli privitori?

Li dădu din cap.

— Noi încercat să arestăm pe el, dar foarte puternic…

Se chinui să găsească un cuvânt potrivit. În cele din urmă, se întoarse spre Eddie Deng şi zise:

— *Guanxi.*

— Asta înseamnă „relaţii”, explică Deng. Plăteşti pe cine trebuie şi-ţi faci rost de *guanxi* potrivite.

Li încuviinţă din cap.

— Nimeni nu vrea depune mărturie contra lui. Dovezile că el împuşcat oameni dispar de la sediul central. Şeful de la mine pierdut interes pentru caz. Caz colectivizat.

— Colectivizat? repetă Sellitto.

Li zâmbi amar.

— Când de ceva se alege praf, noi zicem c-a intrat în colectivă. Pe vremuri, în regim la Mao, când statul transforma o fermă în gospodărie colectivă, fermă dus curând de râpă.

— Bine, dar cazul nu s-a colectivizat pentru tine, spuse Rhyme.

— Nu, confirmă Li, cu pupilele mărite ca nişte mici cercuri de ebonită. Strigoi omorât oameni din oraşul meu. Am să fac tot ce pot ca să trimit pe el în faţa tribunalului.

— Cum ai ajuns pe vas? întreba Dellray.

— Avut puzderie de informatori în Fuzhou. Luna trecută eu aflat că Strigoiul ucis doi oameni în Taiwan, doi tipi importanţi, mari mahări, şi că pleacă din China o lună, până când poliţia din Taiwan va înceta să-l caute. El vrut să meargă în sudul Franţei, să ia imigranţi din Viborg, Rusia şi să aducă la New York, cu vas numit *Dragonul din Fuzhou.*

Rhyme pufni în râs. Mititelul ăsta deţinea informaţii mai bune decât FBI şi Interpol la un loc.

— Deci, continuă Li, eu mers ca poliţist sub acoperire. Eu ascuns printre purcei, printre imigranţi.

— Ai aflat ceva despre Strigoi? întrebă Sellitto. Unde locuieşte la New York? Niscaiva acoliţi?

— Nu, nimeni nu spus la mine prea multe. Eu urcat la bord fără să fiu văzut şi vomitat tot timpul.

Clătină din cap, vădit marcat de amintirea neplăcută a voiajului.

— Dar nu putut apropiat de Strigoi.

— Şi ce aveai de gând să faci? întrebă Coe. Noi nu l-am fi extrădat în China.

— De ce cerut eu extrădare? răspunse Li, nedumerit. Tu nu atent la mine. *Guanxi,* înţelegi? În China Strigoi pus în libertate. Eu vrut arestez la el la debarcare. Dat pe mână la Biroul Siguranţei Publice *la voi.*

— Chiar vorbeşti serios, râse Coe.

— Da. Asta vrut să fac.

— Îl avea lângă el pe *bangshou,* mai erau şi membrii echipajului. Aici îl aşteptau micii contrabandişti. Ţi-ar fi făcut felul.

— Adică riscant pentru mine? Sigur, sigur. Dar asta-i meseria *noastră,* nu? Noi riscăm mereu.

Întinse mâna după ţigările pe care i le luase Dellray.

— Aici nu se fumează, îl opri Thom.

— Ce vrei să spui?

— Nu se fumează.

— De ce?

— Pentru că nu se poate, i-o tăie sec asistentul.

— Asta culmea! Asta fost o glumă?

— Nu.

— Destul că nu se fumează în metrou. Aici *casă,* înţelegi?

— Da, o casă în care nu se fumează.

— Mişto al dracu'! bombăni Li, punând deoparte pachetul, fără tragere de inimă.

Din cealaltă parte a încăperii se auzi un bip discret. Mel Cooper se întoarse lângă computerul său. Citi ceva câteva clipe, apoi întoarse monitorul astfel încât ecranul să poată fi văzut de toată lumea. Biroul FBI din Singapore trimisese un e-mail prin care confirma că Li Kangmei era, într-adevăr, poliţist la Biroul Siguranţei Publice al Republicii Populare Chineze din Liu Guoyuan. În prezent, era plecat în misiune sub acoperire, însă Biroul păstra tăcerea asupra naturii acestei misiuni. Mesajul anexa o fotografie a lui Li în uniformă albastră de marină. Fără îndoială, era vorba despre omul care se găsea lângă ei.

Li explică în ce fel fugise Strigoiul de la bordul *Dragonului.* Sam Chang, Wu Qichen şi familiile lor, precum şi doctorul Sung, alţi câţiva emigranţi şi bebeluşul unei femei aflate la bord părăsiseră vasul într-o barcă de salvare. Toţi ceilalţi se înecaseră.

— Sam Chang ajuns şef la cei din barcă. El tip de treabă, inteligent. El salvat viaţa la mine. El tras pe mine în barcă atunci când Strigoiul început să împuşte oameni. Wu era cap la cealaltă familie. Şi

el isteţ, dar impulsiv. Dezechilibru între ficat şi splină.

Deng observă că Rhyme se încruntase, aşa că spuse:

— Medicină chineză. E greu de explicat.

— Wu prea emoţional, continuă Li. Înţelegi? Face tot cum taie capul.

Ca specialist în ştiinţe concrete, Rhyme nu era prea familiarizat nici cu activitatea experţilor în profiluri comportamentale. Cu atât mai puţin avusese timp să se documenteze în problema dezechilibrului splinei.

— Să ne limităm la fapte, spuse el.

Li le relată cum barca se lovise de stânci şi cum ceilalţi fuseseră zvârliţi peste bord şi purtaţi de-a lungul ţărmului. Până să ajungă Li în locul în care eşuase barca, Strigoiul deja lichidase doi dintre imigranţi.

— Eu grăbit să arestez pe el, dar până când ajuns, el plecat. Eu ascuns în tufe, de partea cealaltă a şoselei. Eu văzut femeie cu păr roşu cum salvat un bărbat.

— John Sung, zise Rhyme.

— Doctor Sung, dădu din cap Li. El stat lângă mine în barcă. E sănătos?

— Strigoiul l-a împuşcat, dar se va face bine. În momentul de faţă, Amelia – femeia pe care ai văzut-o – tocmai îi pune unele întrebări.

— Hongse, eu aşa zic la ea. Frumoasă fată. Sexy, înţelegi?

Sellitto şi Rhyme schimbară o privire amuzată. Rhyme îşi închipuia ce-ar fi urmat dacă Li ar fi făcut aceeaşi declaraţie de faţă cu Sachs.

Li privi în jurul său prin casă.

— Eu luat adresă din maşina ei şi venit aici, gândit că poate găsesc ceva care condus pe mine la Strigoi. Informaţii, înţelegi? Dovezi.

— Adică să le furi? întrebă Coe.

— Da, sigur, răspunse el, fără nicio jenă.

— Păi, de ce ai făcut asta, băi, pitic? întrebă Dellray amenințător, folosind un cuvânt frecvent în limbajul polițiștilor, prescurtarea de la „piticanie”, care însemna în esență „găinar”.

— Trebuie să le am pentru mine. Pentru că voi nu lăsat pe mine să vă ajut, aşa-i? Voi trimis pe mine înapoi. Şi eu am de gând să arestez la el. „Să înşfac” la el, aşa-i? Aşa ziceţi voi, să „înşfac”.

— Păi, cam ai dreptate, răspunse Coe. *Nu* ne ajuţi. Se prea poate să fii poliţist în China. Dar aici nu eşti decât un individ fără acte în regulă. Aşa că ai să te *înapoiezi* în ţară.

Cu ochii scânteind de furie, Sonny Li făcu un pas spre Coe, care se aplecă spre micuţul chinez.

Sellitto oftă şi-l trase pe Li înapoi, apucându-l de cămaşă.

— Lasă tâmpeniile.

Amuzat de curajul chinezului, Coe întinse mâna după cătuşe.

— Li, eşti arestat pentru intrare ilegală pe teritoriul Statelor Unite…

— Nu, îl întrerupse Lincoln Rhyme. Am nevoie de el.

— Ce? exclamă uluit agentul.

— Va fi consultant. La fel ca mine.

— Imposibil.

— Când cineva îşi dă atâta silinţa să prindă un răufăcător merită să lucreze alături de noi.

— Fii sigur că eu ajut la tine, *Loaban.* Eu de mare folos, înţelegi?

— Cum mi-ai zis?

— Loaban, îi explică Li lui Rhyme. Înseamnă „şef”. Trebuie să păstrezi pe mine. Eu pot ajut. Ştiu cum gândeşte Strigoiul. Eu şi el venit din aceeaşi lume. Eu făcut parte bandă, când eu tânăr, la fel ca el. Eu petrecut mult timp sub acoperire pe docurile din Fuzhou.

— Nici vorbă, izbucni Coe. Pentru numele lui Dumnezeu, nu are acte. De cum îi vom întoarce

spatele, o s-o şteargă, o să se îmbete şi o dea fuga la jocurile de noroc.

Rhyme se întrebă dacă nu cumva avea să asiste la un meci de kung fu. Dar de data aceasta Li nu-l luă în seamă pe Coe şi vorbi pe un ton stăpânit:

— În ţara mea patru categorii de oameni. Nu bogaţi şi săraci, ca voi aici. În China important ce *faci,* nu câţi bani ai. Şi ştii care-i onoarea cea mai mare? Să lucrezi pentru ţară, pentru popor. Asta fac eu şi eu poliţist al dracu' de bun, înţelegi?

— Acolo toţi luaţi şpagă, murmură Coe.

— Eu nu şpagă, înţelegi? zâmbi Li cu gura până la urechi. Nu în caz important ca ăsta.

— Şi noi de unde ştim că nu-i pe statele de plată ale Strigoiului? întreba Coe.

Li râse.

— Şi eu de unde ştiu că *voi* nu lucraţi pentru el?

— Du-te dracului!

Coe era furios de-a binelea.

Problema tânărului agent INS, îşi zise Rhyme, era că se lăsa prea uşor pradă emoţiilor pentru a fi eficient ca om al legii. Criminalistul îi remarcase adesea tonul dispreţuitor când pomenea de „indivizii fără acte". Părea să ia drept o jignire personală când astfel de persoane încălcau legea federală şi se strecurau în ţara lui, ba chiar se întâmplase să sugereze că imigranţii ajungeau aici mânaţi de lăcomie, nu de dragul libertăţii şi democraţiei.

Pe lângă atitudinea dispreţuitoare faţă de străini, Coe avea şi un motiv personal pentru a-l prinde pe Strigoi. Cu câţiva ani în urmă lucrase în Taipei, capitala Taiwanului, ca şef al agenţilor sub acoperire din China continentală, care încercau să-i descopere pe principalii traficanţi de persoane. În timpul unei anchete întreprinse asupra Strigoiului, unul dintre informatori – o femeie – dispăruse, probabil ucisă. Ulterior se aflase că femeia avusese doi copii mici şi că fusese atât de disperată după bani încât se arătase dispusă să-l trădeze pe

Strigoi. INS n-ar fi folosit-o niciodată ca informator dacă ar fi ştiut că avea copii. Coe primise mustrare şi fusese suspendat timp de şase luni. De atunci devenise obsedat de ideea de a-l prinde pe Strigoi.

Dar pentru a fi un bun poliţist, trebuia să-ţi reprimi asemenea sentimente. Era absolut necesar să fii detaşat. O variaţie a principiului lui Rhyme de-a da uitării morţii.

— Ia ascultaţi! interveni Dellray. N-am niciun chef să vă pun la colţ pe coji de nucă, aşa că potoliţi-vă. Li rămâne cu noi cât timp o să vrea Lincoln. Fii şi tu de ajutor, Coe… Sună pe careva la Interne şi cere-le o viză temporară. Ne-am înţeles cu toţii?

— Nu, murmură Coe. Nu ne-am înţeles. Nu poţi include pe niciunul din ăştia într-o echipă de intervenţie.

— Niciunul din ăştia? repetă Dellray, răsucindu-se pe picioarele lui lungi. Şi, mă rog, cine sunt „ăştia”?

— Indivizii fără acte în regulă.

Agentul cel înalt plescăi din limbă.

— Ştii, Coe, vorba asta e pentru mine ca o piatră-n mixer. Adică lipsită de *respect.* Nu sună *frumos*. Mai ales cum o rosteşti tu.

— Păi, aşa cum mi-aţi dat a înţelege în permanenţă, ăsta nu-i un caz al INS. Aşa că n-aveţi decât să vă păstraţi chinezul. Dar eu, unul, nu-mi asum răspunderea.

— Tu luat o hotărâre bună, i se adresă Sonny Li lui Rhyme. Am să ajut mult, Loaban.

Li se îndreptă spre masă şi-şi luă arma.

— Ne, ne, ne, îl opri Dellray. P-aia las-o acolo.

— Hei, eu poliţist. Ca voi.

— Nu, nu eşti poliţist ca mine şi ca niciunul dintre cei de aici. Fără arme.

— OK, OK. Păstrează arma, Heise.

— Asta ce mai înseamnă? se răsti Dellray. Heise?

— Înseamnă negru. Stai, stai, fără supărare. Nu ceva de rău, nu de rău.

— Atunci abţine-te.

— Bine, abţin. Sigur.

— Bun venit printre noi, Sonny, îi ură Rhyme.

Aruncă o privire către ceasul din perete. Era amiază. Trecuseră şase ore de când Strigoiul pornise cu înverşunare în căutarea imigranţilor. La ora asta poate ajunsese în preajma nefericitelor familii.

— Bun, hai să pornim de la probe.

— Sigur, sigur, încuviinţă Li, însufleţindu-se dintr-odată. Dar mai întâi eu avut nevoie de o ţigară. Hai, Loaban. Tu dai voie la mine?

— Bine, îi răspunse încruntat Rhyme. Dar fumează afară. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să meargă cineva cu el.

Capitolul 14

Wu Qichen şterse de sudoare fruntea soţiei sale.

Ea zăcea pe o saltea din dormitorul micului apartament, scuturată de frisoane şi arsă de febră.

Camerele de la subsol se găseau pe o alee ce dădea din Canal Street, chiar în inima cartierului Chinatown. Cel care le făcuse rost de locuinţă era un misit trimis la ei de Jimmy Mah – de fapt, un escroc, se gândi furios Wu. Chiria era o nimica toată, la fel şi suma pe care o pretinsese individul acela dubios. Apartamentul mirosea oribil, era practic nemobilat, iar pe podea mişunau gândacii, chiar şi acum, în lumina difuză de amiază care se strecura prin ferestrele murdare.

Îşi privi soţia plin de îngrijorare. Migrena cumplită de care suferise Yong-Ping la bordul *Dragonului,* somnolenţa, frigurile şi accesele de transpiraţie, pe care el le atribuise răului de mare, persistaseră şi după ce ajunseseră la ţărm. Era vorba de cu totul altă boală.

Yong-Ping deschise ochii lucind de febră.

— Dacă mor… murmură ea.

— N-ai să mori, o linişti Wu.

Dar Wu nu era nici el prea convins de propriile cuvinte. Îşi aminti de doctorul John Sung, pe care-l întâlnise în cala *Dragonului,* şi regretă că nu-i ceruse s-o consulte pe soţia lui. Doctorul se ocupase de mai mulţi imigranţi care sufereau de diverse afecţiuni, dar Wu se temuse că-i va cere bani ca s-o consulte pe Yong-Ping.

— Dormi, o îndemnă el cu voce fermă. Ai nevoie de odihnă. Dacă te odihneşti, ai să te simţi mai bine. De ce nu vrei să dormi?

— Dacă mor, va trebui să găseşti o femeie. Cineva care să aibă grijă de copii.

— N-ai să mori.

— Unde-i băiatul? întrebă Yong-Ping.

— Lang e în sufragerie.

Wu aruncă o privire prin uşa deschisă şi văzu băiatul stând pe canapea şi pe adolescenta Chin-Mei atârnând rufe pe o sfoară întinsă în toată încăperea. După ce se instalaseră, membrii familiei făcuseră pe rând duş şi se îmbrăcaseră cu hainele curate cumpărate de Wu la un magazin cu preţ redus de pe Canal Street. După ce mâncaseră câte ceva – fără ca Yong-Ping să ia măcar o singură înghiţitură – Chin-Mei îşi trimisese fratele să se uite la televizor, iar ea se apucase să spele în chiuveta de bucătărie rufele pe care apa sărată prinsese un fel de crustă. Aceleaşi rufe pe care acum le agăţa la uscat.

Soţia lui Wu privi în jurul ei prin încăpere, îngustându-şi pleoapele, de parcă ar fi încercat să-şi amintească unde se afla. Renunţă şi-şi lăsa capul din nou pe pernă.

— Unde… unde suntem?

— În Chinatown, Manhattan, la New York.

— Dar… se încruntă femeia, în timp ce mintea ei bântuită de febră pricepea vorbele lui cu oarecare întârziere. Strigoiul, bărbate. Nu putem rămâne aici. Nu suntem în siguranţă. Sam Chang a zis că nu trebuie să rămânem aici.

— Ah, Strigoiul… Wu schiţă un gest indiferent. Strigoiul s-a înapoiat în Chiria.

— Nu, se opuse Yong-Ping. Nu cred. Mă tem pentru copiii noştri. Trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm cât mai departe de acest loc.

— Niciun contrabandist n-ar risca să fie arestat sau împuşcat doar ca să dea de urma câtorva imigranţi fugiţi, observă el. Eşti chiar aşa naivă încât să crezi asta?

— Te rog, bărbate. Sam Chang spunea…

— Lasă-l în pace pe Chang. E un laş. Rămânem pe loc, spuse el răstit.

Enervarea produsă de răzvrătirea soţiei se mai potoli la vederea sărmanei femei şi la gândul suferinţei prin care ea trecea.

— Ies în oraş, adăugă el ceva mai blând. Mă duc să-ţi fac rost de ceva medicamente.

Ea nu-i răspunse, iar Wu se ridică şi se duse în sufragerie. Aruncă o privire spre copii, care se uitau cu îngrijorare spre încăperea în care zăcea mama lor.

— Se simte mai bine? întrebă Chin-Mei.

— Da. Îşi va reveni. Mă întorc în jumătate de oră, adaugă Wu. Mă duc după medicamente.

— Aşteaptă, tata, îl opri Chin-Mei, şovăind, cu ochii în pământ.

— Ce e?

— Pot să te însoţesc? întrebă fata.

— Nu, ai să rămâi cu mama şi cu fratele tău.

— Dar…

— Dar ce?

— Am nevoie de ceva.

„O revistă de modă? se întrebă el cu ironie amară. Cosmetice? Fixativ? Vrea să-mi cheltuiesc pe mutrişoara ei banii necesari supravieţuirii noastre?”

— Ce anume?

— Te rog, lasă-mă să vin şi eu. Îmi cumpăr singură, insistă ea, roşind puternic.

— Ce-ţi trebuie? întrebă el autoritar.

— Am nevoie de câte ceva pentru… şopti ea, cu capul plecat.

— Pentru ce? întrebă el cu asprime. Răspunde.

Ea înghiţi cu greutate.

— Pentru ciclu. Ştii… Tampoane.

Brusc, Wu înţelese. Îşi întoarse privirea de la fată şi arată supărat spre baie.

— Foloseşte ceva de acolo.

— Nu pot. Mă jenează.

Wu se înfurie de-a binelea. Era treaba soţiei să se ocupe de astfel de probleme. Niciunul dintre bărbaţii pe care-i cunoştea nu cumpăra asemenea… obiecte.

— Bine! se stropşi el. Bine. Am să-ţi cumpăr ce-ţi trebuie.

N-o întrebă ce fel de tampoane. Avea de gând să cumpere prima cutie, din primul magazin, indiferent ce s-ar fi aflat în ea. Fata va trebui să le folosească pe acelea. Ieşi din casă şi încuie uşa în urma lui.

Wu Qichen porni pe străzile aglomerate din Chinatown, pe care răsunau nenumărate limbi şi dialecte: Minnanhua, cantoneză, Putonghua, vietnameză şi coreeană. Desigur, şi engleză, dar pronunţată cu cele mai variate accente şi presărată cu vorbe din mai multe dialecte decât auzise în viaţa lui.

Privi admirativ magazinele şi prăvăliile, mormanele de marfă, zgârie-norii care străjuiau oraşul. New York părea de zece ori mai mare decât Hong Kong şi de o sută de ori mai vast decât Fuzhou.

„Mă tem pentru copiii noştri. Trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm cât mai departe de acest loc."

Dar Wu Qichen nici nu se gândea să plece din Manhattan. Acest bărbat în vârstă de patruzeci de ani nutrise toata viaţa lui un vis la care nu accepta să renunţe nici de dragul soţiei bolnave, nici de teama unei vagi ameninţări venite din partea unui contrabandist agresiv. Wu Qichen avea să devină un om bogat, mai înstărit decât oricare altul din familia lui.

Pe la douăzeci de ani lucrase ca hamal la un hotel, apoi ca director adjunct stagiar la Paradise Hotel pe strada Hundong, lângă parcul Hot Springs, în centrul oraşului Fuzhou, servind chinezi şi europeni bogaţi. Încă de atunci, Wu decisese să facă şi el o frumoasă carieră ca om de afaceri. Muncise din greu la hotel şi, deşi dăruia părinţilor un sfert din câştig, reuşise să pună deoparte suficienţi bani cât să cumpere, împreună cu ceilalţi doi fraţi ai lui, un magazin de suveniruri şi diverse mărunţişuri lângă faimoasa statuie a lui Mao-Tse-Dun, pe strada Gutian. Cu banii câştigaţi la magazin cumpăraseră o băcănie, apoi încă două.

Intenţionau să se ocupe de această afacere timp de câţiva ani, să strângă cât mai mulţi bani, apoi să cumpere o clădire şi să facă avere din imobiliare.

Dar Wu făcuse o singură greşeală.

Situaţia economică a Chinei se schimba radical. Zonele libere din punct de vedere economic prosperau, chiar şi vârfurile politice vorbeau în favoarea afacerilor private. Însuşi liderul chinez Deng Xiao Ping declarase: „Este un lucru extraordinar să fii bogat". Însă Wu uitase principala regulă a vieţii în China: că PCC, Partidul Comunist Chinez era atotputernic. Wu susţinuse mult prea insistent şi categoric strângerea legăturilor economice cu Taiwanul, abolirea sistemului imuabil al bolului de orez – ceea ce însemna garantarea unui loc de muncă indiferent de productivitate – şi-i criticase dur pe demnitarii din partid şi guvern care primeau mită şi care instituiau taxe arbitrare pe diverse afaceri. În mod paradoxal, lui Wu nici măcar nu-i păsa de principiile pe care le susţinea: el nu voia decât să atragă atenţia partenerilor comerciali din Occident – America şi Europa – care, spera el, aveau să vină la *el* să investească, el fiind vocea noii economii chineze.

Însă nu Occidentul ascultase vorbele costelivului Wu, ci cadrele şi secretarii Partidului Comunist. Dintr-odată, în magazinele lui Wu începuseră să-şi facă apariţia inspectori guvernamentali, care descopereau zeci de încălcări ale normelor de igienă şi siguranţă, multe fiind pur şi simplu născocite pe loc. Incapabili să achite amenzile usturătoare, fraţii dăduseră curând faliment.

Deşi ruşinat de situaţia în care ajunsese, Wu nu renunţase la visul său de a se îmbogăţi. Astfel, sedus de şansele uriaşe oferite de Ţara cea Frumoasă, Wu Qichen îşi „împachetase" familia şi alesese calea riscantă a imigraţiei ilegale. Intenţia lui era să ajungă unul dintre marii potentaţi din

Chinatown. Să meargă la lucru cu limuzina şi când, într-un târziu, avea să se înapoieze în China, voia să meargă la Paradise Hotel şi să se instaleze în cel mai luxos apartament, la ultimul etaj, exact acolo unde, în tinereţe, cărase sute de valize.

Nu, visul lui fusese amânat prea multă vreme. Strigoiul nu-l va izgoni din oraşul banilor.

Wu găsi o farmacie chinezească. Intră şi discută cu specialistul în plante medicinale, relatându-i starea soţiei. Medicul îl asculta cu atenţie şi puse diagnosticul de *qi* deficitar – *qi* fiind spiritul vieţii – şi blocaj de circulaţie sangvină, ambele agravate de frigul excesiv. Puse la un loc mai multe plante medicinale, pentru care Wu plăti nemulţumit suma uriaşă de optsprezece dolari, furios încă o dată că fusese exploatat.

Ieşi din farmacie şi porni mai departe pe stradă, în căutarea unei băcănii chinezeşti. Intră grăbit, înainte să-i piară curajul, găsi un coş şi puse înăuntru câteva articole de care nu avea nevoie. Trecu repede pe lângă raionul de medicamente, de unde luă un pachet de tampoane pentru fiica lui. Se duse la tejghea şi, cât timp dură tranzacţia, nu-şi luă ochii de la o rădăcină de ginseng ţinută într-un recipient de sticlă. Femeia cu păr cărunt înregistră cumpărăturile şi, deşi nu zâmbi şi nu acorda nicio atenţie articolelor din coş, Wu ştia că în sinea ei râdea de el. Ieşi din magazin cu capul în pământ şi roşu la faţă ca drapelul chinezesc.

Porni înapoi spre casă, dar după cinci minute de mers grăbit încetini pasul şi începu să colinde străduţele întortocheate. Desigur, era îngrijorat pentru soţia sa şi pentru copiii lăsaţi singuri, dar, zei din ceruri, ziua fusese un adevărat coşmar. Cât pe ce să-şi piardă viaţa într-un naufragiu, nu mai avea nimic din ce agonisise, fusese escrocat de Jimmy Mah şi de omul acestuia, care-i găsise locuinţă. Şi, colac peste pupăză, îndurase ruşinea şi umilinţa de a cumpăra obiectul din sacoşa pe care

o ducea în mâna dreaptă. Decise că avea nevoie de o mică schimbare, de tovărăşia unor bărbaţi.

În câteva minute găsi ce căuta: o sală de jocuri de noroc a comunităţii Fujian. Arătă banii paznicului de la intrare şi i se dădu voie să intre.

Un timp rămase tăcut, jucând treisprezece puncte, fumând şi bând *baijiu.* Câştigă ceva bani şi începu să se simtă mai în largul lui. Mai goli o ceaşcă de alcool tare şi limpede, apoi încă una şi într-un târziu se relaxă, având totuşi grijă să ţină sacoşa de cumpărături complet ascunsă sub scaun.

În cele din urmă, intră în vorbă cu bărbaţii din jur şi, cu cei treizeci de dolari câştigaţi – o sumă uriaşă pentru el – le făcu cinste cu băutură. Ameţit şi binedispus, le spuse o glumă şi câţiva dintre ei râseră în hohote. Pe tonul conspirativ pe care-l adoptă bărbaţii când sunt singuri îşi relatară mici istorioare despre neveste nesupuse şi copii neascultători, despre casele în care locuiau şi slujbele pe care le aveau sau le căutau.

Wu ridică ceaşca.

— În cinstea lui Zai Chen, anunţă el cu limba împleticită.

Era vorba de zeul prosperităţii, unul dintre cei mai veneraţi în întreaga Chină. Wu era convins că are o legătură specială cu această zeitate populară.

Toţi bărbaţii dădură pe gât băuturile.

— Eşti nou prin partea locului, zise un bătrân. Când ai sosit?

Încântat că se afla în centrul atenţiei, Wu începu să se laude în şoaptă:

— Chiar azi-dimineaţă. La bordul vasului care s-a scufundat.

— *Dragonul din Fuzhou?* se miră unul dintre bărbaţi, ridicând din sprânceană. Am auzit la ştiri. Cică a fost o furtună îngrozitoare.

— Oh, exclamă Wu. Erau valuri înalte de cincisprezece metri! Contrabandistul a vrut să ne omoare, dar am reuşit să salvez din cală vreo doisprezece oameni. Pe urmă a trebuit să înot sub

apă şi să tai funia bărcii de salvare, ca s-o desprind de punte. Cât pe ce să mă înec. Dar am reuşit să-i aduc pe toţi la ţărm.

— Chiar tu ai făcut asta?

Wu coborî privirea cu tristeţe.

— Nu i-am putut salva pe toţi. Dar măcar am încercat.

— Familia ta e bine, sănătoasă? întrebă un altul.

— Da, răspunse Wu, tot mai ameţit.

— Locuieşti prin apropiere?

— Ceva mai încolo, tot pe strada asta.

— Cum arată Strigoiul? vru să ştie unul dintre ei.

— Numai gura e de el. Pe deasupra, mai e şi laş. Niciodată nu umblă fără armă. Dacă ar fi lăsat pistolul deoparte şi ar fi luptat bărbăteşte, cu cuţitul, l-aş fi ucis cât ai clipi.

Wu tăcu brusc, amintindu-şi vorbele lui Chang. Îşi dădu seama că poate nu ar fi trebuit să vorbească despre toate aceste lucruri. Încercă să schimbe subiectul.

— Ar putea cineva să mă îndrume? Vreau să văd o statuie. Poate îmi spune careva unde este.

— O statuie? întrebă omul de lângă Wu. Care anume? Aici sunt statui la tot pasul.

— Una foarte cunoscută. O femeie care ţine în mână o listă de conturi.

— Conturi? întrebă un altul.

— Da, explică Wu. O vezi în toate filmele despre Ţara cea Frumoasă. E undeva, pe o insulă şi ţine într-o mână o torţă şi în cealaltă o listă de conturi. Torţa o are ca să poată citi lista la orice oră din zi şi din noapte, să vadă câţi bani are. E aici, la New York?

— Da, e aici, răspunse unul dintre bărbaţi, izbucnind în râs.

Alţi câţiva începură şi ei să râdă. Râse şi Wu, deşi habar nu avea ce era atât de comic.

— Trebuie să ajungi într-un loc numit Battery Park şi de acolo iei vaporul, dacă vrei să vezi

statuia.

— Aşa am să fac.

— În cinstea doamnei cu conturile! râse un alt bărbat.

Toţi îşi goliră paharele şi reluară jocul.

Capitolul 15

Amelia Sachs se înapoie din Chinatown, de la locuinţa martorului, şi Rhyme urmări amuzat expresia severă a poliţistei în timp ce Sonny Li se prezenta, mândru nevoie mare, drept „detectiv de la Biroul Siguranţei Publice al Republicii Populare Chineze”.

— Ce vorbeşti? exclamă ea cu răceală.

Sellitto îi relată povestea poliţistului chinez.

— L-aţi verificat? întrebă ea, cercetându-l cu privirea pe chinez, care era cu aproape treizeci de centimetri mai scund.

Li i-o luă înainte detectivului.

— Ei verificat, Hongse. Totul în regulă.

— Hoankseh? Asta ce dracu’ înseamnă? se răsti ea.

El ridică mâinile împăciuitor.

— Înseamnă „roşu”. Atât, nimic mai mult. Nu ceva rău. Părul la tine, înţelegi? Eu văzut la tine pe plajă, văzut părul la tine.

Lui Rhyme i se păru că zâmbetul ce dezvelise dinţii strâmbi ai chinezului ascundea o tentativă de flirt.

Eddie Deng confirmă că acel cuvânt se referea numai la culoare şi nu avea în el nimic denigrator.

— E OK, Amelia, întări şi Dellray.

— Deşi ar trebui să zacă într-un centru de detenţie, nu se putu abţine Coe.

Sachs ridică din umeri şi se întoarse spre poliţistul chinez.

— Ce-ai vrut să spui cu plaja? Adică m-ai spionat?

— Eu nu suflat o vorbă. De teamă tu trimiţi în ţară. Voiam ocazie prind la Strigoi.

Sachs îşi dădu ochii peste cap, exasperată.

— Stai, Hongse, uite aici.

Li îi întinse câteva bancnote mototolite.

— Ce-i asta? se încruntă ea.

— Pe plajă. Geanta de la tine. Înţelegi? Eu nevoie bani. Împrumutat la tine.

Sachs se uită în poşetă, apoi o închise cu zgomot.

— Isuse! Privi scurt spre Sellitto. Acum pot să-l arestez?

— Nu, nu, eu dau banii înapoi. Eu nu hoţ. Uite. Aici toţi banii. Chiar zece dolari în plus.

— Zece *în plus?*

— Dobânda, înţelegi?

— De unde îi ai? întrebă ea pe un ton ironic. Vreau să spun, de unde i-ai furat?

— Nu, nu, sunt bani curaţi.

— Bine, gestul e în favoarea ta. E în regulă.

Sachs oftă, luă banii şi-i înapoie lui Li cei zece dolari de provenienţă dubioasă.

În continuare, poliţista povesti echipei cele aflate de la martorul John Sung. Auzind că Sung confirma informaţiile obţinute de la Sonny Li, fapt ce sporea credibilitatea poliţistului chinez, Rhyme se convinse şi mai mult că avusese dreptate să-l păstreze. Cu toate acestea, relatarea Ameliei Sachs despre cele aflate de la John Sung în legătură cu portretul făcut de căpitan Strigoiului îl tulbură profund.

— „Spargeţi cazanele şi scufundaţi vasele", repetă ea, explicând sensul expresiei.

— *Po fu chen zu,* zise şi Li, dând din cap cu amărăciune. Într-adevăr, aşa-i Strigoiul. Nu odihnă, nu retragere până nu câştigi război.

Sachs se apucă să-l ajute pe Mel Cooper să introducă în computer probele culese din microbuz, catalogându-le şi completând cu grijă etichetele care urmau să dovedească la proces că probele erau înregistrate şi nu fuseseră falsificate. Tocmai punea într-o pungă de plastic cârpa însângerată găsită în microbuz, când Cooper zări ziarul pus pe masă, sub punga cu care lucra Sachs, şi se încruntă. Îşi trase mănuşile de latex şi scoase

din pungă cârpa murdară de sânge. Luă o lupă şi începu să examineze cârpa cu atenţie.

— E ceva ciudat aici, Lincoln, zise Cooper.

— Ciudat? Ce înseamnă *ciudat!* Dă-mi amănunte, spune-mi ce nu-i în regulă. Vorbeşte la obiect.

— Mi-au scăpat fragmentele astea. Uite.

Întinse cârpa pe foaia de ziar şi o netezi grijuliu cu o perie. Rhyme nu observă nimic deosebit.

— E vorba de o roca poroasă, spuse Cooper, aplecându-se deasupra ziarului, cu lupa la ochi. Cum de mi-a scăpat?

Părea descumpănit.

De unde proveneau fragmentele? Fuseseră ascunse într-o cută a cârpei? Ce erau?

— Oh, la dracu'! murmură Sachs, privindu-şi mâinile.

— Ce e? întrebă Rhyme.

Ea se înroşi şi-şi ridică degetele.

— Eu sunt de vină. Am apucat cârpa fără să port mânuşi.

— Fără mânuşi? întrebă Rhyme cu o umbră de mânie în glas.

Pentru un criminalist, era o greşeală gravă. Pe lângă faptul că acea cârpă păstra urme de sânge care putea fi purtător de viruşi HIV sau hepatită, Sachs contaminase proba. În calitate de şef al brigăzii de criminalişti ai NYPD, Lincoln Rhyme concediase oameni pentru astfel de omisiuni.

— Îmi pare rău, zise Sachs. Dar ştiu ce sunt fragmentele. John… doctorul Sung mi-a arătat o amuletă pe care o purta la gât. Era ciobită şi probabil că fragmentele mi-au intrat sub unghii.

— Eşti sigură că despre asta este vorba? întrebă cu severitate Rhyme.

Li încuviinţă din cap şi zise:

— Îmi amintesc… Sung lăsa copii de pe *Dragon* să se joace cu amuleta. E steatit de Qingtian. Valorează ceva bani. Înţelegi? Adus

noroc. Rege Maimuţă, adăugă el. Foarte cunoscut în China.

Eddie Deng dădu şi el din cap.

— Sigur, Regele Maimuţă… O figură legendară. Tata îmi citea poveşti despre el.

Dar pe Rhyme nu-l interesau niciun fel de mituri. El era preocupat să prindă un ucigaş şi să salveze nişte vieţi.

Şi mai voia să înţeleagă cum de Sachs comisese o eroare de asemenea proporţii.

O greşeală de începător.

Greşeala cuiva cu mintea în altă parte. „Ce *anume* e în mintea ei?" se întrebă detectivul.

— Aruncă… începu el.

— Îmi pare rău, repeta Amelia.

— Aruncă prima pagină a ziarului, zise Rhyme cu glas lipsit de orice intonaţie. Să trecem mai departe.

În timp ce Cooper rupea foaia de ziar, computerul său scoase un bip.

— Mesaj, citi Cooper cuvântul afişat pe ecran.

— OK, ne-au trimis rezultatul pentru mostrele de sânge. Toate provin de la aceeaşi persoană, probabil femeia rănită. Grupa AB negativ, iar testul Barr[16] confirmă că este sânge de femeie.

— Scrie pe tablă, Thom, ceru Rhyme.

Asistentul făcu ce i se indicase.

Nici nu termină bine de scris că se auzi din nou computerul lui Mel Cooper.

— Rezultatele AFIS.

Spre dezamăgirea lor, rezultatul analizei amprentelor prelevate de Sachs era negativ. Dar, în timp ce examina imaginea digitală de pe ecranul din faţa lor, Rhyme remarcă brusc ceva neobişnuit la cele mai clare amprente obţinute, cele de pe ţeava cu care fusese spart geamul microbuzului. Ştiau că era vorba de amprentele lui Sam Chang, deoarece le comparaseră cu alte câteva găsite pe motorul bărcii de salvare, iar Li le confirmase că Chang era acela care cârmise barca până la ţărm.

— Priviţi aceste linii, zise Rhyme.

— Ce-ai văzut, Lincoln? întrebă Dellray.

Rhyme nu-i răspunse, în schimb îşi apropie scaunul de monitor şi ordonă:

— Comandă, cursor jos… stop. Cursor stânga… stop.

Săgeata cursorului de pe ecran se opri pe o linie – o adâncitură pe buricul degetului arătător al mâinii drepte a lui Chang. Degetul mijlociu şi cel mare prezentau urme asemănătoare, ca şi cum Chang ar fi ţinut strâns în pumn o sfoară subţire.

— Ce-i asta? se întrebă cu voce tare Rhyme.

— O bătătură? O cicatrice? îşi dădu cu presupusul Eddie Deng.

— N-am văzut de când sunt aşa ceva, comentă Mel Cooper.

— Poate fi o tăietură sau o rană.

— Sau o urmă de funie, sugeră Sachs.

— Nu, atunci ar trebui să existe şi băşici. Trebuie să fie o rană. Ai văzut ceva răni pe mâinile lui Chang? îl întrebă Rhyme pe Li.

— Nu, eu nu văzut rană.

Adânciturile, bătăturile şi cicatricile de pe degete şi din palme pot indica profesiile sau obiceiurile celor care lasă amprente, astfel de semne fiind la fel de relevante când apar pe degetele suspecţilor sau ale victimelor. Totuşi, asemenea indicii nu mai sunt la fel de utile în zilele noastre, când singura abilitate fizică necesară în atâtea profesii este aceea de a mânui tastele calculatorului sau de a face însemnări. Totuşi, oamenii care prestează muncă fizică sau care practică anumite sporturi au adesea pe mâini semne distinctive.

Rhyme nu avea nici cea mai mică idee ce puteau reprezenta semnele, dar poate că unele informaţii suplimentare ar fi lămurit enigma. Îi ceru lui Thom să noteze pe tablă şi această remarcă. Apoi vorbi la telefon cu agentul special Tobe Geller, unul dintre

cei mai mari experţi ai FBI în materie de electronică şi computere, detaşat pentru moment la sediul din Manhattan. Geller terminase de analizat celularul Strigoiului, găsit de Sachs în cea de-a doua barcă de pe plaja Easton. Criminalistul comută telefonul pe microfon exterior şi, o clipă mai târziu, în încăpere răsună vocea vioaie a lui Geller:

— Ei bine, trebuie să vă spun că e un telefon *din cale-afară* de interesant.

Rhyme nu-l cunoştea prea bine pe tânărul Geller, dar îşi amintea părul lui creţ, felul lui prietenos de-a fi şi pasiunea arzătoare pentru orice obiect cu microcipuri.

— Cum vine asta? întrebă Dellray.

— În primul rând, nu vă puneţi prea multe speranţe. Practic, e imposibil de detectat. Noi numim astfel de aparate „telefoane invizibile". Cipul de memorie a fost dezactivat, aşa încât telefonul nu înregistrează ultimul număr format, şi nici apelurile primite: setările de logare au fost complet anulate. În plus, e un telefon prin satelit: poţi suna oriunde în lume, fără să treci prin reţeaua furnizorilor locali. Semnalul este preluat printr-o reţea de stat din Fuzhou. Strigoiul sau cineva care lucrează pentru el a spart sistemul şi a activat telefonul.

— Atunci, hai să sunăm pe careva din nenorocita aia de Republică Populară şi să le spunem că individu' ăsta se foloseşte de reţeaua lor, se răsti Dellray.

— Am încercat şi asta. Dar punctul de vedere al chinezilor este că nimeni nu le poate sparge reţeaua, prin urmare ne înşelăm. Vă mulţumim pentru bunăvoinţă.

— Chiar dacă asta înseamnă să-i ajutăm să pună mâna pe Strigoi?

— Am pomenit numele lui Kwan Ang, zise Geller. S-au arătat la fel de dezinteresaţi. Ceea ce înseamnă că probabil sunt în solda lui.

Guanxi…

Rhyme îi mulţumi tânărului agent şi închise telefonul. „Unu la zero pentru Strigoi”, îşi zise el furios.

Avură oarecum mai mult succes cu baza de date pentru arme de foc. Mel Cooper descoperi că tubul de cartuş se potrivea cu una din arme, ambele vechi de aproape cincizeci de ani, una din ele fiind un Tokarev rusesc automat, calibrul 7,62.

— Totuşi, continuă Cooper, sunt convins că a folosit un Model 51, versiunea chinezească a pistolului Tokarev. Practic e vorba de aceeaşi armă.

— Da, da, confirmă Sonny Li. Trebuie să fie 51, înţelegi? Eu avut Tokarev, dar pierdut în ocean. Majoritate chinezi au 51.

— Şi muniţia? întrebă Rhyme. Ar putea avea nevoie să-şi încarce arma undeva, prin zonă.

Se gândea că, dacă muniţia era greu de găsit, ar fi putut ţine sub supraveghere locurile cele mai probabile unde Strigoiul ar fi mers să se aprovizioneze.

Dar Cooper clătină din cap.

— Gloanţe din astea poţi cumpăra la orice magazin de arme mai acătării.

La dracu’!

Îşi făcu apariţia un mesager care aducea un plic. Sellitto îl luă şi-l rupse la un capăt. Scoase dinăuntru un teanc de fotografii şi se uită la Rhyme, ridicând o sprânceană.

— Cele trei cadavre recuperate din ocean de Paza de Coasta. Doi împuşcaţi. Unul înecat.

Fotografiile înfăţişau chipurile morţilor, cu pleoapele întredeschise şi ochii sticloşi. Unul avea o gaură de glonţ în tâmplă. Ceilalţi doi nu prezentau leziuni vizibile. Plicul conţinea şi carduri cu amprente.

— Aceştia doi, arată Li, membri ai echipajului. Celălalt era imigrant. Stat jos în cală, cu noi toţi. Nu ştiu nume la el.

— Pune-le pe tablă, ceru Rhyme. Şi trimite amprentele la AFIS.

Sellitto lipi fotografiile pe tablă, sub numele cazului, GHOSTKILL, şi Rhyme îşi dădu seama că în încăpere se aşternuse o tăcere apăsătoare, toţi cei din jur rămânând cu privirile aţintite asupra macabrelor dovezi ce se adăugau celor deja existente. Îşi imagină că Deng şi Coe aveau mai puţină experienţă cu cadavrele. „Iată ce înseamnă să lucrezi cu detalii de la scena crimei, gândi el: devii rapid imun la tot ce ţine de moarte."

Sonny Li continuă să privească în tăcere fotografiile timp de câteva momente, apoi murmură ceva în chineză.

— Ce-ai zis? întrebă Rhyme.

Li se uită scurt spre criminalist.

— Eu zis „judecători ai infernului". Expresie potrivită. În China există legendă: cei zece judecători ai infernului hotărăsc unde scris nume de la tine în *Cartea Viilor şi a Morţilor.* Judecătorii hotărăsc când tu vii pe lume şi când tu mori. Orice om de pe pământ, nume este în Carte.

Rhyme se gândi o clipă la recentele programări la medici şi la apropiata intervenţie chirurgicală. Se întrebă unde anume figura numele lui în *Cartea Viilor şi a Morţilor…*

Un alt bip al computerului rupse tăcerea. Mel Cooper privi scurt spre ecran.

— Avem marca maşinii care aştepta pe plajă. BMW X5. Un jeep din alea de fiţe… Eu, unul, am un Dodge vechi de zece ani, adăugă el. Am strâns ceva kilometri la bord.

— Puneţi şi asta pe tablă.

În timp ce Thom scria, Li se uită pe tablă şi întrebă:

— A cui maşina asta?

— Noi credem că cineva îl aştepta acolo pe Strigoi, răspunse Sellitto. Asta era maşina lui, arătă el cu o mişcare a capului spre tablă.

— Ce întâmplat la el?

— Se pare că i s-a făcut frică şi a întins-o, răspunse Deng. Strigoiul a tras după el, dar individul a reuşit să fugă.

— Adică el abandonat Strigoi? se încruntă Li.

— Mda, confirmă Dellray.

— Trimiteţi datele maşinii la Vehicule Motorizate, ceru Rhyme. În statele New York, Jersey şi Connecticut. Se poate limita căutarea la, să zicem, două sute cincizeci de kilometri dincolo de Manhattan?

— Da.

Cooper intră pe internet, în căutarea unor site-uri sigure ale Departamentului de Vehicule Motorizate.

— Ţii minte când o treabă ca asta ne-a luat săptămâni întregi? întrebă el gânditor.

Cu un bâzâit uşor, scaunul cu rotile al lui Rhyme se deplasă până lângă ecranul din faţa lui Cooper. În clipa următoare, criminalistul văzu cum ecranul se umplea de numele şi adresele tuturor posesorilor de X5.

— La dracu'! bombăni Dellray, apropriindu-se şi el. Câţi sunt?

— Speram să nu fie o maşină atât de căutată, răspunse Cooper. Avem câteva sute.

— Dar numele? întreba Sellitto. Ceva nume chinezeşti?

Cooper rulă lista de nume.

— Sunt doi. Ling şi Zhao.

Privi spre Eddie Deng, care încuviinţă din cap.

— Da, e vorba de chinezi. Totuşi, continuă el, niciunul nu locuieşte aproape de centru. Unul e din White Plains, iar celălalt din New Jersey, Paramus.

— Rugaţi poliţia locală din New York şi Jersey să-i verifice, ordonă Dellray.

Informaticianul continuă să ruleze lista.

— Aici ar fi o posibilitate: vreo patruzeci de X5 înregistrate la diverse corporaţii şi încă vreo cincizeci înregistrate la agenţii de leasing.

— Există vreo *corporaţie* cu nume chinezesc? întrebă Rhyme, regretând că nu putea acţiona el însuşi tastele, ca să ruleze lista şi mai repede.

— Nu, răspunse Cooper. Dar toate sunt cam la fel: companii particulare. Păi, o să fie mare bătaie de cap, totuşi am *putea* lua legătura cu fiecare dintre ele. La fel şi cu firmele de leasing. Ca să vedem exact cine conduce maşinile.

— Prea puţine şanse, interveni Rhyme. E un efort inutil. Va dura zile întregi. Trimiteţi câţiva poliţişti de la sediul central să verifice companiile cele mai apropiate de Chinatown, dar…

— Nu, nu, Loaban, îl întrerupse Sonny Li. Trebuie găsit maşina. E primul lucru care trebuie tu faci. Repede.

Rhyme ridică întrebător din sprânceană.

— Găseşte maşina acum, continuă poliţistul chinez. BMW, da? Aşa le ziceţi. Pune la treabă mulţi oameni. Toţi poliţiştii tăi, înţelegi? Pe toată lumea.

— Va lua prea mult timp, murmură Rhyme, agasat de întrerupere. Nu avem atâţia oameni. Ar trebui să găsim persoana din cadrul firmei care s-a ocupat de cumpărări, iar dacă maşina e în leasing, ar trebui să discutăm cu agentul de vânzări al dealerului respectiv, să facem rost de evidenţe – or jumătate dintre firme nu vor coopera fără ordin judecătoresc. Vreau să mă axez pe găsirea familiilor Chang şi Wu.

— Nu, Loaban, insistă Li. Strigoiul o să omoare la şofer. Asta face acum, caută şofer.

— Nu, eu, unul, cred că te înşeli, se opuse Dellray. *Prima* lui grijă acum e să suprime spectatorii de pe vas.

— Cum adică spectatorii?

— Martorii, explică Sellitto.

Sachs se declară de acord.

— După părerea mea, sigur că-i furios pe şoferul care l-a abandonat şi poate va porni în

căutarea lui, dacă îşi găseşte timp, dar mai târziu. Nu acum.

— Nu, nu, insistă Li, clătinând din cap cu înverşunare. E important, înţelegi? Găsiţi om cu BMW.

— De ce? întrebă Sachs.

— E clar. E limpede. Găsiţi şofer. El duce pe voi la traficant. Poate folosiţi şofer momeala să găsiţi Strigoi.

— Şi pe ce te bazezi când tragi concluzia asta, Sonny? bombăni posomorât Rhyme. Pe ce *date* contezi?

— Multe date, înţelegi?

— Şi anume?

Mărunţelul ridică din umeri.

— Când eu venit cu autobuz dimineaţă, văzut semn.

— Semn de circulaţie? întreba Rhyme. Ce vrei să spui?

— Nu, nu, cum ziceţi voi la asta? Nu ştiu…

Îi spuse ceva în chinezeşte lui Eddie Deng.

— Vrea să zică profeţie, explică tânărul detectiv.

— Profeţie? se stropşi Rhyme, de parcă ar fi scuipat din gură peşte stricat.

Li se întinse după ţigări, cu un aer absent, dar când văzu privirea severă a lui Thom, îşi retrase mâna.

— Veneam la oraş cu autobuz, continuă el. Înţelegi? Văzut corb pe drum, ciuguleşte hrana. Alt corb încearcă fură hrană, dar primul corb nu doar alungă celălalt, ci fuge după el şi vrea să scoată ochii. Nu lasă scape hoţ.

Li îşi ridică palmele. Se pare că aici se sfârşeau argumentele sale.

— Şi?

— Nu clar, Loaban? Nu clar ce spun?

— Nu, ce spui tu acolo e al dracu' de neclar!

— OK, OK. Acum aduc aminte corb şi încep gândesc la Strigoi, cine este el, şi gândesc la şofer, la om în BMW elegant, cine este el. Păi, este

duşman la Strigoi. La fel cum corb care fură hrană. Familiile Wu şi Chang nu *făcut* nimic rău la Strigoi, adică personal, înţelegi? În schimb, şoferul…

Li se încruntă, înciudat că nu-şi găsea cuvintele, şi se adresă din nou lui Deng, care îl ajută:

— L-a trădat?

— Da, l-a *trădat.* Acum el duşman la Strigoi.

Lincoln Rhyme abia îşi stăpâni râsul.

— Am reţinut, Sonny. Se întoarse spre Dellray şi Sellitto. Şi acum…

— Ţi-am văzut faţa, Loaban, zise Li. Eu nu spun că zei coborât şi dat la mine semn prin corbi. Dar amintesc de păsări şi gândesc altfel, minte deschisă. Aerisită. Ăsta lucru bun, nu crezi?

— Nu, eu cred că-i o superstiţie, i-o tăie Rhyme. *Woo woo*[17] şi noi n-avem vreme pentru… De ce dracu' râzi?

— *Woo woo.* Ai zis *woo woo.* Vorbeşti chineza. *Woo* înseamnă ceaţă. Deci, dacă zici ceva *woo woo,* atunci ceva ceţos, neclar.

— Ei bine, pentru noi asta înseamnă tâmpenii supranaturale.

Dar Li nu dădu înapoi nici măcar în faţa izbucnirii aproape violente a lui Rhyme.

— Nu, astea nu tâmpenii. Găseşte şofer. Trebuie, Loaban.

Sachs nu-şi lua ochii de la chinezul cel pirpiriu şi insistent.

— Nu ştiu ce să zic, Rhyme.

— Nici vorbă!

— Eu idee a dracu' de bună! îl asigură Li pe criminalist.

O clipă se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Ce-ar fi să-i punem pe Bedding şi pe Saul să facă treaba asta? interveni Sellitto. Le dăm vreo juma' de duzină de oameni de la Patrule, Linc. Ar putea verifica înregistrările de X5 de la companii şi firme de leasing din Manhattan şi Queens, numai atât, plus cele din Chinatown şi cea din

Flushing. Iar dacă mai dăm de vreun fir şi avem nevoie de oameni, îi repartizăm la altă misiune.

— Bine, bine, acceptă Rhyme supărat. Numai mişcaţi-vă o dată.

— Juma' de duzină înseamnă şase, da? se văicări Li. E nevoie de mai mulţi.

Dar văzând privirea lui Rhyme, amuţi instantaneu.

— OK, OK, Loaban.

Ciori ciugulind mâncare, maimuţe de piatră, *Cartea Viilor şi a Morţilor…*

Rhyme oftă şi privi pe rând spre fiecare membru al echipei.

— Şi acum, dacă nu cumva vă cer prea mult, ne-am putea ocupa şi de lucruri *serioase?*

GHOSTKILL

Easton, Long Island, Scena crimei

• Doi imigranţi ucişi pe plajă; împuşcaţi în spate.

• Un imigrant rănit – doctor John Sung.

• *Bangshou* (mâna dreaptă) la bord; identitate necunoscută

• Zece imigranţi reuşesc să fugă; şapte adulţi (unul în vârstă, o femeie rănită), doi copii, un bebeluş. Fură un microbuz aparţinând unei biserici.

• Mostre de sânge trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Vehiculul care-l aştepta pe Strigoi pe plajă a plecat fără el. Se presupune că Strigoiul a tras un foc de armă spre vehicul. S-a cerut identificarea mărcii şi a modelului maşinii, pe baza urmelor de anvelope şi a distanţei dintre roţile din faţă şi cele din spate.

• Vehiculul e un BMW X5. De verificat posesorii înregistraţi.

• Nu a fost localizat niciun vehicul care să-i fi aşteptat pe imigranţi.

• Telefon celular, probabil aparţinând Strigoiului, trimis pentru analiză la FBI.

• Telefon prin satelit, setat pentru a nu fi localizate apelurile. Sistemul de stat din China a fost spart în acest scop.

• Arma Strigoiului este un pistol calibrul 7,62 mm. Cartuşe neobişnuite.

• Pistol automat chinezesc Model 51.

• Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

• Strigoiul a furat o Honda roşie pentru a fugi cu ea. A fost trimisă o cerere de localizare a vehiculului.

• Trei cadavre au fost recuperate din ocean: doi oameni împuşcaţi, unul înecat. Fotografiile au fost trimise la Rhyme şi la poliţia chineză.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă, dar degetele lui Sam Chang prezintă nişte urme neobişnuite (răni, urme de frânghie?)

• Profilurile imigranţilor: Sam Chang şi Wu Qichen, împreună cu familiile, John Sung, bebeluşul femeii care s-a înecat, un bărbat neidentificat şi o femeie (ucişi pe plajă).

Microbuzul furat, Chinatown

• Camuflat de către imigranţi cu emblema magazinului Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră.

• Petele de sânge sugerează că femeia rănită are leziuni la nivelul mâinii, braţului sau umărului.

• Mostrele de sânge au fost trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă.

Capitolul 16

Numele de familie Chang înseamnă „arcaş”.

Cu tatăl, soţia şi copiii aşezaţi în jurul lui, Sam Chang caligrafia cu măiestrie literele numelui său pe o bucată de scândură găsită în curtea din dos a noii locuinţe. Caseta de mătase în care se aflau nepreţuitele lui pensule din păr de lup, capră şi iepure, tocul şi cerneala, se scufundase odată cu *Dragonul,* iar acum Chang se vedea silit să folosească un nenorocit de pix american din plastic.

Totuşi, Chang învăţase caligrafia în tinereţe de la tatăl lui şi practicase această artă toată viaţa, astfel că, deşi grosimea liniilor era aceeaşi, literele erau perfect desenate, după părerea lui, la fel ca studiile artistului Wan Li din secolul al XVI-lea, care obişnuia să facă o schiţă a unei scene oarecare, pictând-o apoi pe ceramică: schiţă simplistă, dar de o mare frumuseţe în sine. Chang luă scândura pe care înscrisese numele familiei şi o rezemă de altarul de carton, improvizat pe consola şemineului din sufragerie.

China este un mare supermagazin de articole teologice, o ţară unde Buddha este cea mai recunoscută zeitate tradiţională, unde filosofii Confucius şi Lao-tzî sunt socotiţi semizei, unde creştinismul şi religia islamică au numeroşi adepţi şi unde marea majoritatea a populaţiei îşi ia toate măsurile de precauţie, rugându-se cu regularitate şi aducând sacrificii la atât de multe zeităţi populare, încât nimeni nu le cunoaşte cu precizie numărul.

Dar pentru cei mai mulţi chinezi, pe primul loc în panteonul zeilor sunt strămoşii.

Astfel, şi altarul roşu era închinat strămoşilor lui Chang, fiind ornat cu unicele imagini care supravieţuiseră naufragiului: câteva fotografii păstrate în portofelul lui Chang, acum pătate de

apă de mare şi reprezentându-i pe părinţii şi pe bunicii lui.

— Ei bine! anunţă el. Iată casa noastră!

Chang Jiechi strânse mâna fiului său, apoi făcu semn să i se aducă ceaiul, pe care i-l turnă Mei-Mei. Bătrânul prinse în palme băutura fierbinte şi privi în jur, spre încăperile cufundate în întuneric.

— Mai bine decât în alte locuri.

În ciuda vorbelor lui, Chang simţi cum îl cuprinde iar ruşinea, ca un val de fierbinţeală, la gândul că-şi adusese tatăl într-un loc atât de sărăcăcios. Cea mai însemnată datorie, după aceea faţă de conducătorul ţării, spune Confucius, este cea a fiului faţă de tatăl său. Din clipa în care hotărâse să fugă din China, Chang îşi făcuse griji cum va suporta călătoria bătrânul său părinte. Mereu calm şi liniştit, Chang Jiechi primise în tăcere ştirea că urmau să fugă din ţară, lăsându-l pe Chang să se frământe dacă, în ochii bătrânului, luase decizia cea mai înţeleaptă.

Acum, după scufundarea *Dragonului,* viaţa lor nu avea să se amelioreze prea curând. Apartamentul era sortit să fie o închisoare până când Strigoiul avea să fie prins sau se va înapoia în China, ceea ce ar fi putut însemna luni întregi.

Se gândi din nou la locul unde se opriseră să fure vopseaua şi pensulele – Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră. La şirurile de căzi de baie, oglinzi şi lumini sclipitoare, la dalele de marmură. Ar fi vrut să-şi poată instala familia într-o locuinţă utilată cu minunăţiile pe care le văzuse acolo. Apartamentul lor era mizerabil. Era…

Cineva bătu tare în uşă.

O clipă, niciunul dintre ei nu îndrăzni să mişte. Apoi Chang privi pe după perdea şi se linişti. Deschise uşa şi zâmbi larg bărbatului între două vârste, îmbrăcat în jeanşi şi tricou. Joseph Tan intră şi bărbaţii îşi strânseră mâinile. Chang aruncă o privire pe strada liniştită, dar nu văzu pe nimeni care să-i fi sugerat că ar fi fost unul dintre oamenii

Strigoiului. În aerul umed şi înăbuşitor plutea un miros urât: după toate aparenţele, apartamentul se găsea nu departe de o uzină de tratare a apelor reziduale. Chang păşi înăuntru şi închise uşa în urma lui.

Tan, fratele unui bun prieten al lui Chang din Fujian, venise în America în urmă cu vreo câţiva ani. Acum era cetăţean american şi, cum nu fusese disident, putea călători liber din State în China şi invers. Chang petrecuse câteva seri în compania lui şi a fratelui său la Fuzhou, primăvara trecută, şi în cele din urmă relaţiile deveniseră îndeajuns de apropiate ca să-i dezvăluie lui Tan că intenţiona să-şi ducă familia în Ţara cea Frumoasă. Tan se oferise să-l ajute. Făcuse rost de acest apartament şi găsise de lucru pentru Chang şi pentru fiul său cel mare la una dintre firmele lui Tan, o mică tipografie, nu departe de apartament.

Chinezul cel volubil îl salută respectuos pe bătrânul Chang Jiechi, apoi pe Mei-Mei, după care se aşezară să servească ceaiul. Tan le oferi ţigări. Sam Chang refuză, dar tatăl său luă una şi amândoi începură să fumeze.

— Am auzit la ştiri ce s-a întâmplat cu vasul, zise Tan. Am mulţumit lui Guan Yin că aţi scăpat.

— Au murit mulţi. A fost îngrozitor. Cât pe ce să ne înecam cu toţii.

— La televizor s-a spus că traficantul care v-a adus a fost Strigoiul.

Chang îi răspunse că aşa era şi că Strigoiul încercase să-i lichideze chiar şi după ce ajunseseră la ţărm.

— Atunci va trebui să fim foarte atenţi. N-am să pomenesc nimănui numele voastre. Dar la tipografie am lucrători care vor fi curioşi să afle cine sunteţi. Mă gândeam că ar trebui să începeţi lucrul imediat, dar acum, cu Strigoiul… Ar fi mai bine să aşteptăm. Poate săptămâna viitoare. Sau peste încă o săptămână. Atunci am să vă spun şi ce

aveţi de făcut. Cunoaşteţi maşinile de tipărit americane?

Chang clătină din cap. În China fusese profesor de artă şi cultură, până când îl dăduseră afară din pricina statutului său de disident. La fel ca toţi ceilalţi artişti alienaţi şi dispreţuiţi, care-şi pierduseră slujba în timpul Revoluţiei Culturale a anilor 1960, Chang se văzuse nevoit să accepte munca de „reeducare": munca manuală. Şi, la fel ca mulţi caligrafi şi artişti din acele vremuri, găsise de lucru ca tipograf. Dar lucrase numai cu aparatură veche, chinezească sau rusească.

Vorbiră un timp despre viaţa din China şi cea de aici. Apoi Tan notă pe o hârtie indicaţii despre cum se putea ajunge la tipografie şi programul de lucru pentru Chang şi fiul său. În sfârşit, se arătă curios să-l cunoască pe William.

Chang deschise uşa care dădea spre camera băiatului şi rămase înmărmurit, întâi de surpriză, apoi de supărare, văzând camera goală. William nu era acolo.

Se întoarse spre Mei-Mei.

— Unde-i băiatul?

— Era în dormitor. Nu l-am văzut ieşind.

Chang se duse grăbit la uşa din spate şi văzu că era descuiată. William renunţase s-o încuie când se furişase afară.

Nu!

Curtea era pustie. La fel şi aleea din spate. Chang se înapoie în sufragerie.

— Unde s-ar putea duce un adolescent în cartierul asta? îl întrebă el pe Tan.

— Vorbeşte englezeşte?

— Mai bine ca noi.

— La colţ e un Starbucks, îl ştii?

— Da, cafeneaua.

— Acolo merg mulţi băieţi chinezi de vârsta lui. Sper că nu va pomeni nimic despre *Dragon.*

— Nu, sunt sigur de asta, răspunse Chang. Ştie că suntem în pericol.

Tan, care avea şi el copii, spuse:

— El va fi cea mai mare problemă a voastră. Se va uita la ăsta – făcu semn spre televizor – şi va râvni la tot ce va vedea acolo. Jocuri video, maşini şi haine. Şi le va vrea fără să muncească pentru ele. Pentru că la televizor vezi doar că oamenii *au* lucruri, nu-i vezi *muncind* pentru ele. Aţi bătut atâta cale, aţi scăpat cu viaţă din Atlantic, aţi scăpat de Strigoi. Aveţi grijă să nu fiţi deportaţi pentru că fiul vostru e arestat pentru furt din magazine şi dat pe mâna INS.

Chang înţelese la ce se referea Tan, dar pe moment era speriat, nu se putea concentra asupra sfatului. Strigoiul putea avea *bangshoui* pe toate străzile de aici. Sau oameni gata să-i vândă secretul ascunzătorii în care se refugiase el şi cu familia.

— Trebuie să-mi găsesc fiul. Acum.

Ieşi în strada împreună cu Tan. Tan îi arătă colţul unde se găsea cafeneaua.

— Acum te las. Fii autoritar cu fiul tău. Acum că aţi ajuns aici, va fi mai greu. Dar trebuie neapărat să-l controlezi.

Cu capul în piept, Chang porni pe stradă, trecând prin dreptul unor apartamente ieftine, spălătorii automate, prăvălii de delicatese, restaurante şi magazine universale. Cartierul era mai puţin aglomerat decât Chinatown, în Manhattan, trotuarele mai late, mai puţină lume pe străzi. Mai mult de jumătate din populaţie era de origine asiatică, dar amestecată: chinezi, vietnamezi şi coreeni. Mai erau şi destui hispanici, precum şi numeroşi indieni şi pakistanezi. Albi aproape deloc.

Mergea cercetând cu privirea interiorul magazinelor, dar fiul său nu era în niciunul.

Se rugă la Chen-wu ca băiatul să fi ieşit doar la plimbare, să nu fi întâlnit pe careva căruia sa-i fi spus cum ajunseseră acolo – fie şi pentru a face impresie asupra vreunei fete.

Un părculeţ – nici urmă de William.

Un restaurant. Nimic.

Intră în cafeneaua Starbucks, unde mai mulţi adolescenţi circumspecţi şi bătrâni cu un aer satisfăcut întoarseră ochii spre figura tulburată a imigrantului. William nu era nici aici. Chang ieşi grăbit.

În clipa următoare, privind întâmplător pe o alee întunecată, îşi zări fiul. Băiatul stătea de vorbă cu doi tineri chinezi, amândoi îmbrăcaţi în scurte de piele neagră. Aveau părul lung, ridicat în sus şi pieptănat pe spate cu gel sau briantină. William îi dădu unuia ceva, dar Chang nu reuşi să vadă ce anume. Tânărul încuviinţă din cap către însoţitorul lui, şi strecură un săculeţ în palma lui William. Apoi cei doi îi întoarseră grăbiţi spatele şi se îndepărtară pe alee. William se uită în punguţă, verifică ceea ce tocmai primise, apoi vârî săculeţul în buzunar. „Nu! îşi zise Chang, şocat. Ce-i asta?” Droguri. Fiul *lui* îşi cumpăra droguri?

Chang ieşi repede de pe alee şi, când William ajunse în dreptul său, îl înşfăcă de braţ pe băiatul uluit şi-l lipi de zid.

— Cum ai putut să faci una ca asta? exclamă Chang.

— Dă-mi pace.

— Răspunde-mi!

William aruncă o privire spre cafeneaua aflată la doi paşi, unde trei-patru persoane şedeau afară, bucurându-se că pe moment ploaia încetase. Îl auziseră pe Chang ridicând vocea şi începuseră să se uite la cei doi, tată şi fiu. Chang îi observă şi-i dădu drumul lui William din strânsoare, făcându-i semn din cap să-l urmeze.

— Nu ştii că Strigoiul e pe urmele noastre? Că vrea să ne omoare?

— Am vrut să ies din casă. Acolo e ca la puşcărie! Închis într-o chichineaţă de cameră, cu frate-meu cel mic!

Chang îl apucă din nou de braţ.

— Să nu vorbeşti aşa cu mine. Nu-ţi permit să fii atât de nesupus.

— E un loc infect! Vreau să am camera mea, zise băiatul, încercând să-şi elibereze braţul.

— Mai târziu. Cu toţii trebuie să facem nişte sacrificii.

— Dumneata ai vrut să venim aici. N-ai decât să te sacrifici *dumneata!*

— Să nu te aud vorbind aşa cu mine! se răsti Chang. Sunt tatăl tău.

— Vreau o cameră a mea. Vreau să fiu singur.

— Ar trebui să-ţi pară bine că ai unde să stai. Niciunul dintre noi nu are o cameră a lui. Bunicul tău doarme cu mine şi cu mama ta.

Băiatul nu răspunse.

În ziua aceea Chang aflase multe lucruri despre fiul lui. Că era obraznic, că fura maşini, că legăturile puternice ale responsabilităţii faţă de familie nu însemnau mare lucru pentru băiat. Chang se întrebă, superstiţios, dacă nu cumva greşise la începerea şcolii, când îi dăduse băiatului un nume occidental, după geniul american al computerelor, Gates. Poate tocmai asta îl făcuse cumva pe William să devină un rebel.

— Cine erau indivizii? întrebă Chang în timp ce se îndreptau către apartament.

— Care indivizi? i-o întoarse băiatul, ocolind răspunsul.

— Cei cu care erai mai devreme.

— Nimeni.

— Ce ţi-au vândut? Droguri?

Agasat, tânărul se mulţumi să păstreze tăcerea.

Ajunseră în faţa apartamentului. William vru să treacă în faţa tatălui său, dar Chang îl opri şi-i vârî mâna în buzunar. William ridică braţele într-un gest plin de duşmănie şi, pentru o clipă, Chang îşi închipui, şocat, că fiul său voia să-l îmbrâncească sau chiar să-l lovească. Dar după un moment care părea să nu se mai sfârşească, tânărul coborî braţele.

Chang scoase punguţa din buzunarul lui William şi, cercetându-i conţinutul, rămase năucit la vederea unui mic pistol argintiu.

— La ce-ţi trebuia aşa ceva? şuieră el. Ca să jefuieşti oameni?

Tăcere.

— Spune-mi, fiule.

Mâna lui puternică de caligraf se încleştă pe braţul băiatului.

— Spune-mi!

— L-am cumpărat ca să ne putem apăra, strigă băiatul.

— De protecţia familiei mă ocup eu. Şi nu cu asta.

— Dumneata? râse batjocoritor tânărul. *Dumneata* ai scris articole despre Taiwan şi despre democraţie şi ne-ai distrus viaţa. *Dumneata* ai decis să venim aici şi acum nenorocitul ăla de contrabandist umblă să ne lichideze. Asta numeşti protecţie?

— Cât ai plătit pentru ăsta? întrebă Chang, ridicând săculeţul în care se afla pistolul. De unde ai avut banii? Că doar n-ai slujbă.

Băiatul se prefăcu că nu auzise întrebarea.

— Strigoiul i-a ucis pe ceilalţi. Dacă încearcă să ne omoare şi pe noi? Atunci ce vom face?

— Ne vom ascunde de el până când îl va găsi poliţia.

— Şi dacă poliţia nu-l găseşte?

— De ce mă dezonorezi în acest fel? îl întrebă Chang furios.

William îşi făcu loc pe lângă el şi intră în apartament, clătinând din cap exasperat. Se duse în dormitor şi trânti uşa după el.

Chang luă ceaşca de ceai oferită de soţia lui.

— Unde a fost? întrebă Chang Jiechi.

— Pe stradă. Uite ce-a cumpărat.

Chang le arătă pistolul şi bătrânul îl apucă între degetele sale noduroase.

— E încărcat? întrebă Chang.

Tatăl lui fusese soldat şi luptase împotriva lui Mao Zedong, pe timpul Marşului Celui Lung, care alungase pe Cian Kai-Şi şi pe naţionalişti spre mare[18], aşa că se pricepea la arme. Bătrânul studie cu atenţie pistolul.

— Da. Fii cu băgare de seamă. Ţine siguranţa în poziţia asta.

Îi înapoie fiului sau pistolul.

— De ce îmi arată atâta lipsă de respect? întrebă Chang supărat.

Ascunse arma pe raftul cel mai de sus al dulapului din faţa sa şi-l conduse pe bătrân spre canapeaua mucegăită.

Un timp tatăl său rămase tăcut. Pauza dură atât de mult încât Chang ridică spre el o privire întrebătoare. În cele din urmă, cu o sclipire de şiretenie în ochi, bătrânul răspunse:

— De unde ai adunat atâta înţelepciune, fiule? Cine ţi-a format mintea şi inima?

— Învăţătorii mei, cărţile, colegii. Dar în primul rând dumneata, Baba.

— Ah, eu? Ai învăţat de la *tatăl* tău? întrebă Chang Jiechi cu prefăcută surpriză.

— Da, bineînţeles, se încruntă Chang, neştiind unde voia să ajungă bătrânul.

Acesta nu zise nimic, dar pe chipul său cenuşiu se aşternu un vag surâs.

Trecură câteva clipe. Apoi Chang zise:

— Vrei să spui că William a învăţat de la mine? Eu n-am fost niciodată impertinent faţă de dumneata, Baba.

— Nu faţă de mine. Dar, cu siguranţă, ai fost faţă de comunişti. Faţă de Beijing. Faţă de autorităţile din Fujian. Fiule, eşti *disident.* Toata viaţa ta ai fost un revoltat.

— Dar…

— Dacă Beijingul te-ar întreba: „De ce ne arată Sam Chang atâta lipsa de respect”, tu ce-ai răspunde?

— Aş răspunde: „Ce-aţi făcut voi ca să-mi câştigaţi respectul?”

— Şi William ţi-ar putea răspunde acelaşi lucru.

Chang Jiechi îşi ridică mâinile, în semn că-şi încheiase demonstraţia.

— Dar duşmanii *mei* au însemnat exploatare, violenţă, corupţie.

Sam Chang iubea China din toata inima. Îşi iubea poporul. Cultura. Istoria. În ultimii doisprezece ani, viaţa lui fusese o luptă însufleţită şi acerbă pentru a-şi ajuta ţara să păşească într-o epocă mai luminată.

— Tot ce vede William în tine este un om aplecat peste computer la ore târzii din noapte, atacând autorităţile, fără să-i pese de consecinţe.

Lui Chang îi veniră în minte câteva vorbe de protest, dar se abţinu să le rostească. Deodată îşi dădu seama, şocat, că probabil tatăl lui avea dreptate. Râse fără convingere. Se gândi să meargă şi să stea de vorbă cu fiul lui, dar ceva îl împiedică. Furia, nedumerirea – poate chiar teama de ce i-ar fi putut replica băiatul. Nu, cu William va vorbi mai târziu. Atunci când…

Deodată bătrânul schiţă o grimasă de durere.

— Baba! strigă Chang, speriat.

Unul dintre puţinele lucruri salvate după naufragiul *Dragonului* era o sticluţă aproape plină cu morfină, aparţinând lui Chang Jiechi. Chang îi dăduse tatălui său o tabletă chiar înainte ca vasul să se scufunde şi de atunci păstrase sticluţa în buzunar. Dopul fusese bine strâns şi apa de mare nu pătrunsese înăuntru.

Îi administră bătrânului alte două pastile şi-l înveli cu o pătură. Chang Jiechi se lungi pe canapea şi închise ochii.

Sam Chang se trânti greoi pe un scaun jilav.

Îşi pierduseră toata agoniseala, tatăl lui avea nevoie disperată de medicamente, un criminal înrăit era pe urmele lor, iar fiul lui se dovedise a fi un renegat şi un infractor…

Prea multe necazuri se abătuseră asupra lor.

Ar fi vrut să dea vina pe cineva anume: pe Mao, pe Partidul Comunist Chinez, pe soldaţii Armatei Populare de Eliberare…

Dar motivul dificultăţilor şi pericolelor cu care se confruntau acum părea să fie unul singur, aşa cum spusese William: Chang însuşi.

Numai că regretele nu foloseau la nimic. Tot ce putea face Chang era să se roage ca poveştile despre viaţă să fie adevărate, nu legende, ca Ţara cea Frumoasă să fie, într-adevăr, un ţinut al miracolelor, unde răul era dat la iveală şi înlăturat, unde cele mai primejdioase slăbiciuni ale fiinţei omeneşti puteau fi grabnic îndreptate şi unde generoasa libertate îşi îndeplinea făgăduiala ca sufletele năpăstuite să nu sufere pe mai departe.

Capitolul 17

La ora 1.30 după-amiază Strigoiul mergea grăbit prin Chinatown, cu capul aplecat, îngrijorat ca întotdeauna că ar putea fi recunoscut.

Pentru majoritatea occidentalilor era, desigur, invizibil, trăsăturile lui făcând parte din prototipul bărbatului asiatic. Americanii albi rareori făceau deosebirea între un chinez, un japonez, un vietnamez şi un coreean. Printre chinezi însă trăsăturile lui erau unice, or Strigoiul era decis să rămână în anonimat. Cu câţiva ani în urmă dăduse mită 10.000 de dolari unui magistrat de la Serviciul Circulaţie din Hong Kong ca să nu fie arestat într-un scandal minor şi fotografia lui să nu apară într-un cazier. Nici măcar Secţia de Arhive şi Evidenţă Computerizată a Interpolului sau Unitatea de Analiză a Informaţiilor despre Infractori nu dispunea de vreo imagine clară a lui obţinută în urma activităţii de supraveghere (Strigoiul ştia acest lucru, deoarece se folosise de un hacker din Fuzhou pentru a sparge baza de date a Interpolului prin sistemul de e-mail X400, teoretic sigur).

Aşadar, acum păşea grăbit, ţinând aproape în permanenţă bărbia în piept.

Dar nu chiar tot timpul.

Din când în când ridica privirea să studieze femeile, pe cele tinere şi frumoase, pe cele voluptuoase, pe cele zvelte, pe cele rezervate, pe cele amatoare de flirturi şi pe cele timide. Funcţionare, adolescente, soţii, femei de afaceri, turiste. Nu conta dacă erau asiatice sau occidentale. Dorea un trup care să geamă sub el – de plăcere sau de durere (nici asta nu conta), pe care să-l pătrundă iar şi iar, ţinându-i capul strâns între palme.

O femeie cu părul castaniu-deschis trecu pe lângă el, o femeie albă. Strigoiul încetini pasul şi

se lăsă învăluit de parfumul ei. O dorea – deşi îşi dădea seama că nu pe femeia *aceasta* o dorea, ci pe Yindao a lui.

Dar acum nu avea timp pentru fantezii: venise la asociaţia negustorilor, unde îl aşteptau turcii. Scuipă pe trotuar, găsi intrarea din spate, pe care aceştia o lăsaseră deschisă, şi păşi înăuntru. Urcă până la ultimul etaj. Venise timpul să se ocupe de nişte treburi serioase.

În biroul cel spaţios îi găsi pe Yusuf şi pe ceilalţi doi turci. Nu-i trebuise mult – doar câteva telefoane, o ameninţare şi o şpagă – ca să afle numele bărbatului aşezat pe scaun, în spatele propriului birou, speriat, gata-gata să-i dea lacrimile.

Când Strigoiul pătrunse în încăpere, Jimmy Mah lăsă ochii în pământ. Contrabandistul îşi trase un scaun şi se aşeză alături de el. Apucă indiferent mâna lui Mah – gest destul de obişnuit la bărbaţii chinezi – simţind tremurul muşchilor şi zvâcnetul unei inimi înspăimântate.

— N-am ştiut că au sosit la bordul *Dragonului.* Nu mi-au spus! Jur! M-au minţit. Când au venit aici, nici măcar nu *auzisem* despre vas. Nu urmărisem ştirile de dimineaţă.

Strigoiul continuă să-l ţină de mână, strângându-i-o ceva mai tare, dar fără să rostească vreun cuvânt.

— Ai să mă omori? întrebă Mah atât de încet încât simţi nevoia să repete întrebarea, deşi Strigoiul îl auzise perfect.

— Unde sunt familiile Chang şi Wu?

Strigoiul strânse mâna lui Mah şi mai puternic, fiind răsplătit cu un scâncet de durere.

— Unde sunt?

Mah furişă o privire către turci, întrebându-se ce arme cumplite aveau asupra lor: cuţite, lanţuri sau pistoale.

În cele din urmă însă, simpla strânsoare a mâinii în palma Strigoiului se dovedi de ajuns pentru ca

Mah să-şi dezlege limba.

— În două locuri diferite, domnule. Wu Qichen se afla într-un apartament din Chinatown. Un cunoscut de-al meu i-a făcut rost de locuinţă.

— Adresa!

— N-o ştiu. Jur! Dar o ştie omul meu. O să v-o spună el.

— Unde-i omul tău?

Mah îi dădu repede numele şi adresa. Strigoiul îşi întipări informaţiile în memorie.

— Şi ceilalţi?

— Sam Chang şi-a dus familia în Queens.

— În Queens? repetă Strigoiul. Unde anume?

Urmă o strângere deosebit de delicată. O clipă, Strigoiul îşi imagină că atingea sânul lui Yindao. Mah făcu semn cu capul spre birou.

— Uitaţi, acolo! Adresa e pe foaia aia de hârtie.

Strigoiul luă foaia, aruncă o privire la adresă, apoi puse foaia în buzunar. Eliberă mâna şefului comunităţii şi-şi frecă uşor degetul mare de sudoarea care năclăise palma lui Mah.

— Nu care cumva să sufli vreo vorbă despre ce te-am întrebat, murmură Strigoiul.

— Nu, nu. Sigur că nu.

Strigoiul zâmbi.

— Mi-ai făcut o favoare, drept care îţi port recunoştinţă. Îţi sunt îndatorat. Am să-ţi fac şi eu un serviciu.

Mah tăcu. Apoi întrebă circumspect, cu glas tremurat:

— Un serviciu?

— Ce alte afaceri mai ai, domnule Mah? În ce alte activităţi eşti amestecat? Ajuţi purcei, ajuţi traficanţi. De saloane de masaj te ocupi?

— De câteva.

Mah părea ceva mai liniştit. Îşi şterse palma de pantaloni.

— Mă ocup mai cu seamă de jocuri de noroc.

— Ah, jocuri de noroc. Desigur. Aici în Chinatown se joacă mult. Îmi plac jocurile de

noroc. Dumitale nu?

Mah înghiţi în sec şi-şi şterse faţa cu o batistă albă.

— Cui nu-i plac jocurile de noroc? Da, da.

— Atunci spune-mi: cine îţi stă în cale în afacerea cu jocurile de noroc? Alt *tong?* Vreo triadă? Vreo bandă de Meiguo? Poliţia? Pot vorbi cu oricare dintre ei. Am relaţii în tot guvernul. Relaţii la nivel foarte înalt. Pot face în aşa fel ca nimeni să nu se lege de sălile dumitale de jocuri de noroc.

— Da, domnule, da. Cine nu are probleme? Sigur, nu-i vorba de chinezi, nici de poliţie. E vorba de italieni. De ce ne dau atât de furcă? Nu ştiu. Tinerii aruncă bombe incendiare, ne bat clienţii, jefuiesc sălile de jocuri.

— Italienii, căzu pe gânduri Strigoiul. Cum le zice? E un cuvânt denigrator… Nu-mi vine acum în minte.

— *Wops,* răspunse Mah în englezeşte.

— *Wops.*

Mah zâmbi.

— Se referă la domeniul dumneavoastră de activitate.

— Domeniul meu?

— Imigranţi. *Wops* înseamnă „fără paşaport”. Cu ani în urmă, când au venit aici, imigranţii italieni fără acte au fost porecliţi WOP. E un cuvânt foarte jignitor.

Strigoiul privi încruntat în jurul lui prin încăpere.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule? întrebă Mah.

— Ai cumva un marker mai gros? Sau poate nişte vopsea?

— Vopsea?

Mah îl privi în ochi pe Strigoi.

— Nu. Dar o pot chema pe secretara mea de la parter. Pot s-o trimit pe ea să cumpere. Pot face rost de orice doriţi. Absolut orice.

— Aşteaptă, îl opri Strigoiul. Nu-i nevoie. Am altă idee.

Lon Sellitto ridică privirea de la celularul Nokia şi anunţă echipa GHOSTKILL:

— Avem un cadavru în Chinatown. La telefon e un detectiv de la Secţia 5.

Duse din nou telefonul la ureche.

Îngrijorat, Rhyme ridică privirea către el. Oare Strigoiul găsise şi lichidase alt imigrant? Pe cine? se întrebă el. Pe Chang, pe Wu? Pe fetiţa cea mică?

Sellitto închise telefonul şi zise:

— Nu pare a fi cineva legat de cazul Strigoiului. Victima se numeşte Jimmy Mah.

— Îl cunosc, interveni Eddie Deng. E şeful unui *tong.*

Coe încuviinţă din cap.

— Am auzit şi eu de el. Nu e implicat în contrabandă, dar face parte din comitetul de primire.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă tăios Rhyme, văzând că Alan Coe nu oferă o explicaţie.

— Când imigranţii fără acte ajung în Chinatown, răspunse agentul, acolo îi aşteaptă cineva care-i ajută: îi duce într-o ascunzătoare, le dă ceva bani. Acesta este „comitetul de primire" al imigranţilor ilegali. Majoritatea celor care întâmpină imigranţii lucrează pentru contrabandişti, dar unii o fac pe cont propriu. Ca Mah. Atâta doar că nu-i o activitate prea profitabilă. Dacă eşti corupt şi vrei bani mulţi, atunci te apuci de droguri, jocuri de noroc sau saloane de masaj. Ăsta-i domeniul lui Mah. Sau, mai bine zis, *era.*

— De ce crezi că nu are legătură cu Strigoiul? întrebă Rhyme.

— Pe peretele din spatele biroului lângă care a fost găsit cadavrul era scris un mesaj: „Ne numiţi WOPS, ne luaţi casele". Fiindcă veni vorba, mesajul era scris cu sângele lui Mah.

Deng dădu din cap în semn de încuviinţare.

— E duşmănie mare între a treia generaţie de mafioţi – ştiţi bine, *Clanul Soprano* – şi comunităţile *tong.* Motivul sunt sălile de jocuri de noroc şi saloanele de masaj ale chinezilor, ba chiar şi unele afaceri cu droguri. Practic, chinezii i-au izgonit pe italieni din peisajul crimei organizate din Manhattan.

Repartizarea demografică a crimei organizate era la fel de fluidă ca structura demografică a oraşului în sine – Rhyme ştia acest lucru foarte bine.

— Oricum, zise Coe, cei care au scăpat de pe *Dragon* probabil se vor grăbi să se ascundă. Vor încerca să se ferească de o persoană publică de soiul lui Mah. Eu, unul, aşa aş proceda.

— Afară de cazul când sunt disperaţi, interveni Sachs. Or ei chiar sunt. Agenta se uită la Rhyme. Poate că Strigoiul l-a lichidat pe Mah, făcând să pară că ar fi mâna mafiei. Să merg să examinez scena crimei?

Rhyme chibzui o clipă. Da, familiile erau disperate, dar Rhyme constatase deja inventivitatea imigranţilor, probabil mâna lui Chang. Să ceară ajutorul lui Mah ar fi însemnat să lase prea multe indicii, gândi el.

— Nu, am nevoie de tine aici. Trimite totuşi o echipă specială de criminalişti şi spune-le să ne informeze în legătură cu ce descoperă acolo. Apoi se întoarse către Eddie Deng: Sună-i pe Dellray şi pe Peabody la sediul FBI. Spune-le de crimă.

— Da, domnule, răspunse Deng.

Dellray plecase în oraş, în încercarea de a obţine mai mulţi agenţi de la cele două principale jurisdicţii din New York, cea din est şi cea din sud, care acopereau zonele Manhattan şi Long Island. Totodată, se străduia să facă uz de influenţa sa pentru a chema echipa SPEC-TAC la faţa locului, ceea ce Washingtonul nu prea voia să accepte, această unitate specială ocupându-se în general de

cazuri majore de luare de ostatici şi ocupări de ambasade, nu de căutări de persoane. Cu toate acestea, Rhyme ştia că Dellray era un tip prea uns cu toate alifiile ca să fie refuzat şi că, dacă exista cineva în stare să aducă mult-râvnita forţă tactică la New York, acela era agentul cel deşirat.

Rhyme îşi împinse scaunul cu rotile până în dreptul probelor şi tablei.

Nimic, nimic, nimic…

„Ce altceva mai putem face? se întrebă el. Ce posibilităţi mai avem?" Studie cu atenţie tabla… În cele din urmă spuse:

— Să ne mai uităm o dată la mostrele de sânge.

Examină mostrele găsite de Sachs: cea provenind de la femeia cu fractură sau rană la braţ, la mână sau la umăr.

Lincoln Rhyme iubea sângele ca instrument criminalistic. Era uşor de detectat, adera perfect la tot felul de suprafeţe şi-şi păstra neatinse caracteristicile relevante pentru criminalist ani întregi.

De fapt, istoria sângelui în investigaţia criminalistă reflectă istoria criminalisticii ca atare.

Prima încercare de a folosi sângele ca probă – la mijlocul secolului al XIX-lea – consta într-o simplă clasificare, respectiv în a stabili dacă o substanţă necunoscută era într-adevăr sânge şi nu, să zicem, vopsea cafenie uscată. Cincizeci de ani mai târziu, cercetările s-au axat pe *identificarea* sângelui ca fiind de provenienţă umană, nu animală. La scurtă vreme după aceea, detectivii au început să caute o cale de a *diferenţia* diverse tipuri de sânge şi de a stabili un număr limitat de categorii, efort la care oamenii de ştiinţă au răspuns creând o tipologie a sângelui (sistemul grapelor A, B şi 0, precum şi categoriile MN şi Rh), aceasta contribuind la reducerea numărului de surse. În anii 1960 şi 1970 criminaliştii s-au gândit să facă un pas mai departe, să *individualizeze* sângele, adică să-i determine caracteristicile

individuale unice, la fel ca în cazul amprentelor. Primele strădanii de a realiza acest lucru pe cale biochimică, prin identificarea enzimelor şi a proteinelor, puteau elimina multe posibile surse, dar nu pe toate. Abia odată cu descoperirea ADN-ului s-a ajuns la individualizare absolută.

Clasificare, identificare, diferenţiere, individualizare… aceasta era pe scurt istoria criminalisticii.

Dar sângele însemna mai mult decât asocierea cu un singur individ. Modul în care se împrăştia pe suprafeţele de la scena crimei – cum era împroşcat, după cum se spunea – oferea un mare număr de indicii despre natura atacului. Iar Lincoln Rhyme examina adesea *conţinutul* sângelui, să vadă ce-ar mai fi putut afla despre persoana respectivă.

— Să vedem dacă femeia asta se droghează sau ia vreun medicament mai rar. Sunaţi medicul şi cereţi-i să efectueze o analiză completă. Vreau să ştiu tot ce se poate afla despre sângele ei.

În timp ce Cooper vorbea la cabinet, se auzi sunând telefonul lui Sellitto, care răspunse.

Rhyme citi pe chipul lui că veştile nu erau prea bune.

— Oh, Doamne… nu… nu…

Criminalistul percepu un tremur ciudat în adâncul trupului – într-un punct în care, în mod normal, n-ar fi putut simţi nimic. Persoanele paralizate îşi închipuie adesea că au dureri în membre sau în părţi ale corpului care sunt complet inerte. Rhyme nu numai că avusese această senzaţie, dar simţise un şoc şi un val de adrenalină, deşi raţiunea îi spunea că acest lucru era cu totul imposibil.

— Ce e, Lon? întrebă Sachs.

— Din nou Secţia 5 din Chinatown, răspunse Sellitto, strângând din pleoape. Altă crimă. De data asta e *fără doar şi poate* mâna Strigoiului.

Aruncă o privire către Rhyme şi clătină din cap.

— Nu-i a bună, zău aşa.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e al dracului de neplăcut, Linc.

Neplăcut nu era un cuvânt pe care-l auzeai adesea din gura unui detectiv NYPD, mai ales de la Lon Sellitto, un poliţist care văzuse multe la viaţa lui.

Sellitto notă câteva date, apoi închise telefonul şi privi în sus spre Sachs:

— Îmbracă-te, domnişoară, avem de cercetat o scenă a crimei.

GHOSTKILL

Easton, Long Island, Scena crimei

• Doi imigranţi ucişi pe plajă; împuşcaţi în spate.

• Un imigrant rănit – doctor John Sung.

• *Bangshou* (mâna dreaptă) la bord; identitate necunoscută

• Zece imigranţi reuşesc să fugă; şapte adulţi (unul în vârstă, o femeie rănită), doi copii, un bebeluş. Fură un microbuz aparţinând unei biserici.

• Mostre de sânge trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ.

• Vehiculul care-l aştepta pe Strigoi pe plajă a plecat fără el. Se presupune că Strigoiul a tras un foc de armă spre vehicul. S-a cerut identificarea mărcii şi a modelului maşinii, pe baza urmelor de anvelope şi a distanţei dintre roţile din faţă şi cele din spate.

• Vehiculul e un BMW X5. De verificat posesorii înregistraţi.

• Nu a fost localizat niciun vehicul care să-i fi aşteptat pe imigranţi.

• Telefon celular, probabil aparţinând Strigoiului, trimis pentru analiză la FBI.

• Telefon prin satelit, setat pentru a nu fi localizate apelurile. Sistemul de stat din China a fost spart în acest scop.

• Arma Strigoiului este un pistol calibrul 7,62 mm. Cartuşe neobişnuite.

• Pistol automat chinezesc Model 51.

• Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

• Strigoiul a furat o Honda roşie pentru a fugi cu ea. A fost trimisă o cerere de localizare a vehiculului.

• Trei cadavre au fost recuperate din ocean: doi oameni împuşcaţi, unul înecat. Fotografiile au fost trimise la Rhyme şi la poliţia chineză.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă, dar degetele lui Sam Chang prezintă nişte urme neobişnuite (răni, urme de frânghie?)

• Profilurile imigranţilor: Sam Chang şi Wu Qichen, împreună cu familiile, John Sung, bebeluşul femeii care s-a înecat, un bărbat neidentificat şi o femeie (ucişi pe plajă).

Microbuzul furat, Chinatown

• Camuflat de către imigranţi cu emblema magazinului Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră.

• Petele de sânge sugerează că femeia rănită are leziuni la nivelul mâinii, braţului sau umărului.

• Mostrele de sânge au fost trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă.

Capitolul 18

Amelia Sachs îşi lăsase automobilul Camaro pe strada din apropierea reşedinţei lui Rhyme şi acum se găsea în centru, pe strada FDR[19], la volanul unui microbuz al Secţiei de criminalistică.

Era un vehicul utilitar, proprietate municipală, marca Ford, dar ea îl conducea aproape la fel ca pe maşina ei sport cea bătătoare la ochi, de culoare galbenă. Era 2:45 PM, încă nu începuse ora de vârf, dar traficul era aglomerat şi Sachs avea nevoie de toată priceperea ei de şofer ca să-şi croiască drum printre celelalte maşini.

— Ascultă, Hongse, i se adresă neliniştit Li, în timp ce ea ocolea un taxi, scrâşnind din cauciucuri, cu o viteză de 70 km/oră.

Totuşi, chinezul preferă ca ea să se concentreze asupra volanului, aşa că tăcu.

Pe bancheta din spate şedeau Eddie Deng, care nu-şi făcea probleme cu maniera de a conduce a agentei, şi Alan Coe, pare-se la fel de speriat ca poliţistul chinez. Coe îşi încleştă degetele pe centura de siguranţă de la piept, de parcă s-ar fi ţinut de coarda unei paraşute în timpul unei lansări în aer.

— Aţi văzut? întrebă Sachs impasibilă, în timp ce un taxi nesocotea sirena şi girofarul microbuzului special şi se aşeză chiar în faţa ei, cu gând să vireze pe Houston Street.

— Mergem cu viteză mare, zise Li, apoi îşi aminti că nu voia să-i distragă atenţia Ameliei şi tăcu din nou.

— Pe unde o luăm, Eddie? întrebă Sachs.

— La Bowery faci stânga, mai mergi două cvartale şi coteşti la dreapta.

Ea vină pe pavajul alunecos după ploaie de pe Canal Street, la o viteză de cincizeci la oră, reuşi să controleze deraparea înainte să se izbească de o maşină de gunoi, apoi acceleră, intrând în

Chinatown, cu anvelopele maşinii de poliţie scoţând fum pe sub aripa roţilor.

Li murmură ceva în chineză.

— Ce-ai zis?

— Zece judecători ai infernului, traduse el în englezeşte.

Sachs îşi aminti: cei zece judecători ai infernului, care păstrau *Cartea Viilor şi a Morţilor,* unde era trecut numele fiecărei fiinţe omeneşti de pe pământ. Cartea care ţinea evidenţa vieţii şi a morţii.

„Tatăl meu, Herman, e deja trecut pe lista morţilor, îşi zise ea.

Dar numele meu oare unde figurează? se întrebă poliţista.

Sau numele oamenilor de care m-am apropiat? Sau al celor care se vor naşte?”

Cu gândul la viaţă şi la moarte…

„— Ah, domnişoara Sachs. Aici eraţi.

— Bună ziua, domnule doctor.

— Tocmai am discutat cu doctoriţa lui Lincoln Rhyme.

— Şi?

— Trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

— Se pare că aveţi veşti proaste, domnule doctor.”

— Hm-hm, domnişoară! îi întrerupse Deng şirul gândurilor. Am impresia că semaforul din faţa noastră e roşu.

— Am văzut, răspunse ea, încetinind la 30 de km/oră, pentru a-şi face loc prin intersecţie.

— *Gan,* şopti Li, apoi traduse pentru Sachs prin ceea ce el considera a fi echivalentul în engleză: „La dracu’!”

Zece minute mai târziu, microbuzul opri cu scrâşnet din cauciucuri în dreptul unei alei înţesate de curioşi, ţinuţi la distanţă de panglica galbenă a poliţiei şi de cei şase poliţişti în uniformă de la Secţia Patrulare. Uşa de la intrarea în ceea ce părea a fi un depozit era deschisă. Sachs coborî din

maşină, urmată de Deng, care se adresă bărbatului blond, îmbrăcat în costum, cu vorbele: „Salut, domnule detectiv”. Blondul răspunse dând din cap şi Deng o prezentă pe Sachs unui detectiv de la Brigada omoruri a Secţiei 5.

— Dumneata examinezi scena crimei? întrebă detectivul.

Sachs încuviinţă din cap.

— Ce e locul acesta?

— Un depozit. Se pare că proprietarul n-are niciun amestec. Am luat legătura cu el şi nu ştie nimic altceva decât că victima – un anume Jerry Tang – lucra aici… Opt arestări, două condamnări. Se ocupa în principal cu furtul de anvelope şi maşini. Face… *făcea* mai mult muncă fizică.

Detectivul făcu semn din cap spre BMW-ul 4x4 argintiu de pe alee. Un X5. Era SUV-ul cu care, în aceeaşi dimineaţa, Tang venise în Long Island ca să-l aştepte pe Strigoi. Pe portiera din spate se vedea o urmă de glonţ, de la focul de armă tras de Strigoi când Tang fugise, lăsându-l pe plajă.

Un poliţist care patrula în zonă fusese alertat de nişte ţipete şi văzuse un BMW 4x4 ultimul tip chiar lângă clădirea din care se auzea scandalul. Atunci remarcase gaura de glonţ de pe portiera din spate şi, împreună cu colegul său, intrase în depozit.

Aici găsise ce mai rămăsese din Jerry Tang. Acesta fusese torturat cu un cuţit sau cu un brici – lipseau porţiuni întregi de piele, inclusiv pleoapele – după care fusese lichidat.

Sachs ştia că Rhyme nu suporta ca infractorii să i-o ia înainte, şi nici alţi reprezentanţi ai legii. Acum când se adeverea că Sonny Li avusese dreptate – prima mişcare a Strigoiului fusese să-l ucidă pe omul care-l abandonase – criminalistul se indispuse şi mai mult. Bineînţeles, la asta contribuise din plin şi Li, care spusese: „Hei, tu trebuia asculţi la mine, Loaban. Tu trebuia asculţi”.

Detectivul de la Secţia 5 îşi continuă relatarea:

— Am chemat doi oameni de la sediu, să caute posibili martori. Ah, uite-i că s-au întors.

Sachs salută din cap pe cei doi detectivi, cu care mai lucrase şi în alte ocazii. Nu mai era nevoie de Bedding şi Saul ca să verifice proprietarii de BMW X5 înregistraţi, aşa că cei doi se întorseseră la munca lor obişnuită: căutarea de elemente relevante în cazul unor omucideri sau „munca de jos", cum i se mai spunea. Erau renumiţi pentru tehnica lor de examinare simultană a martorilor. Deşi se deosebeau ca înălţime, constituţie şi culoarea pielii (unul din ei avea pistrui), părul blond-deschis al ambilor şi comportamentul lor aproape identic le câştigase porecla de „Gemenii", fiind cunoscuţi şi sub denumirea de „Cei Doi Duri".

— Am ajuns aici la douăzeci de minute după ce a fost găsit, zise unul dintre ei, Bedding sau Saul, oricum lunganul.

— L-a descoperit o adolescentă care se întorcea de la cercul de teatru organizat la şcoală. A auzit ţipete în depozit. Dar n-a anunţat poliţia decât atunci când a ajuns acasă. Era…

— …speriată, desigur. E lesne de înţeles, dat fiind ce au găsit înăuntru cei care au răspuns la apel. La fel m-aş fi simţit şi eu.

— Vrea să zică „speriat". Sânge peste tot. Şi fragmente de corp omenesc.

Sachs se crispă, dar nu din pricina tabloului sângeros, ci fiindcă trebuia să-şi ridice genunchii ca să îmbrace costumul alb de protecţie, mişcare la care încheieturile ei suferinde de artrită protestau vehement.

— Am discutat cu aproape opt persoane din clădire… zise Bedding sau Saul.

— …şi din împrejurimi. Mai mult ca niciodată, nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic.

— Păi da, majoritatea locatarilor au obloane la ferestre.

— Noi credem că l-au auzit pe Strigoi chinuindu-l pe Tang şi asta i-a speriat de moarte. Nimeni nu va sufla o vorbă. Tot ce-am putea scoate de la ei ar fi că doi…

— …sau trei sau patru…

— …oameni, probabil bărbaţi, au spart uşa depozitului de colo.

— Şi că timp de vreo zece minute s-au auzit ţipete. Pe urmă două focuri de armă. După care s-a aşternut tăcerea.

— Mama fetei a sunat la 911.

— Dar până la sosirea maşinii de poliţie indivizii dispăruseră deja.

Sachs privi într-o parte şi în cealaltă a aleii şi a străzii din dreptul depozitului. După cum se temuse, ploaia le spulberase orice şanse de a găsi urme de anvelope ale maşinii cu care veniseră Strigoiul şi acoliţii săi.

— Cine a intrat în depozit? îl întrebă ea pe detectivul blond de la Secţia 5.

— Doar un singur poliţist, ca să constate dacă victima mai trăia. Ni s-a comunicat de către şefi că voiaţi ca scena crimei să rămână necontaminată, aşa că n-am permis nici măcar legistului să intre.

— Bine, răspunse ea. Vreau să discut cu poliţistul care a fost înăuntru.

— Mă duc să-l caut.

Câteva minute mai târziu se înapoie însoţit de o poliţistă în uniformă.

— Eu am intrat prima. Voiaţi să mă vedeţi?

— Numai pantoful dumitale.

— Da, sigur.

Poliţista îşi scoase un pantof şi i-l întinse agentei Sachs, care fotografie talpa şi-şi notă mărimea, astfel încât să poată face diferenţa faţă de urmele lăsate de Strigoi şi de complicii lui.

Îşi înfăşură apoi propriii pantofi cu benzi de cauciuc, ca să i se deosebească urmele. Ridicând privirea, dădu cu ochii de Sonny Li, care stătea în uşa depozitului.

— Scuză-mă, i se adresă ea. Ai ceva împotrivă să rămâi afară?

— Sigur, sigur, Hongse. Cameră mare. Mamă-mamă, mult de cercetat. Ştii scrieri de la Confucius, da?

— Nu chiar, răspunse ea, concentrându-se asupra scenei crimei.

— El scris: „Chiar şi călătoria cea mai lungă trebuie începi cu primul pas”. *Cred* că el a scris asta. Poate altcineva. Eu citit Mickey Spillane mai mult decât Confucius.

— Poţi aştepta afară, domnule poliţist Li?

— Spune-mi Sonny, înţelegi?

Chinezul se dădu deoparte şi Sachs intră în depozit. Puse în funcţiune căştile şi aparatul de emisie-recepţie Motorola începu să bâzâie.

— Scena crimei 5885 către Dispecerat. Am nevoie să-mi faceţi legătura cu un număr. Aţi recepţionat? Terminat.

— Înţeles, 5885. Ce număr? Terminat.

Sachs dictă numărul de telefon al lui Lincoln Rhyme şi, o clipă mai târziu, îi auzi vocea.

— Sachs, unde eşti? Ai ajuns deja la scena crimei? Trebuie să *rezolvăm* ceva măcar aici.

Ca de fiecare dată – şi la fel de inexplicabil – nerăbdarea lui îi insufla un sentiment de siguranţă. Îşi roti privirea peste tabloul sângeros din jurul ei.

— Isuse, Rhyme, aici e dezastru.

— Spune, o îndemnă el. Mai întâi descrie-mi locul.

— O combinaţie de depozit şi cameră de lucru. Circa nouă pe cincisprezece metri, partea cu camera de lucru aproximativ trei pe şase. Câteva birouri şi…

— Câteva? Două sau optsprezece?

Rhyme era neiertător cu oricine se arăta neglijent cu datele.

— Iartă-mă, zise ea. Patru birouri de metal, opt scaune, nu, nouă… unul răsturnat.

Scaunul de care îl legaseră pe Tang cât timp fusese torturat şi apoi ucis de Strigoi.

— Rafturi metalice pline de cutii din carton, în care se află alimente. Conserve şi pachete ambalate în celofan. Provizii pentru restaurante.

— OK. Thom e pregătit să scrie. *Eşti* pregătit, Thom, da? Scrie cât mai mare, să pot vedea şi eu. Nu înţeleg cuvintele de colo. Scrie-le din nou. Aşa, aşa… Te rog, scrie din nou. Glasul lui se auzi din nou în receptor: Aplică grila, Sachs.

Ea începu să examineze scena crimei, gândind: „Primul pas… cea mai lungă călătorie”.

După douăzeci de minute de cercetare pas cu pas nu descoperise practic nimic relevant. Găsi două tuburi de cartuş, aparent identice cu cele provenite din arma aruncată de Strigoi pe plajă. Nimic însă care să le indice unde anume în New York s-ar fi putut ascunde contrabandistul. Nici ţigări, nici cutii de chibrituri, nici amprente – atacatorii purtaseră mânuşi de cauciuc.

Studie tavanul şi adulmecă locul – două dintre principalele indicaţii date de Rhyme celor care examinau scena unei crime – dar nu descoperi nimic interesant. Tresari auzind în ureche glasul lui Rhyme:

— Vorbeşte, Sachs. Nu-mi place când taci.

— Aici e dezastru, repetă ea.

— Asta ai mai spus. În primul rând, cuvântul „dezastru”. Păi, asta nu ne spune mare lucru, aşa-i? Vreau detalii.

— Totul a fost răscolit, sertarele trase, afişele smulse de pe pereţi, toate obiectele măturate de pe birouri: statuete, figurine, acvariu, ceşti, pahare, toate făcute praf.

— A fost o luptă?

— Nu cred.

— A fost furat ceva anume?

— Poate, dar în cea mai mare parte aş zice că-i vorba de vandalism.

— Cum sunt urmele de paşi?

— Purtau pantofi cu talpa netedă.

— Ticăloşi şmecheri, murmură Rhyme.

Sachs ştia că Rhyme spera să găsească fire de praf sau fibre care să-i fi putut conduce la ascunzătoarea Strigoiului, dar în timp ce pantofii cu rizuri adânci pe talpă pot reţine astfel de probe, pantofii cu talpa netedă sunt mult mai greu de depistat.

— OK, Sachs, continuă. Ce poţi spune despre urmele de paşi?

— Mă gândesc că…

— Nu te *gândi,* Sachs. Nu aşa trebuie înţeleasă o scenă a crimei. Doar ştii asta. Scena crimei trebuie *simţită.*

Glasul lui grav şi seducător aproape o hipnotiza şi, cu fiecare cuvânt rostit de Rhyme, ea se simţea condusă spre însuşi momentul crimei, ca şi când ar fi asistat la ce se întâmplase. Palmele poliţistei începură să transpire abundent în mănuşile de latex.

— E aici. Jerry Tang e aici şi ei…

— Nu ei, ci *noi,* o corectă sever Rhyme. Acum tu eşti Strigoiul, nu uita.

— …noi spargem uşa. Tang se ridică şi fuge spre uşa din spate, dar noi punem mâna pe el şi-l târâm înapoi la scaunul pe care fusese aşezat.

— Să trecem la obiect, Sachs. Tu eşti contrabandistul. L-ai găsit pe omul care te-a trădat. Ce-ai să faci acum?

— Am să-l omor.

„Eu văzut corb pe drum, ciuguleşte hrană. Alt corb încearcă fură hrană, dar primul corb nu doar alungă celălalt, ci fuge după el şi vrea să scoată ochii."

Dintr-odată, o inundă un val de furie oarbă. Aproape că i se tăie răsuflarea.

— Nu, Rhyme, aşteaptă. Parcă moartea lui n-ar fi lucrul cel mai important. Ceea ce vreau de fapt e să-l fac să sufere, am fost trădat şi vreau să-l fac să sufere amarnic.

— Şi cum anume? Spune-mi exact.

Ea şovăi, transpirând din belşug în costumul înăbuşitor. Simţea furnicături pe tot corpul. Îi venea să-şi sfâşie costumul şi să se scarpine.

— Eu nu pot…

— ’Eu’, Sachs. Cine adică ’eu’? Eşti Strigoiul, îţi aminteşti?

Deşi conştientă de adevărata ei identitate, Sachs răspunse:

— Mi-e foarte greu să fac asta, Rhyme. E ceva legat de el, de Strigoi. E nebun de-a binelea. Ezită o clipă. Mă simt cumplit în lumea lui.

O lume în care mor familii, în care copiii rămân închişi în calele vaselor ce se scufundă, unde bărbaţii şi femeile sunt împuşcaţi în spate în timp ce luptă disperaţi să afle adăpost în unicul sanctuar la îndemâna lor: un ocean rece şi neîndurător. Un loc unde ei mor pentru simplul motiv că deranjează şi că sunt obstacole în calea altora.

Sachs privi lung la ochii deschişi pe vecie ai lui Jerry Tang.

— Du-te acolo, Sachs, murmură Rhyme. Continuă. Am să te aduc înapoi. Nu-ţi face griji.

Ea îşi dori să-l poată crede.

— L-ai găsit pe cel care te-a trădat, vorbi în continuare criminalistul. Eşti furios pe el. Ce faci?

— Ceilalţi trei care sunt cu mine îl leagă pe Tang de un scaun şi toţi începem să-l crestăm cu brice şi cuţite. Tang e înspăimântat la culme, urlă… Noi nu ne grăbim. De jur împrejurul meu sunt bucăţi de carne. Fragmente de ureche, fâşii de piele. Îi tăiem pleoapele. Şovăi o clipă. Dar nu văd niciun indiciu, Rhyme. Nimic care să ne ajute.

— Şi totuşi, acolo *sunt* indicii, Sachs. *Ştii* bine că sunt. Adu-ţi aminte de Locard.

Edmond Locard a fost unul dintre primii criminalişti care au afirmat că la fiecare scenă a crimei există un schimb de probe între victimă şi autor sau între acesta din urmă şi locul în sine. Poate este dificil de identificat în ce constă

schimbul respectiv, încă şi mai dificil de depistat sursa, dar – aşa cum Rhyme repetase de zeci de ori – un criminalist trebuie să nu ia în seamă aparentele greutăţi ale meseriei.

— Mergi mai departe… continuă, continuă… Eşti Strigoiul. Ţii în mână un brici sau un cuţit.

Brusc, furia imaginară care o cotropise pe Amelia dispăru, fiind înlocuită de o linişte stranie. Simţi cum o inundă această senzaţie şocantă, dar bizară şi fascinantă. Privi la Jerry Tang, răsuflând greu, leoarcă de sudoare, posedată pe de-a întregul de spiritul rău al lui Kwan Ang, Strigoiul. Simţea cu adevărat trăirile lui: o satisfacţie viscerală în faţa suferinţei şi morţii lente a trădătorului.

Gâfâind, îşi dădu seama de dorinţa irezistibilă de a vedea mai mult, de a auzi ţipetele lui Tang, de a-i privi sângele şiroind pe membrele scuturate de convulsii…

Odată cu acest gând, veni şi un altul: „Sunt…”

— Ce e, Sachs?

— *Nu eu* îl torturez pe Tang.

— Nu?

— Nu. Vreau s-o facă totuşi ceilalţi. Ca eu să pot privi. În felul acesta, satisfacţia e şi mai mare. Ca o casetă porno. Vreau să văd şi să aud tot. Nu vreau să-mi scape nici măcar un singur detaliu. Dar mai întâi trebuie să-i tai lui Tang pleoapele, ca să *mă* poată vedea cum îl privesc. Vocea ei se topi într-o şoaptă. Aş vrea să poată dura la infinit.

— Bravo, Sachs, spuse Rhyme tot în şoaptă. Asta înseamnă că există un loc *din care* priveşti?

— Da. E aici un scaun, chiar în faţa lui Tang, la vreo trei metri de el. Privesc, zise ea cu glas răguşit. Îmi place. Îşi înghiţi nodul din gât şi simţi cum transpira la rădăcina părului. Ţipetele durează de vreo cinci-zece minute. În tot acest timp eu stau în faţa lui, bucurându-mă de fiecare ţipăt, de fiecare picătură de sânge, de fiecare crestătură de pe pielea lui.

Respiraţia i se acceleră.

— Cum te simţi, Sachs?

— OK, răspunse ea.

Dar nu-i era bine deloc. Era prinsă în cursă, exact acolo unde nu voia să fie. Dintr-odată, tot ce era bun în viaţa ei se topi şi poliţista alunecă şi mai adânc în lumea Strigoiului.

„Se pare că aveţi veşti proaste.”

Mâinile îi tremurau. Era disperată şi singură.

„Se pare că aveţi veşti…”

„Încetează!” îşi impuse ea.

— Sachs? o chemă Rhyme.

— Totul e în regulă.

„Nu te mai gândi la asta, nu te mai gândi la fâşiile spiralate de carne vie, la petele de sânge… Nu te mai gândi câtă plăcere îţi face durerea lui.”

Brusc, Sachs îşi dădu seama că Rhyme nu spunea nimic.

— Rhyme?

Niciun răspuns.

— Eşti OK? întrebă ea.

— Nu chiar, răspunse el într-un târziu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu… La ce ne foloseşte să ştim unde anume a stat Strigoiul? Purta blestemaţii ăia de pantofi cu talpa netedă. E singurul loc în care ştim că a petrecut ceva timp, dar ce fel de probe avem acolo?

Chinuită în continuare de senzaţia de greaţă şi murdărită de spiritul Strigoiului dinlăuntrul ei, Sachs privi spre scaun. Dar întoarse ochii, incapabilă să se concentreze.

— Nu pot gândi, continuă el, descurajat şi furios.

— Eu…

— Trebuie să existe ceva, urmă Rhyme.

Ea îi ghici frustrarea din glas şi-şi închipui că Rhyme ar fi vrut să poată veni la locul crimei, ca să aplice el însuşi grila.

— Nu ştiu, răspunse poliţista cu glas abia auzit.

Privi fix scaunul, dar cu ochii minţii nu reuşea să vadă decât cuţitul care cresta în sus şi în jos carnea lui Tang.

— La dracu'! exclamă Rhyme. Nici eu nu ştiu. Scaunul e în picioare?

— Cel pe care a stat Strigoiul să privească? Da.

— Dar cum putem *interpreta* acest detaliu?

În glasul lui se ghicea neputinţa.

Era ceva ce nu-i stătea în fire. Lincoln Rhyme avea o părere despre fiecare lucru. Atunci de ce vorbea de parcă ar fi dat greş? Tonul lui o neliniştea. Oare îşi mai făcea reproşuri pentru rolul său în moartea imigranţilor şi a echipajului de la bordul *Dragonului din Fuzhou?*

Sachs se uită din nou la scaunul marcat de urmele vandalismului, îl examină cu atenţie.

— Am o idee. Aşteaptă.

Se apropie de scaun şi se uită sub el. Inima i se zbătea de emoţie.

— Aici sunt nişte scame, Rhyme. Strigoiul a stat jos şi s-a aplecat în faţă, să vadă mai bine. Şi-a încrucişat picioarele sub scaun.

— Şi? întrebă Rhyme.

— Asta înseamnă că-i posibil să fi căzut niscaiva scame din cusătura dintre talpă şi căpută. Am să aspir locul. Dacă avem noroc, poate găsim ceva care ne va conduce exact la uşa lui.

— Excelent, Sachs, se bucura Rhyme. Ia aspiratorul.

Încântată de descoperire, poliţista se duse la trusa de instrumente pentru examinarea scenei crimei, ca să-şi ia aspiratorul. Deodată se opri şi râse încet.

— M-ai fentat, Rhyme.

— Ce-am făcut?

— Nu mai face pe nevinovatul.

Abia acum îşi dădea seama că el ştiuse tot timpul de probele de sub scaun, încă din clipa în care ea ajunsese la concluzia că Strigoiul şezuse acolo, urmărind măcelul. Rhyme înţelesese însă că

Sachs încă mai rătăcea în lumea înfricoşătoare a Strigoiului şi că trebuia s-o aducă într-un loc mai bun: limanul meseriei pe care o practicau împreună. Lăsase impresia că se simţea frustrat, ca să-i atragă atenţia din nou asupra lui şi s-o smulgă din întuneric.

O interpretare eronată, presupunea Sachs, dar iubirea se dezvăluie tocmai în astfel de subterfugii.

— Mulţumesc.

— Ţi-am promis că te aduc înapoi. Acum, du-te şi dă cu aspiratorul.

Sachs aspiră podeaua sub scaun şi împrejurul lui, apoi scoase filtrul aspiratorului portabil şi-l puse într-o pungă de plastic pentru probe.

— Ce s-a întâmplat mai departe? întrebă Rhyme.

Ea studie unghiul din care fusese împroşcat sângele în momentul în care Tang fusese împuşcat.

— Se pare că, atunci când Tang a leşinat de durere, Strigoiul s-a ridicat de pe scaun şi l-a împuşcat. Pe urmă el a plecat, iar oamenii lui au întors încăperea cu susul în jos.

— De unde ştii că evenimentele s-au succedat în ordinea asta?

— Pentru că unul din tuburile de cartuş era acoperit de sfărâmături. De asemenea, pe scaunul pe care a stat Strigoiul sunt cioburi de sticlă şi bucăţi de afişe.

— Bine.

— Acum am să realizez un transfer electrostatic pentru tălpile pantofilor, anunţă Sachs.

— Nu-mi mai spune mie, Sachs, bombăni Rhyme, redevenind cel dintotdeauna. Fă-o şi gata.

Ea ieşi din depozit şi se întoarse cu instrumentele necesare. Conform acestui procedeu, o urmă de talpă este acoperită cu o folie de plastic, prin care se aplică o sarcină electrică. Rezultă o imagine a urmei de picior sau de pantof, asemănătoare unei copii xerox.

În timp ce se lăsa pe vine, cu spatele spre depozitul întunecos, îi veni în nări fum de ţigară. Oh, Doamne, tresări ea, s-a întors unul dintre asasini, poate chiar în clipa asta stă cu arma aţintită asupra costumului de un alb fosforescent.

Poate însuşi Strigoiul…

Ba nu, înţelese ea brusc, era acel *bangshou* dat dispărut!

Sachs scăpă din mâini cu zgomot echipamentul electrostatic şi se întoarse brusc, căzând greoi pe spate, cu pistolul Glock calibrul 40 în mână, aţintit cu precizie spre pieptul intrusului.

— Ce dracu' cauţi aici? întrebă ea furioasă, chinuită de dureri după căderea care-i zguduise tot trupul.

Cu ţigara în mâna, Sonny Li se plimba prin depozit, privind de jur împrejur.

— Ce fac? Eu investighez, ca tine.

— Ce se petrece acolo, Sachs? întrebă Rhyme.

— Li e aici. Fumează.

— Ce? Scoate-l dracului de acolo.

— Încerc. Se ridică însă cu greu, din pricina durerilor, şi se duse furioasă spre poliţistul chinez. Contaminezi locul crimei.

— Eu fumez un pic. Voi, americani, faceţi griji prea mult…

— Dar urmele de pantofi, hainele, paşii… Distrugi probele!

— Nu, nu, eu investighez.

— Scoate-l dracului de acolo, Sachs! ceru din nou Rhyme.

Ea îl prinse de braţ şi-l conduse la uşă, unde strigă la Deng şi Coe:

— Nu-l mai lăsaţi să intre!

— Îmi pare rău, zise Deng. Spunea că vrea să te ajute să examinezi locul crimei.

— Asta şi fac, confirmă Li, nedumerit. Unde problemă?

— Ţineţi-l aici. Cu cătuşe, daca trebuie.

— Hei, Hongse, tu nervoasă. Ştii?

Ea se întoarse furioasă la scena crimei şi încheie transferul electrostatic.

— Eddie Deng e acolo? întrebă Rhyme.

— E afară, răspunse Sachs.

— Ştiu că, după toate aparenţele, firma respectivă e curată, totuşi spune-i să verifice toate dosarele. Presupun că sunt scrise în chineză. Vezi dacă poate găsi ceva legat de Strigoi, de contrabandă sau de alţi traficanţi. Orice ne-ar putea fi de folos.

Ea ieşi şi-i făcu semn cu mâna lui Eddie Deng. El îşi scoase casca telefonului din ureche şi se apropie. Sachs îi transmise cererea lui Rhyme şi, în timp ce echipele de fotografiere şi identificare preluau investigaţia de unde o lăsase Sachs, Deng începu să caute prin birouri şi prin fişete. După jumătate de oră de muncă intensă, îi spuse:

— Nimic relevant. Toate se referă la aprovizionarea restaurantului.

Ea îi transmise ştirea lui Rhyme şi adăugă:

— Am aici tot. Mă întorc în douăzeci de minute.

Întrerupseră legătura radio.

„Cum *rămâne* cu *bangshou,* omul Strigoiului? se întrebă Sachs, masându-şi coloana îndurerată. Oare era în oraş? Era o ameninţare pentru ei?”

Fereşte-ţi spatele…

Tocmai ajunsese în prag, când sună celularul. Răspunse la apel, surprinsă şi încântată să-l audă pe interlocutor prezentându-se ca fiind John Sung.

— Ce mai faci? îl întrebă ea.

— Bine. Rana îmi mai dă ceva mâncărimi. Voiam să-ţi spun, adăugă el, că am făcut rost de nişte ierburi pentru artrita dumitale. La parterul clădirii în care locuiesc e un restaurant. Ne putem întâlni acolo?

Sachs se uită la ceas. Ce putea fi rău în asta? Nu avea să întârzie prea mult. Le încredinţă lui Deng şi Coe probele, spunându-le că trebuia să meargă undeva şi că va ajunge la locuinţa lui Rhyme în jumătate de oră. Cei doi detectivi şi Sonny Li

acceptară oferta altui poliţist de a-i duce cu maşina acasă la Rhyme. Li părea fericit că la volan nu mai era Amelia Sachs.

Poliţista îşi scoase costumul special şi-l împături, punându-l în microbuzul Secţiei de criminalistică.

Se trânti pe scaunul şoferului, aruncând o privire în interiorul depozitului, unde putea distinge cu claritate cadavrul lui Jerry Tang, cu ochii veşnic deschişi, aţintiţi în tavan.

Un alt cadavru lăsat în urmă de Strigoi. Un alt nume trecut dintr-o coloană în cealaltă în *Cartea Viilor şi a Morţilor.*

„Să se sfârşească o dată, se rugă ea celor zece judecători ai infernului. Vă implor, să se sfârşească o dată.”

Capitolul 19

Amelia Sachs se strecură cu microbuzul Secţiei de Criminalistică pe străzile înguste din Chinatown şi opri pe o alee din apropierea apartamentului lui John Sung.

Coborând din maşină, aruncă o privire la firma pictată de mână a unui florar de la parterul clădirii, chiar lângă restaurant. ÎN VIAŢĂ AVEŢI NEVOIE DE NOROC. CUMPĂRAŢI BAMBUSUL NOSTRU NOROCOS!

În clipa următoare îl zări pe Sung prin fereastra restaurantului. Chinezul îi făcu semn cu mâna, zâmbind.

Ea intră şi el se ridică s-o întâmpine, schiţând o uşoară grimasă de durere.

— Nu, nu, îl opri Sachs. Nu te ridica.

Se aşeză în faţa lui, în separeul spaţios.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, nu pot sta prea mult.

— Atunci, ceai.

Umplu o ceaşcă şi o împinse către ea.

Restaurantul era întunecos, dar curat. În separeuri se vedeau câţiva bărbaţi, aplecaţi unii către alţii şi vorbind în chinezeşte.

— L-aţi găsit? Vorbesc de Strigoi.

Nedorind să discute despre investigaţie, Sachs se mulţumi să răspundă că nu şi că aveau doar unele indicii.

— Nu-mi place această nesiguranţă, zise Sung. Aud paşi pe coridor şi simt că-mi îngheaţă sângele în vene. E la fel ca în Fuzhou. Frânează o maşină în faţa casei tale şi nu ştii dacă sunt vecinii sau oamenii securităţii, trimişi de şeful de partid local să te aresteze.

Ei îi veni în minte ce se întâmplase cu Jerry Tang şi, ca să se liniştească, aruncă o privire pe fereastră la maşina de poliţie parcată peste drum de clădire, cu misiunea de a-l păzi pe Sung.

— După câte s-au scris în presă despre *Dragonul din Fuzhou,* ai crede că Strigoiul s-a înapoiat în China. Oare nu ştie cât e de căutat?

— Spargeţi cazanele… îi reaminti Sung.

— …şi scufundaţi vasele.

Ea încuviinţă din cap şi adăugă:

— Ei bine, nu-i singurul care se conduce după acest principiu.

Sung o cântări din priviri câteva clipe.

— Eşti o femeie puternică. Întotdeauna ai lucrat la Biroul Siguranţei Publice?

— Noi ne numim poliţişti. Sau copoi. Cei de la siguranţă publică sunt o companie particulară.

— Aha.

— Nu, am urmat Academia de Poliţie după ce am muncit câţiva ani.

Îi povesti despre scurta perioadă cât fusese fotomodel la o agenţie de pe Madison Avenue.

— Ai fost model? o privi el amuzat.

— Eram tânără. Un timp mi s-a părut interesant. Maică-mea a fost cu ideea. Îmi amintesc cum o dată lucram la o maşină împreună cu tata. Şi el a fost poliţist, dar pasiunea lui erau maşinile. Reconstruiam împreună un motor al unui vechi Thunderbird. Un Ford. O maşină sport. Cunoşti modelul?

— Nu.

— Ştii, aveam vreo nouăsprezece ani, lucrasem un timp ca liber-profesionistă pentru o agenţie de modelling din oraş. Eram vârâtă sub maşină şi tatei i-a căzut o cheie hexagonala. Cheia m-a lovit drept în obraz.

— Aoleu!

Ea dădu din cap.

— Dar marea durere a fost când mama a văzut rana. Nu ştiu pe cine a fost mai furioasă: pe mine, pe tata sau pe compania Ford Motor.

— Şi mama dumitale? întrebă Sung. Ea stă cu copiii când eşti la serviciu?

Ea sorbi o înghiţitură de ceai şi-l privi fix.

— Nu am copii.

El se încruntă.

— Dumneata… Iartă-mă.

În glasul lui se ghicea compătimirea.

— Nu-i sfârşitul lumii, zise ea cu stoicism.

El clătină din cap.

— Sigur că nu. Am reacţionat nepotrivit… Occidentul şi Orientul au vederi diferite în privinţa familiilor.

„Nu neapărat”, îşi zise ea, dar nu-şi lăsă gândul să rătăcească prea departe.

— În China, continuă Sung, copiii sunt foarte importanţi. Sigur, avem problema excesului demografic, dar una dintre cele mai detestate măsuri ale autorităţilor centrale e legea care obligă la un singur copil. Ea se aplică numai rasei majoritare în China, Han, aşa încât locuitorii din zonele de graniţă se pretind a fi minorităţi, pentru a avea dreptul la mai mulţi copii. Într-o bună zi şi eu voi avea mai mulţi. Am să-mi aduc copiii aici şi, când voi întâlni femeia potrivită, am să mai fac doi sau trei.

Cât timp vorbise, nu-şi luase ochii de la ea şi pe Sachs o încercă din nou senzaţia de linişte ce radia din privirea lui. Şi din surâsul lui. Nu ştia cât se pricepea Sung la practicarea medicinii chineze, dar chipul lui singur ar fi făcut minuni, calmând un pacient şi contribuind la vindecare.

— Ştii că limba noastră e alcătuită din pictograme. Semnul pentru cuvântul „iubire” reprezintă o mamă cu un copil în braţe.

Ea simţi imboldul de a-i spune mai mult, de a-i mărturisi că da, dorea din toată inima să aibă copii. Dintr-odată îi veni să plângă. Se luptă să-şi stăpânească lacrimile. Când porţi la şold una dintre cele mai bune arme şi un spray paralizant nu te apuci să boceşti. Îşi dădu seama că se priveau intens unul pe celălalt, în tăcere, de câteva momente. Coborî ochii şi sorbi încă o înghiţitură de ceai.

— Eşti măritată? o întrebă Sung.

— Nu, dar există cineva în viaţa mea.

— Asta-i bine, zise el, continuând s-o privească. Intuiesc că şi el lucrează în acelaşi domeniu. Se întâmplă să fie vorba de bărbatul despre care mi-ai povestit? Lincoln…

— Rhyme, râse Sachs. Ai un simţ de observaţie excelent.

— În China, doctorii sunt un fel de detectivi ai sufletului. Sung se aplecă spre ea şi-i zise: întinde braţul.

— Poftim?

— Dă-mi braţul dumitale. Te rog.

Ea se supuse şi Sung îşi puse două degete pe încheietura ei.

— Ce faci?

— Ssst! Îţi iau pulsul.

După câteva clipe se rezemă din nou de scaun.

— Diagnosticul meu a fost corect.

— Te referi la artrită?

— Artrita e numai un simptom. Noi credem că-i greşit să vindeci numai simptomele. Scopul medicinii trebuie să fie reechilibrarea armoniilor.

— Atunci, ce anume e în dezechilibru?

— În China ne plac numerele. Cele cinci binecuvântări, cele cinci animale de sacrificiu.

— Cei zece judecători ai infernului, adăugă ea.

El râse.

— Întocmai. Ei bine, în medicină avem *liu-yin:* cele şase influenţe periculoase. Acestea sunt: umezeala, vântul, focul, frigul, uscăciunea şi arşiţa verii. Ele afectează organele corpului omenesc şi *qi,* adică spiritul, precum şi sângele şi esenţa. Excesul sau absenţa lor duce la dizarmonie, ceea ce creează probleme. Excesul de umezeală trebuie uscat. Excesul de frig necesită căldură.

„Cele şase influenţe periculoase, cugetă ea. Sunt curioasă cum ar suna *asta* pe un formular Blue Cross/Blue Shield[20].”

— Limba şi pulsul dumitale îmi arată că ai exces de umezeală în splină. Asta duce, printre altele, la artrită.

— În splină?

— Nu-i vorba de splina propriu-zisă, din medicina occidentală, explică Sung, observându-i îndoiala. Splina e mai curând un sistem de organe.

— Deci ce-i de făcut cu splina mea? întrebă Sachs.

— Trebuie eliminat excesul de umezeală, răspunse Sung cu aerul că era ceva de la sine înţeles. Ţi-am adus astea.

Împinse spre ea un săculeţ. Ea îl deschise şi văzu înăuntru ierburi şi plante uscate.

— Fă-ţi ceai din ele şi bea-l puţin câte puţin în decursul a două zile. Îi înmâna şi o cutioară. Astea sunt tablete Qi Ye Lien. O aspirină pe bază de plante medicinale. Ai indicaţiile în engleză. Şi acupunctura te-ar ajuta mult, adăugă Sung. Nu am autorizaţie să practic acupunctura aici, în State, şi nu vreau să risc să am necazuri înainte de audierea de la INS.

— Nici eu n-aş vrea să ai probleme.

— Dar pot să-ţi fac masaj. Mi se pare că voi numiţi asta presopunctură. E o tehnică foarte eficientă. Am să-ţi arăt. Apleacă-te spre mine. Ţine-ţi mâinile în poală.

Sung se aplecă peste masă şi maimuţa de piatră se desprinse de pieptul lui puternic, începând să se legene în aer. Sachs îi vedea pe sub cămaşă pansamentele recent aplicate peste rana provocată de glonţul Strigoiului. Degetele lui găsiră nişte puncte de pe umărul ei şi apăsară cu forţă pielea timp de câteva secunde, apoi se mutară în alte locuri, repetând procedura.

După vreun minut, Sung se lăsă înapoi pe spate.

— Acum ridică braţele.

Ea făcu ce i se spusese şi, deşi mai simţea dureri în încheieturi, totuşi i se părea că acestea sunt mult mai suportabile faţă de cele din ultima vreme.

— A funcţionat! exclamă ea, mirată.

— Efectul e doar de moment. Acupunctura are efecte mult mai de durată.

— Am să mă gândesc la asta. Mulţumesc. Aruncă o privire la ceas. Trebuie să mă întorc.

— Aşteaptă, o opri Sung, aproape imperativ. N-am terminat cu diagnosticul.

Îi luă mâna, studiindu-i unghiile roase şi pielea aspră. În mod normal, Sachs era perfect conştientă de acest obicei prost. Dar acum, nu simţea nici cea mai mică reţinere faţă de omul care o examina.

— În China, doctorii privesc, ating şi vorbesc, ca să determine suferinţa unui pacient. E de o importanţă vitală să-i cunoşti starea de spirit, să ştii dacă e fericit, trist, îngrijorat, ambiţios, frustrat. O privi atent în ochi. În dumneata există multă dizarmonie. Vrei ceva ce nu poţi avea. Sau *crezi* că nu poţi avea. De aici toate problemele, încheie el, făcând semn din cap spre unghiile ei.

— De ce armonie am nevoie?

— Nu ştiu precis. Poate o familie. Poate iubire. Am impresia că părinţii dumitale au murit.

— Doar tata.

— Şi ai trecut cu greu prin asta.

— Da.

— Dar dragostea? Ai avut probleme în dragoste.

— La şcoală îi speriam pe toţi, pentru că şofam mai repede decât cei mai mulţi dintre ei.

Sachs intenţionase să facă o glumă, deşi era adevărat, însă Sung nu râse.

— Continuă, o încurajă el.

— Când lucram ca model, bărbaţii cumsecade erau prea speriaţi ca să-mi ceară o întâlnire.

— De ce s-ar speria un bărbat de o femeie? se miră sincer Sung. Ca şi cum yin s-ar speria de yang. Noaptea şi ziua. Cele două elemente nu trebuie să fie în competiţie, ci să se completeze şi să se împlinească unul pe celălalt.

— Iar cei care aveau curaj să mă invite în oraş nu urmăreau decât un singur lucru.

— Ah, lucrul acela!

— Da, lucrul acela.

— Energia sexuală, spuse Sung, este foarte importantă, e unul dintre cele mai importante elemente ale puterii spirituale, *qi.* Dar nu este sănătoasă decât integrată într-o relaţie armonioasă.

Sachs râse în sinea ei. Iată o frază care merita testată la prima întâlnire: „Te interesează o relaţie armonioasă?" Mai sorbi o dată din ceai, apoi continuă:

— Pe urmă, am trăit un timp cu un bărbat. Cu un confrate.

— Un ce? întrebă Sug.

— Adică tot un poliţist, explică ea. A fost o relaţie frumoasă. Intensă, aş zice chiar stimulativă. Ne întâlneam la poligonul de tragere şi făceam întreceri de tir. O dată tipul a fost arestat. Pentru mită. Înţelegi ce vreau să spun?

— Am trăit toată viaţa mea în China, râse Sung. Sigur că înţeleg ce înseamnă mită. Şi acum, continuă el, eşti cu omul cu care lucrezi?

— Da.

— Poate că aici e rădăcina răului, spuse el liniştit, privind-o cu şi mai mare atenţie.

— De ce spui asta? întrebă ea stânjenită.

— Aş zice că dumneata eşti yang – cuvântul se referă la acel versant al muntelui care-i veşnic scăldat în soare. Yang înseamnă strălucire, mişcare, creştere, interes, începuturi, delicateţe, primăvară şi vară, naştere. Clar, dumneata eşti toate acestea. Dar mi se pare că trăieşti în lumea lui yin. Adică pe versantul aflat mereu în umbră. Asta înseamnă închidere în sine, întuneric, introspecţie, duritate şi moarte. Este sfârşitul tuturor lucrurilor, toamnă şi iarnă. Tăcu o clipă. Cred că lipsa de armonie s-ar putea trage din faptul că nu trăieşti aşa cum îţi este firea, adică yang. Ai lăsat ca yin să pătrundă prea adânc în viaţa dumitale. N-ar putea fi asta problema?

— Nu… nu sunt sigură…

„— Tocmai am discutat cu doctoriţa lui Lincoln Rhyme.

— Şi?

— Trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră.”

Se auzi sunând celularul ei şi Sachs tresări violent. Vru să-şi ia mobilul, dar îşi dădu seama că mâna lui Sung continua să rămână pe braţul ei.

Sung se lăsă pe spătarul banchetei din separeu şi Sachs răspunse la telefon:

— Alo?

— Pe unde dracu’ umbli, domnişoară?

Era vocea lui Lon Sellitto.

Sachs n-ar fi vrut să-i dezvăluie unde se găsea, dar văzu maşina de poliţie de peste drum şi se gândi că poate poliţiştii dinăuntru îi comunicaseră detectivului unde era.

— Sunt împreună cu martorul, cu John Sung.

— De ce?

— Aveam nevoie de mai multe detalii în legătură cu unele lucruri.

Nu era o minciună, îşi zise ea. Nu chiar.

— Ei bine, termină cu detaliile, replică îmbufnat detectivul. Avem nevoie de tine acasă la Rhyme. Trebuie examinate nişte probe.

„Isuse! îşi spuse ea. Ce naiba l-a apucat?”

— Ajung imediat! anunţă Sachs.

— Fă bine şi nu întârzia, se răsti detectivul.

Nedumerită de atitudinea lui, poliţista închise telefonul şi i se adresă lui Sung:

— Trebuie să plec.

Doctoral o privi cu un licăr de speranţă în ochi.

— I-aţi găsit pe Sam Chang şi pe ceilalţi care au scăpat din naufragiu?

— Încă nu.

Sachs se ridică şi, spre uimirea ei, îl auzi spunând grăbit:

— M-aş simţi onorat dacă ai veni să mă vezi din nou. Aş putea continua să te tratez.

Împinse săculeţul cu plante şi tabletele în direcţia ei. Ea şovăi o clipă, apoi spuse:

— Sigur, mi-ar face plăcere.

Capitolul 20

— Sper că n-am întrerupt nimic important, domnişoară, i se adresă morocănos Lon Sellitto în clipa în care ea intră în sufrageria lui Rhyme.

Sachs tocmai voia să-l întrebe pe detectiv ce voia să spună, când deodată Rhyme începu să adulmece aerul. Sachs ridică spre el o privire întrebătoare.

— Ţii minte cartea mea, Sachs? Personalul de la scena crimei nu trebuie să folosească parfumuri, pentru că…

— …pentru că parfumurile care nu ţin de scena crimei pot ajuta la identificarea celor care au fost prezenţi acolo.

— Bravo!

— Nu-i parfum, Rhyme.

— Atunci tămâie? sugeră el.

— M-am întâlnit cu John Sung la un restaurant din blocul lui. Acolo ardea nişte tămâie.

— Miroase urât, trase el concluzia.

— Nu, nu, interveni Sonny Li. Dă linişte. Foarte multă linişte.

„Ba nu, duhneşte!" îşi zise iritat Rhyme. Aruncă o privire spre săculeţul din mâna ei şi strâmbă din nas.

— Aia ce mai e?

— Medicamente. Pentru artrita mea.

— Miros şi mai urât decât tămâia. Ce faci cu ele?

— Le fierb şi-mi fac ceai.

— Probabil va avea un gust atât de rău că ai să-ţi uiţi durerea din încheieturi. Sper să-ţi placă. Eu, unul, *prefer* scotch-ul. O studie atent o clipă. Ţi-a făcut plăcere vizita la doctorul Sung, Sachs?

— Eu… începu ea stânjenită, tulburată de tonul lui agasat.

— Cum se simte? întrebă vesel Rhyme.

— Ceva mai bine, răspunse ea.

— Vorbeşte mult despre casa lui din China? Unde călătoreşte? Cu cine îşi petrece timpul?

— Unde vrei să ajungi? întrebă ea circumspectă.

— Sunt doar curios dacă şi ţie ţi-a trecut prin minte acelaşi lucru la care m-am gândit şi eu.

— Şi anume?

— Că *Sung* era *bangshou* al Strigoiului. Mâna lui dreaptă. Partenerul lui de conspiraţii.

— Ce? icni ea.

— Se pare că nu ţi-a dat prin gând, remarcă Rhyme.

— Nici vorbă! Am stat mult timp de vorbă împreună. *Imposibil* să aibă vreo legătură cu Strigoiul. Vreau să spun…

— De fapt, o întrerupse Rhyme, nici n-are. Tocmai am primit un raport de la biroul FBI din Singapore. *Bangshou*-ul de pe *Dragon* era Victor Au. Amprentele şi fotografiile se potrivesc cu unul dintre cele trei cadavre găsite azi-dimineaţă de Paza de Coastă la locul naufragiului.

Făcu semn din cap către computer.

Sachs privi fotografia afişată pe ecran, apoi se uită la tabla albă pe care erau prinse fotografiile cadavrelor. Au era unul dintre înecaţi, nu fusese împuşcat.

— Sung e curat, declară categoric Rhyme. Dar n-am *ştiut* asta până acum zece minute. Ţi-am spus să fii cu băgare de seamă, Sachs. Iar tu te-ai dus la Sung să-i faci o vizită. Să nu mai fi neglijentă când lucrezi cu mine. Ridică glasul. Şi asta e valabil pentru toată lumea!

Cercetează cu atenţie, dar fereşte-ţi spatele.

— Îmi pare rău, murmură ea.

„Oare ce-i distrăgea atenţia?” se întrebă din nou Rhyme. Totuşi se mulţumi să spună doar atât:

— Şi acum, înapoi la treabă, băieţi şi fete!

Făcu un semn din cap spre amprentele electrostatice prelevate la locul unde fusese ucis Tang şi pe care Thom le adăugase pe tabla cu probe. Nu aveau prea multe indicii, doar că urmele

de tălpi lăsate de Strigoi, deşi aparţinând unor pantofi de mărime medie, aproximativ măsura 8 în America[21], erau mai mari decât cele lăsate de cei trei complici.

— Cum e cu probele găsite pe pantofii Strigoiului, Mel?

— OK, Lincoln, răspunse fără grabă specialistul, privind ecranul cromatografului. Am găsit ceva. Particule de fier, foarte vechi şi oxidate, vechi fibre de lână, particule de cenuşă şi silicon – parcă ar fi praf de sticlă. Dar descoperirea cea mai importantă este o cantitate mare de substanţă minerală de culoare închisă şi aproape lipsită de luciu: montmorilonit. În plus, am găsit şi oxid alcalin.

„OK, chibzui Rhyme. Asta de unde dracu' a mai apărut?" Dădu încet din cap, apoi închise ochii şi începu o plimbare imaginară.

Pe când era şef al DIR – Divizia de Resurse şi Investigaţii din cadrul NYPD, adică Secţia de criminalistică – Rhyme colindase pretutindeni prin New York. Avea în buzunare mici punguţe şi flacoane pentru mostre de sol, beton, praf şi vegetaţie, pe care le culegea ca să-şi completeze cunoştinţele despre oraş. Un criminalist trebuie să-şi cunoască teritoriul într-o mie de feluri diferite: să fie şi sociolog, şi cartograf, şi geolog, şi inginer, şi botanist, şi zoolog, şi istoric.

Îşi dădu seama că urma descrisă de Cooper îi părea cunoscută. Dar prin ce anume?

Stai aşa, îi venise un gând. „Nu-l lăsa să scape."

La naiba, îi fugise.

— Ascultă, Loaban, se auzi chemat de la o oarecare depărtare.

Rhyme nu-l luă în seamă pe Li şi continuă să parcurgă cu paşi imaginari diversele cartiere ale oraşului, apoi să planeze în gând deasupra lor.

— Este…

— Ssst! îl opri categoric Sachs.

Îl ajuta pe Rhyme să-şi continue călătoria.

Criminalistul pluti peste turnul Universităţii Columbia, peste Central Park, plin de pământ argilos, piatră de var şi excremente de pasări, peste străzile din Midtown, murdare de tonele de funingine depuse zilnic pe ele, peste docuri, cu amestecul lor caracteristic de motorină şi combustibil diesel sau propan, peste zonele dărăpănate ale Bronxului, date cu vopsea cu plumb, unde tencuiala veche era amestecată cu rumeguş ca să mai umple crăpăturile…

Mai sus, mai sus…

Până ajunse într-un anume loc.

Deschise ochii.

— În centru, zise el. Strigoiul e în centru.

— Bineînţeles, confirmă Alan Coe. E în Chinatown.

— Nu, *nu* în Chinatown, protestă Rhyme. În Battery Park City sau într-unul dintre cartierele de locuinţe din preajmă.

— Cum de ţi-ai dat seama? îl întrebă Sellitto.

— Montmorilonitul? E bentonit. Adică o argilă folosită ca strat izolator, care împiedică pătrunderea apelor freatice la temelie atunci când se excavează fundaţii adânci. De pildă, când s-a construit World Trade Center, fundaţia a ajuns la două sute de metri sub pământ. Constructorii au folosit milioane de tone de bentonit. În zona aia se găseşte la tot pasul.

— Bine, dar bentonitul se foloseşte în nenumărate locuri, sublinie Cooper.

— Desigur, dar şi celelalte urme materiale găsite de Sachs provin tot de acolo. Toată zona e o groapă de gunoi, plină de metal ruginit şi sticlă sfărâmată. De unde provine cenuşa? Ca să scape de vechii piloni, constructorii i-au ars.

— În plus, locul se află la numai douăzeci de minute de Chinatown, le aminti Deng.

Thom trecu şi aceste detalii pe tabla cu probe.

Totuşi, era vorba de o suprafaţă întinsă, cu multe clădiri extrem de populate: hoteluri, blocuri de

locuinţe şi birouri. Aveau nevoie de mai multe informaţii, pentru a putea restrânge aria căutărilor la exact la locul unde s-ar fi putut afla Strigoiul.

Sonny Li se plimba de colo-colo prin faţa tablei.

— Ascultă, Loaban, am şi eu câteva idei.

— În legătură cu ce? mormăi Rhyme.

Individul duhnea a fum de ţigară. Rhyme nu fumase niciodată, dar, ca infirm, simţea o invidie nemăsurată faţă de omul acesta, care îşi putea satisface viciile de unul singur, fără a conspira cu cineva ca să-l ajute.

„Ar fi bine ca nenorocita aia de operaţie să reuşească”, îşi zise el.

— Hei, Loaban, asculţi la mine?

— Zi-i, Sonny, îl îndemnă Rhyme, cu gândul în altă parte.

— Mers şi eu la locul faptei.

— Mda, confirmă Sachs, aruncându-i o privire exasperată. Te-ai preumblat pe acolo, ai fumat…

— Vezi tu, îi explică Rhyme, străduindu-se să se arate răbdător, ceea ce nu-i stătea în fire. Orice intervine la scena crimei, după autor, riscă s-o contamineze. Asta face ca probele care ar putea conduce la suspect să fie mai greu de găsit.

— Auzi, Loaban, tu crezi eu nu ştiu toate astea? Sigur, sigur, culegi praf şi ţărână, pui la cromatograf, apoi la spectrometru şi scanezi cu microscopu’ electronic, spuse Li, pronunţând cu mare greutate complicatele cuvinte englezeşti. Pe urmă compari cu baze de date.

— Te pricepi la instrumentele folosite în criminalistică? exclamă Rhyme, clipind uimit.

— Dacă eu *pricep?* Bineînţeles, şi noi folosim astfel de aparate. Ascultă aici, eu studiez la Institutul de Criminalistică din Beijing. Eu primit şi medalie frumoasă. Eu al doilea în clasă. Cunosc toate aceste lucruri, înţelegi? Noi nu trăit acum în dinastia Ming, Loaban, adăugă el arţăgos. Am şi computer, Windows XP. Şi tot felul de baze de date. Am şi celular, şi pager.

— OK, Sonny, am priceput. Deci, ce-ai văzut la scena crimei?

— Dizarmonie. *Asta* am văzut.

— Explică-te, îi ceru Rhyme.

— În China armonia este foarte importantă. Chiar şi crima are armonie proprie. În locul acela, la depozit, deloc armonie.

— Ce înseamnă un omor armonios? întrebă insinuant Coe.

— Strigoiul găsit om care l-a trădat. Strigoiul torturat la el, apoi omorât şi plecat. Dar, Hongse, îţi aminteşti? Loc distrus complet. Rupt afişe China, spart statui Buddha şi dragoni… Chinezi Han nu fac aşa ceva.

— Han e etnia majoritară din China, explică Deng. Dar Strigoiul e Han, nu?

— Da, dar *nu* el făcut asta. Depozit distrus *după* ce Strigoi plecat. Am auzit la ea spunând aşa.

Sachs confirmă.

— Probabil că Strigoi plecat şi oameni care lucrează pentru el distrus birou. Cred că Strigoi angajat minoritate etnică drept *ba-tu.*

— Bătăuşi, ciomăgari, traduse Deng.

— Da, da, bătăuşi. Angajat pe ei de la minorităţi. Mongoli, manciurieni, tibetani, uiguri.

— Asta-i o nebunie, Sonny, exclamă Rhyme. Armonie?

— Nebunie? repetă Li, ridicând din umeri. Sigur, ai dreptate, Loaban. Eu nebun. Ca atunci când spus la tine să găseşti întâi pe Jerry Tang. Eu tot nebun. Dar dacă ascultai la mine atunci, poate găseai Tang viu, legat la el şi bătut vână de bou până spunea la noi unde-i Strigoiul.

Toţi se întoarseră spre el, şocaţi. Li şovăi o clipă, apoi râse.

— Ei, Loaban, eu glumit.

Dar Rhyme nu era prea convins că Li făcuse o glumă. Chinezul continuă, arătând spre tablă.

— Vreţi dovezi? OK, uite dovezi. Urme de pantofi. Mai mici decât urme de la Strigoi. Han –

chinezi – nu oameni mari. Mici, ca mine. Nu mari ca voi. Dar minorităţi din vest şi nord, mulţi chiar mai mici ca noi. Ei, îţi plac probe criminalistice date de mine? Bănuiam că da. Aşa că voi mergeţi, găsiţi minorităţi. Aşa ajungeţi la Strigoi. Înţelegi?

Rhyme privi scurt spre Sachs şi-şi dădu seama că şi ea se gândea la acelaşi lucru. Ce putea fi rău în asta?

— Ce părere ai? îl întrebă el pe Eddie Deng. Îi ştii pe membrii acestor minorităţi?

— Habar n-am, răspunse el. Cei mai mulţi cu care avem de-a face la Secţia 5 sunt Han: fujianezi, cantonezi, mandarini, taiwanezi…

Coe confirmă, apoi adăugă:

— De regulă, minorităţile sunt cercuri închise.

— Atunci, cine să ştie? se răsti Rhyme, pierzându-şi răbdarea, acum că se ivise un indiciu pe care-l puteau urma. Vreau să merg pe firul ăsta. Cum?

— Comunităţi *tong,* îi răspunse Li. Comunităţi ştiu tot. Han, nu Han, tot.

— Şi ce anume este un *tong?* întrebă Rhyme, care îşi amintea doar vag ceva dintr-un film prost vizionat pe când era în convalescenţă după accident.

Eddie Deng începu să-i explice că *tong* erau comunităţi de chinezi cu interese comune: oameni proveniţi dintr-o anumită zonă a Chinei sau care practicau aceeaşi meserie sau acelaşi tip de comerţ. Comunităţile ştiau să-şi păstreze secretele şi pe vremuri se întâlneau pe ascuns – *tong* însemnând „cameră”. În Statele Unite ele luaseră fiinţă pentru a-i proteja pe chinezi de albi şi pentru a le asigura autonomie. Prin tradiţie, chinezii îşi rezolvau disputele între ei, iar şeful unui *tong* avea mai multă autoritate asupra membrilor comunităţii decât preşedintele Statelor Unite.

Deşi marcate de un lung şir de violenţe şi infracţiuni, continuă Deng explicaţia, în ultimii ani comunităţile *tong* făcuseră curăţenie în interiorul

lor. Cuvântul *tong* fusese eliminat şi treptat înlocuit cu sintagme ca „asociaţii publice”, „societăţi de binefacere” sau „bresle comerciale”. Multe erau în continuare implicate în jocuri de noroc, saloane de masaj, extorcare şi spălare de bani, dar nu mai practicau violenţa. Pentru aceasta angajau tineri din afara comunităţii.

— Din exterior, aşa e mai rentabil, glumi Deng.

— Ai făcut şi tu parte dintr-o astfel de comunitate, Eddie? întrebă Rhyme.

Detectivul îşi lustrui ochelarii eleganţi şi răspunse pe un ton defensiv:

— Un timp. Pe vremea când eram puştan.

— Există careva în vreun *tong* cu care să putem sta de vorbă? întrebă Sachs.

Deng se gândi o clipă.

— Am să-l sun pe Tony Cai. El ne mai ajută… într-o oarecare măsură… şi e unul dintre *loaban*-ii cu cele mai mari relaţii din zonă. Multe *guanxi.* E şeful Asociaţiei Publice a Chinezilor din Est. Sediul lor e pe Bowery.

— Sună-l, ordonă Rhyme.

Coe clătină din cap.

— Nu va vorbi la telefon.

— Are microfoane?

— Nu, nu, răspunse Deng. Ţine de cultura noastră. Pentru a rezolva anumite lucruri trebuie să discuţi faţă în faţă. Dar există o problemă. Cai nu va vrea să fie văzut în compania unui poliţist, mai ales că-i vorba de Strigoi.

Lui Rhyme îi veni o idee.

— Fă rost de o limuzină şi adu-l aici.

— Ce? exclama Sellitto.

— Şefii de *tong*... sunt orgolioşi, nu?

— Ba bine că nu, comentă Coe.

— Spune-i că avem nevoie de ajutorul lui şi că primarul trimite o limuzină să-l aducă.

În timp ce Sellitto telefona după maşină, Eddie Deng sună la asociaţia publică a lui Cai. Conversaţia se desfăşură în cadenţa sacadată şi

muzicală a chinezei vorbite rapid. Eddie acoperi receptorul cu palma.

— Deci, să ne înţelegem, îi spun că l-a rugat primarul.

— Nu, răspunse Rhyme. Spune-i că-i vorba de o solicitare a *guvernatorului.*

— Ar trebui să fim mai cu băgare de seamă, Linc, interveni cu discreţie Sellitto.

— O să fim discreţi după ce punem mâna pe Strigoi.

Deng încuviinţă din cap, apoi reluă convorbirea şi mai discutară câteva minute, după care închise.

— OK. E de acord.

Sonny Li se bătea peste buzunarele pantalonilor cu un aer absent, fără îndoială în căutare de ţigări. Nu părea să fie în largul lui.

— Hei, Loaban, vreau să rog ceva la tine. Poate faci la mine o favoare.

— Ce?

— Eu pot dau un telefon? În China. Costa ceva şi eu nu bani. Dar plătesc la tine datorie.

— Bine, acceptă Rhyme.

— Pe cine suni? întrebă Coe cu asprime.

— Problemă personală.

— Nu. Aici nu *ai* probleme personale, Li. Ori ne spui, ori nu dai niciun telefon.

Chinezul aruncă o privire rece spre agentul INS şi răspunse:

— Eu sun la tatăl meu.

— Cunosc chineza, murmură Coe. Putonghua şi Minanhua. Înţeleg *hao.* Am să ascult ce vorbeşti.

Rhyme făcu un semn din cap spre Thom, care apelă centrala pentru convorbiri internaţionale şi ceru oraşul Guoyuan din provincia Fujian. Îi întinse receptorul lui Li, care-l apucă cu un aer nesigur. Se uita la receptorul de plastic câteva momente, apoi se întoarse cu spatele la Rhyme şi la ceilalţi şi duse încet receptorul la ureche.

Rhyme constată brusc că avea în faţa ochilor un alt Sonny Li. Unul dintre primele cuvinte pe care

le auzi era „Kangmei” – numele oficial al lui Sonny. Chinezul adoptase o atitudine servilă, cu umerii plecaţi, şi vorbea agitat, dând din cap ca un student începător. În cele din urmă, puse receptorul în furcă şi rămase o clipă cu privirea în podea.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Sachs.

Poliţistul chinez deveni brusc conştient că cineva îi adresase cuvântul. Drept răspuns, clătină din cap, apoi se întoarse către Rhyme:

— OK, Loaban, şi acum ce facem?

— Acum ne vom uita la câteva dovezi de armonie, replică Rhyme.

Capitolul 21

Jumătate de oră mai târziu se auzi soneria şi Thom dispăru pe coridor. Se înapoie însoţit de un chinez corpolent, în costum cenuşiu încheiat la toţi nasturii, cămaşă albă şi cravată în dungi. Chipul lui nu trăda nici urmă de surpriză la vederea lui Rhyme în scaunul cu rotile Storm Arrow sau a colecţiei de aparatură criminalistică adunată în strania casă în stil victorian. Totuşi, în ochi îi licări o umbră de emoţie când o văzu pe Sachs sorbind din ceaiul parfumat de ierburi, aromă pe care păru s-o recunoască.

— Eu sunt domnul Cai.

Rhyme se prezentă.

— Vă convine dacă discutăm în limba engleză?

— Da.

— Avem o problemă, domnule Cai, şi sper să ne puteţi ajuta.

— Lucraţi pentru guvernator?

— Da.

Într-un fel, chiar e adevărat, se gândi Rhyme, ridicând ironic din sprânceană spre Lon Sellitto, care încă nu se simţea în largul lui.

Cai se aşeză şi Rhyme începu să-i relateze despre *Dragonul din Fuzhou* şi despre imigranţii care se ascundeau în oraş. În ochii chinezului se ivi din nou o sclipire de emoţie când Rhyme pomeni numele Strigoiului, după care chipul lui redeveni impasibil. Rhyme făcu semn din cap spre Deng, care povesti despre ucigaşi şi despre bănuiala lor că aceştia aparţineau unei minorităţi etnice chineze.

Cai încuviinţă din cap, chibzuind la cele auzite, în spatele ochelarilor bifocali mari, cu rame subţiri, metalice, ochii lui jucau în toate direcţiile.

— Despre Strigoi am auzit şi noi. Ne face mult rău tuturor celor de aici. Am să vă ajut… Minorităţi etnice? În Chinatown nu există niciuna,

dar am să fac unele cercetări în alte zone din oraş. Am multe relaţii.

— E foarte important, i se adresă Sachs. Acele zece persoane, martorii… Strigoiul îi va lichida dacă nu-i găsim noi mai întâi.

— Sigur, încuviinţă Cai înţelegător. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă. Iar acum, dacă şoferul dumneavoastră mă poate duce înapoi, am să şi încep investigaţiile.

— Vă mulţumim, spuse Sachs.

Sellitto şi Rhyme dădură şi ei din cap în semn de mulţumire.

Cai se ridică şi strânse mâna fiecăruia dintre ei, dar, spre deosebire de majoritatea celor care-i vizitau, nici măcar nu schiţă gestul de a-i întinde mâna lui Rhyme, mulţumindu-se să încline capul, fapt care-l convinse pe criminalist că omul din faţa lui dădea dovadă de o mare stăpânire de sine şi că era mult mai inteligent şi mai perceptiv decât ar fi lăsat să se creadă felul lui de-a fi, oarecum absent.

Se bucura că domnul Cai urma să-i ajute.

— *Ting!* spuse deodată Sonny Li, în timp ce Cai se îndrepta spre uşă.

— Asta înseamnă „Aşteaptă!” îi şopti Deng lui Rhyme.

Cai se întoarse, cu o figură uşor încruntată. Li se apropie de el şi începu să-i vorbească răstit, gesticulând frenetic. Şeful de *tong* se aplecă mai mult spre Li şi amândoi începură o conversaţie animată.

Rhyme se temu că aveau să ajungă la bătaie.

— Hei! îl strigă Sellitto pe Li. Ce dracu’ faci acolo?

Li nu-i acordă nicio atenţie şi, roşu la faţă, continuă să se stropşească la Cai. În cele din urmă, acesta tăcu. Îşi lăsă capul în piept şi ochii în pământ.

Rhyme se uită la Deng, care ridică din umeri.

— Au vorbit prea repede. N-am înţeles nimic.

Li continuă să vorbească, dar ceva mai liniştit. Cai începu să dea din cap şi să răspundă. Într-un târziu, Li îi puse o întrebare, drept care şeful de *tong* îi întinse mâna, iar Li i-o strânse.

Cai dădu încă o dată scurt din cap în direcţia lui Rhyme, cu chipul lipsit de orice emoţie, apoi plecă.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Sachs.

— De ce voi lăsat să plece? se întoarse Li spre Rhyme, cu o figură îmbufnată. El nu ajutat.

— Ba da.

— Ba nu. Nu contează ce spus la voi. Pentru el, periculos să ajute. Are familie, nu vrea familia păţeşte ceva rău. Nu avut niciun câştig de la voi. El nu păcălit de limuzină.

— Dar a *spus* că ne va ajuta, protestă Sellitto.

— Chinezi nu place spune nu, explică Li. Pentru noi uşor de găsit scuze sau spus da, dar nu făcut nimic. Cai mers birou şi nu făcut nimic. Înţelegi? El spus ajută, dar de fapt spus *„Mei-you".* Voi ştiţi ce înseamnă *mei-you?* Înseamnă „nu ajut, plec".

— Ce i-ai spus? De ce v-aţi certat?

— Nu, nu, nu certat. Negociat. Adică, afaceri. *Acum,* Cai caută minorităţi la voi. Chiar caută.

— De ce? întrebă Rhyme.

— Voi plătiţi bani la el.

— Ce? exclamă Sellitto.

— Nu mult. Costă doar zece mii. Dolari, nu yuani.

— Nici vorbă! protestă Alan Coe.

— Isuse Cristoase! se cruci Sellitto. Nu dispunem de atâţia bani.

Rhyme şi Sachs se priviră unul pe celălalt şi izbucniră în râs.

— Voi oraş mare, voi bogaţi, replică dispreţuitor Li. Voi dolar puternic, Wall Street, voi condus Organizaţia Mondială a Comerţului. Şi, să ştiţi, la început Cai cerut mai mult.

— Dar nu putem plăti… începu Sellitto.

— Linişteşte-te, Lon, interveni Rhyme. Aveţi un fond pentru informatori. Oricum, din punct de vedere tehnic, asta-i o operaţiune federală. INS va vărsa jumătate din sumă.

— Nu ştiu ce să spun, zise Coe stingherit, trecându-şi o mână prin părul roşcovan.

— E în regulă, am să semnez chiar eu chitanţa, îl linişti Rhyme şi agentul clipi de câteva ori, neştiind dacă se cuvenea să râdă sau nu la auzul acestor vorbe. Sună-l pe Peabody. O să-l punem şi pe Dellray să contribuie. Aruncă o privire către Li. Care sunt termenii înţelegerii?

— Eu încheiat târg avantajos. Întâi el dat nume, apoi noi plătit la el. Sigur, el vrut bani gheaţă.

— Bineînţeles.

— OK, simt nevoia de ţigară. Fac scurtă pauză, da, Loaban? Trebuie la mine ţigări bune. La ţara voastră ţigări proaste rău. Nu gust de nimic. Eu cumpăr şi ceva mâncare.

— Du-te, Sonny. Ţi-ai câştigat dreptul.

— Ce să scriu pe tablă? întrebă Thom, în timp ce chinezul ieşea din încăpere. Arătă din cap spre tabla albă: în legătură cu Cai şi cu comunităţile *tong.*

— Nu ştiu, răspunse Sachs. Eu una aş scrie „De verificat probele *woo-woo”.*

Dar Lincoln Rhyme optă pentru ceva mai funcţional.

— Ce ziceţi de asta: „Se presupune că cei trei complici aparţin unei minorităţi etnice chineze. Se fac investigaţii în acest sens”.

Strigoiul, însoţit de cei trei turci, tocmai intra în Queens, la volanul unui Chevrolet Blazer, îndreptându-se spre apartamentul familiei Chang.

În timp ce înainta pe străzi, conducând atent, ca întotdeauna, aşa încât să nu fie oprit de poliţie, se gândea la moartea lui Jerry Tang. Nicio clipă nu-i trecuse prin minte să-l lase nepedepsit pe cel care-l trădase. Nici să amâne încheierea socotelilor cu el.

În filosofia confucianistă, lipsa de loialitate faţă de superiori era considerată cel mai mare păcat. Tang îl abandonase pe Long Island – situaţie din care scăpase numai fiindcă avusese norocul să găsească la restaurantul de pe plajă o maşină cu motorul pus în funcţiune. Prin urmare, Tang trebuia să moară în chinuri. Strigoiul se gândi la împăratul Zhou Xin din dinastia Shang. Cândva, ghicind necredinţa unuia dintre supuşi, împăratul pusese ca fiul acelui om să fie căsăpit, apoi ceruse să fie gătite bucăţile şi să fie servite la cina trădătorului, care nu bănuia nimic, iar la sfârşit îi dezvăluise ce fel de carne mâncase la felul principal. Strigoiul socotea că o astfel de pedeapsă era perfect justificată, nemaivorbind de satisfacţia de a o pune în aplicare.

La un cvartal distanţă de locuinţa familiei Chang, opri automobilul Blazer la un colţ de stradă.

— Măştile! porunci el.

Yusuf scormoni într-un sac şi-i întinse măştile de schiori.

Strigoiul chibzui cum era cel mai bine să atace familia. I se spusese că Sam Chang era împreună cu soţia şi un părinte în vârstă – mama sau tatăl. Totuşi, principalul risc aveau să fie copiii mai măricei, de pildă băieţi adolescenţi. Pentru ei viaţa nu era decât un joc video, iar când Strigoiul şi oamenii săi aveau să spargă uşa, un adolescent s-ar fi putut năpusti asupra lor cu un cuţit în mână.

— Mai întâi ucideţi-i fiii! le ceru el turcilor. Apoi tatăl şi orice alt bătrân. Îl săgetă un gând. Nu-i omorâţi nevasta încă. O luăm cu noi.

Probabil că turcii înţeleseră motivul, fiindcă dădură din cap în semn de încuviinţare.

Strigoiul cercetă strada liniştită şi cele două depozite lungi de vizavi. Pe la jumătatea cvartalului se vedea o alee între două blocuri. Conform hărţii, apartamentul lui Chang se găsea chiar peste drum de depozite. Era posibil ca

Chang, fiii lui ori tatăl să fi supravegheat intrarea în locuinţă, aşadar Strigoiul intenţiona să parcurgă repede aleea, să ajungă în spatele clădirii şi să-şi facă brusc intrarea pe uşa din spate, în timp ce unul dintre turci avea să dea fuga până la uşa din faţă, ca nu cumva familia să încerce să scape pe acolo.

— Puneţi-vă măştile pe cap ca nişte fesuri, până ajungem în dreptul casei, li se adresă el turcilor în engleză.

Ei încuviinţară din cap şi făcură precum li se ceruse. Cu chipurile lor întunecate şi cu măştile elastice arătau ca nişte gangsteri negri dintr-un straniu clip video cu rapperi.

Strigoiul îşi puse şi el masca.

O clipă îl săgeta un fior de teamă, cum i se întâmpla uneori înainte de a porni la atac. Exista riscul ca Chang să aibă o armă sau ca poliţia să fi găsit deja familia, s-o fi transportat la centrul de detenţie şi acum să fi pândit în apartament, în aşteptarea Strigoiului.

Îşi aminti însă că frica ţinea de umilinţă, iar umilii erau cei care reuşeau în această lume. Îi veni în minte unul dintre pasajele sale preferate din *Tao.*

> Cedează şi va trebui să te frângi,
> Apleacă-te şi te vei putea îndrepta,
> Goleşte-te şi te vei putea umple.
> Rupe-te şi te vei putea îndrepta.

Acum Strigoiul adăugă un vers propriu: „Teme-te şi vei putea fi curajos”.

Aruncă o privire spre Yusuf, aşezat în dreapta lui, pe locul pasagerului. Uigurul îi răspunse cu un semn hotărât din cap. Cu îndemânarea unor meşteşugari cu experienţă, toţi începură să-şi verifice armele.

Capitolul 22

Într-adevăr, Sonny Li găsise nişte ţigări de calitate.

Camel fără filtru, cu gust apropiat de cel al mărcii pe care o cumpăra în China. Trase fumul adânc în piept şi zise:

— Pariez pe cinci.

Împinse jetoanele în faţă şi-i privi pe ceilalţi jucători de poker, care chibzuiau la mişcarea următoare, în timp ce miza circula de jur împrejurul mesei ieftine din placaj, pătată de sudoare veche şi de tărie vărsată peste ea de-a lungul anilor.

Sala de jocuri de noroc se găsea pe Mott Street, în inima cartierului Chinatown, unde mersese Li să-şi cumpere ţigările. Probabil că Loaban nu avusese în vedere o plimbare atât de lungă atunci când îi dăduse lui Li îngăduinţa de a-şi cumpăra ţigări. Dar nu conta. Se va înapoia destul de curând. Nu era nicio grabă.

Salonul era spaţios, frecventat îndeosebi de chinezi din Fujian (Li voise să evite o posibilă întâlnire cu paznicul cantonez pe care-l lovise şi-l atacase în acea dimineaţă) şi se compunea dintr-un bar bine garnisit şi trei automate de ţigări. Încăperea era întunecoasă, cu excepţia lămpilor discrete de deasupra meselor, dar cu ochiul lui ager de poliţist de la Biroul Siguranţei Publice, Li depistase cinci paznici înarmaţi.

Totuşi, faptul nu prezenta o problemă. De data asta nu avea de gând să fure arme şi nici să bată tineri arătoşi. Se găsea aici doar ca să joace, să bea şi să stea la taclale.

Câştigă o mână şi râse, apoi turnă *mao-tai* în paharele tuturor celor de la masă, cu excepţia dealerului, care nu avea voie să bea. Bărbaţii ridicară paharele şi dădură repede pe gât băutura limpede şi tare. *Mao-tai* era versiunea chinezească

a alcoolului distilat ilegal şi nu trebuia sorbit, ci turnat pe gât cât mai rapid.

Li intră în vorbă cu bărbaţii din jur, care chibiţau, aplecaţi deasupra mesei. După încă o sticlă de tărie şi vreo douăsprezece ţigări Camel, Li aprecie că pierderile sale se ridicau la numai şapte dolari.

Renunţă să mai bea încă un pahar şi se ridică, pregătit să plece.

Câţiva dintre bărbaţii din jur insistară să mai rămână. Le făcea plăcere compania lui.

Dar Li le spuse că-l aştepta iubita, la care bărbaţii începură să dea din cap entuziasmaţi.

— Te regulează în toate felurile posibile, zise un bătrân beat, fără ca Li să-şi dea seama dacă era o întrebare sau o afirmaţie.

Sonny Li se îndreptă spre uşă, adresându-le tuturor un zâmbet care confirma calitatea de excepţie a vieţii lui amoroase. Adevărul era însă că această sală de jocuri se dovedise prea puţin interesantă, aşa că Li voia să încerce o alta.

Automobilul Blazer acceleră pe aleea care ducea spre intrarea din spate a blocului unde locuia Chang.

Strigoiul strânse cu o mână pistolul Model 51 şi cu cealaltă volanul îmbrăcat în piele.

Turcii erau pregătiţi să sară din maşină.

Din alee intrară în trombă într-o parcare mare, unde le răsări în faţă un camion uriaş cu remorcă. Colosul venea în viteză drept spre ei.

Deodată camionul derapă, cu un scrâşnet puternic de roţi.

Strigoiul călcă brusc frâna, lovind instinctiv podeaua şi cu piciorul stâng, în locul în care se găsea pedala de ambreiaj a maşinii lui BMW sport. Automobilul Blazer se răsuci şi derapă, oprindu-se portieră la portieră cu camionul. Strigoiul icni şi simţi cum i se opreşte inima în loc, la gândul că scăpase ca prin urechile acului.

— Ce mama dracului faci? îi strigă şoferul camionului, aplecându-se spre geamul de pe partea şoferului. E sens unic, japonez împuţit! Dacă tot vii în ţara asta, învaţă-i dracu' regulile!

Strigoiul era prea şocat ca să răspundă.

Camionagiul dădu înapoi şi trecu pe lângă Chevrolet.

Strigoiul mulţumi zeului său protector, arcaşul Yi, că-l salvase de la moarte. Încă zece secunde şi s-ar fi izbit frontal de camion.

Strigoiul porni înainte cu viteză redusă, trăgând cu coada ochiului la turci, care priveau în jur încruntaţi. Toţi trei erau speriaţi şi tulburaţi.

— Unde e? întrebă Yusuf, studiind parcarea spaţioasă în care ajunseseră. Unde-i locuinţa lui Chang? N-o văd.

În zonă nu exista niciun fel de locuinţă.

Strigoiul verifică adresa. Numărul era corect: se aflau la locul indicat. Numai că… numai că era vorba de un mare centru comercial de vânzări cu amănuntul. Aleea pe care cotise Strigoiul era una dintre ieşirile din parcare.

— *Gan!* pufni Strigoiul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul dintre turcii care şedeau în spate.

Ce se întâmplase – înţelese Strigoiul – era că Chang nu avusese încredere în Jimmy Mah. Îi dăduse şefului de *tong* o adresă fictivă. Probabil că văzuse vreo reclamă pentru acest loc. Ridică ochii spre firma uriaşă de deasupra capetelor lor.

ARTICOLE PENTRU LOCUINŢA DUMNEAVOASTRĂ

Tot ce aveţi nevoie pentru casă şi gradină

Strigoiul chibzui ce avea de făcut. Probabil că celălalt imigrant, Wu, nu fusese la fel de isteţ. Apelase la omul lui Mah pentru a-şi face rost de o locuinţă. Strigoiul avea numele acelui om, aşa că puteau da rapid de urma familiei respective.

— Vom pune mâna pe familia Wu, declară Strigoiul. Pe urmă îi vom găsi şi pe alde Chang.

Naixin.

„Toate la timpul lor.”

Sam Chang închise telefonul.

Rămase năucit o clipă, cu ochii ţintă la emisiunea TV, care prezenta o sufragerie foarte diferită de cea în care se afla el, precum şi o familie mulţumită şi anostă, foarte diferită de a lui. Aruncă o privire spre Mei-Mei, care-l fixa cu o expresie întrebătoare. Chang clătină din cap şi ea se înapoie supusă lângă fetiţă, lângă Po-Yee. Chang se lăsă pe vine lângă tatăl său şi-i şopti:

— Mah e mort.

— Mah?

— *Loaban* din Chinatown, cel care ne-a ajutat. Am sunat să întreb de actele noastre. Prietena lui mi-a spus că-i mort.

— Strigoiul? El l-a ucis?

— Cine altul?

— Mah ştia unde suntem noi? întrebă tatăl.

— Nu.

Chang nu avusese încredere în Mah. Ca atare, îi dăduse adresa unui magazin prezentat în prospectul găsit la centrul comercial de unde furaseră vopseaua şi pensulele.

În realitate, familia lui Chang nu se găsea în Queens, ci în Brooklyn, într-un cartier numit Owls Head, chiar lângă port. Faptul că aceasta fusese destinaţia lor rămăsese un secret pentru toţi, în afară de tatăl lui.

Bătrânul încuviinţă din cap şi strânse pleoapele de parcă l-ar fi săgetat o durere.

— Morfină?

Tatăl său clătină din cap şi răsuflă adânc o clipă.

— Vestea asta despre Mah… E o confirmare că Strigoiul ne caută.

— Da.

Brusc, lui Chang îi veni în minte un gând neliniştitor.

— Familia Wu! Strigoiul îi poate găsi. Au făcut rost de apartament prin omul lui Mah. Trebuie să-i previn.

Porni către uşă.

— Nu, îl opri tatăl său. Nu poţi salva un om de propria prostie.

— Are şi el familie. Copii, soţie. Nu-i putem lăsa să moară.

Chang Jiechi căzu pe gânduri câteva momente. În cele din urmă zise:

— Bine, dar nu te duce tu în persoană. Dă-i telefon. Sun-o din nou pe femeia aia. Spune-i să-i transmită un mesaj lui Wu, avertizează-l.

Chang ridică receptorul şi formă un număr. Vorbi din nou cu femeia din biroul lui Mah şi o rugă să-i transmită un mesaj lui Wu.

— Spune-i că trebuie să se mute imediat de acolo. Şi el, şi familia sunt în mare pericol. Vrei să-i transmiţi acest mesaj?

— Da, da, răspunse ea, dar era limpede că nu-şi revenise din şoc, aşa că Chang nu avea nicio garanţie că va face aşa cum o rugase.

Tatăl lui închise ochii şi se lungi din nou pe canapea. Chang îi înveli picioarele cu pătura. Bătrânul avea nevoie de un doctor cât mai curând.

Atâtea lucruri de făcut, atâtea precauţii. O clipă se simţi copleşit de sentimentul că totul era în zadar. Se gândi la amuleta pe care o purta doctorul John Sung: Regele Maimuţă. În cala vasului, doctorul îi îngăduise micului Ronald să se joace cu amuleta şi-i povestise despre Regele Maimuţă. Una dintre istorisiri relata cum Regele Maimuţă fusese pedepsit de zei pentru îndrăzneala sa şi îngropat sub un munte uriaş. La fel se simţea şi Sam Chang – îngropat sub un munte de temeri şi incertitudini.

În clipa următoare însă, privirea îi lunecă spre familia lui şi povara îi deveni mai uşoară.

William râdea de ceva ce urmarea la televizor; Chang avu impresia că era pentru prima oară când fiul lui cel mare se simţea eliberat de furia şi amărăciunea care-l măcinaseră toată ziua. Acum râdea privind acea emisiune, cu adevărat binedispus. La fel şi Ronald.

Apoi Chang privi către soţia sa, cu totul absorbită de grija pentru micuţa Po-Yee. Ce uşor îi venea să se ocupe de copii. Chang nu se simţea la fel de în largul său când era vorba de copii. Întotdeauna îşi cântărea cuvintele: oare trebuia să se arate sever într-o privinţă? Îngăduitor în alta?

Mei-Mei aşeză fetiţa pe genunchi şi începu s-o legene, făcând-o să râdă.

În China familiile se roagă să aibă un fiu care să le ducă numele mai departe (conform tradiţiei, dacă o femeie nu naşte un moştenitor, acesta poate fi motiv de divorţ). Desigur, Chang fusese încântat la naşterea lui William, apoi a lui Ronald, mândru că-şi putea asigura propriul tată de continuarea stirpei Chang. Totuşi, dezamăgirea lui Mei-Mei că nu avea şi o fiică fusese şi pentru el o sursă de tristeţe. Astfel, Chang se trezise într-o postură stranie pentru un bărbat chinez de vârsta lui, aceea de a spera să aibă o fată, în caz că Mei-Mei ar fi rămas din nou însărcinată. Ca disident persecutat, care nesocotise legea copilului unic, partidul nu l-ar fi putut pedepsi suplimentar pentru un copil în plus, aşa că Chang era pregătit să-i dăruiască soţiei sale o fetiţă.

Numai că ea fusese foarte bolnavă în timpul sarcinii cu Ronald şi-i trebuiseră luni întregi ca să-şi revină după naştere. Mei-Mei nu mai era tânără, avea o constituţie fragilă şi doctorii o sfătuiseră, din motive de sănătate, să nu mai aibă alţi copii. Ea acceptase verdictul cu stoicism, la fel cum acceptase decizia lui Chang de a veni în Ţara cea Frumoasă – fapt ce le spulbera şansa de a adopta o fată, din pricina statutului de imigranţi.

Cu toate acestea, situaţia lor grea avea şi o latură pozitivă, care compensa dificultăţile. Zeii, soarta sau spiritul vreunui strămoş le-o dăruise pe Po-Yee, fiica pe care n-ar fi putut s-o aibă niciodată, restabilind astfel armonia dinlăuntrul lui Mei-Mei.

Yin-yang, lumină şi întuneric, bărbat şi femeie, necaz şi bucurie.

Lipsă şi dăruire… Chang se ridică şi se duse lângă fiii săi, ca să privească împreună la televizor. Se mişcă foarte încet şi foarte tăcut, ca şi cum cel mai neînsemnat gest brusc ar fi sfărâmat această fragilă atmosferă de linişte familială, la fel ca o piatră scăpată în apa neclintită a unui eleşteu în zorii zilei.

III
Cartea viilor şi a morţilor

Marţi, de la Ora Cocoşului, 6:30 P.M.,
până miercuri, Ora Şobolanului, 1 A.M.

> În Wei-Chi… cei doi jucători care au în faţă tabla goală încep prin a ocupa poziţiile pe care le consideră avantajoase. Încet, încet zonele libere dispar. Apoi urmează ciocnirea între masele aflate în conflict; au loc lupte defensive şi ofensive, exact aşa cum se întâmplă în realitate.
>
> *Jocul Wei-Chi*

Capitolul 23

Soţia lui se simţea din ce în ce mai rău.

Era spre seară şi de vreo oră Wu Qichen şedea pe podea, lângă saltea, şi umezea fruntea soţiei. Fiica lui fiersese cu grijă plantele medicinale cumpărate de el şi amândoi o ajutaseră pe femeia doborâtă de febră să bea lichidul fierbinte. Luase şi pastilele, dar starea ei nu părea să se amelioreze.

Wu se aplecă din nou şi-i şterse pielea de transpiraţie. Oare de ce nu se simţea mai bine? se întrebă el furios. Să-l fi înşelat cel care-i vânduse plantele medicinale? Şi, în primul rând, de ce era soţia lui atât de slabă? Nu s-ar fi îmbolnăvit în timpul călătoriei dacă ar fi mâncat cum trebuie, dacă ar fi dormit mai mult înainte de plecare. Fragilă şi palidă cum era, Yong-Ping ar fi trebuit să facă un efort şi să se îngrijească mai bine. Avea nişte responsabilităţi…

— Mi-e teamă, spuse ea. Nu mai ştiu ce-i real şi ce nu. Totul mi se pare un vis. Capul, durerea…

Femeia începu să murmure, apoi tăcu.

Deodată Wu îşi dădu seama că şi lui îi era teamă. Pentru prima oară de când plecaseră din Fuzhou, acum o viaţă de om, lui Wu Qichen îi încolţi în minte gândul că s-ar putea s-o piardă. Sigur, erau multe lucruri pe care nu le înţelegea la Yong-Ping. Se căsătoriseră sub impulsul momentului, fără să ştie mare lucru unul despre celălalt. Ea era cu toane şi uneori îi arăta soţului mai puţin respect decât ar fi îngăduit, de pildă, tatăl lui. Dar era o mamă bună pentru copiii lor, gătea bine, se purta frumos cu părinţii lui, era pricepută la pat. În plus, era întotdeauna gata să se aşeze şi să-l asculte în tăcere – să-l ia în serios. Nu existau prea mulţi dispuşi să facă asta.

Bărbatul cel slab ridică privirea şi-l văzu în prag pe fiul lor. Lang avea ochii larg deschişi şi se vedea limpede că plânsese.

— Du-te înapoi şi uită-te la televizor, îl îndemnă Wu.

Dar băiatul nu se clinti din loc. O privea ţintă pe mama lui. Wu se ridică în picioare.

— Chin-Mei! se răsti el. Vino aici!

Într-o clipa fata se ivi în prag.

— Da, tată.

— Adu-mi câteva haine noi de-ale mamei tale.

Fata dispăru şi se întoarse câteva momente mai târziu cu o pereche de pantaloni albaştri elastici şi un tricou. Se apucară împreună s-o îmbrace pe Yong-Ping. Chin-Mei aduse o cârpă curată şi şterse fruntea mamei ei.

Wu se duse la magazinul de electronice de lângă locuinţa lor. Îl întrebă pe vânzător unde se găsea cel mai apropiat spital. Omul îi spuse că exista o clinică, nu prea departe, şi notă adresa în engleză, aşa cum îl rugase Wu. Chinezul decisese să cheltuiască bani pe un taxi ca să-şi transporte soţia la spital, aşa că avea nevoie de adresă, ca să i-o dea şoferului, întrucât el vorbea englezeşte foarte prost. Când se înapoie acasă, îi spuse fiicei sale:

— Ne întoarcem repede. Ascultă-mă cu atenţie. Să nu deschizi uşa la nimeni. Înţelegi?

— Da, tată.

— Tu şi fratele tău veţi rămâne aici. Să nu plecaţi de acasă sub niciun motiv.

Ea încuviinţă din cap.

— După ce plecăm noi, să încui uşa şi să pui lanţul.

Wu deschise uşa, îi dădu braţul soţiei sale, ca s-o sprijine, şi ieşi din apartament. Rămase pe loc până auzi uşa încuindu-se, apoi zăngănitul lanţului. Porniră amândoi pe Canal Street, o stradă atât de plină de oameni, de ocazii, de bani – numai că, pentru moment, nimic din toate acestea nu mai avea nicio valoare pentru chinezul cel mărunţel şi speriat.

— Ia uitaţi! exclamă surprins Strigoiul, dând colţul şi intrând cu automobilul Blazer pe Canal Street, lângă Mulberry, Chinatown. Soţii Wu!

Dar până când el şi turcii ajunseră să-şi pună măştile şi să coboare din maşină, Wu îşi ajută soţia să urce într-un taxi. Sui şi el, apoi taxiul demară. Curând maşina cea galbenă se pierdu în traficul de pe Canal Street, aglomerată la acea oră de vârf.

Strigoiul reintră la rândul lui în trafic şi parcă într-un spaţiu aflat exact peste drum de apartamentul a cărui adresă şi cheie de la intrare tocmai le primise de la omul lui Mah cu o jumătate de oră în urmă – adică înainte de a-l împuşca.

— Unde crezi că s-au dus? îl întrebă pe Strigoi unul dintre turci.

— Habar n-am. Nevastă-sa părea bolnavă. Aţi văzut cum mergea. Poate s-au dus la doctor.

Strigoiul scrută cu atenţie strada. Măsura distanţele şi remarcă în primul rând numărul magazinelor de bijuterii aflate la intersecţia dintre Mulberry şi Canal. Era o versiune în miniatură a cartierului diamantelor din Midtown. Constatarea îl tulbură pe Strigoi. Asta însemna că pe străzi erau zeci de paznici înarmaţi – dacă lichidau familia Wu înainte de închiderea magazinelor, era posibil ca vreunul dintre paznici să audă focurile de armă şi să dea fuga la locul de unde răsunaseră împuşcăturile. Chiar şi după închiderea magazinelor, tot existau riscuri: se vedeau zeci de camere video care supravegheau trotuarele. În locul în care se aflau acum nu puteau fi văzuţi, dar dacă se apropiau de locuinţa familiei Wu, intrau în raza de acţiune a camerelor. Trebuia să se mişte repede şi să poarte măşti.

— Uite cum trebuie să procedăm, zise Strigoiul, vorbind rar în engleză. Mă ascultaţi?

Toţi trei turcii îşi îndreptară atenţia spre el.

După plecarea părinţilor, Wu Chin-Mei făcu ceai pentru fratele ei şi-i oferi o chiflă de ceai şi

nişte orez. Îşi aminti în ce situaţie penibilă o pusese tatăl ei faţă de tânărul cel arătos de la băcănie, atunci când se târguise pentru alimentele cumpărate în acea dimineaţă, după ce sosiseră în Chinatown.

Şi totul pentru a economisi câţiva yuani daţi pe chifle de ceai şi tăiţei!

Îl aşeză pe micul Lang, în vârstă de opt ani, în faţa televizorului, cu mâncarea alături, apoi se duse în dormitor să schimbe cearşafurile îmbâcsite de sudoare de pe patul în care zăcuse mama ei.

Se uită în oglindă şi-şi studie înfăţişarea. Imaginea din oglindă îi făcu plăcere: păr lung şi negru, buze pline, ochi pătrunzători.

Mai multă lume remarcase că semăna cu actriţa Lucy Liu, iar Chin-Mei constată că era adevărat. Ei bine, va semăna şi mai mult după ce va slăbi câteva kilograme şi, bineînţeles, după ce-şi va opera nasul. Nemaivorbind de hainele astea *caraghioase!* Salopetă vernil… ce dezgustător! Pentru Chin-Mei hainele erau importante. Atât ea, cât şi prietenele ei vizionau cu sufletul la gură transmisiunile paradelor de modă din Beijing, Hong Kong şi Singapore, pe fotomodelele înalte care păşeau pe podium, legănându-şi şoldurile. Fetele, în vârstă de treisprezece şi paisprezece ani, îşi organizau propriile parade de modă, mergând de-a lungul unui podium improvizat şi ascunzându-se în spatele unor paravane, ca să-şi schimbe hainele.

Odată, înainte ca partidul să pornească represaliile împotriva tatălui ei, fiindcă nu-şi ţinea gura, întreaga familie călătorise la Xiamen, la sud de Fuzhou. Era un orăşel încântător, un punct turistic care atrăgea numeroşi vizitatori din Taiwan şi din Occident. La o tutungerie în care tatăl ei intrase să-şi cumpere ţigări, Chin-Mei rămăsese năucită în faţa celor peste treizeci de reviste de modă de pe rafturi. Zăbovise în magazin jumătate de oră, în timp ce familia avea treburi prin

împrejurimi, iar mama ei îl dusese pe Lang în parc. Răsfoise toate revistele. Majoritatea erau occidentale, dar multe erau publicate la Beijing sau în alte oraşe din Zonele Libere de pe coastă şi prezentau cele mai recente creaţii ale designerilor chinezi, la fel de elegante ca şi cele din Milano sau Paris.

Adolescenta Chin-Mei îşi propusese să studieze moda la Beijing şi să devină ea însăşi o celebră creatoare de modă – poate după un an sau doi de modelling.

Acum însă tatăl ei îi distrusese acest vis.

Se trânti pe pat şi-şi încleştă degetele pe materialul ieftin al treningului de duzină, trăgând cu furie de el, de parcă ar fi vrut să-l sfâşie.

Ce avea să se aleagă acum de viaţa ei?

Va munci într-o fabrică, însăilând haine de proastă calitate, ca acelea de pe ea. Va câştiga două sute de yuani pe lună, pe care-i va da părinţilor ei amărâţi. Poate că aşa avea să-şi petreacă tot restul vieţii.

Asta va fi cariera ei în lumea modei. Sclavie… Era…

O bătaie puternică în uşă îi curmă şirul gândurilor.

Icni speriată şi se ridică repede în picioare. Îi veni brusc în minte imaginea Strigoiului în barcă, ţinând în mână un pistol. Apoi pocniturile înfundate, pe măsură ce contrabandistul împuşca oamenii gata să se înece. Se duse repede în sufragerie şi dădu televizorul mai încet. Lang o privi încruntat, dar ea îi duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

— Domnu’ Wu? se auzi o voce de femeie. Sunteţi acasă, domnu’ Wu? Am un mesaj de la domnu’ Chang.

Fata îşi aminti de Chang, bărbatul care-i salvase din cala vasului şi care adusese barca la ţărm. Îi plăcuse de acest om. Îi plăcuse şi de fiul lui, cel care avea un nume occidental, William. Era un

tânăr sobru, suplu şi frumos. Arătos, dar periculos: oricând putea cădea în plasa triadelor.

— E important, continuă femeia. Dacă sunteţi acasă, deschideţi. Vă rog. Domnul Chang a spus că sunteţi în pericol. Eu am lucrat pentru domnul Mah. El e mort. Sunteţi şi dumneavoastră în primejdie. Trebuie să căutaţi o altă locuinţă. Eu vă pot ajuta să găsiţi una. Mă auziţi?

Chin-Mei nu reuşea să-şi scoată din minte pocniturile pistolului. Nici pe acel om înfricoşător, care trăgea în ei. Nici explozia de pe vas, nici valurile.

Oare trebuia să plece cu femeia aceasta? se întrebă Chin-Mei.

— Vă rog…

Bătăile în uşă deveniră şi mai insistente.

În clipa următoare îşi aminti ordinul tatălui ei de a rămâne în casă şi de a nu deschide uşa nimănui. Oricât de supărată ar fi fost, oricât de convinsă că tatăl ei greşea din multe puncte de vedere, totuşi nu putea să-i iasă din cuvânt.

Va rămâne încuiată în casă, în linişte deplină şi nu va deschide nimănui. Când se vor înapoia părinţii ei, le va comunica tot ce auzise.

Probabil că femeia plecase, pentru că bătăile din uşă încetaseră. Chin-Mei mări din nou volumul sunetului la televizor şi-şi pregăti o ceaşcă de ceai.

Se aşeză pentru câteva minute, studiind îmbrăcămintea actriţelor dintr-un serial american.

Deodată auzit clinchetul unei chei care se răsucea în broască.

Oare se şi întorsese tatăl ei? Sări în picioare, întrebându-se ce se petrecea cu mama ei. Oare acum se simţea mai bine? Fusese nevoită să rămână în spital?

Ajunse lângă uşă şi apucă să spună „Tată…” iar în secunda următoare uşa se deschise brusc şi în cameră dădu buzna un bărbat mic de statură şi negricios la faţă, care trânti uşa în urma lui, aţintind un pistol asupra fetei.

Chin-Mei ţipă şi vru să fugă spre Lang, dar omul făcu un pas înainte şi o prinse de mijloc, trântind-o la podea. Îl înşfăcă de guler pe fratele ei, care plângea în hohote şi-l târî prin cameră până la baie, îmbrâncindu-l înăuntru.

— Tu stai acolo şi ţii gura, obrăznicătură! mârâi el într-o engleză stricată, închizând uşa.

Fata îşi încrucişă braţele la piept şi se târî cât mai departe de el, privind ţintă cheia.

— Cum… de unde o ai? bâigui ea, temându-se că omul acela îi ucisese părinţii şi le luase cheia.

Cum era limpede că el nu înţelegea chineza, fata repetă întrebarea în englezeşte.

— Gura! Dacă mai ţipi, omor la tine. Scoase din buzunar un celular şi tastă un număr. Eu intrat. Copii acasă.

Bărbatul – un ins negricios, cu trăsături arabe, probabil originar din vestul Chinei – ascultă vocea din receptor, dând din cap şi măsurând-o pe Chin-Mei din cap până în picioare, apoi rânji dispreţuitor.

— Nu ştiu, şapteşpe, optşpe… destul de drăguţă… Înţeles.

Încheie convorbirea.

— Mai întâi, zise el în engleză, ceva mâncare.

O înşfăcă de păr pe fata care plângea cu sughiţuri şi o târî în bucătărie.

— Ce ai mâncare aici?

Dar în mintea ei reveneau iar şi iar numai acele patru cuvinte: „Mai întâi, ceva mâncare… mai întâi, ceva mâncare…”

Şi apoi?

Wu Chin-Mei începu să plângă.

La locuinţa lui Lincoln Rhyme, cenuşie şi mohorâtă în întunericul lăsat devreme din pricina furtunii, cazul nu progresa deloc.

Sachs şedea prin preajmă, sorbind liniştită ceaiul acela cu miros dezgustător, fapt care pe Rhyme îl scotea din sărite, fără un motiv anume.

Fred Dellray se întorsese şi umbla de colo-colo prin încăpere, strivind între degete ţigara neaprinsă, la fel de indispus ca toţi ceilalţi.

— N-am fost prea încântat atunci şi nu-s nici acu'. Nu. Sunt. Încântat.

Se referea la ceea ce-i fusese prezentat ca fiind „probleme de alocare a personalului" din cadrul FBI, care amâna decizia de a repartiza mai mulţi agenţi pentru echipa GHOSTKTLL.

— Dacă vă vine-a crede, chiar aşa mi-au zis: PAP[22], exclamă dispreţuitor lunganul. Da, da. „E o situaţie PAP." Isus îşi iubeşte mama, murmură el, dând ochii peste cap.

Presupunerea lui Dellray era că nimeni de la Departamentul de Justiţie nu considera contrabanda cu persoane o infracţiune cu adevărat interesantă, ca atare nu merita să-ţi pierzi timpul cu ea. În realitate, în pofida ordinului executiv din anii 1990, prin care se schimbase jurisdicţia, FBI *nu* avea la fel de multă experienţă ca INS. Dellray încercase să explice adjunctului însărcinat cu problema respectivă că traficantul de care se ocupau era un ucigaş în serie. Reacţia la aceasta precizare fusese la fel de rezervată. Asta însemna un răspuns gen SODA, precizase Dellray.

— Adică? întrebase Rhyme.

— Adică „Să se Ocupe Dracu' Altcineva". Bine, chestia asta din urmă e de la mine, dar aţi înţeles ce vreau să zic, mai spuse agentul, adăugând posomorât că nici echipa SPEC-TAC nu-şi mişcase încă fundul din Quantico.

Iar ei băteau pasul pe loc cu probele culese de la cele două scene ale crimei.

— OK, deci cum rămâne cu Honda furată lângă plajă? întrebă răstit Rhyme. Doar e înregistrată. N-o caută nimeni prin provincie? Vreau să spun că datele au fost introduse în sistemul de localizare urgentă a vehiculelor.

— Îmi pare rău, Linc, răspunse Sellitto, după ce verifică la sediul central. Nu au nimic.

ÎmipareręauLincnimic…

Ce mama dracului, îi fusese mai uşor să găsească un vas într-un port rusesc decât zece oameni în propria ogradă.

Sosi şi raportul criminalistic preliminar referitor la locul în care fusese ucis Mah. Thom ridică datele în dreptul ochilor lui Rhyme şi-i întoarse paginile. Nu exista nimic care să sugereze că în spatele acestui omor s-a fi aflat Strigoiul. Niciun fel de probe care să-l „asocieze" – termenul din criminalistică pentru „a lega" – pe Strigoi cu scena crimei. Nu existau probe balistice – lui Mah i se tăiase gâtul – iar pe covoarele din birou şi de pe coridoare nu se găsise nicio urmă de paşi. Specialiştii prelevaseră sute de amprente latente şi aproape patruzeci de posibile urme, dar analiza lor avea să dureze ore întregi.

Toate celelalte probe trimise la AFIS – amprentele digitale culese de Sachs la precedentele scene ale crimei – dăduseră rezultate negative, cu excepţia amprentelor lui Jerry Tang, dar bineînţeles că identitatea lui încetase să mai fie o problemă.

— Vreau să beau ceva, ceru Rhyme, descurajat. E ora de cocktail. Pe dracu', e trecut de ora de cocktail.

— Doamna doctor Weaver a spus că nu ai voie niciun strop de alcool înainte de operaţie, îi atrase atenţia Thom.

— Doamna doctor mi-a spus să evit alcoolul, Thom. Sunt absolut sigur că aşa s-a exprimat: „să evit". Să eviţi nu înseamnă să te abţii.

— N-am de gând să mă contrazic cu tine pe ce scrie în dicţionarul Webster, Lincoln. Fără băutură.

— Operaţia e programată abia săptămâna viitoare. Dă-mi dracului ceva de băut.

Asistentul rămase neînduplecat.

— Ai muncit prea mult la cazul ăsta. Ţi-a crescut tensiunea şi ai un program epuizant.

— Hai să facem un compromis. Doar un păhărel.

— Asta nu înseamnă compromis. Asta înseamnă că eu pierd şi tu câştigi. N-ai decât să bei după operaţie.

Thom se făcu nevăzut în bucătărie.

Rhyme închise ochii şi se rezemă furios cu capul de spătar. Admiţând, într-un moment de fantezie absurdă, că operaţia ar fi reuşit să-i restabilească nervii care acţionau întregul braţ, Rhyme nu spusese nimănui – nici măcar Ameliei Sachs – că, deşi era exclus să mai meargă vreodată, el tot spera uneori că intervenţia chirurgicală îi va permite măcar să mânuiască obiecte. Îşi închipui acum că înşfăca sticla de Macallan şi că trăgea o duşcă direct din sticlă. Aproape că-şi simţea degetele strângându-se în jurul gâtului rotund şi rece.

Un clinchet undeva pe masa de lângă el îl făcu să clipească. Aroma înţepătoare de fum, aroma de whisky, se răspândi în aer, invadându-i nările. Deschise ochii. Sachs pusese un păhărel de scotch pe braţul scaunului cu rotile.

— Nu-i chiar plin, bombăni criminalistul.

Dar amândoi ştiau că ceea ce voia de fapt să spună Rhyme era cuvântul „mulţumesc”.

În loc de răspuns, ea îi făcu cu ochiul.

Rhyme sorbi prin pai o înghiţitură zdravănă, simţind cum băutura îi ardea buzele şi gâtul.

Sorbi încă o înghiţitură.

Îi plăcea băutura, totuşi îşi dădu seama că nu-l ajuta prea mult să îndepărteze sentimentul de nerăbdare şi de frustrare pricinuit de progresul mult prea lent al cazului. Privirea i se opri pe tabla albă. Ceva îi atrase atenţia.

— Sachs! o chemă el. Sachs!

— Da?

— Am nevoie de un număr de telefon. Repede!

Strigoiul îşi ţinea ţeava pistolului Model 51 lipită de obraz.

Metalul fierbinte, mirosind dulceag a vaselină, îi dădea un sentiment de siguranţă. E drept, îşi dorea o armă nouă, mai mare şi mai bună – ca Uzi şi ca Beretta pe care le pierduse pe *Dragon.* Dar pistolul din mâna lui era o armă norocoasă, o avea de ani de zile. O considera norocoasă datorită modului în care intrase în posesia ei: undeva lângă Taipei, când se dusese să se roage la un templu. Cineva informase poliţia despre prezenţa lui acolo şi fusese oprit de doi poliţişti în momentul în care coborâse treptele. Unul din poliţişti şovăise să folosească arma într-un templu budist şi, tulburat, scăpase acest pistol în iarbă. Strigoiul îl înşfăcase, îi împuşcase mortal pe cei doi tineri poliţişti şi reuşise să fugă.

Începând din ziua aceea, pistolul fusese amuleta lui norocoasă, un dar de la protectorul lui, zeul arcaş Yi.

Trecuse aproape o oră de când Kashgari intrase în apartament, ca să se asigure că cei doi copii ai familiei Wu vor sta cuminţi. Pe partea aceasta a Canal Street magazinele se închiseseră. Strigoiul era convins că plecaseră şi paznicii înarmaţi, iar trotuarele erau în mare măsură pustii. „Să terminăm o dată”, îşi zise el şi se întinse. Se săturase să mai aştepte. La fel şi Yusuf, şi celălalt turc. Amândoi se plângeau că le era foame, dar Strigoiul bănuia că unele restaurante şi magazine fast-food din jur aveau camere video, şi nu avea de gând să rişte ca el sau acoliţii lui să apară pe vreo înregistrare, pentru un motiv atât de ridicol ca mâncarea. Vor trebui să…

— Ia priviţi! murmură el.

La colţul cvartalului văzu două persoane coborând dintr-un taxi, cu bărbia în piept, cu un aer neliniştit. Erau soţii Wu. Strigoiul îi recunoscu uşor după îmbrăcămintea ieftină. Cei doi plătiră şoferului şi intrară într-o farmacie din colţ, soţul

sprijinindu-şi soţia cu braţul pe după mijloc. Femeia avea braţul pus în ghips sau înfăşurat într-un bandaj gros. Wu ducea în mână o sacoşă cu cumpărături.

— Pregătiţi măştile. Verificaţi-vă armele.

Cei doi turci se supuseră ordinului.

Cinci minute mai târziu, soţii Wu ieşiră din farmacie. Mergeau cât puteau de repede, dată fiind starea femeii. Strigoiul se întoarse spre Hajip:

— Tu rămâi în maşină. Lasă motorul pornit. Eu şi cu el – făcu semn din cap către Yusuf – vom urca în urma soţilor Wu. Îi vom îmbrânci în apartament şi vom închide uşa în urma noastră. Vom folosi pernele drept amortizoare. Vreau să luăm fata cu noi. O s-o păstrăm un timp.

Ştia că Yindao îi va ierta aceasta dovadă de infidelitate.

Cei doi Wu ajunseră la cinci metri de intrare. Păşeau grăbiţi, cu capul în piept, fără să observe că zeii morţii pluteau atât de aproape.

Strigoiul se scotoci după celular şi-l sună pe turcul din apartament.

— Da? răspunse Kashgari.

— Soţii Wu au ajuns aproape în faţa casei. Unde sunt copiii?

— Băiatul e în baie. Fata e cu mine.

— Cum intră pe alee, pornim în urma lor.

Închise complet telefonul, ca nu cumva să sune în momentul cel mai nepotrivit. Strigoiul şi Yusuf îşi puseră măştile pe faţă şi coborâră din maşină. Celălalt turc se aşeză pe locul şoferului.

Soţii Wu se apropiau de uşă.

Strigoiul coborî de pe trotuar şi porni direct spre victime.

Teme-te şi vei putea fi curajos.

GHOSTKILL

Easton, Long Island, Scena crimei

• Doi imigranţi ucişi pe plajă; împuşcaţi în spate.

• Un imigrant rănit – doctor John Sung.

• *Bangshou* (mâna dreaptă) la bord; identitate necunoscută.

• Identificat în cadavrul unui înecat descoperit în apropierea locului în care s-a scufundat *Dragonul.*

• Zece imigranţi reuşesc să fugă; şapte adulţi (unul în vârstă, o femeie rănită), doi copii, un bebeluş. Fură un microbuz aparţinând unei biserici.

• Mostre de sânge trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Vehiculul care-l aştepta pe Strigoi pe plajă a plecat fără el. Se presupune că Strigoiul a tras un foc de armă spre vehicul. S-a cerut identificarea mărcii şi a modelului maşinii, pe baza urmelor de anvelope şi a distanţei dintre roţile din faţă şi cele din spate.

• Vehiculul e un BMW X5.

• Şofer: Jerry Tang

• Nu a fost localizat niciun vehicul care să-i fi aşteptat pe imigranţi.

• Telefon celular, probabil aparţinând Strigoiului, trimis pentru analiză la FBI.

• Telefon prin satelit, setat pentru a nu fi localizate apelurile. Sistemul de stat din China a fost spart în acest scop.

• Arma Strigoiului este un pistol calibrul 7,62 mm. Cartuşe neobişnuite.

• Pistol automat chinezesc Model 51.

• Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

• Strigoiul a furat o Honda roşie pentru a fugi cu ea. A fost trimisă o cerere de localizare a vehiculului.

• Nu s-a descoperit nimic în legătură cu maşina Honda

• Trei cadavre au fost recuperate din ocean: doi oameni împuşcaţi, unul înecat. Fotografiile au fost trimise la Rhyme şi la poliţia chineză.

• Unul dintre înecaţi a fost identificat ca fiind Victor Au, *bangshou* al Strigoiului

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă, dar degetele lui Sam Chang prezintă nişte urme

neobişnuite (răni, urme de frânghie?)

• Profilurile imigranţilor: Sam Chang şi Wu Qichen, împreună cu familiile, John Sung, bebeluşul femeii care s-a înecat, un bărbat neidentificat şi o femeie (ucişi pe plajă).

Microbuzul furat, Chinatown

• Camuflat de către imigranţi cu emblema magazinului Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră.

• Petele de sânge sugerează că femeia rănită are leziuni la nivelul mâinii, braţului sau umărului.

• Mostrele de sânge au fost trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă.

Uciderea lui Jerry Tang

• Patru bărbaţi au spart uşa, l-au torturat şi apoi l-au ucis.

• Două tuburi de cartuşe – aparţinând unui pistol Model 51. Tang a fost împuşcat în cap de două ori.

• Încăperea distrusă cu sălbăticie.

• Câteva amprente digitale.

• Singurele amprente identificate aparţin lui Tang.

• Cei trei complici poartă la pantofi numere mai mici decât Strigoiul, probabil sunt şi mai mici de statură.

• Urmele sugerează că ascunzătoarea Strigoiului se află probabil în centru, zona Battery Park City.

• Se presupune că cei trei complici aparţin unei minorităţi etnice chineze. Se fac investigaţii în acest sens.

Capitolul 24

Soţii Wu ajunseră în faţa uşii. Cei doi copiii erau în apartament.

Strigoiul şi Yusuf, cu măştile trase pe faţă şi armele ţinute pe lângă corp, parcurseră grăbiţi Canal Street. Strigoiul simţea cum îi pulsa sângele în vene, aşa cum se întâmpla întotdeauna când se pregătea să ia viaţa cuiva. Mâinile îi tremurau uşor, dar tremurul avea să înceteze în clipa în care avea să aţintească arma asupra victimei.

Se gândi din nou la fata lui Wu. „Şapteşpe, optşpe… destul de drăguţă." Ei bine, el o să…

În aceeaşi clipă, un pocnet răsunător stârni ecouri pe întreaga stradă şi un glonţ se înfipse în maşina parcată chiar în spatele Strigoiului, declanşând alarma.

— Isuse, strigă o voce de bărbat. Cine a tras?

Strigoiul şi Yusuf încremeniră pe loc şi se lăsară pe vine. Amândoi ridicară armele, scrutând atent strada, să vadă cine-i atacase.

— La dracu'! se auzi o altă voce. Nu mai trageţi!

Apoi o a treia:

— Care mama dracului…

Soţii Wu se opriră şi se ghemuiră la pământ.

Pe Strigoi îl cuprinse ameţeala. Se agăţă de braţul lui Yusuf. Un glas de bărbat vorbi prin megafon:

— Kwan Ang! Rămâi pe loc! Suntem Serviciul de Imigrare al Statelor Unite!

Urmă imediat un al doilea glonţ, după toate probabilităţile tras de bărbatul care strigase, şi geamul unui automobil parcat în apropiere explodă într-o puzderie de cioburi.

Cu inima încă bătând nebuneşte din pricina şocului, contrabandistul se trase înapoi, cu arma lui norocoasă ridicată în aer, în căutarea unei ţinte. INS era aici? Dar cum?

— E o capcană, şuieră el furios către Yusuf. Înapoi la maşină!

Pe Canal Street se dezlănţui haosul. Alte strigăte, trecători şi negustori din magazine ghemuiţi la pământ. Ceva mai departe de cvartal se deschiseră portierele a două microbuze albe şi dinăuntru săriră bărbaţi şi femei în uniforme negre şi cu arme în mâini.

Dar *asta* ce mai era? Şi soţii Wu îşi scoteau armele! Bărbatul trase un pistol automat din sacoşa de plastic pe care o ţinea în mână. Soţia scotea şi ea un pistol din buzunarul treningului… În clipa aceea Strigoiul îşi dădu seama că cei doi nu era soţii Wu, ci doar momeala: poliţişti sau agenţi americani de origine chineză, îmbrăcaţi cu hainele soţilor Wu. Cumva poliţia îi găsise pe cei doi şi trimisese poliţişti în locul lor, ca să-l ademenească pe Strigoi afară din ascunzătoare.

— Jos armele! strigă bărbatul care se dăduse drept Wu.

Strigoiul trase la întâmplare cinci, şase focuri de armă, pentru a-i obliga pe poliţişti să rămână ghemuiţi la pământ şi să semene panică. Trase în vitrina unui magazin de bijuterii şi o nouă alarmă se adaugă zgomotelor de pe stradă, sporind vacarmul.

Turcul de pe locul şoferului deschise portiera şi începu să tragă asupra celor două microbuze albe. Poliţiştii se împrăştiară pe Canal Street, căutând să se ascundă, dar cu ochii după ţinte.

Strigoiul se ghemui în spatele maşinii lor 4x4.

— Cine a tras? auzi el. Ajutoarele nu şi-au ocupat încă poziţiile… Ce dracu’ s-a întâmplat?… Atenţie la trecători, pentru numele lui Dumnezeu!

Chiar în faţa locuinţei familiei Wu, un şofer speriat acceleră ca să iasă din bătaia gloanţelor. Strigoiul trase două focuri spre locul din faţă. Geamul portierei se pulverizză şi maşina derapă, izbindu-se cu zgomot asurzitor de un şir de vehicule parcate.

— Kwan Ang! răsună o voce metalică dintr-un megafon de mână sau montat pe vreun vehicul. Suntem de la FBI. Aruncă…

Strigoiul îl făcu pe agent să amuţească, trăgând alte două focuri în direcţia lui, apoi sări în automobilul Blazer. Uigurii urcară în spate.

— Kashgari! A rămas înăuntru! strigă Yusuf, arătând din cap spre apartamentul lui Wu, unde aştepta al treilea turc.

— E mort sau arestat, se răsti Strigoiul. Aţi priceput? Nu mai aşteptăm.

Yusuf încuviinţă din cap. Dar în clipa în care Strigoiul răsucea cheia în contact, pornind motorul, turcul văzu un poliţist ieşind dintre maşini şi făcând semn trecătorilor să se întoarcă din drum şi să se adăpostească. Poliţistul ridică pistolul, aţintindu-l spre parbrizul automobilului 4x4.

— Jos! urlă Strigoiul, în timp ce poliţistul trăgea foc după foc.

Toţi trei se aplecară, aşteptându-se ca parbrizul să se facă ţăndări.

Dar nu auziră decât zgomote metalice repetate, de la gloanţele care izbeau partea din faţă a maşinii. Opt sau nouă la rând. În cele din urmă, răsună un zăngănit puternic şi lamele ventilatorului se îndoiră, înfigându-se în diverse părţi ale motorului, care scrâşni asurzitor, în timp ce din radiatorul perforat începură să iasă nori de aburi. Motorul se opri.

— Jos din maşină! ordonă Strigoiul, sărind afară şi trăgând mai multe focuri de armă în direcţia poliţistului, ca să-l oblige să se ascundă în spatele unui şir de maşini.

Cei trei bărbaţi se ghemuiră pe trotuar. Urmară câteva clipe de tăcere. Poliţia şi agenţii FBI încetaseră focul, probabil aşteptând sosirea unor forţe suplimentare: în acel moment, mai multe maşini de intervenţie goneau spre ei pe Canal Street, cu girofarurile puse în funcţiune.

— Aruncaţi armele şi ridicaţi-vă în picioare! strigă din nou vocea metalică prin megafon. Kwan, aruncă arma!

— Renunţăm? întrebă Hajip, cu ochii măriţi de spaimă.

Strigoiul nu-l luă în seamă şi-şi şterse palma transpirată pe pantaloni, apoi vârî un nou încărcător în arma Model 51. Aruncă o privire în spate.

— Pe aici!

Se ridică şi trase de câteva ori în direcţia poliţiştilor, apoi o luă la fugă spre piaţa de peşte din spatele lor. Mai mulţi negustori şi vânzători se ascundeau după lăzi cu peşte şi ţipari, după navete cu alimente sau lăzi frigorifice. Strigoiul şi cei doi turci alergară spre aleea din spate, unde văzură un bătrân stând lângă un camion de marfă. La vederea armelor şi măştilor, bătrânul căzu în genunchi, ridicând braţele.

— Nu-mi faceţi niciun rău! începu el să se tânguie. Vă rog! Am familie…

Glasul i se topi într-un plâns cu sughiţuri.

— Suiţi! le ordona Strigoiul celor doi turci.

Aceştia săriră în camion. Contrabandistul privi în spate prin portiera deschisă şi văzu câţiva poliţişti care se apropiau de magazin, cu mare băgare de seamă. Se întoarse şi trase câteva focuri de armă în direcţia lor. Poliţiştii se împrăştiară, căutând să se adăpostească.

Strigoiul se întoarse brusc şi înmărmuri. Bătrânul înşfăcase un cuţit lung de curăţat peşte şi făcuse un pas spre el. Acum se opri pe loc, clipind speriat. Strigoiul îndreptă pistolul spre fruntea pătată de bătrâneţe. Cuţitul îi căzu la picioare, pe dalele de piatră. Bătrânul închise ochii.

Cinci minute mai târziu Amelia Sachs sosi la faţa locului. Alergă spre apartamentul familiei Wu, cu pistolul în mână.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea unui poliţist care stătea lângă o maşină cu urme de gloanţe.

Încă şocat, tânărul poliţist se mulţumi s-o privească, lipsit de orice reacţie.

Ea merse mai departe pe stradă şi-l găsi pe Fred Dellray aplecat peste un poliţist împuşcat în braţ şi apăsându-i pe rană un bandaj improvizat. Infirmierii se apropiară în grabă şi începură să se ocupe de rănit.

Dellray era furios.

— E de rău, Amelia. Cât pe ce să-l prindem. *Aproape* pusesem gheara pe el.

— Unde e? întrebă ea, vârând pistolul Glock în toc.

— A furat un camion de marfă din piaţa de peşte de peste drum. Toţi poliţiştii din oraş sunt pe urmele lui.

Sachs închise ochii, descurajată. Toate deducţiile strălucite ale lui Rhyme şi eforturile supraomeneşti de a aduna în timp util o echipă de intervenţie se duseseră pe apa sâmbetei.

Ceea ce Rhyme, frustrat de lipsa probelor, observase pe tablă era referirea la sângele imigrantei rănite. Numărul de telefon căutat de Sachs fusese cel de la cabinetul medical. Şi cum laboratorul nu sunase ca să comunice rezultatele analizelor, Rhyme insistase pe lângă patologul criminalist să efectueze rapid testul de sânge.

Doctorul descoperise câteva elemente utile: prezenţa unor fragmente de măduvă în sânge, indicând o fractură gravă; apoi o infecţie, sugerând o tăietură adâncă sau o julitură; în sfârşit, prezenţa unei bacterii, *Coxiella burnetii,* care provoca Febra Q, o boală zoonotică, transmisă de la animal la om. Bacteriile se luau adesea din locuri unde erau ţinute multă vreme animale, de pildă ţarcurile din porturi sau calele vapoarelor.

Aşadar, imigranta era foarte grav bolnavă.

Iar Rhyme socotise că şi acest detaliu le putea fi de folos.

— Povesteşte-mi despre Febra Q, îl rugase el pe patolog.

Astfel aflase că, deşi nu era molipsitoare, nici letală, boala putea prezenta simptome grave. Dureri de cap, frisoane, febră, posibile disfuncţii ale ficatului.

— E o boala rară?

— Prin părţile noastre, da. Foarte rară.

— Excelent! exclamase Rhyme, entuziasmat de vestea primită.

Imediat le ordonase lui Sellitto şi Deng să organizeze o echipă de căutare cu oameni de la sediul central – Police Plaza No. 1, în centru – şi de la Secţia 5.

Echipa se apucase să telefoneze la toate secţiile de urgenţă ale clinicilor din Chinatown, Manhattan, precum şi la cea din Flushing, Queens, ca să vadă dacă fusese internată vreo pacientă de etnie chineză, suferind de Febra Q şi având un braţ fracturat, cu infecţie acută.

După numai zece minute primiseră un telefon de la unul dintre poliţiştii care recepţionau apeluri la sediul central. Li se comunicase că un chinez tocmai îşi adusese soţia la secţia de urgenţă a unei clinici din Chinatown. Profilul femeii se potrivea perfect: Febră Q acută şi fracturi multiple. Numele ei era Yong-Ping. Femeia fusese internată, iar soţul ei se găsea la spital.

Poliţiştii de la Secţia 5 porniseră în grabă spre spital, împreună cu Sachs şi Deng, ca să-i interogheze. Soţii Wu, extrem de tulburaţi în urma arestării, destăinuiseră poliţiei unde locuiau şi că cei doi copii ai lor se găseau încă în apartament. Pe urmă Rhyme telefonase Ameliei să-i spună că tocmai primise rezultatele AFIS în legătură cu uciderea lui Jimmy Mah: o parte dintre amprente se potriveau cu cele găsite la precedentele scene ale crimei din cazul GHOSTKILL: *într-adevăr,* contrabandistul fusese cel care comisese crima. Wu explicase că obţinuse apartamentul prin

intermediul omului lui Mah, iar Rhyme şi Sachs îşi dăduseră seama că Strigoiul aflase unde locuia familia Wu şi că probabil tocmai pornise către ei, cu gând să-i lichideze.

Cum echipa specială SPEC-TAC încă nu fusese constituită pentru a da o mână de ajutor la acest caz, Dellray, Sellitto şi Peabody formaseră o echipă de capturare comună, alcătuită din propriii oameni, la care se adăugaseră doi poliţişti americani de origine chineză de la Secţia 5, care se dăduseră drept soţii Wu.

Dar iată că, din pricina unui foc de armă tras înainte de vreme, toate eforturile lor fuseseră zadarnice.

— Mai ştiţi şi altceva de furgoneta pescăriei? se răsti Dellray la un alt poliţist. Cum se face că n-a văzut-o nimeni? Doar are pe-o parte numele blestematei ăleia de pescării, scris cu litere mari şi urâte!

Poliţistul luă legătura prin radio.

— Nimic, domnule, raportă el după câteva momente. Vehiculul n-a fost semnalat nici pe şosea, nici ca fiind abandonat.

Dellray răsucea între degete nodul cravatei negru cu purpuriu, abia vizibilă pe sub vesta antiglonţ.

— Ceva. Nu-i. În. Regulă.

— Ce vrei să spui, Fred? întrebă Sachs.

Dar poliţistul nu-i răspunse. Privi peste umăr către pescărie, apoi porni în direcţia magazinului. Sachs îl urmă. În faţa pescăriei se vedeau trei chinezi – probabil vânzători, presupuse Sachs – stând în picioare lângă o ladă mare cu gheaţă, în timp ce doi poliţişti NYPD le puneau întrebări.

Dellray îi studie pe rând pe cei trei vânzători şi privirea i se opri asupra unuia mai în vârstă, care lăsă imediat ochii în jos, spre patul de gheaţă pe care odihneau vreo zece, douăsprezece plătici.

Dellray arătă cu degetul spre chinezul mai vârstnic.

— El v-a zis că Strigoiul a furat furgoneta, nu-i aşa?

— Da, domnule Dellray, răspunse unul dintre poliţişti.

— Ei bine, v-a minţit cu neruşinare!

Dellray şi Sachs alergară în spatele pescăriei, apoi pe aleea din dosul magazinului. Găsiră furgoneta pescăriei la vreo sută de metri mai departe, ascunsă după o ladă mare de gunoi.

Dellray se înapoie în faţa prăvăliei şi se adresă chinezului mai vârstnic:

— Ascultă, slăbănogule, spune-mi ce s-a întâmplat şi să nu te joci cu mine. Ai priceput?

— O să omoare la mine, suspină bătrânul. Trei bărbaţi cerut eu zic că ei furat furgoneta. Pus pistol la capul meu. Ei dus furgoneta pe alee, ascuns maşină, coborât şi luat la fugă. Nu ştiu unde fugit.

Dellray şi poliţista se înapoiară la punctul de comandă improvizat.

— Nu-l putem învinui. Dar toată povestea… e un rahat şi jumătate!

— Prin urmare, cugetă ea, au fugit pe o stradă lăturalnică şi au furat altă maşină.

— Cam aşa. Şi au lichidat şoferul.

Într-adevăr, după câteva minute sună un poliţist, care le spuse că i se raportase furtul unei maşini. Trei bărbaţi înarmaţi, cu feţele acoperite cu măşti de schi, acostaseră un Lexus care aştepta la semafor, ordonaseră celor două persoane dinăuntru să coboare şi demaraseră în trombă. Contrar însă previziunilor lui Dellray, şoferul şi pasagerul scăpaseră teferi şi nevătămaţi.

— Cum de nu i-a omorât? se miră Dellray.

— Probabil că a evitat să folosească pistolul, opină Sachs. Ar fi atras prea mult atenţia. Şi asta ar fi fost în defavoarea lor, adăugă ea cu amărăciune.

Mai multe vehicule speciale frânară în apropiere.

— Cine a fost? îl întrebă ea pe Dellray. Cine a tras focul de armă care l-a speriat pe Strigoi?

— Încă n-am aflat. Dar am să cercetez cu lupa chestia asta.

Se dovedi însă că nu era nevoie să caute prea departe. Doi poliţişti în uniformă se apropiară de agentul FBI şi toţi discutară câteva minute. Dellray se întunecă la faţă. Ridică ochii şi se îndreptă spre vinovat. Fusese Alan Coe.

— Ce mama dracu' s-a întâmplat? se stropşi el.

Cu un aer defensiv, dar sfidător, agentul cel roşcovan îi susţinu privirea.

— A trebuit să trag. N-ai văzut că Strigoiul voia să-i lichideze pe falşii Wu?

— Nu, n-am văzut. Îşi ţinea arma pe lângă corp.

— Din locul în care eram eu nu se vedea aşa.

— Îmi bag picioarele în locu' tău! se răsti Dellray. Îşi ţinea. Arma. Pe. Lângă. Corp.

— M-am săturat să-mi tot faci morală, Dellray. A fost o inspiraţie de moment nefericită. Dacă te-ai fi îngrijit ca toţi oamenii tăi să fie la locurile lor, oricum l-am fi putut prinde.

— Ne-am înţeles să-l prindem pe trotuar, nu cu atâţia trecători nevinovaţi în juru' lui, nu în mijlocu' unei străzi aglomerate.

Dellray clătină din cap.

— Încă juma' de minut şi acu' ar fi fost legat fedeleş, ca un cadou de Crăciun.

Agentul cel deşirat făcu semn din cap spre pistolul Glock calibrul 45 atârnat la şoldul lui Coe.

— Şi chiar dacă ar fi vrut să atace pe careva, cum dracu' puteai să-l ratezi cu o armă ca asta de la numa' cinşpe metri? Până şi eu puteam să-l nimeresc, eu care nu trag cu amărâta *mea* de armă decât o dată într-un an! La dracu'!

Aerul sfidător dispăru de pe faţa lui Coe şi agentul zise cu părere de rău:

— Am crezut că era lucrul cel mai nimerit, date fiind împrejurările. Eram îngrijorat, voiam să salvez nişte vieţi.

Dellray îşi smulse de după ureche ţigara neatinsă, părând gata s-o aprindă.

— De data asta ai depăşit măsura. De azi încolo eşti numai consultant INS. Nu mai participi la echipe tactice, nici de aplicare a legii.

— Nu-mi poţi face una ca asta, protestă Coe cu o privire rea.

— Conform Ordinului Executiv, chiar pot, fiule! Am să merg la centru şi am să fac cele necesare ca să reglez această stare de lucruri.

Se îndepărtă, negru de supărare. Coe bombăni ceva, dar Sachs nu înţelese ce anume.

Poliţista îl urmări din ochi pe Dellray, care sui în maşină, trântind portiera după el şi demară în viteză.

— S-a ocupat careva de copii? se întoarse ea spre Coe.

— De copii? repetă el cu un aer absent. Vrei să spui, copiii lui Wu? Habar n-am.

Părinţii ceruseră cu disperare să le fie aduşi copiii la spital cât mai curând.

— Am vorbit la centru despre ei, spuse nepăsător Coe şi Sachs presupuse că se referea la INS. Probabil vor trimite pe cineva să-i ia în custodie. Asta-i procedura.

— Eu nu vorbesc de *procedură,* replică tăios Sachs. În apartament sunt doi copii singuri, care tocmai au auzit împuşcături sub fereastră. Nu crezi că s-ar putea să fie cam speriaţi?

Coe primise destul reproşuri pentru acea zi. Se răsuci pe călcâie, fără un cuvânt, şi se înapoie la maşină, scoţându-şi celularul din buzunar. Demară furios, cu telefonul la ureche.

Sachs îl sună pe Rhyme şi-i comunică vestea cea proastă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rhyme, şi mai supărat decât Dellray.

— Unul dintre oamenii noştri a tras înainte să ne ocupăm poziţiile. Strada nu era blocată, aşa că Strigoiul a reuşit să fugă… Rhyme, cel care a tras a fost Alan.

— Coe?

— Da.

— Oh, nu!

— Dellray tocmai le trage un perdaf celor de la INS.

— Lui Peabody n-o să-i placă asta.

— În momentul de faţă, lui Fred puţin îi pasă dacă îi place cuiva sau nu.

— Foarte bine, încuviinţă Rhyme. E nevoie de cineva care să preia conducerea operaţiunii. Nu facem decât să bâjbâim prin întuneric. Ceva pierderi? întrebă el.

— Au fost răniţi câţiva poliţişti şi câţiva civili. Nimic grav. Îl zări pe Eddie Deng. Trebuie să ajungem la copiii lui Wu, Rhyme. Te sun din nou după ce examinez scena crimei. Închise telefonul şi se întoarse spre Deng. Am nevoie să mă ajuţi cu traducerea, Eddie. E vorba de copiii lui Wu.

— Sigur.

Sachs se adresă altui poliţist, indicând maşina 4x4 găurită de gloanţe:

— Sigilaţi-o. Peste câteva minute încep să examinez scena crimei.

Poliţistul încuviinţă din cap.

Deng şi Sachs porniră spre apartament.

— Nu vreau ca cei doi copii să meargă singuri la sediul INS, Eddie. Poţi să-i scoţi de aici pe furiş şi să-i duci la spital, la părinţii lor?

— Bineînţeles.

Urcară cele câteva trepte care duceau către apartamentele de la parter. Aleea era plină de gunoaie şi Sachs ştia că locuinţele de aici erau întunecoase, probabil colcăind de gândaci şi fără îndoială urât mirositoare. „Ca să vezi, se gândi ea, familia Wu a riscat moartea şi închisoarea, a îndurat suferinţa fizică a unei călătorii chinuitoare, doar pentru privilegiul de a numi acest loc mizerabil «casa lor».”

— La ce număr? întrebă Deng, luând-o înaintea Ameliei Sachs.

— Unu B, răspunse ea.

Deng se îndreptă spre uşă.

În aceeaşi clipă, Sachs observă o cheie în broasca uşii de la apartamentul familiei Wu. „O cheie?” se încruntă ea. Deng vru să pună mâna pe clanţă.

— Nu! ţipă ea, scoţând arma din toc. Stai!

Era însă prea târziu. Deng tocmai deschisese uşa. Făcu un salt înapoi, ferindu-se de bărbatul scund şi negricios, cu braţul petrecut pe după mijlocul unei adolescente care plângea în hohote şi cu pistolul lipit de gâtul ei.

Capitolul 25

— *Ting, ting!* strigă înspăimântat Eddie Deng.

Detectivul neînarmat ridică amândouă braţele deasupra capului cu păr ţepos.

Nimeni nu făcu nicio mişcare. Urechea Ameliei Sachs prinse o multitudine de sunete: scâncetul fetei, vuietul îndepărtat al traficului, claxoane de pe stradă. Ordinele disperate ale bărbatului înarmat, într-o limbă pe care n-o înţelegea. Bătăile propriei inimi.

Se răsuci într-o parte, ca să fie mai puţin expusă şi poziţionă cătarea pistolului Glock astfel încât capul individului să se afle cât mai mult în bătaia armei. Regula suna aşa: oricât de greu ţi-ar fi fost, niciodată nu trebuia să te sacrifici. Niciodată nu trebuia să renunţi la armă, niciodată nu trebuia să accepţi să cobori arma, la înţelegere cu adversarul, niciodată nu trebuia să laşi infractorul să-şi fixeze ţinta undeva pe corpul tău. Trebuia să-i dai a înţelege că luarea de ostatici nu va duce la salvarea lui.

Bărbatul păşi înainte, foarte încet, făcându-le semn să se retragă şi continuând să mormăie ceva în limba lui greu de înţeles.

Nici Sachs, nici tânărul detectiv nu se clintiră.

— Ai vestă antiglonţ, Deng? şopti ea.

— Da, răspunse el cu glas tremurat.

Şi Sachs purta o vestă americană Body Armor, cu placă Super Shock în dreptul inimii, dar de la această distanţă un glonţ putea provoca răni grave oricărei porţiuni neprotejate a corpurilor lor. O simplă atingere a arterei femurale putea ucide mai rapid decât o rană în piept.

— Ieşi cu spatele, îi şopti ea. Am nevoie de lumină mai bună ca să trag.

— Vrei să tragi? întrebă el nesigur.

— Tu ieşi cu spatele.

Sachs făcu un pas înapoi. Apoi încă unul. Tânărul detectiv, cu stropi de sudoare lucind printre ţepii tunsorii lui moderne, nu se clinti. Sachs se opri. El murmură ceva, poate o rugăciune.

— Eddie, m-ai auzit? şopti ea, apoi, după câteva clipe: Eddie, ce dracu'!

El clătină din cap.

— Iartă-mă. Da, sigur.

— Haide, încetişor.

Sachs se adresă bărbatului care o ţinea strâns pe fată şi-i vorbi foarte rar, pe un ton blând şi convingător:

— Pune jos arma. Să nu fie nimeni rănit. Vorbeşti engleza?

Ea şi Deng se traseră înapoi. Bărbatul veni după ei.

— Vorbeşti engleza? îl întrebă ea din nou.

Niciun răspuns.

— Eddie, spune-i că vom încerca să ajungem la o înţelegere.

— Nu-i Han, răspunse Deng. Nu vrea să vorbească chinezeşte.

— Tu încearcă.

Deng începu deodată să vorbească mult şi repede. Ritmul în care rostea cuvintele era uluitor.

Omul nu răspunse.

Cei doi poliţişti se retraseră înapoi spre capătul aleii. Nu-i zărise niciun poliţist, niciun agent, îşi spuse Sachs. „Unde dracu' sunt toţi oamenii noştri?"

Atacatorul şi fata înspăimântată, cu ţeava armei lipită de gât, mai făcură câţiva paşi şi ieşiră din clădire.

— Tu, se răsti individul la Sachs într-o engleză stricată. Tu jos! Voi doi jos!

— Nu, răspunse Sachs. Nu ne trântim la pământ. Îţi cer să arunci arma. N-ai cum să scapi. În zonă sunt sute de poliţişti. Înţelegi?

În timp ce vorbea, fixă mai bine cătarea asupra ţintei – obrazul lui – lumina fiind acum ceva mai bună. Dar era o ţintă mult prea mică. Iar tâmpla fetei se găsea la numai doi-trei centimetri mai la dreapta. Bărbatul era foarte slab şi Sachs nu avea cum să ţintească în altă parte a corpului.

Omul privi peste umăr, spre aleea întunecoasă.

— O să tragă şi apoi o s-o ia la fugă, zise Deng cu un tremur în glas.

— Ascultă, vorbi calm Sachs. N-o să-ţi facem niciun rău. Noi…

— Nu!

Individul înfipse şi mai tare ţeava pistolului în gâtul fetei. Ea începu să ţipe.

Deng duse mâna spre arma de la şold.

— Eddie, nu! strigă Sachs.

— *Bu!* urlă atacatorul şi, luând arma de la gâtul fetei, trase un foc în pieptul lui Deng.

Detectivul icni puternic sub impactul glonţului şi căzu pe spate, peste Sachs, trântind-o şi pe ea la pământ. Deng se rostogoli pe burtă şi începu să vomite – sau să scuipe sânge – Sachs nu-şi dădea seama prea bine. Distanţa fiind foarte mică, era posibil ca glonţul să fi străpuns vesta. Năucită, Sachs încerca să se ridice în genunchi. Numai că, înainte să poată ridica arma, atacatorul îndreptă pistolul către ea.

Dar se opri, şovăind. În spatele lui se petrecea ceva. Privi peste umăr. În întunericul aleii, Sachs desluşi un bărbat care alerga spre ei, cineva mic de statură, ţinând ceva în mână.

Negriciosul dădu drumul fetei şi se răsuci în loc, ridicând arma, dar înainte să poată deschide focul, silueta care alerga îl lovi peste tâmplă cu obiectul pe care îl ţinea în mână: o cărămidă.

— Hongse! o strigă Sonny Li pe Sachs, dând drumul cărămizii şi trăgând fata de lângă atacatorul care încă nu-şi dădea seama ce se întâmplase.

Li împinse fata la pământ şi se întoarse către negricios, care îşi ţinea mâna pe tâmpla însângerată. Deodată însă individul sări în picioare şi-şi îndreptă arma către Li, care se trase înapoi cu paşi împleticiţi şi se lipi de zid.

Sachs trase scurt de trei ori şi atacatorul se prăbuşi ca o păpuşă de cârpe pe pietrele pavajului, unde rămase nemişcat.

— Judecători ai infernului, gâfâi Li, privind ţintă omul căzut la pământ. Se apropie de el, îi luă pulsul şi-i desprinse arma dintre degetele fără viaţă. E mort, Hongse! strigă el.

Chinezul se întoarse spre fată şi o ajuta să se ridice. Tânăra o luă la fugă pe alee, plângând în hohote şi se opri în braţele unui poliţist chinez de la Secţia 5, care începu s-o liniştească, vorbindu-i în limba lor nativă.

Câţiva membri ai personalului medical se apropiară în fugă de Deng, să vadă în ce stare se afla. Într-adevăr, vesta oprise glonţul, dar forţa impactului risca să-i fi fracturat vreo coastă-două.

— Iartă-mă, articulă el cu greu, adresându-se Ameliei Sachs. A fost o reacţie spontană.

— E prima ta confruntare armată?

El încuviinţă din cap.

Sachs zâmbi.

— Ai trecut botezul focului.

Medicul îl ajută pe Deng să se ridice şi-l conduse la un vehicul al serviciilor medicale de urgenţă, pentru a fi examinat în amănunt.

Sachs şi încă doi poliţişti din echipa de intervenţie cercetară apartamentul, unde găsiră un băieţel de vreo opt ani închis în baie, speriat de moarte. Cu un poliţist american de origine chineză de la Secţia 5 pe post de interpret, medicii verificară starea celor doi fraţi, ajungând la concluzia că niciunul din ei nu fusese lovit sau rănit de omul Strigoiului.

Sachs aruncă o privire scurtă spre alee, unde un alt medic, împreună cu doi poliţişti în uniformă, se

aplecaseră deasupra cadavrului atacatorului.

— Va trebui să examinez cadavrul, le reaminti ea. Nu-l mişcaţi mai mult decât e cazul.

— Da, doamnă, răspunseră ei.

Nu departe, Sonny Li se bătea peste buzunare, dând în sfârşit peste pachetul de ţigări. Dacă n-ar fi avut ţigări la el, Sachs nu s-ar fi mirat să-l vadă căutând prin buzunarele mortului.

În timp ce-şi punea costumul de protecţie din Tyvek, Sachs ridică privirea şi-l văzu pe Li apropiindu-se.

Dând cu ochii de zâmbetul fericit al mărunţelului, o pufni râsul.

— Cum de ţi-ai dat seama? îl întrebă ea.

— Cum dat seama ce?

— Cum ţi-ai dat seama că soţii Wu locuiau aici?

— Asta întreb şi eu la tine.

— Mai întâi răspunde tu.

Îl ghici ce fericit era că putea să se laude, aşa că-l lăsă în pace.

— OK.

Li îşi termină ţigara şi aprinse încă una.

— Uite cum lucrez eu în China. Eu merg ici, colo, eu vorbesc cu lume. Seara asta eu mers săli de jocuri, mers la trei. Eu pierdut ceva bani, câştigat câţiva, eu băut. Şi stat de vorbă, mult stat de vorbă. La un moment dat eu întâlnit un tip, masa de poker, el tâmplar, el Fuzhou. El zice la mine că venit om mai devreme, nimeni nu ştiut la el. Omul plâns la toţi de femei, de ce trebuia făcut pentru familie, fin'că soţia de la el bolnavă, ea rupt un braţ. El lăudat ce mulţi bani o să facă. Pe urmă spus că venit pe vas *Dragon* azi-dimineaţă şi că salvat pe toată lumea când vas s-a scufundat. Precis era Wu. Dezarmonie splină-ficat. Înţelegi? El spus că locuieşte în apropiere. Eu întrebat şi aflat de acest bloc. Mulţi traficanţi care aduc şi instalează oameni abia sosiţi în ţară dau camere aici. Eu venit, uitat bine, întrebat lume, să văd dacă

ştie careva ceva şi găsit familie – ca familia Wu – care mutat aici chiar azi. Eu verificat clădire, uitat fereastră din spate şi văzut bărbat cu arma. Auzi, tu uitat întâi fereastră spate, Hongse?

— Nu, nu m-am uitat.

— Poate era bine dacă tu uitat. Asta regulă bună. Mereu uitat întâi fereastra spate.

— Aşa ar fi trebuit sa fac, Sonny, zise ea, făcând un semn din cap spre cadavrul atacatorului.

— Păcat el nu viu, spuse mohorât Li. El folosit la noi.

— Doar nu torturezi cu adevărat oamenii ca să le smulgi informaţii? întrebă ea.

Dar poliţistul chinez se mulţumi să zâmbească enigmatic şi să întrebe:

— Cum găsit *tu* pe Wu, Hongse?

Sachs îi explică lui Li cum îl descoperiseră pe Wu datorită rănii suferite de soţia lui.

Li dădea din cap, impresionat de deducţiile lui Rhyme.

— Dar ce întâmplat cu Strigoi?

Sachs îi povesti despre focul de armă tras prea devreme şi despre fuga contrabandistului.

— Coe? întrebă chinezul.

— Întocmai, confirmă ea.

— Mare porcărie… Eu nu plac la acest om. Înţelegi? Când el venit în China, la întâlnire din Fuzhou, noi nu avut încredere în el. El intrat şi nu plăcut pe noi, nu plăcut pe nimeni acolo. El vorbit la noi ca la copii, el vrut rezolvat caz Strigoi de unul singur. Vorbit urât de imigranţi. Uneori el dispărut chiar când noi avut nevoie de el.

Li studie costumul de protecţie al poliţistei.

— De ce purtat aşa costum, Hongse?

— Ca să nu contaminez probele.

— Culoare proastă. Nu trebuie porţi alb. În ţara mea alb culoarea morţii, culoare înmormântări, înţelegi? Scoate costum. Trebuie porţi culoare roşu. Roşu culoare cu noroc în China. Albastru nici el bun. Tu să porţi costum roşu.

— Şi albul e o ţintă foarte bună, darămite roşu…

— Alb nu bun, repetă el. Presimţiri rele.

Îşi aminti un cuvânt învăţat nu de mult de la Deng.

— Alb semn rău, înţelegi?

— Nu sunt superstiţioasă, îl linişti Sachs.

— Eu da, replică Li. În China multă lume crede superstiţii. Spus mereu rugăciuni, făcut sacrificii, tăiat coadă la demon…

— Tăiat ce? îl întrerupse ea.

— Tăiat coadă la demon. Înţelegi, demoni urmăresc mereu la tine, deci tu treci strada şi alergi repede prin faţa unei maşini. Atunci tai coadă la demon şi iei la el puterea.

— Şi nu dă maşina peste tine niciodată?

— Uneori.

— Păi, şi atunci lumea nu înţelege că metoda nu funcţionează?

— Nu, dar lume ştie că uneori tu tai coadă la demon, uneori demon pus gheară pe tine.

Tăiat coadă la demon…

Sachs îi ceru lui Li să promită că nu se va apropia de scena crimei – cel puţin până când îşi va termina ea treaba – apoi se apucă să examineze cadavrul atacatorului, să aplice grila în interiorul apartamentului şi, în sfârşit, să cerceteze SUV-ul ciuruit de gloanţe al Strigoiului. Puse în punguţe toate probele, le etichetă şi, în cele din urmă, îşi scoase costumul de protecţie.

Urcă în maşină împreună cu Li şi se duseră la spital, unde găsiră familia Wu reunită într-o încăpere păzită de doi poliţişti în uniformă şi o agentă INS cu figura imobilă. Cu ajutorul lui Li şi al agentei, Sachs încercă să obţină cât mai multe informaţii. Deşi chinezul cel slăbănog şi necăjit nu ştia unde anume în oraş s-ar fi putut ascunde Strigoiul, totuşi le relată câte ceva despre familia Chang, inclusiv numele fetiţei rămase la ei, Po-Yee, care însemna „Copil Multiubit”.

„Ce nume frumos!” îşi zise Amelia Sachs.

— Urmează să fie închişi? o întrebă ea pe agenta INS.

— Da, până la audiere.

— Aveţi ceva împotrivă să-i duceţi într-unul dintre locurile voastre de maximă siguranţă?

NYPD dispunea în oraş de câteva locuinţe aparent banale, dar de maximă siguranţă, destinate protecţiei martorilor. Centrele de detenţie INS pentru imigranţi ilegali erau renumite pentru lipsa lor de stricteţe. În plus, Strigoiul se aştepta ca Wu şi ai lui să fie transportaţi la un astfel de centru şi, cu *guanxi* de care dispunea, putea foarte bine să plătească vreun funcţionar sau vreun *bangshou* din interior ca să-i omoare pe toţi membrii familiei.

— Nicio problemă.

Sachs ştia că locuinţa din Murray Hill era disponibilă. Îi dădu agentei adresa şi numele poliţistului NYPD care supraveghea casa.

Agenta INS se uita la Wu.

— De ce naiba nu rămâneţi voi acasă? întrebă ea, ca o profesoară supărată. Rezolvaţi-vă problemele acolo. Uite că era cât pe ce să-ţi omori soţia şi copiii.

Engleza lui Wu nu era prea grozavă, dar se părea că înţelesese, fiindcă se ridică de pe marginea patului soţiei, începând să gesticuleze vehement.

— Nu noi de vină! se răsti el, aplecându-se spre femeia cea supărată. Dacă venit aici, nu noi de vină!

— Nu-i vina voastră? se mira amuzată agenta INS. Pe cine vrei să dai vina?

— Pe ţara voastră!

— Cum vine asta?

— Nu vezi? Uite-te în jur! La voi mulţi bani, multe bogăţii, la voi reclame, calculatoare, la voi Nike şi Levis, la voi maşini, spray de păr… La voi Leonardo di Caprio, la voi femei frumoase. La voi pastile pentru tot, la voi cosmetice, televizor! Voi

spus la toată lumea că aici aveţi dracu' de toate! *Meiguo* plină de bani, aici libertate, aici siguranţă. Voi spus la toţi ce bine e aici. Voi luat bani de la noi, da' spus la noi *mei-you,* plecaţi! Voi spus că noi în China n-avem drepturi, dar când vrem venit aici, voi spus *mei-you!*

Mărunţelul mai adăugă câteva fraze în chinezeşte, apoi se calmă. O măsură pe agenta INS din cap până în picioare şi făcu semn din cap spre părul ei:

— Tu ce strămoşi? Italieni, englezi, germani? Ei sosit primii în ţara asta? Mm? Ia zi.

Agenta clătină din cap, zâmbind îngăduitor, parcă mirată că imigrantul nu-şi dădea seama de un lucru atât de evident.

Sachs lăsă în urmă sărmana familie de chinezi şi-i făcu semn lui Li s-o urmeze spre ieşire. Se opriră la colţ, apoi trecură în goană strada printre două taxiuri în viteză. Sachs se întrebă dacă fusese îndeajuns de aproape de al doilea ca să taie coada oricărui demon aflat pe urmele ei.

Clădirea şi garajul de dedesubt erau teoretic inexpugnabile, însă garajul auxiliar, aflat într-un subsol de peste drum, nu prezenta aceleaşi garanţii.

Îngrijorarea pentru posibile bombe teroriste determinase Administraţia de Stat pentru Servicii să limiteze accesul în garajul de sub Manhattan Federal Plaza. Erau atât de mulţi funcţionari federali încât, dacă s-ar fi procedat la verificarea fiecărui vehicul care intra în garajul de sub clădirea propriu-zisă, s-ar fi creat blocaje incredibile. Prin urmare, accesul în acest garaj fusese limitat la câteva oficialităţi de prim-rang, pentru ceilalţi salariaţi construindu-se garajul auxiliar. Desigur, şi acesta beneficia de pază, dar cum se găsea sub un părculeţ, chiar şi o deflagraţie majoră ar fi produs pagube nesemnificative.

În seara aceea, la ora 9, paza nu era prea grozavă, întrucât singurul om de serviciu la ghereta de la intrare urmărea un spectacol captivant: o maşină care ardea pe Broadway. Un vechi microbuz era mistuit de flăcări până la anvelope – incendiu urmărit cu interes de sute de gură-cască.

Paznicul cel corpolent tocmai ieşise din gheretă, cu ochii la panglicile de fum negru şi la limbile de foc portocalii care şerpuiau prin geamurile microbuzului.

Aşadar, nu-l observă pe bărbatul cel subţirel, îmbrăcat în costum şi ţinând în mână o servietă-diplomat, care intrase grăbit pe poarta unde scria „Numai pentru maşini" şi acum cobora repede rampa, dispărând în garajul pe jumătate pustiu.

Bărbatul memorase numărul de înmatriculare al maşinii pe care o căuta, aşa că nu-i trebuiră decât vreo câteva minute s-o găsească. Vehiculul guvernamental de culoare bleumarin se găsea foarte aproape de ieşirea principală. Şoferul parcase acolo fiindcă sosise abia cu jumătate de oră în urmă, mult după închiderea tuturor birourilor şi după plecarea celor mai mulţi angajaţi federali.

La fel ca aproape toate maşinile federale – aşa primise asigurări – nici microbuzul nu avea alarmă. După ce privi scurt în jurul lui, prin garaj, bărbatul îşi puse nişte mănuşi de pânză, vârî o rangă între geam şi partea laterală a portierei, strecură în spaţiul astfel format o rangă mai subţire, şi încuietoarea cedă cu un păcănit uşor. Îşi deschise servieta-diplomat şi scoase dinăuntru o pungă grea din hârtie, în care aruncă o ultimă privire de verificare. Văzu mănunchiul de batoane galbene, lungi de vreo treizeci de centimetri, pe care scria: EXPLOZIV. PERICOL. CITIŢI INSTRUCŢIUNILE ÎNAINTE DE UTILIZARE.

De la detonatorul înfipt într-unul dintre batoane se vedeau ieşind câteva sârme, care duceau la o

baterie şi de acolo la un comutator acţionat prin simplă apăsare. Omul puse pachetul sub scaunul şoferului, descolăci sârma şi strecură comutatorul între arcurile scaunului. Orice corp mai greu de patruzeci şi cinci de kilograme ar fi închis circuitul prin simpla aşezare pe scaun, declanşând astfel detonatorul.

Bărbatul mută cursorul bateriei de la OFF la ON, închise fără zgomot portiera microbuzului şi o încuie la loc, apoi ieşi din garaj, trecând nepăsător pe lângă paznicul în continuare neatent, care nu avea ochi decât pentru pompierii newyorkezi ocupaţi să stingă flăcările vehiculului mistuit de foc şi care se simţea cumva dezamăgit, parcă regretând că rezervorul de benzină nu explodase spectaculos, aşa cum se întâmpla întotdeauna la televizor şi în filmele de acţiune.

Capitolul 26

Şedeau în tăcere, cu ochii la micul televizor, în timp ce William traducea cuvintele pe care părinţii lui nu le înţelegeau.

Ştirile speciale nu dădeau numele persoanelor care scăpaseră cu viaţă din incidentul de pe Canal Street, dar niciunul dintre ei nu se îndoia că era vorba de Wu Qichen şi de familia lui. În reportaj se afirma că aceştia sosiseră în aceeaşi dimineaţă, la bordul vasului *Dragonul din Fuzhou.* Unul dintre oamenii Strigoiului fusese ucis, dar contrabandistul reuşise să fugă, împreună cu alţi doi complici.

Reportajul luă sfârşit şi pe ecranul televizorului apărură diverse reclame. William se ridică şi se duse la fereastră, de unde privi afară, la strada întunecoasă.

— Pleacă de acolo, se răsti Chang la fiul său.

Dar băiatul continuă să rămână pe loc, sfidător, încă vreo câteva momente.

„Copiii…” îşi zise în gând Chang.

— William!

În cele din urmă, băiatul plecă de la fereastră şi se duse în dormitor. Ronald începu să schimbe canalele la televizor.

— Nu, îl opri Chang pe fiul cel mic. Acum citeşte. Ia-ţi o carte şi învaţă la engleză.

Băiatul se ridică, ascultător. Se duse la raft, găsi o carte şi se întoarse pe canapea, începând să citească.

Mei-Mei termină de cusut un mic animal din cârpe pentru Po-Yee – pare-se o pisică. Femeia săltă micul animal pe braţul fotoliului şi fetiţa cea mică luă jucăria cu amândouă mâinile, cu ochii sclipind de bucurie. Începură amândouă să se joace cu pisica şi să râdă.

Chang auzi un geamăt venind dinspre canapea, unde stătea culcat tatăl său, învelit cu o pătură, la

fel de cenuşie ca obrazul lui.

— Baba, şopti Chang şi se ridică imediat.

Găsi medicamentele bătrânului, deschise flaconul şi-i dădu o tabletă de morfină. Ţinu ceaşca de ceai rece astfel ca bătrânul să poată înghiţi pastila. Când se simţise rău întâia oară, când fierbinţeala şi umezeala se răspândiseră rapid în organele yang ale trupului său, în stomac şi în intestine, merseseră la medicul de cartier, care le prescrisese plante medicinale şi tonice. Curând însă, leacurile acestea nu mai făcuseră faţa durerilor şi un alt medic dăduse diagnosticul de cancer. Dar din pricina statutului de disident al lui Chang, tatăl lui figura doar la coada lungilor liste de aşteptare pentru internarea în spital, la tratament. În China situaţia serviciilor medicale era în curs de schimbare. Spitalele de stat cedau locul clinicilor particulare, care însă erau extrem de scumpe, o simplă consultaţie putând să coste cât două salarii, aşa că un tratament împotriva cancerului ar fi fost cu desăvârşire imposibil pentru o familie la limita supravieţuirii. Cea mai bună soluţie pe care reuşise s-o găsească Chang fusese un doctor „desculţ” de ţară, undeva la nord de oraşul Fuzhou, unul dintre oamenii etichetaţi de către stat drept „infirmieri” şi care practicau medicina având la bază o pregătire minimă. Acesta îi prescrisese lui Chang Jiechi morfină, neputând face mai mult pentru el.

Flaconul cu pastile era mare, dar nu avea să ajungă mai mult de o lună, or starea tatălui său se înrăutăţea văzând cu ochii. Chang se informase mult pe internet cu privire la Statele Unite. La New York exista un spital renumit, care se ocupa numai de pacienţi bolnavi de cancer. Ştia că tatăl lui se află într-un stadiu avansat, dar Jiechi nu era bătrân – nu după standardele americane – avea doar şaizeci şi nouă de ani şi era vânjos, urmare a unei vieţi de mişcare zilnică şi exerciţii fizice. Chirurgii l-ar fi putut opera ca să extirpe acele

porţiuni din corp distruse de umezeala cancerului, l-ar fi putut trimite la raze, i-ar fi putut prescrie un tratament care să ţină în frâu cancerul. Chang Jiechi ar fi avut şansa de a trăi încă mulţi ani.

În timp ce-şi privea tatăl, acesta deschise ochii brusc.

— Acum Strigoiul e furios că unul dintre oamenii lui a fost ucis. Şi că n-a reuşit să lichideze familia Wu. Va veni după noi. Cunosc soiul acesta de indivizi. Nu se va linişti până nu ne va găsi.

Aşa era tatăl lui: tăcea şi asculta, ca apoi să-şi rostească părerile, întotdeauna corecte. De exemplu, Chang Jiechi îl considerase întotdeauna pe Mao-Zedong un psihopat şi prezisese că regimul lui va duce ţara de râpă. Şi avusese dreptate: în anii 1950, economia fusese distrusă aproape în întregime din pricina Marelui Salt înainte al lui Mao, urmat la zece ani distanţă de Revoluţia Culturală, căreia îi căzuse victimă şi tatăl său, la fel ca toţi artiştii şi gânditorii progresişti.

Dar Chang Jiechi supravieţuise acestor dezastre. În anii 1960 spusese familiei: „Toate astea vor trece. Nebunia nu poate dura la nesfârşit. Nu trebuie decât să rămânem în viaţă şi să aşteptăm. Acesta trebuie să fie scopul nostru”.

După zece ani Mao murise, Banda celor Patru ajunsese la închisoare şi se dovedise că Chang Jiechi avusese încă o dată dreptate.

„La fel ca şi acum”, se gândi disperat Chang. Avea dreptate: Strigoiul va veni după ei.

Însăşi porecla „cap-de-şarpe” dată contrabandiştilor de oameni vine de la felul în care ei se furişează peste graniţă pentru a-şi livra marfa umană la destinaţia finală. Chang intuia că exact acelaşi lucru făcea acum Strigoiul: dădea târcoale, cerea favoruri, apela la *guanxi,* ameninţa, poate chiar tortura oameni ca să descopere unde se ascundea familia Chang. Ar fi putut…

Afară răsuna un scrâşnet de frâne.

Chang, soţia lui şi bătrânul încremeniră.

Se auziră paşi.

— Stinge luminile. Repede, ceru Chang.

Mei-Mei intră în grabă în fiecare încăpere şi stinse luminile.

Chang merse repede la dulap, scoase pistolul lui William din locul în care-l ascunsese şi se apropie de fereastra de la stradă, care avea perdeaua trasă. Cu mâna tremurând, dădu puţin perdeaua la o parte şi privi afară.

Peste drum văzu o camionetă de marfă, având la geam o emblemă mare pentru pizza. Şoferul ducea la cineva o cutie de carton.

— E-n regulă, spuse el. O livrare vizavi.

Se uită în jur prin apartamentul cufundat în penumbră, distinse silueta părintelui său, pe cele ale soţiei şi fetiţei, luminate doar de sclipirea albăstruie a televizorului. Zâmbetul lui uşurat se topi şi, la fel ca un nor negru de cerneală risipit dintr-un stilou muiat în apă, îl năpădi un regret amarnic pentru consecinţele deciziilor lui asupra acestor oameni pe care-i iubea atât de mult. Chang învăţase că în America pe om îl mustra cugetul atunci când încalcă legea. În China însă, chinul cel mai mare este ruşinea de a-ţi fi dezamăgit familia şi prietenii. Or acesta era şi sentimentul lui acum: o ruşine fără margini.

„Deci aşa va fi de acum viaţa pe care le-am oferit-o tatălui meu şi familiei mele: frică şi întuneric. Nimic altceva decât frică şi întuneric…”

Nebunia nu poate dura la nesfârşit.

„Poate că nu”, se gândi Chang. Dar asta nu însemna că, atâta vreme cât exista, nu putea fi fatală.

Aşezat pe o bancă din Battery Park City, Strigoiul privea luminile ambarcaţiunilor de pe Hudson River, mult mai odihnitoare, dar mai puţin pitoreşti decât priveliştea de pe faleza din Hong Kong. Pe moment ploaia încetase, dar vântul

continua să fie aspru, împingând cu viteză norii joşi şi purpurii, coloraţi de infinita diversitate a luminilor oraşului.

Cum îi găsise poliţia pe Wu şi pe ai lui? se întrebă Strigoiul.

Tot răsucea în minte întrebarea, fără să ajungă la un răspuns. Probabil prin omul lui Mah, pe care îl lichidase, şi prin Mah însuşi: cu tot mesajul scris de Strigoi cu sângele lui Mah, detectivii nu se lăsaseră convinşi că şeful de *tong* fusese ucis de italieni. Contrabandistul auzise că uigurul lăsat în apartament era mort, ceea ce însemna că acum îi datora şefului comunităţii respective o sumă considerabilă drept despăgubire.

Cum de găsiseră familia?

Poate să fi fost magie…

Nu, nici vorbă de magie. Era încă o dovadă că adversarul şi cei care lucrau cu el erau neînduplecaţi şi buni profesionişti. De data aceasta, cei care se aflau pe urmele lui erau total diferiţi. Mai buni decât taiwanezii, mai buni decât francezii, mai buni decât un agent INS obişnuit. De n-ar fi existat acel prim foc de armă pe Canal Street, la ora asta el ar fi fost arestat sau mort.

Şi cine, mai exact, era acest Lincoln Rhyme, despre care îi relatase informatorul lui?

Oricum, în momentul de faţă socotea că se găseşte în siguranţă. El şi turcii ascunseseră cu mare grijă automobilul Lexus sechestrat în plină stradă ca să poată fugi cu el, îl ascunseseră cu mult mai bine decât Honda furată de pe plajă. Cei trei se despărţiseră imediat. Strigoiul purtase masca pe faţă la locuinţa familiei Wu, după schimbul de focuri nu-l urmărise nimeni, iar Kashgari nu avusese asupra lui niciun fel de acte care să facă legătura între el şi Strigoi sau între el şi comunitatea din Queens.

Mâine va da de urma familiei Chang.

Două tinere americance trecură agale pe lângă el, savurând priveliştea şi pălăvrăgind într-un fel

care i se părea agasant, totuşi Strigoiul făcu abstracţie de vorbăria lor şi le studie cu atenţie trupurile.

„Să rezist?" se întrebă contrabandistul.

Nu, decise el. Îşi scoase celularul şi, înainte să se poată răzgândi, o sună pe Yindao, cu care aranjă să se întâlnească mai târziu. Observă că ea era încântată să-l audă. Oare cu cine se găsea în acel moment? se întrebă Strigoiul. Ce făcea, ce spunea? Nu avea prea mult timp pentru ea în seara aceea, era istovit după o zi care-i păruse nesfârşită şi trebuia să doarmă. Dar dorea cu disperare să fie alături de ea, să-i simtă trupul tare în braţe, s-o vadă cum se culcă sub el… S-o atingă, să uite de şocul şi de furia a ceea ce putea să fi fost o catastrofă, nu de mult, pe Canal Street.

Închise telefonul, dar vocea ei senzuală îi stărui în minte, în timp ce continua să privească norii fugărindu-se pe cer, valurile care se zbăteau la mal…

Pierde-ţi speranţa şi te vei împlini.
Flămânzeşte şi te vei sătura.
Acceptă înfrângerea şi vei învinge.

La ora 9:30 seara, Fred Dellray se ridică şi se întinse, apoi culese cele patru pahare de cafea goale de pe masa de lucru din biroul sediului FBI, Manhattan, şi le aruncă în coşul de gunoi plin ochi.

Era timpul să-şi încheie ziua – sau noaptea – de lucru. Răsfoi raportul despre împuşcăturile de stradă de pe Canal Street. Era aproape gata, totuşi ştia că va trebui să-l revadă a doua zi. Lui Dellray îi plăcea să scrie şi se pricepea la scris (în decursul anilor colaborase la diverse reviste de istorie şi filosofie, cu articole pe diferite teme, semnate sub pseudonim), dar raportul urma să necesite o cizelare serioasă. Aplecat peste birou, aruncă o privire rapidă peste fiecare pagină, notând ici-colo

câte o modificare şi întrebându-se tot timpul de ce anume lucra la GHOSTKILL.

Absolvent de criminalistică, psihologie şi filosofie, Frederick Dellray evita să aplice legea la modul teoretic. Era la fel de expert în munca sub acoperire ca Rhyme în ştiinţele criminalistice. Cunoscut sub porecla de Cameleonul, putea juca rolul oricui, din orice cultură, desigur, cu condiţia ca omul personificat de el să măsoare peste un metru optzeci şi să aibă pielea obrazului închisă la culoare ca un etiopian. Dar şi aşa, îi rămânea o largă varietate de roluri, munca de detectiv fiind poate singurul aspect al societăţii unde cineva este judecat după competenţă, nu după culoarea pielii.

Talentul lui Dellray şi pasiunea lui de-o viaţă pentru respectarea legii se dovediseră a fi în egală măsură punctul lui nevralgic. Fusese prea bun. Pe lângă misiunile sub acoperire în cadrul instituţiei la care lucra, FBI, fusese solicitat cu regularitate de Departamentul Antidrog, de Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc şi de secţiile de poliţie din New York, L.A., Washington D.C. Bineînţeles că şi băieţii răi aveau computere, celulare şi poştă electronică, aşa că micul Dellray ajunsese celebru şi în lumea interlopă. Ca atare, devenise prea periculos pentru el să fie trimis în teren.

Fusese avansat şi pus să răspundă de detectivii şi agenţii sub acoperire, precum şi de informatorii confidenţiali din oraşul New York.

Cât despre Dellray, el ar fi preferat alte sarcini. Partenerul lui, agentul special Toby Doolittle, fusese ucis în atentatul cu bombă din clădirea federală din Oklahoma City, moartea lui determinându-l pe Dellray să insiste la infinit să fie readus în secţia antiteroristă a FBI. Totuşi recunoştea, fără prea mare tragere de inimă, că dorinţa de a prinde un răufăcător nu era îndeajuns pentru a fi un as în acest domeniu de aplicare a legii – ca şi în cazul lui Alan Coe – aşa încât se

mulţumise să rămână în continuare la munca pentru care avea talent.

La început, repartizarea lui în ceea ce avea să devină cazul GHOSTKILL îl nedumerise pe Dellray: până atunci nu se mai ocupase de contrabanda cu carne vie. Presupunea că fusese ales pentru ampla lui reţea sub acoperire din Manhattan, Queens şi Brooklyn, unde se găseau comunităţile chinezo-americane din zonă. Dar curând Dellray aflase că tehnicile lui tradiţionale de monitorizare a informatorilor şi agenţilor sub acoperire nu funcţionau. Pasionat de filme care puneau creierul la treabă, Dellray vizionase celebra peliculă *Chinatown,* din care reieşea clar că zona cu acelaşi nume din vechiul Los Angeles opera în afara legilor occidentale. Descoperise că nu era vorba de o găselniţă a scenaristului. Constatarea se dovedise la fel de adevărată şi în cazul cartierului Chinatown din New York. Aici justiţia se aplica prin intermediul comunităţilor *tong,* iar apelurile la numărul 911 erau mult mai puţine decât în alte cartiere. Nimeni nu sufla o vorbă faţa de străini, iar agenţii sub acoperire erau depistaţi aproape imediat.

Aşadar, în cazul GHOSTKILL, Dellray ajunsese să conducă o operaţiune complicată, centrată pe un gen de infracţiune cu care nu era familiarizat. Dar după eforturile depuse în acea seară la birou se simţea mult mai bine. A doua zi urma să-i întâlnească pe agenţii speciali răspunzători de zonele sud şi est, precum şi pe unul dintre directorii adjuncţi de la Washington. Avea să fie numit şef peste agenţii speciali, ceea ce însemna o deschidere a resurselor FBI către el şi către echipa care lucra la cazul GHOSTKILL. În noua sa calitate, Dellray putea negocia şi insista să obţină toate cele necesare pentru caz: jurisdicţia completă a FBI – deci, *a lui* – colaborarea echipei SPEC-TAC din oraş, limitarea INS la simplul rol de consultant, ceea ce însemna de fapt îndepărtarea

lor totală în soluţionarea acestui caz. Peabody şi Coe aveau să se supere, dar nu avea ce le face! Dellray îşi pregătise deja justificarea. Da, INS era esenţial în culegerea de informaţii despre traficanţii de oameni şi operaţiuni de contrabandă, precum şi în interzicerea ambarcaţiunilor implicate în astfel de activităţi. Acum însă, cazul GHOSTKILL devenise operaţiunea de urmărire şi de prindere a unui ucigaş. Asta era de competenţa FBI.

Dellray nu se îndoia că şefii îi vor accepta argumentaţia: agenţii sub acoperire, cum era şi el, se pricepeau grozav la munca de convingere şi de obţinere a ceea ce doreau.

Dellray ridică receptorul telefonului din birou şi sună acasă, la apartamentul său din Brooklyn.

— Alo? se auzi o voce de femeie.

— Ajung în treizeci de minute, spuse el cu blândeţe. Când vorbea cu Serena, nu folosea niciodată acel limbaj unic pe care-l dezvoltase lucrând pe străzile New Yorkului şi care-l făcea inconfundabil.

— Ne vedem atunci, dragule.

Închise telefonul. Nimeni din FBI sau din NYPD nu cunoştea nimic despre viaţa personală a lui Dellray: nimic despre Serena, coregrafă la Academia de Muzică din Brooklyn, cu care se întâlnea de ani de zile. Ea muncea ore întregi şi călătorea mult. La fel şi el.

Acest aranjament le convenea amândurora.

Mergând pe coridoarele clădirii FBI, aducând cu sediul unei mari corporaţii cu realizări mediocre, Dellray îi salută din cap pe cei doi agenţi în cămaşă, cu nodul cravatei desfăcut – ceea ce Marele Şef, J. Edgar Hoover n-ar fi tolerat cu niciun chip (la fel cum nici *el însuşi,* se gândi Dellray, n-ar fi fost tolerat de bătrânul director al FBI).

— Atâtea infracţiuni, zise el, trecând pe lângă paznici cu picioarele lui lungi, şi aşa de puţin timp.

Îşi făcură semn cu mâna, urându-şi noapte bună.

Luă liftul până la parter şi ieşi pe uşa din faţă. Traversă strada, îndreptându-se spre garajul auxiliar al clădirii FBI.

Remarcă scheletul pârjolit al unui microbuz mistuit de flăcări ceva mai devreme în cursul serii şi care încă mai ardea mocnit. Îşi aminti că auzise sirenele şi că se întrebase ce se întâmpla.

Trecu de ghereta paznicului şi coborî rampa în garajul slab luminat, mirosind a beton umed şi gaze de eşapament.

Îşi găsi Fordul standard şi descuie portiera. O deschise şi-şi aruncă în maşină servieta uzată, în care se găseau o cutie de muniţie calibrul 9 mm, o agendă galbenă plină cu însemnări, diverse notiţe referitoare la cazul Kwan Ang şi o ediţie din poemele lui Goethe, ferfeniţită de atâta citit.

Vrând să urce în automobilul Ford, observă pe partea şoferului chederul care era desprins şi înţelese imediat că cineva forţase geamul ca să deschidă portiera. La dracu'! Privi în jos şi văzu firele ieşind de sub scaunul lui. Întinse mâna dreaptă, vrând să se prindă de partea de sus a portierei, ca să nu se lase cu toată greutatea pe scaun, peste ceea ce ştia că era comutatorul unei bombe cu detonare prin presiune. Prea târziu.

Vârfurile degetelor lui lungi încercară să apuce rama portierei, dar alunecară. Se prăvăli pe o parte peste scaunul de dedesubt.

„Păzeşte-ţi ochii!" îi fulgeră prin minte, acoperindu-şi instinctiv obrazul cu mâinile lui lungi.

Capitolul 27

— Familia Chang e undeva în Queens, spuse Sachs, notând informaţia pe tabla albă. Au un microbuz albastru, nu se ştie marca, nici numărul de înmatriculare.

— Avem vreun detaliu specific legat de maşină? murmură Rhyme. Albastru de care? Bleu pal, albastru-deschis, bleumarin, pastel?

— Wu nu-şi aminteşte.

— Of, Doamne, mai mare ajutorul!

Sachs începu să se plimbe prin încăpere, iar Thom îi luă locul în faţa tablei.

Informaţiile despre automobilul 4x4 al Strigoiului, abandonat de contrabandist lângă locuinţa familiei Wu, unde avusese loc schimbul de focuri, nu oferea nici el mai multe indicii. Maşina Blazer fusese furată şi avea plăci de înmatriculare actualizate, dar false. Numărul de identificare al vehiculului nu dezvăluia decât că fusese furat din statul Ohio, cu luni în urmă.

Sonny Li şedea în apropiere, dar pe moment nu oferea niciuna dintre cugetările lui asiatice: scotocea într-o sacoşă mare de cumpărături pe care o cărase din Chinatown ceva mai devreme. Lon Sellitto vorbea la telefon: după figura lui încruntată, probabil tocmai primea vestea că Strigoiul reuşise să scape după schimbul de focuri de pe stradă.

Sachs, Mel Cooper şi criminalistul se întoarseră la urmele descoperite de poliţistă în automobilul Blazer. Sachs găsise câteva fibre de covor mici şi cenuşii sub pedalele de frână şi acceleraţie, precum şi alte două fibre asemănătoare în manşeta bărbatului înarmat ucis în faţa locuinţei familiei Wu. Fibrele nu se potriveau cu covorul automobilului şi nici cu cele găsite la celelalte scene ale crimei, prin urmare, proveneau probabil din ascunzătoarea Strigoiului.

— Prelucrează-le şi hai să verificăm baza de date.

Cooper trecu două dintre fibre prin gaz cromatograf/ spectometru de masă, care înregistra cu precizie substanţele intrate în componenţa acelui tip de covor.

În timp ce aşteptau rezultatele, se auzi o bătaie în uşa de la intrare şi după câteva clipe Thom conduse vizitatorul în cameră.

Era Harold Peabody.

Rhyme îşi închipui că Peabody venise să discute despre neglijenţa lui Coe în evenimentele de stradă petrecute în faţa locuinţei familiei Wu. Dar acesta avea o expresie întunecată, semn că era vorba de ceva mai grav. În spatele lui se ivi încă un bărbat. Rhyme îl recunoscu pe adjunctul agentului special care răspundea de biroul FBI din Manhattan: un tip excesiv de prezentabil, cu bărbie perfectă şi foarte infatuat. Rhyme colaborase cu el de câteva ori şi constatase că era eficient şi lipsit de imaginaţie, înclinând totodată – după cum se plângea Dellray – să folosească din belşug jargonul FBI. Agentul special era la fel de întunecat la faţă.

Îşi făcu apariţia şi un al treilea. Costumul bleumarin, cu croială sobră, îi sugeră lui Rhyme că şi acesta lucra la FBI, dar omul se prezentă scurt ca fiind Webley de la Departamentul de Stat.

„Prin urmare, acum se implică şi Departamentul de Stat”, îşi zise Rhyme. Era semn bun. Mai mult ca sigur, Dellray îşi folosise *guanxi* de la vârf spre a obţine întăriri.

— Ne cerem scuze că dăm buzna peste voi, Lincoln, începu Peabody.

— Trebuie să stăm de vorbă, interveni şi agentul special. S-a întâmplat ceva la sediul central astă-seară.

— Ce?

— Are legătură cu cazul? întrebă Sachs.

— Nu credem că are legătură. Dar mă tem că va avea unele implicaţii.

„Foarte bine, atunci daţi-i drumul”, îi îndemnă în gând Rhyme, sperând că privirea lui severă şi nerăbdătoare exprima acelaşi mesaj.

— Astă-seară cineva a pus o bombă în garajul aflat vizavi de clădirea FBI.

— Dumnezeule! şopti Mel Cooper.

— În maşina lui Fred Dellray.

„Oh, Doamne, nu!” gândi Rhyme.

— Nu se poate! ţipă Sachs.

— O bombă? îngăimă Sellitto, închizând brusc capacul celularului.

— Fred a scăpat, se grăbi să-i liniştească agentul special. Încărcătura principală n-a explodat.

Rhyme închise ochii. Şi el, şi Dellray pierduseră persoane dragi din pricina dispozitivelor cu explozibili. Chiar şi Rhyme, care de felul lui nu se lăsa pradă emoţiilor, socotea că era cel mai insidios şi mai laş mod de a ucide un om.

— Nu-i rănit? întrebă Li, îngrijorat.

— Nu.

Poliţistul chinez murmură ceva, poate o rugăciune.

— Ce s-a întâmplat? întrebă criminalistul.

— Cineva a pus dinamită cu senzor de presiune. Dellray l-a declanşat, dar n-a explodat decât detonatorul. N-o fi fost bine prinsă capsula. Încă nu se ştie.

— Echipa noastră a dezamorsat dispozitivul şi a predat componentele la PERT[23].

Rhyme îi cunoştea şi-i respecta pe majoritatea agenţilor şi specialiştilor PERT, din cadrul FBI. Dacă era ceva de găsit, nu se îndoia că aceştia o vor face.

— De ce nu credeţi că există o legătură?

— La 911 s-a primit un apel anonim cu vreo douăzeci de minute înainte de explozie. O voce de bărbat, fără accent specific, a anunţat că familia Cerenko punea la cale o răzbunare pentru arestările de săptămâna trecută. Spunea că vor urma şi alte atentate.

Rhyme îşi aminti că Dellray tocmai coordonase o amplă operaţiune sub acoperire în Brooklyn, sediul mafiei ruseşti. Capturaseră trei capi internaţionali ai spălării de bani, bandele lor, precum şi câţiva presupuşi ucigaşi plătiţi, confiscând totodată milioane de ruble şi dolari.

— De unde s-a primit apelul?

— De la o cabină telefonică din Brighton Beach. Cea mai mare comunitate rusească din zonă.

— Eu nu cred în coincidenţe, declară Rhyme. Strigoiul a petrecut un timp în Rusia, vă amintiţi? Ca să-i preia pe imigranţi.

Privi scurt spre Sachs, cu o sprânceană ridicată întrebător.

— Strigoiul şi oamenii lui erau grăbiţi rău s-o şteargă dracului de la locuinţa lui Wu, unde a avut loc schimbul de focuri, interveni Sachs. Nu-i văd abătându-se din drum până la sediul FBI ca să plaseze o bombă. Asta nu înseamnă că n-au tocmit pe careva.

Rhyme observa că Webley de la Departamentul de Stat nu scosese o vorbă de când sosiseră cei trei. Rămăsese tăcut în faţa tablei albe, privind fix probele, cu braţele încrucişate.

— Cum au plasat dispozitivul? îl întrebă Sellitto pe agentul special.

— Noi credem că au fost doi. Cineva a dat foc unui microbuz în faţa garajului. Asta a distras atenţia paznicului. Celălalt a intrat în garaj şi a pus bomba.

Brusc, Rhyme îşi dădu seama cu tristeţe la ce „implicaţii” se referise agentul.

— Deci Fred vrea să se retragă din cazul Strigoiul, aşa-i?

Agentul special încuviinţă din cap.

— Chestia cu fostul lui partener, ştiţi bine.

Toby Doolittle, îşi aminti Rhyme, partenerul ucis în atentatul cu bombă din Oklahoma City.

— Deja se pregăteşte de acţiune şi-şi ia la întrebări informatorii din Brighton Beach.

Rhyme nu-l putea învinovăţi cu nimic. Totuşi, spuse:

— Avem nevoie de ajutor, Harold. Fred tocmai organiza o echipă SPEC-TAC şi aduna mai mulţi agenţi.

Rhyme ştia şi că Dellray aranjase ca rolul INS să se reducă la culegerea de informaţii şi la consiliere – fapt pe care până şi el, care nu fusese niciodată adeptul diplomaţiei, îşi dădea seama că nu era cazul să-l aducă în discuţie tocmai acum.

— Reţeaua Strigoiului e mult prea bine pusă la punct. Secretul lui e extrem de bine păzit. Se ascunde prea bine. Avem nevoie de mai mulţi oameni, de ajutor suplimentar.

— Asta şi facem, Lincoln, îl linişti agentul special. Mâine-dimineaţă îţi vom trimite un nou agent de teren şi veşti despre echipa SPEC-TAC.

Peabody îşi descheie sacoul, dând la iveală o cămaşă cu pete mari de transpiraţie.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu Alan Coe, zise el. La locuinţa familiei Wu. Îmi pare rău.

— Dacă agent Coe nu tras, noi putut prins pe Strigoi, spuse Li.

— Ştiu. Totuşi, e un om de bază. Nu avem mulţi agenţi atât de dedicaţi ca el. Munceşte de două ori mai mult decât oricare dintre oamenii mei. Atâta doar că-i impulsiv. Încerc să fiu mai îngăduitor cu el. A trecut prin clipe grele după ce informatoarea lui a dispărut. Am impresia că-şi face reproşuri. După suspendare, şi-a luat concediu. Nu vrea să discute despre asta, dar am auzit că ar fi mers în Europa să vadă ce s-a întâmplat cu ea. A călătorit pe banii lui. În cele din urmă s-a întors la birou şi de atunci e ca un ogar la pândă. E unul dintre cei mai buni agenţi ai mei.

„Afară de unele mici defecte, cum ar fi să lase să-i scape un suspect”, îşi zise ironic Rhyme.

Peabody şi agentul special plecară, asigurându-i încă o dată pe Rhyme şi pe Sellitto că a doua zi de dimineaţă vor avea un nou agent de legătură FBI şi că echipa SPEC-TAC era în curs de organizare.

— Fiţi siguri că-i una dintre preocupările noastre, le mai zise din uşă agentul special.

— Noapte bună, le ură Webley de la Departamentul de Stat, ieşind în urma celorlalţi.

— OK, şi acum înapoi la treabă, îi îndemnă criminalistul pe Sachs, Cooper şi Li.

Eddie Deng era acasă, îngrijindu-şi vânătaia zdravănă de pe piept.

— Ce altceva ţi-au mai spus soţii Wu, Sachs?

Poliţista îi relată amănuntele aflate la spital. Familia Wu se compunea din Qichen, soţia lui, Yong-Ping, o fată adolescentă, pe nume Chin-Mei şi un fiu mai mic, Lang. Familia Chang era alcătuită din Sam, Mei-Mei, William şi Ronald, precum şi din tatăl lui Chang, cu numele lui chinezesc întreg, Chang Jiechi. În China, Sam aranjase două locuri de muncă, pentru el şi William, dar Wu nu ştia nici unde, nici ce fel de muncă. Sachs adăugă că familia adoptase şi o fetiţă mică, a cărei mamă se înecase pe *Dragon.*

— Numele ei e Po-Yee: Copil Multiubit.

Lui Rhyme nu-i scăpă expresia din ochii ei atunci când amintise de fetiţă. Ştia cât de mult îşi dorea Sachs să aibă un copil – un copil cu el. Oricât de bizară i s-ar fi părut ideea cu câţiva ani în urmă, acum era încântat în sinea lui. Totuşi, o parte din motive nu ţineau de paternitate. Amelia Sachs era una dintre cele mai bune specialiste în scena crimei din câte întâlnise vreodată. Dar şi mai importantă era capacitatea ei de empatie. Mai mult ca oricare alt expert în scena crimei cunoscut de el, poliţista se putea transpune în mintea infractorului, la locul faptei, reuşind cu ajutorul acestui alter ego să descopere probe care le-ar fi scăpat majorităţii poliţiştilor. Cu toate acestea, exista şi un alt aspect al psihicului Ameliei Sachs. Aceeaşi empatie care

o făcea să atingă perfecţiunea când cerceta scena crimei o expunea şi pericolelor. Expertă la tir şi la volan, ajungea adesea prima la locul unde urma să aibă loc capturarea, pregătită să scoată arma şi să opună rezistenţă infractorului. Ca şi în acea seară, pe aleea din faţa locuinţei soţilor Wu.

Rhyme nu i-ar fi cerut niciodată să renunţe la acest aspect al meseriei. Dar având un copil acasă, spera că Sachs s-ar fi limitat doar la cercetarea scenei crimei, muncă în care excela ca poliţist.

Mel Cooper îi întrerupse şirul gândurilor.

— Rezultatele cromatografice pentru covor.

Cooper îi informă că era vorba de o combinaţie de lână şi fibre sintetice. Determină temperatura cromatică pentru culoarea cenuşie, apoi intră pe internet, logându-se la baza de date a FBI pentru fibre de covor.

Câteva minute mai târziu, pe ecranul monitorului apărură rezultatele.

— Marca e Lustre-Brand, fabricat de Arnold Textile and Carpeting din Wallingham, Massachusetts. Am numerele lor de telefon, adăugă agentul cel subţirel.

— Pune pe careva să-i sune, ceru Rhyme. Ne interesează fabricile din Lower Manhattan. Crezi că-i de producţie recentă, Mel?

— Probabil. Sunt prea puţine fibre…

— Cum aşa? întrebă Li.

— Majoritatea fibrelor încep să se desprindă din covoare cam la şase luni după darea în folosinţă.

— Mă ocup eu, se oferi Sellitto. Dar să nu vă aşteptaţi la miracole, dat fiind că fabrica trebuie să-şi fi încheiat programul acum vreo câteva ore.

Făcu semn din cap spre ceas. Era aproape 11 noaptea.

— E o firmă industrială. Asta ce înseamnă?

— Nu ştiu, Linc. Spune-mi tu, mormăi Sellitto.

Nimeni nu avea chef de demonstraţii practice.

— Păi, înseamnă că probabil există un schimb de noapte. Iar un schimb de noapte are un maistru,

şi un maistru cunoaşte numărul de acasă al şefului. În caz de incendiu şi altele asemenea.

— Să văd ce pot face.

Cooper examină urma găsită de Sachs în automobilul Blazer.

— Mai curând bentonit, zise el. Apare pe ambele tălpi ale Strigoiului şi ale complicilor lui.

Specialistul cel subţirel se răsuci spre microscop şi studie alt fragment de material.

— Tu ce crezi, Lincoln? Astea-s frunze ude? Ridică privirea de la microscop. Provin de pe covorul automobilului SUV, pe partea şoferului.

— Comandă: preluare microscop! ceru Rhyme.

Imaginea de microscop la care se uita Cooper apăru şi pe monitorul computerului lui Rhyme. Criminalistul recunoscu imediat urme de frunze umede de cedru, din cele folosite în grădinile decorative. Bun!

— Toată zona Battery City Park e plină de plante, le atrase atenţia Sellitto, referindu-se la amplele zone rezidenţiale din centrul Manhattanului, unde, conform probelor găsite mai devreme, s-ar fi putut ascunde Strigoiul.

„Chiar prea *multe* plante", se gândi Rhyme.

— Poţi identifica un antreprenor anume?

— Nu! răspunse Cooper. Aşa ceva găseşti oriunde.

Păi, asta însemna că mostra cu pricina nu indica o locaţie precisă. Totuşi, faptul că frunzele erau încă umede le putea fi de ajutor.

— Dacă găsim mai multe posibile locaţii, le putem elimina pe cele unde în ultimele zile n-au fost acoperite plantele împotriva frigului. E o şansă minimă, dar tot mai bună decât nimic. Ce poţi spune despre cadavru? întrebă Rhyme.

— Nu mare lucru, răspunse Sachs.

Îi explică lui Rhyme că individul nu avusese niciun fel de acte asupra lui, doar nişte bani, vreo 900 de dolari, muniţie de rezervă pentru armă, ţigări şi o brichetă.

— Ah. Şi un cuţit, cu urme de sânge pe el.

Cooper dăduse deja sângele la analiză. Rhyme însă ştia că sângele provenea de la Jerry Tang sau de la Jimmy Mah.

Sosiră rezultatele AFIS referitoare la automobilul Blazer şi la cadavrul bărbatului. Toate negative.

Sonny Li arătă către o fotografie realizată cu Polaroidul şi înfăţişând chipul mortului.

— Hei, Loaban, eu avut dreptate. Faţa lui. Verifică. E kazah, kirghiz, tadjik, uigur. O minoritate, aşa cum spus la tine, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, Sonny, îi răspunse Rhyme. Sună-l pe amicul nostru şef de *tong:* Cai. Spune-i că noi considerăm că banda e formată din membri ai minorităţilor de care ai amintit tu, Sonny. Poate îl va ajuta să-şi restrângă aria cercetărilor. Rezultatele balistice? întrebă el.

— Strigoiul a folosit acelaşi pistol Model 51, răspunse Sachs.

— Armă bună, tare ca piatra, înţelegi? îşi dădu cu părerea Li.

— Am găsit şi câteva tuburi goale de cartuş, calibrul 9 mm. Ridică punga cu probele. Dar nu prezintă urme distincte de ejectare. Probabil o armă nouă: Beretta, SIG Sauer, Smittie sau Colt.

— Şi arma mortului?

— Am examinat-o, explică ea. N-am găsit decât amprentele lui. E un vechi Walther PPK. Calibrul 7,65.

— Unde e? întrebă Rhyme, cercetând punga cu probe şi nevăzând arma.

Sachs schimbă o privire cu Sonny Li – privire care, cu siguranţă, nu-l includea şi pe Lon Sellitto.

— Cred că au luat-o federalii, zise ea.

— Ah!

Li evită să se uite la Rhyme şi el înţelese imediat că Sachs îi dăduse poliţistului chinez arma pe furiş, după ce o examinase.

„Ei, bravo lui”, îşi spuse criminalistul. Fără detectivul chinez, astă-seară Deng, Sachs şi fiica lui Wu ar fi putut să fie ucişi. Lasă să aibă şi el parte de protecţie.

Sachs îi dădu lui Cooper seria pistolului Walther şi el o compară cu informaţiile din baza de date pentru arme de foc.

— Gata, anunţă Cooper. Fabricat în 1960. De atunci pare să fi fost furat de vreo zece ori.

— Tocmai am fost pus în legătură cu un prim-vicepreşedinte de la Arnold Textile, anunţă Sellitto. L-am trezit din somn, cu toate astea a fost foarte îndatoritor. Acel tip de covor e produs numai la scară industrială, pentru dezvoltatori şi antreprenori, fiind principalul produs al firmei. Mi-a dat o listă cu doisprezece dezvoltatori mai importanţi din zonă, care cumpără direct din fabrică, şi cu douăzeci şi şase de distribuitori, care vând la antreprenori şi la părţile subcontractante.

— La dracu’! se enervă Rhyme. O să alergăm contra cronometru să găsim adresele unde a fost instalat covorul Lustre-Rite. Puneţi pe careva să se ocupe de asta, ceru el.

— O să le spun să trezească lumea din somn, zise Sellitto. Ce dracu’, eu nu dorm, restul lumii de ce naiba ar trebui să doarmă?

Sellitto telefonă la sediu, să ceară câţiva detectivi în ajutor, apoi le trimise lista prin fax.

Se auzi sunând linia privată a lui Rhyme. Criminalistul răspunse.

— Lincoln? răsună un glas de femeie în microfonul exterior.

Rhyme fu încântat să audă cine îi telefonase.

— Doctor Weaver!

Doctoriţa neurochirurg care urma să-l opereze pe criminalist peste o săptămână.

— Ştiu că-i târziu. Te reţin de la ceva? Eşti ocupat?

— Nu mă deranjezi câtuşi de puţin, răspunse Rhyme, neluând în seamă privirea semnificativă a

lui Thom spre tabla albă, semn că totuşi erau destul de ocupaţi în momentul respectiv.

— Am sunat ca să-ţi comunic detaliile operaţiei. Spitalul din Manhattan, de vineri într-o săptămână, la ora 10 dimineaţa. Secţia de neurochirurgie, salonul preoperator. Etajul trei.

— Excelent! se bucură el.

Thom notă datele, după care Rhyme şi doctoriţa îşi urară noapte bună.

— Tu mergi doctor, Loaban?

— Da, răspunse Rhyme.

— Pentru…

Chinezul nu reuşi să găsească un cuvânt pentru condiţia lui Rhyme, aşa că făcu doar semn spre corpul lui.

— Întocmai.

Sachs nu spuse nimic, mulţumindu-se să privească ţintă foaia cu instrucţiunile dictate lui Thom de doctoriţa Weaver. Rhyme ştia că poliţista ar fi preferat ca el să nu se supună acestei operaţii. Majoritatea reuşitelor acestei tehnici chirurgicale se înregistraseră la pacienţi cu probleme mult mai puţin grave decât ale lui Rhyme, persoane la care măduva spinării era lezată mult mai jos, în zona lombară sau toracică. După cum îi spusese Sachs, probabil că intervenţia chirurgicală nu avea să dea prea mari rezultate şi, în plus, era riscantă: îl putea aduce într-o stare şi mai rea. Pe de altă parte, dat fiind că plămânii erau afectaţi, Rhyme ar fi putut muri pe masa de operaţie. Însă Sachs ştia cât era de importantă operaţia pentru el, aşa încât era decisă să-i susţină moralul.

— Aşadar, zise ea cu un zâmbet forţat, va trebui cu orice chip să-l prindem pe Strigoi până vinerea viitoare.

Rhyme observă că Thom îl studia cu atenţie.

— Ce e? se răsti criminalistul.

Asistentul îi luă tensiunea.

— Tensiunea e prea mare. Şi nu arăţi prea bine.

— Ei bine, mersi din toata inima, îl repezi Rhyme. Dar nu cred că felul cum arăt are vreo legătură cu…

— E cazul să ne oprim, spuse ferm asistentul.

Vorbele lui nu-i erau destinate şefului, ci celorlalţi.

Sellitto şi Cooper se declarară şi ei de acord că munciseră de ajuns pentru noaptea aceea.

— Răscoală, murmură Rhyme.

— Nu, replică Thom. Chibzuinţă.

Sellitto dădu un telefon, ca să afle ultimele noutăţi despre familia Wu şi despre John Sung. Familia Wu se găsea acum într-o locuinţă sigură a NYPD din zona Murray Hill, New York. John Sung refuzase invitaţia Ameliei Sachs de a li se alătura, de teamă că o astfel de situaţie i-ar fi reamintit numeroasele locuri de detenţie ale securităţii unde fusese reţinut ca disident. Aşa că Sellitto suplimentă cu încă un poliţist echipa trimisă să-l păzească. Toţi poliţiştii însărcinaţi cu protecţia declarară că imigranţii se aflau în siguranţă.

— Îţi iei ierburile alea cu tine? i se adresă Rhyme Ameliei Sachs. Sper că da. Miros îngrozitor.

— Voiam să ţi le las, ca să împrospăteze aerul, dar dacă nu-ţi plac… Se aplecă spre el. Cum te simţi? Eşti cam palid.

— Doar obosit, răspunse el.

Era adevărat. Se simţea ciudat de obosit. Presupunea că oboseala ar fi trebuit să fie un motiv de îngrijorare, dar îşi închipuia că ea se datora doar solicitărilor cazului la care lucra şi la care trudea de zile întregi. Totuşi, ştia că ar fi trebuit să-l preocupe starea de epuizare: nu cumva semnala ceva mai grav? Nu paralizia este principala problemă a celor suferinzi de leziuni ale măduvei spinării. Există probleme conexe, din pricina faptului că nervii nu răspund la comenzi: sunt afectaţi plămânii şi apar infecţii, dar poate că cel

mai grav lucru este absenţa durerii. Nu există niciun sistem de avertizare precoce pentru boli cum ar fi cancerul, boala de care muriseră atât tatăl lui Rhyme, cât şi al Ameliei Sachs. Rhyme îşi aminti că tatăl său aflase de boală când se dusese la doctor pentru o durere abdominală.

— Noapte bună! le ură Mel Cooper.

— *Wan an!* zise şi Li.

— Fie cum zici tu, mormăi Sellitto şi ieşi pe coridor.

— Sonny, îl chemă Rhyme. Tu rămâi aici noaptea asta.

— Eu nu avut unde dus în altă parte, Loaban. Sigur.

— Thom o să-ţi pregătească o cameră. Eu am să fiu la etaj, unde mai am câteva lucruri de făcut. Treci pe la mine, dacă ai chef. Dă-mi douăzeci de minute.

Li încuviinţă din cap şi se întoarse lângă tabla albă.

— Te duc sus, se oferi Sachs.

Rhyme îşi manevră scaunul cu rotile în micul ascensor – cândva o debara – care circula între etajele unu şi doi. Sachs urcă lângă el şi închise uşa. Rhyme ridică privirea către ea. Poliţista avea o expresie concentrată, dar el intui că fără legătură cu cazul.

— Vrei să vorbim despre ceva anume, Sachs?

Ea nu-i răspunse, ci închise uşa ascensorului şi apăsă pe butonul pe care scria SUS.

GHOSTKILL

Easton, Long Island, Scena crimei

• Doi imigranţi ucişi pe plajă; împuşcaţi în spate.

• Un imigrant rănit – doctor John Sung.

• *Bangshou* (mâna dreaptă) la bord; identitate necunoscută.

• Identificat în cadavrul unui înecat descoperit în apropierea locului în care s-a scufundat *Dragonul.*

• Zece imigranţi reuşesc să fugă; şapte adulţi (unul în vârstă, o femeie rănită), doi copii, un bebeluş. Fură un microbuz aparţinând unei biserici.

• Mostre de sânge trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Vehiculul care-l aştepta pe Strigoi pe plajă a plecat fără el. Se presupune că Strigoiul a tras un foc de armă spre vehicul. S-a cerut identificarea mărcii şi a modelului maşinii, pe baza urmelor de anvelope şi a distanţei dintre roţile din faţă şi cele din spate.

• Vehiculul e un BMW X5.

• Şofer: Jerry Tang

• Nu a fost localizat niciun vehicul care să-i fi aşteptat pe imigranţi.

• Telefon celular, probabil aparţinând Strigoiului, trimis pentru analiză la FBI.

• Telefon prin satelit, setat pentru a nu fi localizate apelurile. Sistemul de stat din China a fost spart în acest scop.

• Arma Strigoiului este un pistol calibrul 7,62 mm. Cartuşe neobişnuite.

• Pistol automat chinezesc Model 51.

• Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

• Strigoiul a furat o Honda roşie pentru a fugi cu ea. A fost trimisă o cerere de localizare a vehiculului.

• Nu s-a descoperit nimic în legătură cu maşina Honda

• Trei cadavre au fost recuperate din ocean: doi oameni împuşcaţi, unul înecat. Fotografiile au fost trimise la Rhyme şi la poliţia chineză.

• Unul dintre înecaţi a fost identificat ca fiind Victor Au, *bangshou* al Strigoiului

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă, dar degetele lui Sam Chang prezintă nişte urme neobişnuite (răni, urme de frânghie?)

• Profilurile imigranţilor: Sam Chang şi Wu Qichen, împreună cu familiile, John Sung, bebeluşul femeii care s-a înecat, un bărbat neidentificat şi o femeie (ucişi pe plajă).

Microbuzul furat, Chinatown

• Camuflat de către imigranţi cu emblema magazinului Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră.

• Petele de sânge sugerează că femeia rănită are leziuni la nivelul mâinii, braţului sau umărului.

• Mostrele de sânge au fost trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă.

Uciderea lui Jerry Tang

• Patru bărbaţi au spart uşa, l-au torturat şi apoi l-au ucis.

• Două tuburi de cartuşe – aparţinând unui pistol Model 51. Tang a fost împuşcat în cap de două ori.

• Încăperea distrusă cu sălbăticie.

• Câteva amprente digitale.

• Singurele amprente identificate aparţin lui Tang.

• Cei trei complici poartă la pantofi numere mai mici decât Strigoiul, probabil sunt şi mai mici de statură.

• Urmele sugerează că ascunzătoarea Strigoiului se află probabil în centru, zona Battery Park City.

• Se presupune că cei trei complici aparţin unei minorităţi etnice chineze. Se fac investigaţii în acest sens.

Schimbul de focuri de pe Canal Street

Scena crimei

• Alte urme care atestă o ascunzătoare în zona Battery Park City.

• Chevrolet Blazer furat – nu s-a dat de urma lui.

• Amprentele nu au fost identificate.

• Covorul din ascunzătoare: Lustre-Rite, produs de firma Arnold, instalat în ultimele şase luni. Se telefonează la clienţi, pentru a obţine lista locuinţelor în care a fost instalat acest tip de covor.

• S-au găsit frunze moarte, din cele întâlnite în grădinărit.

• Cadavrul complicelui Strigoiului: minoritate etnică din vestul sau nord-vestul Chinei. Amprentele nu există în baza de date. Înarmat cu un Walther PPK.

• Detalii privind imigranţii:

  • Familia Chang: Sam, Mei-Mei, William şi Ronald; tatăl lui Chang, Chang Jiechi şi fetiţa Po-Yee. Sam are de lucru, dar nu se ştie nici unde, nici la cine. Conduce un microbuz albastru, nu se cunoaşte marca, nici numărul e înmatriculare. Familia locuieşte în Queens.

  • Familia Wu: Yong-Ping, Chin-Mei şi Lang.

Capitolul 28

În limba chineză, multe cuvinte sunt combinaţii între sensuri opuse. De exemplu, „înaintare-retragere” înseamnă „a se mişca”.

Un astfel de cuvânt este şi cel care înseamnă „a face afaceri”, tradus literal prin „a cumpăra-a vinde”.

Cu asta se ocupau şi cei patru bărbaţi aşezaţi în biroul îmbâcsit de fum, cu vedere la stradă, al Asociaţiei Muncitorilor din East Broadway, în aceasta seară de august, răvăşită de furtună: cumpărau şi vindeau.

Faptul că obiectul negocierilor erau nişte vieţi omeneşti – i se vindea Strigoiului adresa familiei lui Sam Chang – nu părea să-i afecteze pe cei patru.

Desigur, în Chinatown existau multe comunităţi *tong* legitime, care ofereau membrilor lor servicii importante: rezolvau conflicte între firme concurente, protejau copiii de bande, administrau centre pentru îngrijirea bătrânilor şi copiilor, descurajau intruziunea sindicatelor din domeniul restaurantelor şi confecţiilor şi serveau ca legătură cu „celelalte autorităţi”, respectiv primăria şi NYPD.

Dar această comunitate *tong* nu se ocupa cu nimic din toate acestea. Ea avea un singur obiect de activitate, şi anume să funcţioneze ca bază a operaţiunilor de contrabandă cu carne vie din zona oraşului New York.

Acum, aproape de miezul nopţii, cei trei şefi ai asociaţiei muncitorilor – toţi trecuţi de patruzeci sau cincizeci de ani – şedeau de o parte a mesei, faţă în faţă cu un bărbat pe care niciunul dintre ei nu-l cunoştea, dar care s-ar fi putut dovedi foarte valoros, întrucât ştia unde se ascunde familia Chang.

— De unde-i cunoşti pe oamenii aceştia? îl întrebă directorul asociaţiei pe bărbatul din faţa sa, care-şi dăduse numai numele de familie, Tan, probabil de teamă ca Strigoiul să nu-i dea de urmă şi să-l tortureze ca să afle adresa familiei Chang.

— Chang e un prieten de-al fratelui meu din China. Am făcut rost de un apartament pentru familie şi le-am găsit de lucru lui Chang şi fiului său.

— Unde-i apartamentul? întrebă dezinvolt şeful de *tong*.

— Asta am şi venit să vând aici, răspunse Tan, cu un gest brusc. Dacă Strigoiul vrea această informaţie, atunci trebuie să plătească pentru ea.

— Nouă ne poţi spune, îl îndemnă zâmbind asociatul. Nu va mai afla nimeni.

— Nu negociez decât cu Strigoiul.

Bineînţeles că şefii de *tong* cunoşteau acest lucru. Oricum, merita încercat. Erau mulţi proşti pe lume.

— Trebuie să înţelegi, interveni amabil unul dintre asociaţi, că Strigoiul e greu de găsit.

— Ah! pufni dispreţuitor Tan. Ştiţi bine că nu sunteţi singurii cu care pot să fac afaceri.

— Atunci de ce-ai venit aici? replică imediat celălalt asociat.

Tan tăcu o clipă.

— Pentru că mi s-a spus că voi sunteţi cel mai bine informaţi.

— E riscant, i se adresă directorul lui Tan. Poliţia e pe urmele Strigoiului. Dacă află că am luat legătura cu el… păi… ne-ar putea desfiinţa organizaţia.

Tan ridică din umeri.

— Dar aveţi şi căi sigure de a intra în contact cu el, nu?

— Hai să vorbim despre bani. Cât ne plăteşti ca să te punem în legătura cu Strigoiul?

— Zece la sută din cât îmi va da el.

Directorul îşi flutură braţul.

— Întrevederea s-a încheiat. Du-te şi caută alţi intermediari.

— Şi cât aţi fi vrut voi să vă dau? întrebă Tan, râzând dispreţuitor la auzul comentariului.

— Jumătate.

— Asta-i o glumă proastă!

Acum că fusese trasată linia de bătaie, cele două părţi trecură la afaceri. Negocierea continuă pentru încă aproape jumătate de oră. În cele din urmă, căzură de acord pentru treizeci la sută, cu condiţia să fie vorba de dolari americani.

Directorul scoase un celular şi tastă un număr. Îi răspunse Strigoiul şi directorul se prezentă.

— Ce doreşti? îl întrebă contrabandistul.

— Am aici pe cineva care a închiriat un apartament câtorva supravieţuitori de pe *Dragon.* Familia Chang. Vrea să-ţi vândă această informaţie.

Strigoiul tăcu o clipă.

— Spune-i că vreau dovezi, zise el.

Directorul îi transmise lui Tan dorinţa contrabandistului.

— Numele occidental al capului familiei este Sam, spuse Tan. Mai e cu ei un bătrân, tatăl lui Chang, şi doi băieţi. Oh, şi soţia. Mei-Mei. Au cu ei şi o fetiţă. Nu-i copilul lor. Era şi ea pe vas. Mama ei s-a înecat.

— De unde-i ştie?

— E fratele unui prieten de-al familiei Chang, din China, explică directorul.

Strigoiul chibzui câteva momente.

— Spune-i că-i plătesc o sută de mii de dolari pentru informaţie.

Directorul îl întrebă pe Tan dacă era de acord. Tan răspunse imediat că acceptă. Cu anumite persoane nu trebuia negociat.

Încercând să rămână serios, cu toată bucuria care-i încolţise în suflet la auzul sumei, directorul i se adresă cu diplomaţie Strigoiului.

— Omul nostru a fost de acord să ne plătească şi nouă un onorariu. Dacă nu-i prea mare deranjul…

— Bine, vouă am să vă plătesc direct partea voastră. Dacă informaţia se va dovedi corectă. Cât v-aţi înţeles să vă cedeze?

— Treizeci la sută.

— Eşti mare fraier, râse dispreţuitor Strigoiul. Aţi fost pur şi simplu jecmăniţi. În locul vostru, aş fi cerut şaizeci şi cinci la sută.

Directorul se înroşi la faţă şi încercă să se justifice, dar Strigoiul îi tăie vorba.

— Trimite-l la mine mâine-dimineaţa la opt şi jumătate. Ştii unde.

Şi închise telefonul.

Directorul îi comunică lui Tan termenii înţelegerii şi cei doi îşi strânseră mâinile.

În ierarhia confucianistă a îndatoririlor faţă de alţii, prietenia figurează pe ultima treaptă: după relaţia conducător-supus, tată-fiu, soţ-soţie şi frate mai mare-frate mai mic. Cu toate acestea, îşi zise directorul, acest act de trădare era cu totul detestabil.

Dar nu conta. Când avea să ajungă în iad, Tan urma să fie judecat pentru faptele sale. Cât despre director şi asociaţii lui, ei bine, suma de 30.000 de dolari nu era un câştig rău pentru o jumătate de oră.

Cu mâinile tremurând şi răsuflarea întretăiată, Sam Chang părăsi biroul de la stradă al Asociaţiei Muncitorilor din East Broadway şi merse preţ de trei cvartale până întâlni un bar, barurile fiind rare în Chinatown. Se aşeză pe un taburet care se clătină pe picioare şi ceru o bere Tsingtao. O bău pe nerăsuflate şi comandă încă una.

Era încă uimit – ba nu, uluit – că cei trei bărbaţi din *tong* îl crezuseră a fi Joseph Tan şi chiar îi dezvăluiseră unde se putea întâlni cu Strigoiul a doua zi de dimineaţă.

Râse în sinea lui. Ce idee îngrozitoare: de fapt, se târguise cu acei indivizi pentru preţul vieţii propriei familii.

Cu câteva ore în urmă, în apartamentul lor întunecos din Brooklyn, Chang se gândise: „Deci aşa va fi viaţa noastră aici. Întuneric şi teamă…”

Tatăl său îşi îngustase pleoapele.

— Ce-ai de gând să faci? îşi întrebase el fiul.

— Strigoiul ne caută.

— Ştiu.

— Nu se aşteaptă să-l caut eu pe el.

Chang Jiechi îşi privise fiul câteva momente, apoi ochii lui se opriseră pe placa de pe altarul improvizat, pe care figura numele lor. *Chang*... arcaş.

— Şi ce-ai să faci dacă ai să-l găseşti?

— Am să-l ucid.

— De ce să nu te duci la poliţie?

Chang zâmbise amar.

— Ai mai multă încredere în poliţia de aici decât în cea din China?

— Nu, răspunsese tatăl său.

— Am să-l ucid, repetase Chang.

Niciodată în viaţa lui nu ieşise din cuvântul tatălui şi se întreba dacă acum bătrânul îi va interzice ceea ce el hotărâse că trebuia să facă.

Dar, spre mirarea lui, tatăl său se mulţumise să-i pună o singură întrebare:

— Ai fi tu în stare să faci asta?

— Da, pentru familia mea, da.

Chang îşi îmbrăcase geaca.

— Mă duc în Chinatown. Să văd ce pot face ca să dau de el.

— Ascultă-mă, îi spusese în şoaptă tatăl său. Ştii cum poţi găsi un om?

— Cum, Baba?

— Poţi găsi un om dacă profiţi de punctele lui slabe.

— Care-i punctul slab al Strigoiului?

— Nu poate accepta eşecul, îi spusese Chang Jiechi. Trebuie să ne ucidă, altfel viaţa lui va suferi de o dizarmonie gravă.

Prin urmare, Sam Chang făcuse exact ce-i sugerase tatăl său: îi oferise Strigoiului şansa de a-şi găsi prada. Tertipul funcţionase.

Ţinând sticla de bere rece lipită de obraz, Chang reflecta că el probabil va muri. Intenţiona să-l împuşte pe Strigoi pe loc, chiar în clipa în care acesta avea să deschidă uşa. Dar cu siguranţă că individul avea acoliţi şi paznici, care îl vor ucide la rândul lor.

Cugetând la acest aspect, primul lucru care-i veni în minte fu chipul fiului său, William, primul născut, tânărul care avea să devină moştenitorul familiei Chang, ba chiar mai curând decât şi-ar fi închipuit.

Tatăl îşi aminti vorbele sfidătoare ale fiului, dispreţul din privirea lui…

„Oh, William, îşi zise el. Aşa e, nu m-am ocupat de tine. Dar dacă ai înţelege că am făcut asta doar în speranţa de a vă duce într-o patrie mai bună pentru tine şi pentru copiii tăi. Când viaţa în China a devenit prea riscantă v-am adus aici, mi-am părăsit ţara iubită ca să-ţi ofer ce nu-ţi puteam oferi acasă.

Iubirea, fiule, nu înseamnă să dăruieşti aparatură electronică, mâncăruri sofisticate sau camere separate. Iubirea se manifesta prin disciplină, exemplu şi sacrificiu – chiar sacrificiul propriei vieţi. Ah, fiule…”

Sam Chang plăti berea şi ieşi din bar.

Deşi se făcuse târziu, câteva magazine erau încă deschise, spre a-i ademeni pe ultimii turişti. Chang intră într-un butic de cadouri şi cumpără o cutie mică, o placă de alamă, candele electrice cu becuri roşii şi puţină tămâie. Pierdu ceva timp în căutarea celei mai potrivite statui a lui Buddha. Alese una cu faţa zâmbitoare, întrucât, deşi a doua zi avea să omoare un om şi să fie el însuşi omorât, un

Buddha vesel va oferi mângâiere şi consolare, ba chiar şi noroc familiei pe care o lăsa în urmă.

— Vezi tu, Amie…

Amelia Sachs conducea maşina spre oraş, respectând viteza legală de pe indicatoare, lucru care nu-i stătea în fire.

— Vezi tu, draga mea, îi spusese tatăl ei, în starea de sfârşeală în care se afla, mistuit de celulele lacome care-i rodeau trupul. Vezi *tu,* va trebui să-ţi porţi singură de grijă.

— Sigur, tăticule.

— Nu, nu, ai spus „Sigur”, dar de fapt n-ai gândit aşa. Ţi-ai spus „Sunt de acord cu bătrânul pentru că arată în ultimul hal”.

Nici măcar zăcând în spitalul West Brooklyn de pe Fort Hamilton Parkway, la un pas de moarte, tatăl ei nu-i iertase nimic.

— Te asigur că n-am gândit aşa.

— Oh, ascultă, Amie, ascultă.

— Ascult.

— Mi-au ajuns la ureche fel de fel de relatări ale tale despre cum patrulezi ca poliţistă de sector.

La fel ca tatăl ei, Sachs fusese cândva poliţist de sector. De fapt, era poreclită FS, prescurtare de la „Fata Sectoristului”.

— Eu inventez o groază de chestii, tăticule.

— Fii serioasă.

Zâmbetul ei se topise şi, într-adevăr, devenise serioasă. Simţea briza prăfoasă de vară adiind prin fereastra întredeschisă şi ciufulindu-i părul roşcovan despletit pe spate, precum şi aşternutul decolorat de pe patul tatălui ei, în timp ce unul şedea şi celălalt zăcea în acel loc insuportabil.

— Spune mai departe, îl îndemnase ea.

— Mulţumesc. Aud fel de fel de isprăvi despre cum patrulezi ca poliţistă de sector. Nu eşti suficient de prudentă. Trebuie să ai grijă de tine, Amie.

— De unde ţi-a venit ideea asta, tăticule?

Amândoi ştiau de unde îi venise ideea: de la cancerul care curând avea să-i pună capăt vieţii şi din nevoia lui de a lăsa moştenire unicului copil ceva mai mult decât insigna de poliţist newyorkez, un pistol Colt cu mânerul nichelat şi un vechi automobil Dodge Charger, la care trebuia schimbată transmisia şi capetele de cilindri. Dar rolul lui de tată îl obliga să spună: „Fă-i pe plac unui om bătrân”.

— Atunci hai să spunem bancuri.

— Ţii minte când ai zburat prima oară?

— Am mers în Florida, în vizită la bunica Sachs. Erau 40° C lângă piscină şi am fost atacată de un cameleon.

— Iar stewardesa sau cum i se mai zice acum, continuase netulburat Hermann Sachs, ne-a spus: „În caz de urgenţă, puneţi-vă masca de oxigen şi acordaţi ajutor oricui are nevoie”. Aceasta este regula.

— Aşa se spune întotdeauna, admise ea, răscolită de emoţii.

Bătrânul poliţist, cu palmele ridate, veşnic pătate de ulei de motor, continuase:

— Asta trebuie să fie regula pentru sectoristul de pe stradă. Mai întâi tu, pe urma victima. Asta trebuie să fie regula şi pentru tine. Indiferent ce se întâmplă, mai întâi ai grijă de tine. Dacă tu nu eşti teafără, atunci nu vei putea să ai grijă nici de alţii.

Conducând maşina prin burniţă, Sachs auzi tot mai slab vocea tatălui, până când un alt glas îi luă locul. Glasul doctorului cu care discutase în urmă cu câteva săptămâni.

„— Ah, domnişoara Sachs. Aici eraţi.

— Bună ziua, domnule doctor.

— Tocmai am discutat cu doctoriţa lui Lincoln Rhyme.

— Şi?

— Trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

— Se pare că aveţi veşti proaste, domnule doctor.

— Ce-ar fi să ne aşezăm acolo, în colţ?

— Aici e foarte bine. Spuneţi-mi ce aveţi de spus. Fără ocolişuri.”

Tot universul ei se răsturnase, toate planurile ei de viitor se schimbaseră.

Dar ce putea să facă?

„Ei bine, îşi zise ea, oprind lângă bordură, o posibilitate ar fi…”

Amelia Sachs rămase aşezată câteva minute bune. E o nebunie, îşi spuse ea. Se decise brusc şi coborî din automobilul Camaro, după care, cu capul în pământ, dădu repede colţul şi intră într-un bloc. Urcă scările şi bătu la uşă.

Uşa se deschise şi Sachs zâmbi către John Sung. El îi răspunse la surâs şi-i făcu semn din cap să intre.

„Indiferent ce se întâmplă, mai întâi ai grijă de tine. Dacă tu nu eşti teafără, atunci nu vei putea să ai grijă nici de alţii.”

Brusc simţi cum i se ia o piatră de pe inimă.

Capitolul 29

Miezul nopţii.

În ciuda zilei epuizante, care începuse cu scufundarea unui vas şi se sfârşise tocmai în celălalt capăt al lumii, într-un apartament din Central Park West, Sonny Li nu părea obosit.

Intră în dormitorul lui Lincoln Rhyme, cu o sacoşă de cumpărături în mână.

— Când eu fost în Chinatown cu Hongse, Loaban, eu cumpărat câteva lucruri. Eu cadou pentru tine.

— Un cadou? se miră Rhyme de pe „tronul" său, un pat Hill-Rom Flexicar, excesiv de confortabil, din câte i se spusese.

Li scoase din sacoşă un obiect şi se apucă să îndepărteze hârtiile în care era înfăşurat.

— Uite ce avut eu aici.

În mâinile lui era o mică statuetă de jad, reprezentând un bărbat cu figură fioroasă, care ţinea în mâini un arc şi o săgeată. Li aruncă o privire prin încăpere.

— Unde este nord?

— Încolo, îi indică Rhyme.

Li aşează statueta pe o măsuţă lipită de perete. Se înapoie lângă sacoşă şi scoase dinăuntru câteva beţişoare cu tămâie.

— Doar n-ai de gând să aprinzi aşa ceva aici.

— Trebuie, Loaban. Asta nu omoară la tine.

Deşi Li explicase că pentru un chinez este greu să se împotrivească absolut categoric, se pare că în cazul lui lucrurile stăteau cu totul altfel.

Li puse tămâia într-un mic bol şi o aprinse. Luă apoi din baie un pahar de plastic şi-l umplu cu un lichid dintr-o sticluţă verde pal, scoasă şi ea din sacoşă.

— Ce vrei să faci acolo, un templu?

— Un altar, Loaban. Nu un templu, răspunse Li, amuzat că Rhyme nu sesiza o deosebire atât de

evidentă.

— Cine-i ăla? Buddha? Confucius?

— Cel cu arcul şi săgeata? pufni în râs Li. Loaban, tu ştii aşa de mult despre aşa puţin şi aşa puţin despre aşa de mult.

Rhyme râse, amintindu-şi că, pe când era căsătorit, soţia lui îi spunea adesea cam acelaşi lucru, deşi cu glas ceva mai ridicat şi cu mai multe vorbe.

— Arcaş este Guan Di – zeul războiului. Noi aducem sacrificii la el. La el place vin dulce şi ce eu cumpărat pentru el.

Rhyme se întrebă cum aveau să reacţioneze Sellitto şi Dellray, fără a mai vorbi de Sachs, la vederea dormitorului transformat într-un altar închinat zeului războiului.

Li se înclină în faţa statuetei şi murmură câteva vorbe în chineză. Scoase o sticluţă din sacoşă şi se aşeză pe scaunul de rafie de lângă patul lui Rhyme. Umplu un pahar de plastic pentru el, apoi luă unul dintre recipientele speciale ale lui Rhyme, îi scoase capacul, umplu recipientul pe jumătate, puse la loc capacul şi vârî un pai prin orificiul din capac.

— Asta ce mai e?

— Ceva bun, Loaban. *Chu yeh ching chiew.* Acum facem sacrificiu pentru noi. Asta bun. Asta ca whisky.

Nu, nu semăna deloc cu whisky, era departe de aroma delicată de fum a unui scotch vechi de optsprezece ani. Dar deşi gustul era destul de neplăcut, avea totuşi ceva cu totul special.

Li făcu semn din cap spre altarul improvizat.

— Eu găsit Guan Di la magazin în Chinatown. El zeu foarte iubit la noi. Mii de altare în China dedicate la el. Dar eu nu cumpărat Guan pentru război. Guan este şi zeu la detectivi. Înţelegi?

— Asta ai pus-o de la tine.

— Adică glumă? Nu, eu spun adevăr. Fiecare birou al siguranţei unde mers eu are Guan Di.

Când caz nu rezolvat, detectivi aprins lumânări la altar, ca noi acum.

Îi mai turnă alcool. Li adulmecă băutura.

— Asta băutură tare, înţelegi? *Baijiu.*

— Bai… cum?

Li făcu semn din cap spre sticla de *chu yeh ching chiew.*

— Ce fel de rugăciune ai spus? întrebă Rhyme.

— Să-ţi traduc: Guan Di, ajută la noi să găsim Chang şi să găsim Strigoi netrebnic.

— Bună rugăciune, Sonny.

Rhyme mai sorbi o înghiţitură de băutură. Cu fiecare sorbitură, gustul părea să devină tot mai bun – poate pentru că treptat uitai ce prost era.

— Operaţia de care spus tu, face la tine mai bine? continuă să întrebe poliţistul chinez.

— Posibil. Ceva mai bine. N-am să pot merge, dar aş putea să mă mişc cât de cât.

— Cum adică?

Rhyme îi povesti lui Li despre doctorul Cheryl Weaver, a cărei Secţie de neurologie de la Spitalul Universitar din Carolina de Nord practica chirurgie experimentală pe pacienţi cu leziuni ale măduvei spinării. Îşi amintea aproape cuvânt cu cuvânt explicaţiile doctoriţei privind tehnica respectivă.

„Sistemul nervos este format din axoni, care sunt purtătorii impulsurilor nervoase. În cazul unor leziuni ale măduvei, axonii sunt retezaţi sau zdrobiţi, deci distruşi. Prin urmare, încetează să mai transporte impulsuri nervoase şi comanda creierului nu mai ajunge la restul corpului. Se spune că nervii nu se regenerează. Nu-i întru totul adevărat. În sistemul nervos periferic – braţele şi picioarele – axonii lezaţi se pot regenera. Nu şi în sistemul nervos central – creierul şi măduva spinării. Cel puţin, nu de la sine. Aşadar, când te tai la deget, pielea creşte la loc şi-ţi recapeţi simţul tactil. În cazul măduvei spinării asta nu se întâmplă. Există totuşi lucruri pe care învăţăm să le facem şi care ajută la regenerare.

Ce facem noi aici, la institut, este să atacăm cu orice mijloace posibile locul leziunii. Atacăm leziunile măduvei spinării pe toate planurile. Utilizăm chirurgia tradiţională de decompresiune pentru a reconstrui structura osoasă a vertebrelor şi pentru a proteja locul în care măduva a fost lezată. Pe urmă procedăm la două grefe: una cu un fragment de ţesut din sistemul nervos periferic al pacientului, iar cealaltă cu câteva celule embrionice dintr-un sistem nervos central."

— Provenind de la un rechin, adăugă Rhyme.

— Adică peşte? râse chinezul.

— Întocmai. Rechinii sunt mai compatibili cu fiinţele umane decât alte animale. Pe urmă, încheie criminalistul, voi lua medicamente care să ajute la regenerarea măduvei spinării.

— Ascultă, Loaban, spuse Li, privindu-l cu atenţie, operaţia la tine e periculoasă?

Lui Rhyme îi răsunară din nou în urechi vorbele doctoriţei Weaver.

„Bineînţeles că există riscuri. Medicamentele în sine nu sunt periculoase. Sunt însă riscuri asociate cu tratamentul. La orice cvadruplegic plămânii vor fi afectaţi. Nu veţi fi conectat la aparate, dar din pricina anestezicelor, există riscul de stop respirator. În plus, stresul operaţiei în sine poate duce la disreflexie autonomă, deci la o creştere severă a tensiunii arteriale, ceea ce ştiţi bine că poate duce la hemoragie cerebrală sau altă leziune a creierului. Există şi riscul unei traume chirurgicale la locul leziunii iniţiale – în momentul de faţă nu aveţi chisturi, nici şunturi – dar operaţia şi acumularea de fluid aferentă ar putea spori presiunea, cauzând şi alte leziuni."

— Da, e periculoasă, îi răspunse Rhyme.

— Mie mi se pare că *yi luan tou shi.*

— Adică?

Li se gândi o clipă, apoi spuse:

— Asta înseamnă: arunci cu ouă într-o stâncă. Adică e ceva ce nu poate reuşi. Înţelegi? De ce

mers tu la operaţie?

Lui Rhyme răspunsul i se părea evident: să facă un pas către independenţă. Poate ca să poată apuca paharul între degete şi să-l ducă la buze. Ca să se scarpine în cap. Ca să devină mai *normal* – termen foarte incorect politic în cazul persoanelor cu dizabilităţi. Ca să fie mai aproape de Amelia Sachs. Ca să fie un tată mai bun pentru copilul pe care Amelia şi-l dorea atât de mult.

— Pur şi simplu, e ceva ce simt ca trebuie să fac, Sonny, zise el. Schiţă un semn din cap spre sticla de whisky Macallan. Şi acum, hai să gustăm *baifu* al meu.

Li râse scurt.

— *Baijiu,* Loaban. Ce spus tu înseamnă „să mergem acum la magazinul meu".

— *Baijiu,* se corectă Rhyme.

Li umplu paharul şi recipientul special cu whisky vechi.

Rhyme sorbi prin pai. Ah, da, era mult mai bun.

Li goli paharul lui de plastic dintr-o înghiţitură şi scutură din cap.

— Tu nu trebuie să mergi la operaţia asta, înţelegi?

— Am analizat riscurile şi…

— Nu, nu. Tu accepţi ce eşti acum. Tu accepţi limite la tine.

— Bine, dar de ce? Când nu sunt obligat s-o fac?

— Eu văd toate prostii la ştiinţa voastră aici, în Meiguo. Noi nu avut ştiinţă peste tot în China, ca voi. Da, sigur, Beijing, Hong Kong, Guangdong, Fuzhou, acolo noi avut cam tot ce aveţi voi, poate mai puţin, şi mulţumim la preşedinte Mao pentru asta. Dar şi noi avut computere, internet, rachete. Da, uneori mai explodează, dar altfel ajung în spaţiu fără probleme. Doctori la noi însă nu multă ştiinţă. Doctori la noi aduc înapoi *armonie.* Doctori în China nu sunt zei.

— Aici vedem lucrurile altfel.

— Da, da, râse dispreţuitor Li. Doctori fac la voi mai tineri. Dau la voi păr. Dau la femei *xiong* mai mari… Înţelegi?

Arătă spre pieptul lui.

— Noi nu înţelegem asta. Asta nu armonie.

— Şi crezi că, aşa cum sunt acum, în mine există armonie? râse exasperat Rhyme.

— Soarta adus pe tine în starea asta, Loaban. Şi asta cu scop. Poate tu cel mai bun detectiv tocmai pentru că întâmplat aşa. Viaţa la tine acum în echilibru, înţelegi?

Rhyme nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu pot să merg, nu pot să adun probe… Cum dracu' să fie mai bine?

— Poate creierul la tine, *creierul* lucrează mai bine acum. Înţelegi? Poate la tine acum voinţă mai puternică. Poate *jizhong* – atenţie – la tine e mai bună acum.

— Îmi pare rău, Sonny, dar eu nu cred asta.

Numai că, din câte îşi dăduse seama până atunci, când Sonny susţinea o cauză, nu se dădea bătut cu una cu două.

— Să-ţi explic, Loaban. Tu aminteşti John Sung? Aminteşti amuleta cu Regele Maimuţă?

— Îmi amintesc.

— Tu Maimuţă.

— Eu ce?

— Tu la fel ca Maimuţă. Înţelegi? Maimuţă face miracole, magie, el deştept, neiertător, el calm. Înţelegi? Ca tine. Dar el nu înţeles că nu era în firea lucrurilor: el căutat să înşele zei şi să trăiască veşnic. El furat piersicile nemuririi, el şters nume din *Cartea Viilor şi a Morţilor.* Şi el dat de belea. El ars, bătut şi îngropat sub munte. Până la urmă, Maimuţă renunţat la viaţa veşnică. Găsit prieteni şi toţi făcut pelerinaj în ţara sfântă din vest. El fericit. În armonie, înţelegi?

— Vreau să pot merge din nou, spuse în şoaptă, dar foarte ferm Rhyme, întrebându-se de ce îşi

deschidea sufletul în faţa acestui omuleţ ciudat. Nu cred că cer prea mult.

— Ba poate este mult, îl contrazise Li. Ascultă, Loaban, uită-te la mine. Eu mi-aş dori să fiu înalt, să arăt ca Chow Yun-Fat, să umble fete după mine. Să conduc oraş mare, să primesc sute de medalii pentru realizări la mine şi să respecte la mine toată lumea. Mi-aş putea dori să fiu bancher la Hong Kong. Dar nu mi-e dat aşa. Pentru mine, este în firea lucrurilor să fiu un poliţist al dracu' de bun! Poate începi să mergi din nou, dar ai să pierzi altceva, poate chiar mai important. De ce bei porcăria asta?

Arătă din cap spre sticla de whisky.

— E *baijiu* meu preferat.

— Zău? Şi cât costă?

— Vreo şaptezeci de dolari sticla.

Li schiţă o strâmbătură. Totuşi, îşi goli paharul şi-l umplu din nou.

— Ascultă, Loaban, tu cunoşti *Tao?*

— Eu? Tâmpeniile alea New Age[24]. Drept cine mă iei?

— OK, eu spun ceva la tine. În China noi avut doi mari filosofi: Confucius şi Lao Tse. Confucius credea că cel mai bine pentru oameni e să asculte de superiori, să supună la ordin, *kow tow* la cei mai buni ca ei, adică gura închisă. Dar Lao Tse spunea exact invers. Pentru om cel mai bine e să urmeze drumul lui în viaţă. Să găsească armonie şi natură. În engleză *Tao* înseamnă *Drum în viaţă.* El scris ceva ce eu încerc să spun la tine. Ceva despre tine, Loaban.

— Despre mine? repetă Rhyme, amintindu-şi că interesul lui pentru ce-i spunea chinezul cel mărunţel se trăgea probabil de la cantitatea impresionantă de alcool băută până atunci.

Li îşi îngustă pleoapele şi începu să traducă:

— În Tao, Lao Tse spus: „Nu-i nevoie plecat de acasă ca să vezi mai bine. Nu-i nevoie pândit de la

fereastră. Trebuie trăit în miezul fiinţei tale. Calea spre a face este să exişti”.

— Oare toată lumea în China are câte o blestemată de zicală pentru fiecare lucru? întrebă agasat Rhyme.

— Avem multe zicale, adevărat. Tu trebuie pus Thom să scrie asta şi lipit pe perete, lângă altar pentru Guan Di.

Amândoi tăcură câteva momente. *Nu-i nevoie plecat de acasă ca să vezi mai bine. Nu-i nevoie pândit de la fereastră…*

În cele din urmă, reluară conversaţia şi Li începu să povestească în detaliu despre viaţa din China.

— Cum arată casa ta? îl întrebă Rhyme.

— Apartament. Mic, cam cât camera asta.

— Şi unde este?

— Oraşul meu, Liu Guoyuan. Nume la el înseamnă „Şase livezi”, dar livezi nu există acum, tăiate toate. Cam cincizeci de mii locuitori. Lângă Fuzhou. *Acolo* mulţi locuitori. Peste un milion, înţelegi?

— Nu cunosc zona.

— Provincia Fujian, sud-estul China. În dreptul insula Taiwan. Mulţi munţi. Pe acolo trece fluviul Min, apă mare. Noi, zonă independentă. Beijing făcut griji multe pentru noi. În Fujian creat prima triadă – bandă organizată, înţelegi? San Lian Hui. Foarte puternică. Multă contrabandă: sare, opiu, mătase. În Fujian mulţi marinari. Negustori, importatori, nu mulţi fermieri. În oraşul meu Partidul Comunist este puternic, pentru că secretar de partid este capitalist privat. Are firmă de internet, ca AOL. Mare succes. Ha, capitalist blestemat! Face bani mulţi, mulţi de tot. Acţiuni la el nu scad, ca la NASDAQ.

— Ce fel de infracţiuni aveţi în Liu Guoyuan? întreba Rhyme.

— Multă mită, taxe de protecţie. În China, dacă înşeli firme sau oameni e OK. Dar dacă înşeli la

partid sau la guvern, atunci mori. Tu mers la puşcărie, tu glonţ în ceafă. Avem şi multe alte infracţiuni. Aceleaşi ca aici. Crimă, jaf, viol.

Li sorbi din nou din băutură.

— Eu găsit bărbat care omora femei. El omorât patru, vrut omorât mai multe, dar eu prins la el. Un strop de sânge, râse el. Eu găsit un strop pe roata de la bicicletă, un strop cât un fir de nisip. Asta lega bărbat de scena crimei. El mărturisit tot. Vezi, Loaban, nu este doar *woo-woo.*

— Sunt convins că nu, Sonny.

— Răpit femei – mare problemă în China. Bărbaţi mai mulţi decât femei. La suta de femei, o sută *douăzeci* bărbaţi. Oameni nu vrut copii fetiţe, vrut numai băieţi. Atunci de unde mirese? Aşa că mulţi răpitori fură femei şi fete şi vând. Familii venit la noi şi cerut la noi găsim soţii şi fiice răpite. Mulţi poliţişti nu sinchisesc – au cazuri grele. Uneori dus femei la mii de kilometri depărtare. Anul trecut eu găsit şase. Un record la mine la birou. E un sentiment grozav când găsit răpitor şi arestat la el.

— Aici e toată frumuseţea, confirmă Rhyme.

Li ridică paharul şi un timp băură în tăcere. Rhyme se gândi că se simţea mulţumit. Majoritatea celor care veneau să-l viziteze îl tratau ca pe un infirm. Sigur, n-o făceau din răutate. Dar fie se prefăceau a nu lua în seamă „starea" lui – cum se exprimau cei mai mulţi – fie îi ridicau în slăvi infirmitatea, glumind şi comentând pe seama ei, ca să-i arate cât îl înţelegeau de bine. De fapt, nu-l înţelegeau deloc şi, de îndată ce dădeau cu ochii de cateter sau de cutia cu pampers pentru adulţi pusă în colţul dormitorului, începeau să numere minutele până la plecare. Oamenii aceştia nu-l contraziceau niciodată, nici nu-i întorceau vorba. Niciodată nu treceau dincolo de aparenţa unei relaţii.

Dar, în ce-l privea pe Sonny Li, Rhyme citea pe chipul lui o detaşare totală faţă de situaţia lui. Ca şi

cum ar fi fost ceva… ceva într-adevăr *natural.*

Îşi dădu seama că, în afară de Amelia Sachs, aproape toţi oamenii pe care-i cunoscuse în ultimii câţiva ani nu fuseseră decât simple cunoştinţe. Pe Sonny Li îl ştia de mai puţin de-o zi, dar chinezul deja părea a fi mai mult decât o cunoştinţă.

— Ai pomenit de tatăl tău, spuse Rhyme. Când ai vorbit cu el mai devreme, nu mi s-a părut o discuţie prea plăcută. Care-i povestea lui?

— Ah, tatăl meu…

Li mai luă câteva înghiţituri de scotch, care părea să-i placă din ce în ce mai mult, la fel cum şi Rhyme se obişnuise cu *baijiu.* „Globalizarea prin băutură", îşi zise ironic Rhyme,

Li îşi umplu din nou paharul.

— Ar trebui să sorbi puţin câte puţin, îl sfătui Rhyme.

— E timp să sorbi după ce mori, declară chinezul şi goli paharul de plastic trandafiriu cu floricele. Tatăl meu… El nu plăcut pe mine foarte mult. Eu… cum zic la asta? Nu reuşit în viaţă cum vrut el.

— Adică l-ai dezamăgit?

— Da, eu dezamăgit la el.

— De ce?

— Ah, multe motive. Eu spun la tine istoria noastră pe scund.

— Pe scurt.

— În anii douăzeci, dr. Sun Yat-sen unificat China, dar izbucnit război civil. Kuomintang – Partidul Naţional – condus de Chiang Kai-shek. Dar Gongehantang – comuniştii – luptat împotriva lor. Atunci invazia niponă, vremuri grele pentru toată lumea. Când Japonia pierdut, în China mult război civil şi în sfârşit câştigat Mao Zedong şi comuniştii, care alungat naţionalişti în Taiwan. Tata luptat alături de Mao, în octombrie 1949, el stat lângă preşedintele Mao la Poarta Păcii Cereşti din Beijing. Ah, Loaban, eu auzit la el povestea asta de un milion de ori. Cum el stat acolo şi cum

orchestra cântat *Marşul Voluntarilor.* La dracu', mari patrioţi fost noi la vremea aia!

Aşa că tatăl meu avut *guanxi.* Relaţii sus de tot. El devenit mare ştab în Partidul Comunist la noi, în Fujian. El vrut să fiu şi eu la fel. Dar eu văzut ce făcut comuniştii în '66 – Marea Revoluţie Culturală Proletară Unică în Istorie – ei distrus tot, ei omorât oameni. Guvern şi partid nu făcut ce trebuie.

— Nu era *în firea lucrurilor,* zise Rhyme. Nu era *în armonie.*

— Exact corect, Loaban, râse Li. Tata vrut la mine să intru partid. Chiar ordonat la mine. Ameninţat. Dar mie nu păsat de partid. Nu păsat de colectivă. Îşi flutură braţele. Mie nu păsat de idei măreţe. Ce plăcut la mine era munca de poliţist. Mie plăcut să prind infractori… Mereu alte enigme, mereu alte provocări, înţelegi? Sora mea avut poziţie înaltă în partid. Tata mândru de ea, deşi femeie. Tata spus ea nu adus dizgraţie în familie, ca mine. Tata repetat asta tot timpul. Se întunecă la faţă. La fel de rău la mine e că nu avut un fiu – nu avut copii – când eu căsătorit.

— Eşti divorţat? îl întreba Rhyme.

— Soţia mea murit. Îmbolnăvit şi apoi murit. Febră mare, ceva rău. Noi împreună numai câţiva ani, dar nu avut copii. Tata spus că vina mea. Noi încercat, dar nu avut copii. Pe urmă, ea murit.

Se ridică şi se duse cu paşi mari către fereastră, rămânând cu ochii aţintiţi la luminile oraşului.

— Tata, foarte strict. Mereu bătut la mine până când eu crescut. Nimic din ce făcut nu fost destul de bun în ochii lui. Note bune… eu bun student. Medalii la armată. Eu însurat cu fată bună, respectuoasă, slujbă la Biroul Siguranţei Publice, eu devenit detectiv, nu poliţist la circulaţie, înţelegi? Eu mers să vizitez pe tata în fiecare săptămână, dat bani la el, mers la mormânt la mama. Dar niciodată ce făcut eu nu fost îndeajuns. Dar părinţii tăi, Loaban?

— Au murit amândoi.

— Mama mea nu aşa severă ca tata, ea niciodată nu vorbit prea mult. El nu dat voie… Aici, în Ţara cea Frumoasă, voi nu legat mult de părinţi?

„Bine spus”, îşi zise Rhyme.

— Poate nu prea mult. Unii da.

— Respect pentru părinţi, pe primul loc la noi. Făcu semn din cap către statueta lui Guan Di. Dintre toţi zeii, strămoşii cei mai importanţi.

— Poate că tatăl tău are o părere mai bună despre tine decât lasă să se vadă. Poate nu vrea să-ţi arate. Poate socoteşte că aşa-i mai bine pentru tine.

— Nu, el pur şi simplu nu ca mine. Nimeni nu duce mai departe numele familiei. Asta lucru foarte rău.

— Într-o bună zi ai să întâlneşti pe cineva şi ai să-ţi întemeiezi o familie.

— Unul ca mine? pufni Li. Nu, nu. Eu doar poliţist, eu nu avut bani. Cei mai mulţi bărbaţi de vârsta mea din Fuzhou muncit la firme, avut mulţi bani. Grămezi de bani. Ţii minte cum eu spus la tine mai mulţi bărbaţi decât femei? De ce ales femeie un bătrân sărac când putut să aibă un tânăr bogat?

— Eşti de-o vârstă cu mine, îl linişti Rhyme. Nu eşti bătrân.

Li privi din nou pe fereastra.

— Poate că eu rămân aici. Eu vorbit engleză bun. Eu poliţist aici. Lucrat în Chinatown. Sub acoperire.

Părea să vorbească serios. Deodată însă pufni în râs şi spuse cu voce tare un lucru la care se gândeau amândoi:

— Nu, nu, prea târziu pentru asta. Mult prea târziu… Nu, noi prins Strigoi, eu mers acasă şi fost în continuare un poliţist al dracu’ de bun. Guan Di şi eu rezolvat caz important, publicat fotografie în ziar din Fuzhou. Poate că preşedinte dat la mine o medalie. Poate că tata urmărit ştiri şi văzut la mine

şi gândit eu nu fost fiu atât de rău. Îşi goli paharul. OK, eu băut destul. Acum, tu şi cu mine jucat un joc, Loaban.

— Nu joc jocuri.

— Atunci ce joc acela pe computer la tine? întrebă repede Li. Şah. Eu văzut.

— Nu joc prea *des,* preciză Rhyme,

— Jocuri fac om mai bun. Eu arăt la tine cum jucat joc cel mai bun.

Se întoarse la sacoşa de cumpărături.

— Nu pot juca aproape niciun joc, Sonny. Nu am cum ţine cărţile în mână, înţelegi?

— Ah, cărţi de joc? exclamă Li, zâmbind dispreţuitor. Cărţi de joc, jocuri de noroc. Bun numai pentru făcut bani. Vezi, aşa cărţi tu ţinut secret, ferit cărţi să nu vadă ceilalţi jucători. Cele mai bune jocuri sunt când tu ţinut toate secretele în mintea ta. Înţelegi? *Wei-Chi?* Tu auzit de el? I se mai spune *Go.*

Lui Rhyme, numele jocului i se părea vag cunoscut.

— Seamănă cu şahul?

— Cu şahul? râse Li. Nu, nu.

Rhyme privi cu atenţie tabla pe care Li o scosese din sacoşă, aşezând-o pe masă, lângă pat. Era un fel de grilă tăiată de mai multe linii perpendiculare. Li mai luă din sacoşă două săculeţe, unul cu sute de piese mici şi albe, celălalt cu piese negre.

Brusc, lui Rhyme îi veni un chef nebun să joace şi se sili să fie atent la explicaţiile date cu însufleţire de Sonny Li, privitor la regulile şi scopul jocului *Wei-Chi.*

— Pare destul de simplu, spuse Rhyme.

Jucătorii trebuiau să plaseze pe rând piesele pe tablă, străduindu-se să le încercuiască pe ale adversarului şi să le elimine din joc.

— *Wei-Chi* la fel ca toate jocurile mari: reguli simple, câştigi greu.

Li separă piesele în două grămezi, continuând să explice:

— Joc vechi de mulţi ani. Eu studiat cel mai bun jucător care existat vreodată: Fan Si-pin. El trăit în secol XVIII – cum spus voi la date. Nimeni niciodată nu fost mai bun ca el. El avut multe întreceri cu Su Ting-an, care fost aproape la fel de bun. De regulă, ei terminat egal, dar Fan avut mai multe puncte, aşa că jucător mai bun. Ştii de ce el mai bun?

— De ce?

— Su jucat în apărare, dar Fan… el jucat întotdeauna în atac. Întotdeauna mers înainte, impulsiv, nebun, înţelegi?

Rhyme îi simţi entuziasmul din glas.

— Joci des?

— Eu membru club acasă. Eu jucat mult, da.

Vocea îi tremura puţin şi tăcu pentru o clipă, copleşit de nostalgie. Rhyme se întrebă de ce. Apoi Li îşi trecu degetele prin părul unsuros şi spuse:

— OK, jucăm. Să vezi că joc place la tine. Poate dura mult timp.

— Nu sunt obosit, răspunse Rhyme.

— Nici eu, îl asigură Li. Tu nu jucat până acum, aşa că eu dat avantaj la tine. Dat la tine trei piese în plus. Părut puţin, dar în *wei-chi* mare, mare avantaj.

— Nu, refuză Rhyme. Nu vreau niciun fel de avantaj.

Li îl privi scurt, închipuindu-şi că refuzul lui avea probabil de a face cu infirmitatea, aşa că adăugă pe un ton grav:

— Eu dat avantaj la tine numai pentru că nu jucat înainte. Ăsta-i motivul. Jucători cu experienţă făcut aşa întotdeauna. Aşa e obiceiul.

Rhyme înţelese şi aprecie precizarea lui Li. Totuşi, răspunse cu glas ferm:

— Nu. Tu faci prima mutare. Dă-i drumul.

Văzu cum Li îşi cobora privirea, concentrându-se asupra tablei de joc dintre ei.

IV
Tăind coada Dragonului

Miercuri, de la Ora Dragonului, 7 A.M.,
până la Ora Cocoşului, 6.30 P.M.

> În Wei-chi, cu cât nivelul a doi jucători e mai apropiat, cu atât mai interesant devine jocul.
>
> *Jocul Wei-Chi*

Capitolul 30

În dimineaţa zilei în care urma să moară, Sam Chang se trezi şi-şi văzu tatăl în curtea din spate a blocului lor din Brooklyn, executând mişcările lente de tai-chi.

Îl urmări pe bătrân câteva clipe, apoi îl săgetă un gând: peste trei săptămâni Chang Jiechi urma să împlinească şaptezeci de ani. În China fuseseră o familie atât de săracă şi de persecutată, încât Chang nu reuşise să-şi serbeze tatăl la împlinirea a şaizeci de ani – aceasta cuvenindu-se să fie, prin tradiţie, o mare petrecere, simbol al trecerii la anii bătrâneţii, moment din care omul începea să fie venerat. Dar familia trebuia să facă acest lucru la aniversarea celor şaptezeci de ani.

Trupul lui Sam Chang nu avea să apuce această aniversare, dar poate spiritul lui, da.

Continuă să-l privească pe bătrân, care se mişca în curte, fără grabă, ca un dansator.

Tai-chi era benefic trupului şi spiritului deopotrivă, totuşi Chang se întrista întotdeauna la vederea acestor exerciţii. Îi aminteau de o noapte umedă de iunie, cu ani în urmă. Chang, împreună cu câţiva studenţi şi profesori, se găseau la Beijing, privind un grup de oameni din apropiere, care executau mişcările ca de balet. Era trecut de miezul nopţii şi toţi se bucurau de vremea plăcută şi de prezenţa unor prieteni care împărtăşeau modul lor de a gândi – şi asta în inima a ceea ce era pe cale să devină cea mai măreaţă ţară de pe glob, China nouă, China luminată.

Chang se întorsese către un tânăr student de lângă el ca să-i arate o bătrână ageră, cufundată în magia exerciţiului tai-chi, când deodată pieptul tânărului explodase şi el se prăbuşise la pământ. Soldaţii Armatei Populare de Eliberare începuseră să tragă în mulţimea adunată în Piaţa Tiananmen. Câteva clipe mai târziu îşi făcuseră apariţia şi

tancurile, vânând oamenii aflaţi în calea lor şi zdrobindu-i pe mulţi dintre ei sub şenile (celebra imagine televizată a studentului care oprea un tanc ţinând o floare în mână fusese singura excepţie în noaptea aceea).

Chang nu putea privi niciodată tai-chi fără să-şi amintească acel moment, care-i consolidase poziţia de disident criticând deschis guvernul şi care-i schimbase viaţa – la fel ca pe a tatălui său şi a întregii familii – pentru totdeauna.

Se uită la soţia lui şi la fetiţa care dormea alături, cu braţul petrecut pe după pisica albă meşterită de Mei-Mei. Le privi cu drag pe amândouă câteva momente. Apoi se duse în baie şi dădu drumul la robinet la maximum. Se dezbrăcă şi intră sub duş, rezemându-şi capul de plăcile de faianţă pe care Mei-Mei îşi găsise cumva timp să le spele cu o seară în urmă.

Făcu duş, închise apa fierbinte şi se şterse cu prosopul. Lăsă capul într-o parte, la auzul unui zgomot metalic venind dinspre bucătărie.

Mei-Mei încă dormea, iar băieţii nu se pricepeau la gătit. Alarmat, se duse şi luă pistolul de sub saltea, apoi intra tiptil în sufragerie. Ajuns aici, pufni în râs. Tatăl său pregătea ceaiul.

— Baba, zise el. Mă duc s-o trezesc pe Mei-Mei. Se ocupă ea de ceai.

— Nu, nu, las-o să doarmă, răspunse bătrânul. După ce-a murit mama ta, am învăţat să fac ceai. Ştiu să pregătesc şi orez. Şi legume. Deşi nu prea bine. Hai să bem ceaiul împreună.

Chang Jiechi ridică ceainicul de metal, ţinând toarta înfăşurată într-o cârpă, luă două ceşti şi veni cu paşi şchiopătaţi în sufragerie. Se aşezară amândoi, iar bătrânul turnă ceaiul în ceşti.

Cu o seară în urmă, când Chang se înapoiase acasă, el şi tatăl său luaseră o hartă şi localizaseră blocul Strigoiului, care, spre mirarea lor, nu se ascundea în Chinatown, ci mult mai spre vest, în apropiere de fluviul Hudson.

— Şi când ai să ajungi la locuinţa Strigoiului, cum ai să faci ca să intri? îl întrebă tatăl său. N-o să te recunoască?

Chang sorbi o înghiţitură de ceai.

— Nu cred că mă va recunoaşte, nu. N-a intrat în cală decât o singură dată. În plus, era şi întuneric.

— Şi cum ai să intri?

— Dacă există portar, am să-i spun că am venit cu treburi şi am să-i spun că mă cheamă Tan. Toată noaptea am exersat în engleză cuvintele pe care am să le spun. Pe urmă am să iau liftul până la apartamentul lui şi am să bat la uşă.

— Dar dacă are paznici? întrebă Chang Jiechi. O să te percheziţioneze.

— Am să ascund arma în ciorap. N-o să mă verifice prea atent. N-o să se aştepte să fiu înarmat.

Chang încercă să-şi imagineze ce se va întâmpla. Ştia că şi paznicii vor avea arme. Chiar dacă-l împuşcau în clipa în care vedeau arma, tot ar fi reuşit să tragă un glonţ sau două în Strigoi. Îşi dădu seama că tatăl său îl privea atent şi-şi coborî ochii.

— Am să mă întorc, răspunse el cu convingere în glas. Am să mă întorc să am grijă de dumneata, Baba.

— Eşti un fiu bun. Nici nu mi-aş fi putut dori un fiu mai bun ca tine.

— Nu te-am cinstit pe cât ar fi trebuit.

— Ba da, ba da, răspunse bătrânul, turnând din nou ceai în ceşti. Ţi-am dat un nume potrivit.

Jingerzi, numele de botez al lui Chang, însemna „fiu isteţ”.

Duseră ceştile la buze şi Chang o goli pe a sa.

Mei-Mei apăru în prag şi aruncă o privire către ceşti.

— Aţi servit deja orezul? întrebă ea, expresie care însemna pur şi simplu „Bună dimineaţa”, fără nicio legătură cu mâncarea.

— Trezeşte-l pe William, îi ceru Chang soţiei sale. Vreau să-i spun câteva lucruri.

Dar tatăl său o opri cu un gest.

— Nu, zise el.

— De ce? se miră Chang.

— Va vrea să te însoţească.

— Am să-i spun că nu.

— Şi crezi că asta îl va opri? râse Chang Jiechi. Nestăpânit cum e băiatul tău?

Chang tăcu o clipă, apoi spuse:

— Nu pot pleca fără să vorbesc cu el. E important.

— De ce ar face un bărbat ceea ce eşti pe cale să faci tu? Ceva atât de îndrăzneţ şi de riscant? întrebă bătrânul.

— De dragul copiilor lui, răspunse Chang.

— Da, fiule, da, zâmbi bătrânul. Să nu uiţi asta niciodată. Aşa ceva se face de dragul copiilor.

Chipul i se înăspri. Ce bine cunoştea Sam Chang această expresie a părintelui său! Suverană, neînduplecată. N-o mai văzuse de ceva timp, de când bătrânul se îmbolnăvise de cancer.

— Ştiu exact ce vrei să-i spui fiului tău. Am să-i vorbesc eu. Dorinţa mea e să nu-l trezeşti pe William.

Chang încuviinţă din cap.

— Cum spui dumneata, Baba.

Îşi privi ceasul de mână. Era şapte şi treizeci de minute. Într-o oră trebuia să fie la locuinţa Strigoiului. Tatăl său îi mai turnă ceai, pe care Chang îl bău grăbit, apoi se întoarse spre Mei-Mei:

— Trebuie să plec curând. Dar vreau să vii să stai lângă mine.

Femeia se aşeză alături de soţul ei, culcându-şi capul pe umărul lui.

Rămaseră aşa, fără un cuvânt, dar după vreo cinci minute Po-Yee începu să plângă şi Mei-Mei se ridică să se ocupe de ea. Chang se mulţumi să stea pe loc, în tăcere, urmărindu-şi din ochi soţia şi

fiica adoptivă. Apoi se făcu vremea să plece şi să-şi întâlnească moartea în faţă.

Lui Rhyme îi veni în nări miros de fum de ţigară.

— Asta-i dezgustător! exclamă el.

— Ce anume? întrebă Sonny Li, singurul din încăpere în afară de criminalist.

Poliţistul chinez era ameţit şi părul i se zbârlise caraghios. Era 7:30 dimineaţa.

— Ţigările, spuse Rhyme.

— Tu trebuie fumezi, replică răstit Li. Ţigara relaxează la tine. Făcut bine.

Îşi făcu apariţia Mel Cooper, însoţit de Lon Sellitto şi de Eddie Deng. Tânărul poliţist american de origine chineză abia mergea. Până şi părul îi stătea pleoştit, fără ţepii eleganţi în care era modelat de obicei.

— Cum te simţi, Eddie? îl întrebă Rhyme.

— Ar trebui să-mi vezi vânătaia, răspunse Deng, referindu-se la impactul glonţului de plumb din ajun, în toiul schimbului de focuri de pe Canal Street. N-am vrut să i-o arăt soţiei. Mi-am pus pijamaua în baie.

Sellitto avea ochii injectaţi şi ţinea în mână un teanc de foi primite de la echipa de poliţişti care lucrase peste noapte, verificând furnizorii care instalaseră covoare cenuşii Lustre-Rite fabricate de firma Arnold în ultimele şase luni. Verificarea încă nu se încheiase, dar numărul de beneficiari era deja descurajant de mare: treizeci şi două de locuinţe din zona Battery Park City.

— La dracu'! bombăni Rhyme. Treizeci şi două. Şi fiecare ar putea avea mai multe etaje unde au fost puse covoare.

Treizeci şi două? Sperase să nu fie mai mult de cinci sau şase.

Sosi şi agentul INS Alan Coe, care păşi sprinţar în laborator. Părea să nu aibă nici cea mai mică remuşcare, dimpotrivă, începu să întrebe cum

progresau investigaţiile, ca şi cum schimbul de focuri petrecut pe stradă în ajun nici n-ar fi avut loc, iar Strigoiul n-ar fi reuşit să fugă tocmai din pricina lui.

Pe coridor răsunară din nou paşi.

— Salut! zise Sachs, intrând în cameră.

Îl sărută pe Rhyme. El vru să-i spună despre lista de clădiri în care fuseseră puse covoare, dar Sellitto îl întrerupse.

— Te-ai odihnit cât de cât azi-noapte? o întrebă el pe un ton în care se ghicea iritarea.

— Poftim? întrebă ea.

— Te-ai odihnit? Ai dormit? Ai dormit bine?

— Nu chiar, răspunse ea circumspectă. De ce?

— Am sunat la tine pe la ora unu. Voiam să-ţi pun nişte întrebări.

Rhyme se întrebă care era motivul acestui interogatoriu.

— Păi, am ajuns acasă pe la două, explică ea cu ochii scăpărând de enervare. Am fost în vizită la un prieten.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Păi, n-am reuşit să dau de tine.

— Să ştii, domnule detectiv, că am să-ţi dau numărul mamei mele. Îţi poate oferi ea informaţii atunci când vrei să mă verifici. Deşi n-a mai făcut asta de vreo cincisprezece ani.

— Ha, fratele meu, asta mi-a plăcut! exclamă Sonny Li.

— Ai grijă, domnişoară! o avertiză Sellitto pe Sachs.

— Grijă la *ce?* îl repezi ea. Dacă ai ceva de spus, spune.

Detectivul de la Omucideri se potoli.

— N-am reuşit să dau de tine, murmură el, atâta tot. Aveai celularul închis.

— Zău? Păi, aveam la mine pagerul. Ai încercat pe pager?

— Nu.

— Atunci? i-o întoarse ea.

Disputa îl nedumeri pe Rhyme. E adevărat, când Sachs lucra, Rhyme insista să fie în permanenţă uşor de contactat. Dar după program era cu totul altceva. Amelia Sachs era stăpână pe timpul ei. Îi plăcea să plece în cursă cu maşina, mai avea şi alte probleme sau prieteni în afară de el.

Acelaşi impuls care o făcea să se scarpine până la sânge, să-şi jelească tatăl, să-şi plângă fostul iubit – un poliţist dat afară pentru că fusese unul dintre marii corupţi ai ultimilor ani – şi care o atrăgea la scena crimei, acelaşi impuls o determina câteodată să se izoleze.

Totodată, existaseră momente în care el o izgonise, uneori cu vorbe frumoase, alteori pur şi simplu dând-o afară. Un infirm are nevoie să rămână singur. Ca să-şi încarce bateriile, ca să-i permită asistentului să-i arunce plosca şi ca să chibzuiască asupra unor întrebări de genul: „Oare a sosit momentul să-mi iau zilele?”

Rhyme telefonă la FBI şi ceru să discute cu Dellray, dar acesta se găsea în Brooklyn, căutând indicii legate de atentatul cu bombă din seara precedentă. Vorbi cu agentul special de serviciu, care-l înştiinţă că în aceeaşi dimineaţă urma să aibă loc o şedinţă pentru repartizarea altui agent la cazul GHOSTKILL, în locul lui Dellray. Rhyme era furios: presupunea că FBI deja numise un agent care să intre în echipă.

— Cum rămâne cu SPEC-TAC?

— Şi asta figurează în programul de spectacol din dimineaţa asta.

„Programul de spectacol?”

— Avem nevoie de oameni, şi încă urgent, se răsti Rhyme.

— Am stabilit priorităţi, răspunse diplomat agentul.

— La dracu’, cu asta m-ai liniştit!

— Îmi pare rău, domnule Rhyme. N-am auzit ce-aţi spus.

— Am spus să ne sunaţi de îndată ce aflaţi ceva. Avem nevoie de întăriri.

Nici nu închise bine că telefonul sună din nou.

— Comandă, răspunde la telefon, ceru scurt Rhyme.

Se auzi un clic, apoi un glas cu accent chinezesc:

— Cu domnul Li, vă rog.

Li se aşeză şi, cu un aer absent, scoase o ţigară, însă Thom se repezi ca un uliu şi i-o smulse din mână. Li se aplecă spre microfon şi începu să vorbească repede în chineză. Între el şi cel care sunase avu loc un schimb de replici vehemente. Rhyme îşi închipui că se certau, dar în cele din urmă Li se aşeză, notând ceva cu caractere chinezeşti. Apoi închise telefonul şi zâmbi.

— OK, OK, zise el. Am ceva aici. Era Cai, şeful de *tong.* El întrebat dreapta şi stânga de minorităţi. Este grup de chinezi numiţi uiguri. Ei musulmani, turci. Tipi duri. Ei ocupaţi de China – la fel ca Tibet – şi asta nu place la ei. Ei trataţi rău. Cai aflat că Strigoi plătit oameni din Comunitatea Turkestanului şi Centrul Islamic din Queens. Bărbat împuşcat de Hongse fost unul dintre ei. Aici adresă şi număr de telefon. Ei, nu avut dreptate, Loaban? Eu zis că din minorităţi.

— Ai avut dreptate, Sonny.

Eddie Deng traduse informaţiile în engleză, notându-le pe o foaie separată.

— Să facem o descindere? sugeră Sellitto.

— Nu încă. I-ar putea da de bănuit Strigoiului, spuse Rhyme. Am o idee mai bună.

Deng îi dădu dreptate.

— Adu registrul.

— Imediat.

Erau nişte liste furnizate de companiile de telefonie, unde figurau apelurile date sau preluate de un anumit număr. Cum conţinutul convorbirilor nu se înregistra, pentru poliţie era mult mai simplu să facă rost de aceste liste decât să monitorizeze

convorbirile ca atare, în baza unor ordine judecătoreşti federale sau locale.

— Şi ce realizăm cu asta? întrebă Coe.

— Ieri-dimineaţă Strigoiul a ieşit în oraş şi la un moment dat a telefonat la Centrul Islamic, probabil ca să facă rost de oameni. Vom verifica toate apelurile date sau primite la numărul lor de telefon începând, să zicem, de ieri de la 9 dimineaţă.

În jumătate de oră, compania de telefonie le trimisese o listă cu vreo treizeci de numere la care sau de la care se telefonase la Centrul Uigur din Queens. Majoritatea acestor numere puteau fi eliminate imediat: după cum remarcase Rhyme, erau apeluri primite înainte de sosirea Strigoiului. Însă patru numere aparţineau unor celulare cu centrale locale.

— Telefoane furate, aşa-i? Mă refer la celulare.

— Furate artistic, la fel ca mingea într-un teren la fotbal, replică Sellitto.

Întrucât telefoanele fuseseră furate, însemna că nu exista o adresă la care Strigoiul ar fi primit facturile. Totuşi, compania de telefonie le oferi poliţiştilor informaţii despre locul din care se efectuase fiecare convorbire, indiferent că apelul fusese dat sau preluat. Unul dintre celulare se găsea în zona Battery Oak City şi, în timp ce şeful pazei de la compania de telefonie dicta intersecţiile care delimitau zona apelului, Thom le reprezenta pe hartă. Era vorba de o porţiune de vreun kilometru pătrat, situată în centru, lângă Fluviul Hudson.

— Ei, şi acum! exclamă Rhyme către Sachs, cuprins de entuziasmul vânătorului pe cale să-şi încolţească prada. Există vreo clădire în zonă unde s-au instalat covoare Lustre-Rite de la Arnold?

— Doamne ajută!! zise Eddie Deng.

În cele din urmă, Sachs ridică privirea de pe listă şi exclamă:

— Da! Este una!

— Acolo se ascunde Strigoiul, declară Rhyme.

— E o clădire nouă, spuse Sachs. Patrick Henry Street, nr. 805. Nu departe de fluviu.

Încercui locul pe hartă. Apoi oftă, studiind informaţiile primite de la firma Arnold.

— La dracu'! murmură ea. Au pus covoare pe nouăsprezece etaje. Avem de verificat o groază de apartamente.

— Atunci, încheie Rhyme, e cazul să vă apucaţi de treabă.

GHOSTKILL

Easton, Long Island, Scena crimei

• Doi imigranţi ucişi pe plajă; împuşcaţi în spate.

• Un imigrant rănit – doctor John Sung.

• *Bangshou* (mâna dreaptă) la bord; identitate necunoscută.

• Identificat în cadavrul unui înecat descoperit în apropierea locului în care s-a scufundat *Dragonul.*

• Zece imigranţi reuşesc să fugă; şapte adulţi (unul în vârstă, o femeie rănită), doi copii, un bebeluş. Fură un microbuz aparţinând unei biserici.

• Mostre de sânge trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Vehiculul care-l aştepta pe Strigoi pe plajă a plecat fără el. Se presupune că Strigoiul a tras un foc de armă spre vehicul. S-a cerut identificarea mărcii şi a modelului maşinii, pe baza urmelor de anvelope şi a distanţei dintre roţile din faţă şi cele din spate.

• Vehiculul e un BMW X5.

• Şofer: Jerry Tang

• Nu a fost localizat niciun vehicul care să-i fi aşteptat pe imigranţi.

• Telefon celular, probabil aparţinând Strigoiului, trimis pentru analiză la FBI.

• Telefon prin satelit, setat pentru a nu fi localizate apelurile. Sistemul de stat din China a fost spart în acest scop.

• Arma Strigoiului este un pistol calibrul 7,62 mm. Cartuşe neobişnuite.

• Pistol automat chinezesc Model 51.

• Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

• Strigoiul a furat o Honda roşie pentru a fugi cu ea. A fost trimisă o cerere de localizare a vehiculului.

• Nu s-a descoperit nimic în legătură cu maşina Honda

• Trei cadavre au fost recuperate din ocean: doi oameni împuşcaţi, unul înecat. Fotografiile au fost trimise la Rhyme şi la poliţia chineză.

• Unul dintre înecaţi a fost identificat ca fiind Victor Au, *bangshou* al Strigoiului

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă, dar degetele lui Sam Chang prezintă nişte urme neobişnuite (răni, urme de frânghie?)

• Profilurile imigranţilor: Sam Chang şi Wu Qichen, împreună cu familiile, John Sung, bebeluşul femeii care s-a înecat, un bărbat neidentificat şi o femeie (ucişi pe plajă).

Microbuzul furat, Chinatown

• Camuflat de către imigranţi cu emblema magazinului Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră.

• Petele de sânge sugerează că femeia rănită are leziuni la nivelul mâinii, braţului sau umărului.

• Mostrele de sânge au fost trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă.

Uciderea lui Jerry Tang

• Patru bărbaţi au spart uşa, l-au torturat şi apoi l-au ucis.

• Două tuburi de cartuşe – aparţinând unui pistol Model 51. Tang a fost împuşcat în cap de două ori.

• Încăperea distrusă cu sălbăticie.

• Câteva amprente digitale.

• Singurele amprente identificate aparţin lui Tang.

• Cei trei complici poartă la pantofi numere mai mici decât Strigoiul, probabil sunt şi mai mici de statură.

• Urmele sugerează că ascunzătoarea Strigoiului se află probabil în centru, zona Battery Park City.

• Se presupune că cei trei complici aparţin unei minorităţi etnice chineze. Se fac investigaţii în acest sens.

- Este vorba de uiguri aparţinând Comunităţii din Turkestan şi Centrului Islamic din Queens.
- Apelurile telefonice au fost trasate la un celular din centrul oraşului, Patrick Henry Street, nr. 805.

Schimbul de focuri de pe Canal Street
Scena crimei

• Alte urme care atestă o ascunzătoare în zona Battery Park City.

• Chevrolet Blazer furat – nu s-a dat de urma lui.

• Amprentele nu au fost identificate.

• Covorul din ascunzătoare: Lustre-Rite, produs de firma Arnold, instalat în ultimele şase luni. Se telefonează la clienţi, pentru a obţine lista locuinţelor în care a fost instalat acest tip de covor.

• S-au găsit frunze moarte, din cele întâlnite în grădinărit.

• Cadavrul complicelui Strigoiului: minoritate etnică din vestul sau nord-vestul Chinei. Amprentele nu există în baza de date. Înarmat cu un Walther PPK.

• Detalii privind imigranţii:

- Familia Chang: Sam, Mei-Mei, William şi Ronald; tatăl lui Chang, Chang Jiechi şi fetiţa Po-Yee. Sam are de lucru, dar nu se ştie nici unde, nici la cine. Conduce un microbuz albastru, nu se cunoaşte marca, nici numărul e înmatriculare. Familia locuieşte în Queens.
- Familia Wu: Yong-Ping, Chin-Mei şi Lang.

Capitolul 31

„Faci parte din lumea veche! Te căieşti pentru obiceiurile tale?”

Strigoiul stătea la fereastra apartamentului din blocul zgârie-nori de pe Patrick Henry Street, Lower Manhattan, şi privea ambarcaţiunile care treceau prin port, la cincizeci de metri sub el şi la un kilometru jumătate depărtare.

Unele treceau rapid, lăsând în urmă o dâră de spumă, altele se legănau greoi.

Unele era nou-nouţe, altele ruginite, ca *Dragonul din Fuzhou.*

„…parte din lumea veche. Felul tău de viaţă decadent e dezgustător…”

Îi plăcea la nebunie să admire panorama de sub el. În China rareori avea parte de asemenea privelişti: în afară de Beijing şi de marile oraşe din provinciile Fujian şi Guangdong, existau puţini zgârie-nori. Pentru că erau puţine lifturi.

Situaţie pe care tatăl Strigoiului fusese pe cale s-o remedieze în anii 1960.

Tatăl lui fusese un om binecuvântat cu acea rară combinaţie de ambiţie nedomolită şi proiecte bine chibzuite. Corpolentul afacerist fusese implicat în multe afaceri: vânzare de produse militare către vietnamezii care luptau să-i înfrângă pe americani în bucăţica lor de ţară din sudul peninsulei, administrarea unor cimitire de maşini, camătă, construirea de reşedinţe particulare, importul de aparatură rusească, cele mai profitabile fiind lifturile Lemarov, care erau ieftine, funcţionale şi rareori făceau victime.

Sub auspiciile unui comitet din Fuzhou, Kwan Baba – porecla însemnând „Tată” – semnase contracte de cumpărare a mii de asemenea ascensoare, urmând ca ele să fie instalate de tehnicieni ruşi. Avea toate motivele să creadă că

strădaniile lui vor schimba profilul oraşelor din China, totodată făcându-l şi mai bogat decât era.

Şi de ce n-ar fi reuşit? Purta costume conformiste, cu croială neutră, participa la fiecare miting al Partidului Comunist Chinez, avea *guanxi* în toată zona de sud-est şi afacerile lui erau cele mai prospere din provincia Fujian, o parte substanţială din câştig ajungând la Beijing.

Totuşi, cariera lui era condamnată. Motivul era simplu: un fost soldat devenit politician, un ins îndesat şi lipsit de umor, pe nume Mao Zedong, a cărui capricioasă Revoluţie Culturală din anul 1966 incitase studenţii din întreaga ţară să se revolte şi să distrugă cei patru piloni ancestrali – vechea cultură, tradiţiile, ideile şi obiceiurile.

Casa în care locuia tatăl Strigoiului, situată într-o zonă elegantă a oraşului Fuzhou, fusese una dintre principalele ţinte ale tinerilor zurbagii, care ieşiseră în stradă debordând de idealism, la ordinele Marelui Cârmaci.

— Faceţi parte din lumea veche! spumega conducătorul. Vă căiţi pentru asta? Mărturisiţi că susţineţi vechile valori?

Kwan Baba îi întâmpinase în sufrageria casei sale, devenită dintr-odată la fel de strâmtă ca o celulă de închisoare, din pricina numărului de tineri care vociferau, adunaţi în jurul membrilor familiei. Nu-şi putea lua ochii de la ei, nu doar de teamă, dar şi de uimire: el unul chiar nu înţelegea ce era rău în ceea ce făcuse.

— Mărturisiţi, încercaţi să vă reeducaţi şi vă vom cruţa viaţa! strigase un altul.

— Vă faceţi vinovaţi de vechi mentalităţi, de vechi valori, de vechea cultură…!

— Aţi construit un imperiu de slugoi, pe spinarea poporului!

În realitate, studenţii habar nu aveau cum anume îşi câştigase existenţa Kwan Baba sau dacă afacerile lui se bazau pe principiile cele mai autentice ale capitalismului lui J.P. Morgan sau pe

cele ale comunismului marxist-leninist. Ei ştiau doar un singur lucru: că locuinţa lui era mai arătoasă decât a lor şi că-şi putea permite să cumpere opere de artă dintr-o epocă „veche” şi detestată – artă care nu mobiliza nicicum poporul să lupte împotriva forţelor exploatatoare ale Occidentului.

Kwan, soţia lui, micuţa Ang, în vârstă de doisprezece ani, şi fratele ei mai mare stăteau încremeniţi în faţa mulţimii furibunde.

— Faceţi parte din lumea veche…

Pentru tânărul Ang, o bună parte din ce se întâmplase în acea noapte era doar un vălmăşag de imagini.

Un singur moment rămăsese întipărit în memoria lui, un moment la care se gândea acum, stând în apartamentul său luxos de la etaj, cu vedere spre port, în aşteptarea celui care-l trădase pe Chang şi familia acestuia.

Tânărul cel înalt, conducătorul studenţilor, stătea în mijlocul sufrageriei, purtând ochelari cu ramă neagră şi lentile uşor strâmbe, făcute la una dintre întreprinderile colective. Vorbea împrăştiind în jur stropi de salivă, angajat într-o dialectică furibundă cu tânărul Kwan Ang, care stătea cuminte lângă măsuţa de cafea cu colţuri rotunjite unde, cu ani în urmă, tatăl lui îl învăţase să folosească numărătoarea.

— Faci parte din lumea veche! îi strigase furios studentul, apropiindu-şi obrazul de al lui. Te căieşti?

Ca să-şi întărească spusele, la fiecare frază ridica în aer bastonul gros din mână, greu ca o bâtă de baseball, izbindu-l de podea cu o bufnitură surdă.

— Da, mă căiesc, răspunsese calm băiatul. Cer iertare poporului.

— Ai să-ţi îndrepţi modul de viaţa decadent.

Buf.

— Da, am să-mi îndrept modul de viaţă decadent, repetase băiatul, deşi nici nu ştia ce înseamnă cuvântul „decadent”. Vechile mentalităţi sunt o ameninţare pentru binele întregului popor.

— Dacă-ţi păstrezi vechile credinţe, ai să mori!

Buf.

— Atunci, renunţ la ele.

Buf, buf, buf…

Scena continuase astfel vreme de câteva minute nesfârşite, până când ploaia de lovituri date de student cu bâta lui cu cap metalic luase viaţa părinţilor Strigoiului, zăcând pe podea, la picioarele mulţimii, legaţi şi cu căluş în gură.

Băiatul nu aruncase nici măcar o singură privire la trupurile însângerate în timp ce recita mecanic frazele pe care studenţii aşteptau cu ardoare să le audă.

— Mă căiesc pentru obiceiurile mele. Renunţ la lumea veche. Îmi pare rău că m-am lăsat ademenit de gândirea decadentă şi păguboasă.

I se cruţase viaţa, ceea ce nu se întâmplase însă şi cu fratele lui mai mare, care fugise până în şopronul grădinarului, de unde se întorsese cu o greblă – singura armă găsită de băiat, în naivitatea lui. În câteva minute, studenţii îl transformaseră într-o grămadă de carne însângerată, zăcând pe podea, lângă cadavrele părinţilor.

Tinerii entuziaşti îl luaseră pe Kwan Ang cu ei, ducându-l la sediul brigăzii de tineret Drapelul Roşu Glorios din Fuzhou, după care îşi petrecuseră restul nopţii vânând şi mai mulţi susţinători ai primejdioaselor mentalităţi depăşite.

Niciunul dintre studenţi nu remarcase că a doua zi Ang plecase pe furiş din sediul lor improvizat. Cu atâtea reforme care se cereau aplicate, nici nu-şi mai amintiseră de el.

Însă el nu-i uitase. Îşi petrecuse scurta perioadă de doar câteva ore în care fusese revoluţionar maoist, duşman al lumii vechi, memorând numele

tinerilor din organizaţie şi punând la cale lichidarea lor.

Dar aştepta momentul potrivit.

Naixin.

Dotat cu un puternic instinct de supravieţuire, băiatul se refugiase într-un cimitir de maşini al tatălui său, undeva lângă Fuzhou. Rămăsese acolo luni de zile. Colinda acel spaţiu imens, în căutare de câini şi şobolani cu care să se hrănească, vânându-i printre schelete de automobile şi munţi de gunoaie cu ajutorul unei lănci improvizate şi al unei bâte confecţionate dintr-o bară de protecţie ruginită, luată de la un camion rusesc.

Când devenise mai încrezător în sine şi se convinsese că nu mai era căutat, începuse să facă incursiuni în oraş, unde fura mâncare din lăzile de gunoi ale restaurantelor din Fuzhou.

Datorită tradiţiei lor de călători pe mare şi a numeroaselor contacte cu restul lumii, locuitorii oraşului Fuzhou se numărau dintotdeauna printre cei mai independenţi chinezi. Adolescentul Kwan Ang descoperise că Partidul Comunist şi cadrele maoiste evitau cheiul şi docurile, unde traficanţilor de persoane şi contrabandiştilor nu le păsa nici cât negru sub unghie de masele exploatate şi unde propovăduirea unor ideologii era o cale sigură să-ţi pierzi viaţa. Băiatul fusese adoptat neoficial de câţiva traficanţi şi începuse să le facă unele servicii, câştigându-le încrederea, ca într-un târziu să i se îngăduie să se ocupe de unele treburi mai puţin importante, de pildă furturi din docuri sau colectarea taxei de protecţie de la magazinele din oraş.

Ucisese primul om la vârsta de treisprezece ani – un traficant de droguri vietnamez care-l jefuise pe contrabandistul pentru care lucra Ang. În sfârşit, la paisprezece ani, îi descoperise, îi torturase şi-i ucisese pe studenţii care-l lăsaseră fără familie.

Tânărul Ang nu era un naiv: privea în jur şi înţelegea că traficanţii cu care lucra nu ambiţionau să-şi depăşească condiţia, şi asta în mare parte din pricina lipsei lor de educaţie. Ştia că avea nevoie de cunoştinţe solide de economie, contabilitate şi engleză, care era pe cale să devină limba comună a infracţionalităţii mondiale. Se furişa în şcolile de stat din Fuzhou, atât de aglomerate încât profesorii nu ştiau niciodată dacă vreunul dintre elevi nu era înscris oficial.

Muncise din greu, punând bani deoparte, învăţând ce infracţiuni trebuia să evite (furtul de la stat, importul de droguri, ambele deţinând un loc de frunte la execuţiile publice săptămânale de marţi dimineaţa, organizate pe stadionul de fotbal local şi cu mare căutare la public) şi ce infracţiuni erau considerate acceptabile: furtul de la firme străine care făceau imprudenţa de a se afişa pe piaţa chineză, comerţul cu arme şi traficul de persoane.

Graţie experienţei câştigate în port, se specializase în contrabandă, extorcare şi spălare de bani, domenii în care se îmbogăţise, mai întâi în Fuzhou, apoi la Hong Kong, ulterior în toată China şi în Orientul îndepărtat. Îşi făcuse un crez din a rămâne în umbră, evitând să fie fotografiat, făcând eforturi disperate să nu fie descoperit şi cu atât mai puţin arestat. Fusese încântat să afle că cineva de la Biroul Local al Siguranţei publice îl poreclise Gui, Strigoiul. Adoptase porecla imediat.

Reuşise pentru că ceea ce-l atrăgea nu erau banii, ci mai curând provocarea în sine. Să piardă era o ruşine. Să câştige însemna o cinste şi o onoare. Principiul călăuzitor din viaţa lui era ideea de vânătoare. De pildă, în sălile de jocuri de noroc juca doar jocuri de îndemânare. Dispreţuia oamenii fără minte care cheltuiau bani pentru a-şi încerca norocul la ruletă sau la loterie.

Provocări…

La fel ca şi găsirea familiilor Wu şi Chang.

Strigoiul nu era nemulţumit de felul în care decurgea vânătoarea. Aflase de la informatorii lui că familia Wu se găsea într-o locuinţă păzită – nu una aparţinând INS, ci administrată de NYPD – lucru la care nu s-ar fi aşteptat. Yusuf vorbise cu un coleg, care urma să verifice locul, să vadă cât de bine păzit era, poate chiar să lichideze familia Wu, dacă i se ivea ocazia.

Cât despre familia Chang, aceştia aveau să fie morţi înainte de lăsarea serii, trădaţi de propriul prieten, acel individ pe nume Tan, pe care Strigoiul desigur urma să-l lichideze de îndată ce afla adresa la care locuia familia.

Totodată, fusese încântat să afle de la informator că poliţia nu prea făcea progrese în încercarea de a-i da de urmă. Pe partea FBI cazul stagna, cea mai mare parte a investigaţiei revenind poliţiei municipale. Norocul lui era pe cale să se schimbe.

O ciocănitură în uşă îi întrerupse şirul gândurilor.

Sosise trădătorul.

Strigoiul făcu semn din cap către un uigur, care-şi scoase arma de la brâu, apoi deschise încet uşa, cu arma aţintită spre vizitator.

— Eu sunt Tan, spuse omul din prag. Am venit să-l văd pe cel care-şi spune Strigoiul. Numele lui adevărat e Kwan. Am o înţelegere cu el. E vorba de familia Chang.

— Intră, îl invită Strigoiul, făcând un pas înainte. Vrei nişte ceai?

— Nu, răspunse bătrânul, intrând cu paşi şchiopătaţi şi privind de jur împrejur. Nu stau mult.

Capitolul 32

Cu privirea fixă în spatele pleoapelor pe jumătate lăsate, Chang Jiechi îi studia atent pe cei din încăpere: Strigoiul însuşi şi alţi doi bărbaţi, aparţinând unei minorităţi chineze – uiguri sau cazaci. La fel ca mulţi chinezi Han mai vârstnici, Chang Jiechi îi denumea pe aceştia „barbari".

Bătrânul înaintă câţiva paşi în încăpere, gândindu-se la călătoria făcută ca să ajungă aici, în locul unde avea să moară. Gândindu-se şi la fiul lui, care – spera el – nu-şi revenise încă după ceaiul în care Chang Jiechi turnase o cantitate apreciabilă de morfină.

„De ce ar face un bărbat ceea ce eşti pe cale să faci tu? Ceva atât de îndrăzneţ şi de riscant? De dragul copiilor lui."

Desigur, niciun părinte nu şi-ar fi lăsat cu bună-ştiinţă copilul să meargă la moarte. De îndată ce Sam se înapoiase din Chinatown, Chang Jiechi hotărâse să-şi drogheze fiul şi să meargă la întâlnire în locul lui. Sam era abia la jumătatea vieţii, mai avea ani buni de trăit aici, în Ţara cea Frumoasă. Avea doi fii de crescut, iar acum – printr-o minune – avea şi fiica pe care Mei-Mei şi-o dorise întotdeauna. Aici găsise libertate, linişte, o şansă de a reuşi în viaţă. Era decis să nu-i îngăduie fiului să rateze toate acestea. Cum drogul îşi făcea efectul asupra lui Sam, căruia începuseră să i se închidă pleoapele, el scăpase ceaşca din mână şi Mei-Mei sărise în picioare, speriată. Dar Chang Jiechi îi povestise despre morfină şi despre intenţiile lui. Ea încercase să-l oprească, dar era femeie şi era nora lui, aşa încât se înclinase în faţa vrerii bătrânului. Chang Jiechi luase pistolul şi nişte bani, apoi o îmbrăţişase pe Mei-Mei şi, atingând pentru ultima oară fruntea fiului, ieşise din apartament, lăsând instrucţiuni ca William să nu fie trezit sub niciun motiv. Găsise un taxi şi

folosise harta luată din microbuzul bisericii pentru a-i arăta şoferului unde voia să meargă.

Păşi anevoios în apartamentul elegant al Strigoiului. Barbarul cu arma se apropie şi Chang Jiechi înţelese că trebuia să pară inofensiv în ochii lor, până se va ivi găsi ocazia să scoată arma şi să tragă un glonţ în inima contrabandistului.

— Te cunosc de undeva? îl întrebă Strigoiul, privindu-l cu atenţie.

— Posibil, răspunse bătrânul, oferind o explicaţie pe care o socotea rezonabilă şi care avea să-l facă pe Strigoi mai puţin suspicios. Fac parte din comunităţile *tong* din Chinatown.

— Aha! exclamă Strigoiul, sorbind din ceai.

Barbarul rămase în preajmă, studiindu-l pe bătrân cu o privire bănuitoare. Celălalt bărbat, mai tânăr, negricios şi posomorât la faţă, se aşeză undeva, în celălalt capăt al încăperii.

În prima clipă de neatenţie a pistolarului de lângă el, Chang Jiechi era decis să-l împuşte pe Strigoi.

— Ia loc, bătrâne, îl pofti Strigoiul.

— Mulţumesc. Mă supără picioarele. Umezeală şi fierbinţeală în oase.

— Şi zici că ştii unde-i familia Chang?

— Da.

— De unde ştiu că pot avea încredere în tine?

— În ce priveşte încrederea, cred că eu am mai multe motive să-mi fac griji decât ai tu, râse Chang Jiechi.

„Te implor, se rugă el la spiritul tatălui său, plecat dintre cei vii cu patruzeci şi şase de ani în urmă şi principalul zeu din panteonul lui Chang Jiechi, mai important chiar decât Buddha. Tată, fă-l pe omul ăsta să pună deoparte arma şi dă-mi cinci secunde. Ajută-mă să-mi salvez familia. Dă-mi ocazia să trag un singur glonţ. E tot ce-ţi cer. Între noi nu sunt decât trei metri. Imposibil să ratez.”

— De unde-i cunoşti pe membrii familiei Chang? întrebă Strigoiul.

— Printr-o rudă din Fuzhou.

— Ştii că vreau să le fac rău. Ce motiv ai să-i trădezi?

— Am nevoie de bani pentru fiul meu. E bolnav. Îi trebuie un doctor.

Strigoiul ridică din umeri şi se adresă barbarului.

— Percheziţionează-l. Vreau să vad toate actele pe care le are la el.

„Nu!” îşi zise în gând Chang Jiechi, speriat. Barbarul făcu un pas spre el, blocându-i vederea – şi ţinta – spre Strigoi.

Chang Jiechi ridică mâna şi-l opri pe barbar.

— Te rog. Sunt om bătrân. Merit respect. Nu mă atinge. Am să-ţi dau singur actele.

Barbarul privi peste umăr, spre Strigoi, cu o sprânceană ridicată. În aceeaşi clipă, Chang Jiechi scoase pistolul din buzunar şi, fără să ezite, îl împuşcă pe barbar în tâmplă. Acesta se prăvăli greoi peste un taburet, unde rămase nemişcat, cu braţele şi picioarele desfăcute.

Strigoiul reacţionă imediat şi, dintr-un salt, ajunse în spatele canapelei masive, chiar în momentul în care Chang Jiechi trăgea al doilea foc. Glonţul trecu prin tapiţeria de piele, dar bătrânul nu ştia dacă-l lovise pe contrabandist sau nu. Se răsuci spre barbarul din celălalt capăt al încăperii, dar acesta îşi ridicase deja arma, îndreptând-o către el. Chang Jiechi auzi o împuşcătură şi avu senzaţia că fusese lovit în coapsă de un pumn gigantic. Glonţul îl răsuci în loc şi bătrânul căzu pe spate, rămânând întins la podea. Barbarul alergă spre el. Bătrânul ar fi putut trage în el, poate chiar l-ar fi nimerit. În schimb, el se întoarse către canapea şi trase mai multe focuri spre locul în care se ascundea Strigoiul.

Brusc, îşi dădu seama că arma lui nu-l mai asculta.

Rămăsese fără gloanţe.

Oare îl nimerise pe Strigoi?

„Oh, te implor, Guan Yin, zeiţa milei… te implor!”

Dar pe perete se profila o umbră. Strigoiul se ridică de după canapea, teafăr şi nevătămat, cu propriul pistol în mână. Răsuflând greoi, îndreptă ţeava neagră spre Chang Jiechi şi ocoli canapeaua. Aruncă o privire scurtă spre barbarul mort.

— Eşti tatăl lui Chang.

— Da, iar tu eşti diavolul pe cale să ajungă în iad.

— Dar nu cu bilet de la tine, replică Strigoiul.

Celălalt barbar stătea aplecat deasupra cadavrului conaţionalului său, jelind şi şoptind disperat într-o limbă pe care Chang Jiechi n-o înţelegea. Deodată, barbarul se ridică şi se apropie de bătrân, cu arma îndreptată asupra lui.

— Nu, Yusuf, spuse agasat Strigoiul, făcându-i semn să se dea înapoi. Trebuie să ne spună unde-s ceilalţi.

— Niciodată, veni răspunsul sfidător.

— N-avem prea mult timp, i se adresă Strigoiul acolitului său. Probabil că cineva a auzit focurile de armă. Trebuie să fugim. Coboară pe scări. Nu cu liftul. Aşteaptă-mă în microbuz, la ieşirea din spate.

Şocat, barbarul continua să-l privească ţintă pe Chang Jiechi, cu ochii holbaţi şi tremurând de furie.

— M-ai auzit? răcni enervat Strigoiul.

— Da.

— Atunci şterge-o. Vin şi eu într-o clipă. Pleacă.

Chang Jiechi începu să se târască disperat spre uşa cea mai apropiată, care dădea într-un dormitor luminat discret. Aruncă o privire înapoi. Strigoiul se dusese în bucătărie şi acum scotea dintr-un sertar un cuţit cu lamă lungă.

Chiar în faţa Ameliei Sachs, aflată la volanul automobilului Camaro de culoare galben pai care rula cu 100 km/oră, se înălţa blocul unde se

ascundea Strigoiul. Clădirea era uriaşă, înaltă, largă, cu multe etaje. Avea să fie mare bătaie de cap până să găsească apartamentul.

În difuzorul Motorola se auzi un păcănit.

— Atenţie, către toate echipajele de poliţie din zona Battery Park City: s-au semnalat focuri de armă în perimetrul zece-treizeci şi patru[25]. Fiţi pe recepţie… Către toate echipajele din afara acestui perimetru. Avem şi adresa. Patrick Henry Street, numărul 805. Toate echipajele din zonă sunt rugate să confirme.

Era vorba chiar de clădirea spre care Sachs se îndrepta acum. Blocul Strigoiului. Să fi fost o coincidenţă? Sachs se îndoia. Ce se întâmplase? Oare Strigoiul adusese familia Chang în apartament? Îi ademenise cumva? Familiile, copiii… Sachs apăsă şi mai mult pedala de acceleraţie şi deschise microfonul prins de geacă.

— Echipajul 5885 de la Brigada Criminalistică cheamă Centrala. Mă apropii de perimetrul menţionat. Altceva?

— Nimic nou, 5885.

— Vreun număr de apartament?

— Negativ.

— OK.

Câteva secunde mai târziu, automobilul Camaro al Ameliei Sachs parca la colţ, lăsând loc pentru ambulanţe şi alte vehicule de intervenţii, care în curând aveau să oprească lângă clădire.

În timp ce dădea fuga înăuntru, atentă să nu alunece pe dalele de marmură trandafirie, observă că straturile de flori de la intrare erau acoperite cu maldăre de frunze uscate, din care o parte căzuseră şi pe trotuar. Fără îndoială, aşa se explica urma găsită la precedenta scenă a crimei.

În clădire nu exista paznic, nici portar, totuşi în holul de la intrare se găseau câteva persoane care priveau neliniştite către lifturi.

— Dumneavoastră aţi anunţat că aţi auzit focuri de armă? îl întrebă Sachs pe un bărbat între două

vârste, îmbrăcat în trening.

— Am auzit ceva, dar nu pot să precizez de unde veneau împuşcăturile.

— Le-a mai auzit cineva? se adresă Sachs celorlalţi locatari.

— Cred că veneau dinspre aripa de vest, spuse o femeie mai în vârstă. Undeva de sus, dar nu pot să vă spun de unde anume.

În faţa clădirii opriră alte două echipaje de poliţie care recepţionaseră mesajul şi mai mulţi poliţişti în uniformă alergară înăuntru. Sellitto, Li şi Alan Coe veneau în urma lor. Îşi mai făcu apariţia o ambulanţă, apoi două camionete ESU.

— Am recepţionat şi noi apelul, zise Sellitto. E blocul lui, nu? Blocul Strigoiului.

— Da, confirmă Sachs.

— Isuse! murmură detectivul de la Omucideri. Aici tre' să fie vreo trei sute de apartamente.

Sellitto se sfătui cu Sachs. Numele înscris în cartea de imobil era probabil fals. Singura modalitate de a da de urma Strigoiului era una riscantă şi anume verificarea fiecărui apartament în parte.

Bo Haumann, poliţistul tuns milităreşte, intră grăbit în hol, împreună cu mai mulţi poliţişti ESU.

— Am blocat toate ieşirile, anunţă el.

Sachs încuviinţă din cap.

— Ce etaj? o întrebă ea pe femeia în vârsta.

— Eu eram la etajul nouăsprezece. Aripa de vest. Mi s-a părut foarte aproape.

Un tânăr îmbrăcat în costum veni lângă ei.

— Nu. Nu, se opuse el. Sunt sigur că s-au auzit de la etajul cincisprezece. Aripa de sud, nu cea de vest.

— Sunteţi sigur? întrebă Haumann.

— Absolut.

— Nu cred, protestă cu blândeţe femeia mai în vârstă. Focurile de armă au venit de undeva mai sus. Şi sunt convinsă că din aripa de vest a clădirii.

— Grozav! bombăni Haumann. Haideţi, trebuie să ne mişcăm. Ar putea exista răniţi. Vom căuta peste tot.

Din nou se auzi radioemiţătorul Motorola al Ameliei Sachs.

— Centrala cheamă 5885, Brigada Criminalistică.

— Ascult.

— Vă fac legătura.

— Aştept.

— Sachs, eşti acolo? răsună glasul lui Lincoln Rhyme.

— Da, spune. Sunt aici cu Lon, cu Bo şi cu ESU.

— Ascultă, vorbi criminalistul. Am discutat cu centralista şi am coroborat relatările locatarilor care au sunat la 911. Se pare că focurile de armă s-au tras de la etajul optsprezece sau nouăsprezece, undeva în centrul aripii de vest a clădirii.

Difuzorul era exterior, nu montat la cască, aşa că oricine dintre cei din jur putea asculta convorbirea.

— OK, aţi auzit? se adresă Haumann oamenilor săi.

Aceştia încuviinţară din cap.

— Mergem să verificăm clădirea, Rhyme, spuse Sachs. Te sun mai târziu.

Haumann îşi împărţi oamenii în trei echipe, câte una pentru fiecare etaj – optsprezece şi nouăsprezece – cea de a treia urmând să se împartă la rândul ei, pentru a verifica scările.

Sachs îl observă în apropiere pe Alan Coe. Îşi verifica pistolul din dotare – acelaşi Glock mare, cu care îşi ratase ţinta – şi se lipise de una dintre echipele ESU.

— Ţine-l departe de intrare, îi şopti ea lui Haumann. E o belea în situaţii tactice.

Sachs se bucura de oarecare credibilitate în faţa şefului ESU, care o văzuse acţionând în timpul unui schimb de focuri, aşa că Haumann încuviinţă

din cap. Se duse la Coe şi discută cu el. Sachs nu auzi conversaţia, dar cum era vorba de o operaţiune a NYPD, probabil că Haumann invocase argumentul jurisdicţiei şi-i ordonase agentului să iasă din dispozitiv. După câteva momente de discuţie aprinsă, obrazul agentului INS era la fel de roşu ca şi părul. Dar Haumann nu-şi pierduse autoritatea – şi prestanţa – sergentului de instrucţie de odinioară, aşa încât Coe renunţă curând la protestele sale inutile.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi furios pe uşa principală, scoţându-şi celularul, fără îndoială pentru a protesta la Peabody sau la cineva din clădirea FBI.

Şeful ESU lăsă câţiva oameni să păzească holul, apoi el, Sachs şi un grup de poliţişti urcară într-unul din lifturi şi porniră spre etajul optsprezece.

Când se deschise uşa apartamentului, se traseră deoparte, apoi un poliţist cercetă interiorul cu ajutorul unei oglinzi pe suport metalic ataşat la un baston.

— E-n regulă.

Intrară în apartament, păşind cu grijă pe covor şi încercând să nu facă zgomot, deşi echipamentul lor zornăia la fel ca al unor alpinişti de performanţă.

Haumann le făcu semn cu mâna să se împrăştie. Doi poliţişti înarmaţi cu pistoale automate MP5 i se alăturară Ameliei Sachs şi toţi trei începură să cerceteze apartamentul. Flancată de doi poliţişti solizi, cu armele pregătite, Sachs alese o uşă şi ciocăni în ea.

Dinăuntru răsună un zgomot bizar, o bufnitură surdă, ca şi cum undeva în apropierea uşii ar fi fost trântit un obiect greu. Sachs aruncă o privire spre poliţiştii ESU, care-şi aţintiră armele spre uşă. Sachs desprinse închizătoarea cu arici şi-şi scoase pistolul din toc, apoi se trase puţin înapoi.

Dinăuntru se auzi o nouă bufnitură, apoi zgomot de metal zgâriat.

Ce dracu' însemna zgomotul? Clinchetul unui lanţ metalic.

Sachs rămase cu degetul încordat pe siguranţa armei, nu pe trăgaci, şi privi crispată cum se deschide uşa.

În prag se ivi o femeie micuţă, cu părul cărunt, care ridică ochii către ei.

— Sunteţi de la poliţie, spuse ea. Aţi venit pentru focurile alea de artificii pentru care am făcut reclamaţie.

Rămase cu ochii la armele mari din mâinile poliţiştilor ESU.

— Ah, ia te uită!

— E în regulă, doamnă, o linişti Sachs, dându-şi seama că bufnitura venise de la taburetul pe care femeia îl pusese pe podea ca să se poată uita prin vizor.

Femeia îi privi bănuitoare.

— Dar dacă ar fi vorba numai de nişte artificii, n-aţi avea arme, aşa-i?

— Nu ştim precis despre ce-i vorba, doamnă. Încercăm să ne dăm seama de unde au venit zgomotele.

— Cred că de la 18 K, ceva mai înainte pe coridor. De aceea am crezut că sunt artificii… acolo locuieşte un oriental. Sau asiatic sau cum i s-o mai spune acum. În religia lor se folosesc artificii. Cică să sperie dragonii. Sau poate strigoii. Nu ştiu.

— Mai locuiesc şi alţi asiatici la etajul dumneavoastră?

— Nu, nu cred.

— Bine, doamnă, vă mulţumim. Acum, v-am ruga să intraţi înapoi în casa şi să încuiaţi uşa. Să nu deschideţi, orice aţi auzi.

— Vai de mine.

Se uită din nou la poliţiştii înarmaţi şi încuviinţă din cap, nu prea convinsă.

— Aţi putea să-mi spuneţi…

— Intraţi în casă, vă rog, insistă Sachs zâmbind, dar pe un ton foarte ferm.

Închise ea însăşi uşa în urma femeii.

— Cred că-i 18 K, şopti ea către Haumann.

Haumann făcu semn cu mâna la echipă să pornească spre apartament.

Bătu cu putere în uşă.

— Poliţia! Deschideţi!

Niciun răspuns.

Haumann repetă ordinul.

Nimic.

Haumann îl îndemnă din cap pe poliţistul care căra berbecul masiv al echipei. Acesta apucă mânerele tubului gros de metal, ajutat de un alt poliţist. Oamenii se uitară la Haumann, care făcu un semn afirmativ din cap.

Amândoi îşi luară avânt şi izbiră berbecul cu putere în uşă, lângă clanţă. Broasca cedă imediat şi uşa se deschise de perete. Cei doi poliţişti trântiră berbecul la podea, ciobind dalele de marmură. Vreo şase poliţişti, cu armele ridicate la umăr, dădură buzna în apartament.

Amelia Sachs alergă şi ea înăuntru, deşi în urma celorlalţi, protejaţi cu echipament complet antiglonţ: cagule din fibre Nomex, căşti şi vizoare. Cu arma în mână, poliţista se opri în prag şi-şi plimba privirea prin apartamentul de lux, zugrăvit în nuanţe delicate de gri şi trandafiriu.

Echipa ESU se împrăştie, verificând fiecare cameră şi fiecare cotlon în care s-ar fi putut ascunde o fiinţă omenească. Apoi vocile lor aspre începură să se audă de prin toate colţurile apartamentului.

— Aici nimic… Nimic. Nici în bucătărie… Nu există intrare secundară. Nimic…

Strigoiul fugise.

Dar, la fel ca şi pe Easton Beach cu o zi în urmă, lăsase în urmă moarte.

În sufragerie zăcea cadavrul unui bărbat care semăna cu cel împuşcat de Sachs în seara

precedentă, în faţa locuinţei lui Wu. Poliţista presupuse că era tot un uigur. Fusese împuşcat de aproape. Cadavrul se găsea lângă o canapea de piele, ciuruită de gloanţe. Pe podea, în dreptul canapelei, se vedea un pistol de duzină: o armă automată ieftină, cu seria ştearsă.

În dormitor se afla un alt cadavru.

Acesta era un chinez în vârstă, trântit pe spate, cu privirea sticloasă. Pe picior avea o rană de glonţ, dar glonţul nu nimerise nicio arteră sau venă importantă. Rana nu sângerase mult. Sachs nu observă alte răni, deşi lângă bătrân era un cuţit lung de bucătărie. Poliţista îşi puse mânuşile de cauciuc şi verifică pulsul. Pulsul era inexistent.

Sosiră şi specialiştii ESU, care verificară trupul chinezului, confirmând că acesta era mort.

— Care e cauza decesului? întrebă unul dintre specialişti.

Sachs cercetă cadavrul. Apoi se aplecă în faţă.

— Aha! Ştiu! exclamă ea, făcând semn din cap spre mâna chinezului, cu degetele încleştate pe o sticluţă maronie.

Sachs îi descleştă degetele şi luă sticluţa. Eticheta era scrisă atât în chineză, cât şi în engleză.

— Morfină, zise ea. S-a sinucis.

Poate era unul dintre imigranţii de la bordul *Dragonului din Fuzhou:* poate tatăl lui Sam Chang, venit aici cu gând să-l ucidă pe Strigoi. Încercă să-şi imagineze ce se întâmplase: tatăl îl omorâse pe uigur, dar Strigoiul se adăpostise în spatele canapelei, iar bătrânul rămăsese fără gloanţe. Apoi Strigoiul luase cuţitul, cu gând să-l tortureze ca să afle unde se găsea restul familiei, numai că imigrantul îşi luase singur viaţa.

Haumann ascultă mesajul primit în căşti şi-şi anunţă colegii că toata clădirea fusese verificată: Strigoiul scăpase.

— Oh, nu! murmură Sachs.

Sosiră şi specialiştii criminalişti, doi dintre ei cărând valize mari, metalice, pe holul blocului, la

intrarea în apartament. Sachs îi cunoştea şi-i salută din cap. Deschise valizele şi-şi puse costumul special.

— Trebuie să cercetez toata camera, îi anunţă ea pe cei din echipa ESU. V-aş ruga mult să părăsiţi apartamentul.

Timp de jumătate de oră cercetă scena crimei şi, deşi reuşi să culeagă unele probe, niciuna dintre ele nu oferea vreun indiciu asupra locului spre care s-ar fi putut îndrepta Strigoiul.

Când se apropia de sfârşitul cercetărilor, Sachs simţi în nări miros de ţigară. Ridică privirea şi-l văzu în prag pe Sonny Li, care studia cu atenţie încăperea.

— Îl cunosc de pe vapor, zise Li, clătinând din cap, cu ochii trişti. Este tatăl lui Sam Chang.

— Mi-am închipuit. Oare ce l-a împins să facă un astfel de gest? Un om bătrân înfruntându-l pe Strigoi şi pe ceilalţi?

— Pentru familie, răspunse liniştit Li. Pentru familie.

— Presupun că vrei şi tu să cercetezi scena crimei, i se adresă Sachs, fără urmă de ironie în glas.

Predicţiile corecte ale lui Li în privinţa lui Jerry Tang şi apariţia lui neaşteptată în ziua precedentă la locuinţa familiei Wu îi sporiseră credibilitatea ca detectiv.

— Tu ce crezi fac eu acum, Hongse? Eu aplic grilă.

Ea râse.

— Loaban şi cu mine avut discuţie aseară. El spus la mine despre cum aplic grila. Numai că eu acum aplic grilă în mintea mea.

„Cam cum face şi Rhyme”, îşi spuse Sachs.

— Ai găsit ceva interesant?

— Oh, multe, înţelegi?

Ea se întoarse spre probele concrete şi începu să le pună în pungi de plastic şi să scrie etichetele, pregătindu-le pentru transport.

Observă în colţul camerei un mic altar şi câteva statuete ale unor zei chinezi. Îi veni în minte vorbele femeii de pe coridor.

„În religia lor se folosesc artificii. Cică să sperie dragonii.

Sau poate strigoii.”

Capitolul 33

Clădirea era înconjurată de zeci de girofaruri. Strigoiul se răsuci pe loc, privind spre ele. Yusuf, turcul cel tăcut, conducea maşina pe Church Street, îndepărtându-se de bloc. Era încruntat şi profund şocat de pierderea încă unui tovarăş, totuşi conducea calm, grijuliu să nu atragă atenţia asupra microbuzului Windstar furat.

După sinuciderea bătrânului, înainte să apuce să dezvăluie ceva (nu avusese nimic relevant nici în buzunare), Strigoiul coborâse în fugă scările şi alergase spre parcare de îndată ce auzise sirenele în faţa clădirii. Încă nu-şi recăpătase suflul şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Poliţia sosise mult prea curând ca să fi reacţionat la focurile de armă: *se ştia* că el era acolo. Dar cum? Chibzuia asupra acestei întrebări, privind absent la trecătorii de pe stradă la orele dimineţii. Ascunzătoarea nu era în niciun fel legată de persoana lui. În cele din urmă, ajunse la concluzia că probabil poliţia îi descoperise locuinţa secretă datorită apelurilor telefonice date şi primite de la Centrul Uigur din Queens. Astfel, poliţia obţinuse numărul lui de celular şi localizase apartamentul. Se prea poate să fi existat şi alte indicii. Informaţiile lui despre Lincoln Rhyme sugerau că poliţistul era perfect capabil să facă o astfel de deducţie. Cu toate acestea, îl tulburase faptul că nu fusese avertizat că poliţia era în drum spre el. Îşi imagină că Rhyme avea *guanxi* mai bune decât ale lui. Yusuf spuse ceva pe limba lui.

— Mai spune o dată, îi ceru Strigoiul în engleză.

— Unde vrei mergi tu?

Strigoiul mai avea câteva ascunzători în oraş, dar numai una prin apropiere. Îi dădu turcului instrucţiuni cum să ajungă acolo. Apoi îi înmâna încă cinci mii de dolari.

— Du-te şi găseşte pe altcineva care să ne ajute. Ai să faci asta?

Yusuf şovăia.

— Îmi pare rău de prietenii tăi, continuă Strigoiul, mascându-şi dispreţul printr-un ton cât mai compătimitor. Dar au fost neglijenţi. Tu nu eşti neglijent. Am nevoie de ajutorul tău. Îţi mai dau zece mii de dolari. Bani gheaţă, numai pentru tine. Nu va trebui să-i împarţi cu nimeni.

Yusuf încuviinţă din cap.

— OK, acum du-te şi găseşte pe altcineva. Dar nu la Centrul Uigur. Nu te înapoia acolo. Probabil e supravegheat de poliţie. Şi fă-ţi rost de alt celular. Pe urmă sună-mă şi dă-mi noul tău număr.

Îi spuse şi el uigurului numărul noului său telefon mobil, pe care-l avusese în ascunzătoare şi pe care-l luase la el, împreună cu banii, cu câteva minute mai înainte, când fugise.

— Lasă-mă acolo, la colţ.

Turcul frână pe Canal Street, nu departe de locul unde în ajun fuseseră la un pas de a lichida familia Wu. Strigoiul coborî şi se aplecă spre turc, punându-l să repete instrucţiunile în engleză, ca să se asigure că reţinuse noul lui număr de celular.

Microbuzul demară în viteză.

Strigoiul se întinse, cu ochii la o chinezoaică adolescentă îmbrăcată cu o bluză tricotată, mulată pe corp, fustă scurtă şi tocuri incredibil de înalte, încât abia îşi ţinea echilibrul.

O urmări din priviri până când fata se pierdu în mulţime. Nu era singurul bărbat care întorcea capul după ea, deşi Strigoiul bănuia că era singurul care ar fi vrut ca mai întâi s-o chinuie cumplit şi abia pe urmă s-o posede.

Porni în partea opusă, prin harababura de pe Canal Street. Mai avea mult de mers până să ajungă la noua ascunzătoare – aflată aproape un kilometru mai spre est. În timp ce mergea, cugeta la ce avea de făcut. Mai întâi, îi trebuia o altă armă – ceva mare, un SIG sau un Glock. După toate

aparenţele, urma să fie o cursă contracronometru: cine avea să pună primul mâna pe familia Chang? El sau poliţia? Iar dacă se ajungea la un schimb de focuri, voia să aibă o armă redutabilă. De asemenea, avea nevoie şi de alte haine. Şi încă vreo câteva lucruri.

Confruntarea devenea din ce în ce mai strânsă. Îşi aminti de anii tinereţii, când se ascunsese de oamenii lui Mao în cimitirul de maşini, pândind răbdător şobolani şi câini, ca să se hrănească. Îşi aminti şi cum îi căutase pe ucigaşii tatălui său, membri în brigada de tineret. Vremurile acelea îl învăţaseră multe despre arta vânătorii şi una dintre acele lecţii de viaţă era următoarea: un adversar mai puternic se aşteaptă să-i găseşti şi să-i exploatezi punctele slabe, aşa că-şi pregăteşte apărarea pe acest principiu. Însă singura modalitate eficientă de a învinge un asemenea adversar este să foloseşti împotriva lui propria-i putere. Exact aşa intenţiona să procedeze şi Strigoiul.

Naixin? se întrebă el.

Nu. Vremea aşteptării şi a răbdării trecuse.

Chang Mei-Mei puse o ceaşca de ceai în faţa soţului ameţit.

El clipi des spre ceaşca verde pal, dar îşi concentră toata atenţia – la fel ca soţia şi cei doi fii – asupra televizorului.

Cu ajutorul lui William, care traducea, aflară ştirile despre doi bărbaţi găsiţi morţi în Lower Manhattan.

Unul din cei doi bărbaţi era un imigrant din Turkestanul chinez, domiciliat în Queens.

Celălalt era un chinez de şaizeci şi nouă de ani, despre care se credea că ar fi călătorit la bordul *Dragonului din Fuzhou.*

Cu jumătate de oră în urmă, Sam Chang se trezise din somnul lui greu, dezorientat şi cu gura năclăită. Încercase să se ţină pe picioare, dar se

prăvălise cu zgomot pe podea, ceea ce-i făcuse pe soţie şi pe copii să alerge într-un suflet la el. De cum observase lipsa pistolului, înţelesese ce făcuse tatăl lui şi pornise cu paşi împleticiţi spre uşă.

Dar Mei-Mei îl oprise.

— E prea târziu, îi spusese ea.

— Nu! strigase Chang, prăbuşindu-se din nou pe canapea.

Se întorsese spre soţie. Pierderea şi durerea îl făcuseră să-şi iasă din fire şi să strige furios la ea.

— Şi tu l-ai ajutat, aşa-i? Ai ştiut ce avea de gând să facă!

Femeia privise în jos, la pisoiul de pluş al lui Po-Yee, pe care-l ţinea în mână, fără să rostească vreun cuvânt.

Chang îşi retrăsese pumnul strâns, cu gând s-o lovească. Mei-Mei se crispase şi se ferise, anticipând lovitura. William se lăsase de pe un picior pe celălalt. Ronald începuse să plângă. Dar Chang coborâse braţul. „I-am învăţat pe ea şi pe copii să-i respecte pe cei vârstnici, gândise el. Probabil că Chang Jiechi i-a poruncit lui Mei-Mei să-l ajute, iar ea l-a ascultat."

În timp ce efectul puternicului drog se risipea, Chang rămăsese un timp aşezat, mistuit de îngrijorare, sperând că totul avea să se termine cu bine.

Numai că reportajul televizat îi confirma cele mai cumplite temeri.

Turcul fusese împuşcat mortal de către bărbatul cel vârstnic, explica reporterul, iar acesta murise ulterior din pricina unei supradoze de morfină, după toate aparenţele fiind vorba de o sinucidere. Se credea că apartamentul ar fi fost o ascunzătoare a lui Kwan Ang, contrabandistul de oameni căutat de poliţie în legătură cu scufundarea vasului *Dragonul din Fuzhou,* petrecută în zorii zilei precedente. Kwan reuşise să fugă înainte de sosirea poliţiei şi se afla încă în libertate.

Ronald continua să plângă, privind când la televizor, când la mama şi la tatăl său.

— Yeye… repeta el. Yeye…

Cu picioarele încrucişate sub el, legănându-se înainte şi înapoi neliniştit, William traducea scurt, cu glas plin de amărăciune, vorbele reporterului de televiziune. Coincidenţa făcea ca reporterul să fie un american de origine chineză.

Reportajul se încheie. Ca şi cum confirmarea televizată a morţii lui Chang Jiechi ar fi fost un semnal, Mei-Mei se ridică şi se duse în dormitor, de unde se întoarse cu o foaie de hârtie, îi întinse soţului ei foaia, apoi o săltă pe Po-Yee pe genunchi şi şterse faţa şi mânuţele fetiţei.

Încă amorţit, Chang luă foaia şi o despături. Scrisoarea fusese scrisă cu creionul, nu cu o peniţă încărcată de cerneală, totuşi literele erau frumos desenate: adevăratul artist – aşa îl învăţase bătrânul pe fiul său – îşi poate dovedi măiestria cu orice mijloace, oricât de rudimentare.

> Dragul meu băiat,
>
> Viaţa mi-a fost mai plină decât aş fi sperat. Sunt bătrân şi bolnav. Un an sau doi mai mult pe lumea asta nu-mi aduc nicio mângâiere. Mai curând mă consolează datoria de a mă reîntoarce în sânul Naturii la ceasul înscris pentru mine în *Cartea Viilor şi a Morţilor*.
>
> Ceasul acesta a sosit.
>
> Ţi-aş putea spune multe lucruri, relatându-ţi pe scurt toate învăţămintele din viaţa mea, tot ce-am învăţat de la tatăl meu, de la mama mea şi chiar de la tine, fiul meu. Dar nu voi face asta. Adevărul nu poate fi schimbat, dar calea până la el este adesea un labirint în care trebuie să ne zbatem ca să ne găsim propria cale. Eu am sădit bambus sănătos, care a crescut bine. Continuă-ţi călătoria, îndepărtându-te de pământ şi străduindu-te să mergi către lumină, îngrijeşte-ţi la rândul tău propriile recolte. Fii grijuliu, ca orice

fermier, dar lasă-le suficient spaţiu. Eu le-am văzut soiul: vor creşte drept.

Tatăl tău

Pe Sam Chang îl năpădi o furie fără margini. Se ridică repede de pe canapea şi, ameţit de la drog, se strădui să se ţină drept. Izbi ceaşca de ceai de perete şi o sparse. Ronald se feri, speriat de furia tatălui său.

— Am să-l omor! urlă Chang. Strigoiul trebuie să moară!

Urletele lui treziră fetiţa. Mei-Mei le şopti ceva fiilor ei. William şovăi, apoi făcu semn din cap spre Ronald, care o ridica pe Po-Yee. Toţi trei se duseră în dormitor. Uşa se închise în urma lor.

— L-am găsit o dată, îl voi găsi şi a doua oară, îi spuse Chang. De data asta…

— Nu, îl opri Mei-Mei cu voce fermă.

El se răsuci către soţia lui.

— Ce?

Ea înghiţi în sec, cu privirea în pământ.

— N-ai să faci asta.

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa. Eşti soţia mea.

— Întocmai, replică ea cu glas tremurat. *Sunt* soţia ta. Sunt mama copiilor tăi. Ce se va întâmpla cu noi, dacă tu mori? La asta te-ai gândit? Am ajunge pe străzi, am fi deportaţi. Ai idee ce-ar însemna pentru noi viaţa în China dacă ne-am înapoia în ţară? O văduvă de disident, fără locuinţă şi fără bani? Asta vrei să se întâmple cu noi?

— Tatăl meu e mort! spumegă Chang. Cel vinovat pentru asta trebuie să moară!

— Ba nu, răspunse ea cu sufletul la gură, adunându-şi din nou tot curajul. Tatăl tău era un om bătrân. Era bolnav. Nu era centrul universului nostru, aşa că trebuie să ne continuăm viaţa.

— Cum poţi să spui una ca asta? urlă Chang, şocat de îndrăzneala ei. El e cel care m-a adus pe lume.

— A trăit o viaţă plină şi acum e mort. Trăieşti în trecut, Jingerzi. Părinţii noştri merită respectaţi, e drept, dar atât şi nimic mai mult.

Chang îşi dădu seama că ea i se adresase pe numele chinezesc de botez. Din câte îşi amintea, nu mai făcuse asta de ani de zile, dinainte de căsătorie. Când îi vorbea, întotdeauna folosea cuvântul respectuos *zhangfu* – soţ.

Mei-Mei continuă, ceva mai sigură pe ea:

— Nu-i vei răzbuna moartea. Vei rămâne ascuns aici, cu noi, până când Strigoiul va fi prins sau ucis. Pe urmă, tu şi William veţi merge să lucraţi la tipografia lui Joseph Tan. Iar eu voi rămâne acasă, unde am să mă ocup de educaţia lui Ronald şi Po-Yee. Vom studia toţi engleza, vom face bani… Iar când va avea loc o nouă amnistie, vom căpăta cetăţenie. Tăcu o clipă şi-şi şterse obrazul ud de lacrimi. L-am iubit şi eu, ştii bine. E o pierdere şi pentru mine.

Apoi se apucă să cureţe sufrageria.

Chang se trânti pe canapea, unde rămase multă vreme în tăcere, cu ochii ţintă la covorul ponosit, roşu cu negru, de pe podea. Apoi se duse în dormitor. William privea afară pe fereastră, cu Po-Yee în braţe. Chang vru să-i vorbească, dar se răzgândi şi-i făcu semn fiului mai mic să iasă afară din dormitor. Băiatul se duse în sufragerie, neştiind la ce să se aştepte, şi-l urmă pe tatăl său până la canapea. Se aşezară amândoi. După câteva clipe Chang reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Fiule, ştii războinicii din Qin Shi Huang? îl întrebă el pe Ronald.

— Da, Baba.

Era vorba de miile de statui din teracotă în mărime naturală, reprezentând soldaţi, cai şi căruţaşi, sculptate lângă Xi’an de primul împărat al Chinei în secolul al III-lea î.Hr. şi puse în mormântul lui. Armata urma să-l însoţească în viaţa de apoi.

— Vom face şi noi acelaşi lucru pentru Yeye. Aproape îl podidi plânsul. Vom trimite în cer câteva lucruri, ca bunicul tău să le aibă alături.

— Ce anume? întrebă Ronald.

— Lucruri importante pentru el pe când era în viaţă. Noi ne-am pierdut toate agoniselile odată cu scufundarea vasului, aşa că vom desena acele obiecte.

— Se poate şi aşa? întrebă băiatul, încruntându-se.

— Da. Dar am nevoie de ajutorul tău.

Ronald încuviinţă din cap

— Adu aici nişte hârtie şi creionul de colo.

Făcu semn din cap spre masă.

— Ce-ar fi să desenezi pensulele lui preferate, cea din păr de lup şi cea din păr de capră? Şi călimara lui. Mai ţii minte cum arătau?

Ronald luă creionul în mâna lui micuţă. Se aplecă deasupra foii de hârtie şi începu să deseneze.

— Şi o sticlă din vinul de orez care-i plăcea, sugeră Mei-Mei.

— Şi un purcel? întrebă băiatul.

— Un purcel? se miră Chang.

— Îi plăcea să mănânce porc cu orez, ţii minte?

Deodată, Chang simţi în spate o prezenţă. Se întoarse şi-l văzu pe William privind la desenele fratelui său.

— Când a murit bunica, am ars bani, zise el posomorât.

La înmormântările chinezeşti exista tradiţia de a arde bucăţi de hârtie imprimate ca să semene cu bancnotele de un milion de yuani emise de „Banca Iadului”, ca răposatul să aibă bani de cheltuit pe lumea cealaltă.

— Poate reuşesc eu să desenez câţiva yuani, se oferi William.

La auzul vorbelor lui, pe Chang îl năpădi un val de emoţie, totuşi nu-şi îmbrăţişă fiul, aşa cum

dorea cu patimă să facă. Se mulţumi să-i spună simplu:

— Mulţumesc, fiule.

Tânărul cel slăbuţ se ghemui alături de fratele lui şi începu să deseneze bancnotele.

Când cei doi copii terminară de desenat, Chang îşi conduse familia în curtea din spatele noii lor locuinţe. Ca şi când ar fi fost vorba de înmormântarea reală a lui Chang Jiechi, înfipse în pământ două beţişoare cu tămâie, pentru a însemna locul în care ar fi zăcut mortul, apoi dădu foc desenelor realizate de fiii lui şi împreună urmăriră fumul înălţându-se spre cerul cenuşiu şi fâşiile de hârtie arsă încreţindu-se şi devenind cenuşă.

Capitolul 34

— Cineva a încercat din nou să ajungă la familia Wu, anunţă Sellitto, ridicând privirea de pe celular.

— Ce? exclamă Sachs, uimită. La locuinţa sigură din Murray Hill?

Rhyme îşi învârti scaunul cu rotile ca să ajungă faţă în faţă cu detectivul.

— Una dintre camerele video de pe alee a înregistrat un individ negricios la faţă, subţirel, cu mănuşi. Încerca să vadă dacă e deschisă vreo fereastră din spate. Credeţi că-i o simplă coincidenţă?

— Când vine vorba de Strigoi, nu există coincidenţe, râse amar Sonny Li.

Rhyme încuviinţă din cap şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Doi oameni de-ai noştri s-au luat după el, dar tipul s-a făcut nevăzut.

— Cum naiba a descoperit Strigoiul unde se află Wu? se miră criminalistul.

— Cine ştie? replică Sellitto.

Sachs căzu pe gânduri.

— După schimbul de focuri din Canal Street, poate că unul dintre *bangshou*-i m-a urmărit până la spital, apoi a urmărit familia Wu până la locuinţa secretă. Greu de realizat, dar nu imposibil. Se duse la tabla albă şi bătu cu degetul pe una dintre informaţii. Sau ce ziceţi despre asta?

> Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

— Te gândeşti la un spion? întrebă Sellitto.

— Nimeni din FBI nu ştia că i-am trimis la Murray Hill. La vremea când mi-a venit în minte această ascunzătoare, Dellray deja plecase. Ceea

ce înseamnă că-i vorba de cineva din INS sau NYPD.

— Păi atunci, zise Sellitto, e al dracului de clar că nu mai putem ţine familia Wu acolo. Am să telefonez la Asociaţia Naţională a Şerifilor Americani şi am să le cer să-i ducă la o instituţie de protecţie a martorilor, undeva, în nordul statului. Privi în jur, la membrii echipei. Iar informaţia asta trebuie să rămână între zidurile acestei încăperi.

Formă un număr şi aranjă ca familia Wu să fie transportată într-un microbuz blindat.

Rhyme începea să-şi piardă răbdarea.

— Cineva să verifice la FBI. Unde dracu' e înlocuitorul lui Dellray? Eddie, dă-le telefon.

Deng luă legătura cu adjunctul agentului special care se ocupa de caz. Se pare că intervenise o oarecare întârziere în acel pow-wow[{26}] care ar fi trebuit să decidă trimiterea mai multor agenţi drept întăriri în cazul GHOSTKILL.

— Spuneau că totul se rezolvă în după-amiaza asta.

— Ce înseamnă totul? întrebă sarcastic Rhyme. Şi ce mama dracului „se rezolvă" înainte să primim întăririle? Ăştia nu înţeleg că avem de-a face cu un ucigaş?

— Vrei să-i mai sun o dată?

— Nu, răspunse el tăios. Vreau să mă uit la probe.

Cercetările efectuate de Sachs la scena crimei din locuinţa Strigoiului de pe Patrick Henry Street aveau rezultate amestecate. Un element descurajant era acela că celularul care contribuise esenţial la depistarea Strigoiului fusese abandonat în blocul zgârie-nori. Dacă Strigoiul ar fi continuat să-l folosească, poliţia poate ar fi reuşit să-l localizeze. Mai mult decât atât, faptul că-l abandonase însemna că îşi închipuia probabil că aşa îi dăduseră de urmă, ca atare pe viitor avea să fie mult mai circumspect cu apelurile de pe mobil.

Spre deosebire de pistolarul ucis pe Canal Street, uigurul ucis în ascunzătoare avusese acte la el: un permis de conducere şi o carte de vizită cu adresa Centrului Cultural Turc din Queens. Bedding şi Saul, împreună cu echipa de agenţi tactici, se găseau acum la centru, dar şeful organizaţiei nu le spusese decât că, din câte auzise, un chinez neidentificat angajase câţiva oameni din cartier ca să-l ajute să mute nişte mobilă. Era tot ce ştia. Gemenii dăduseră toate asigurările că vor continua să facă presiuni asupra lui, dar, după părerea lor, omul mai degrabă ar fi mers la puşcărie decât să-l trădeze pe Strigoi.

Nici numele din contractul de închiriere a apartamentului în care se ascunsese Strigoiul nu oferea mai multe indicii: Harry Lee. Numărul de asigurări sociale şi referinţele erau false, iar cecul cu banii de chirie provenea de la o bancă din Caraibe. „Lee" era un nume la fel de comun ca „Smith" din engleză, îi informă Deng.

Totuşi, cadavrul bătrânului mort din pricina supradozei de morfină oferea unele indicii. Chinezul avusese în portofel o carte de identitate, foarte spălăcită din pricina apei sărate, din care reieşea că era vorba de Chang Jiechi. În spatele cărţii de identitate, detectivii descoperiseră şi o bucată de hârtie foarte veche.

Deng zâmbi cu tristeţe.

— Ia priviţi aici. E un autograf de la Chiang Kai-Shek, liderul naţionalist. Acesta îi mulţumea lui Chang Jiechi pentru strădania lui de a opune rezistenţă comuniştilor şi de a apăra poporul chinez de dictatură.

Privirea lui Rhyme lunecă spre şirul de fotografii de sub cele care înfăţişau cadavrul bătrânului. Acestea erau prim-planuri ale mâinilor bătrânului. Criminalistul îşi mişcă uşor degetul şi-şi ridică scaunul Storm Arrow la nivelul tablei.

— Ia priviţi aici, zise el. Uitaţi-vă la mâinile lui.

— Le-am fotografiat pentru că erau pătate, explică Sachs.

Degetele şi palmele lui Chang Jiechi erau acoperite cu pete negre-albăstrui. Vopsea sau cerneală. Fără îndoială, nu era vorba de lividitate cadaverică: aceasta avea o nuanţă roşiatică şi în niciun caz nu s-ar fi instalat atât de curând după deces.

— Degetele! repeta Rhyme. Priviţi la degete.

Ea îşi îngustă pleoapele şi se apropie de fotografii.

— Adâncituri!

Desprinse de pe tablă fotografia amprentelor lui Sam Chang şi o puse lângă cea a mâinii tatălui sau. Palmele şi degetele lor aveau dimensiuni diferite – mâinile bătrânului erau mult mai ridate – dar adânciturile observate de Rhyme pe degetele lui Sam Chang erau prezente şi pe mâinile tatălui său.

Îşi închipuiseră că semnele de pe degetele lui Sam Chang proveneau de la nişte răni. Dar era limpede că aveau de-a face cu altceva.

— Ce să însemne asta? se miră Mel Cooper. Să fie ceva genetic?

— Nu, nu poate fi aşa ceva, declară Rhyme, studiind atent fotografia mâinii bătrânului.

Închise o clipă ochii şi-şi lăsă gândul să rătăcească, la fel ca unul dintre şoimii pelerini care-şi lua zborul de pe fereastra de la dormitor. Cerneală pe mâini, adâncituri… Brusc îşi dădu capul pe spate, privind spre Sachs.

— Sunt pictori! Şi tatăl, şi fiul, amândoi sunt artişti. Vă amintiţi emblema de pe microbuz? Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră. A fost pictată de unul din ei.

— Nu, se opuse Li, privind fotografia. Ei nu pictori. Ei caligrafi. În China caligrafia e foarte importantă. Pana ţinut aşa.

Apucă un stilou şi-l ţinu perfect vertical, prins cu putere în triunghiul format din degetul mare, arătător şi mijlociu. Când dădu drumul stiloului şi-

şi ridică mâna, adânciturile roşietice de pe degetele lui erau identice cu cele de pe mâna lui Chang şi a tatălui său.

— În China, caligrafia considerată artă, continuă Li. Dar în timpul Revoluţiei Proletare, artiştii persecutat cumplit. Mulţi caligrafi obţinut slujbă tipografii şi pictat firme. Făcut lucruri utile. Bun pentru societate. Pe vas, Chang spus la noi că el disident şi că el concediat din post de profesor. Nimeni nu angajat la el în şcoli. Normal că el lucrat tipografie, pictat firme.

— Când eram la spital, Wu a spus că Chang avea deja aranjat un loc de muncă, le aminti Sachs.

— Ştim că familia Chang locuieşte în Queens, zise Rhyme. Să încercăm să obţinem de la Secţia 5 cât mai mulţi poliţişti care vorbesc chineza, ca să începem să sunăm la tipografii sau la ateliere de pictat firme care au angajat de curând un imigrant.

Alan Coe râse – pare-se de naivitatea lui Rhyme.

— Vor refuza să coopereze. Nu avem *guanxi.*

— Hai să-ţi spun eu cum stăm dracului cu relaţiile! se răsti Rhyme. Spune-le că dacă mint şi noi prindem de veste, INS le va verifica firma, iar dacă familia Chang este lichidată, îi vom băga la puşcărie pentru complicitate la omor.

— Ei, acum tu gândeşti la fel ca poliţist chinez! zise râzând Sonny Li. „Mâni boul cu biciul unic în istorie al Poporului."

Deng îşi scoase celularul şi sună la sediu.

Mel Cooper introdusese în cromatograf o parte dintre urmele găsite în ascunzătoarea de pe Patrick Henry Street şi acum studia rezultatul.

— Avem aici ceva interesant.

Aruncă o privire spre punga de plastic marcată de Sachs cu carioca.

— Asta avea pe tălpi tatăl lui Chang. Nitraţi, potasiu, carbon, sodiu… Biosolide. Şi încă în cantităţi apreciabile.

Rhyme ciuli urechile. „Biosolid” era un termen fără îndoială inventat de vreun expert în relaţii cu publicul, suficient de isteţ ca să-şi dea seama că posibilităţile de comercializare a produsului ar fi fost sever limitate dacă l-ar fi vândut sub numele sau real: excremente umane procesate.

Cele paisprezece uzine newyorkeze de tratare a deşeurilor produceau zilnic peste o mie de tone de biosolide, pe care le comercializau în întreaga ţară, drept îngrăşământ. Dacă pe tălpile victimei se găsea o cantitate apreciabilă din acest produs, însemna că familia Chang locuia probabil în vecinătatea unei asemenea uzine.

— Putem verifica fiecare locuinţă din zona uzinelor? întrebă Sellitto.

Rhyme clătină din cap. În Queens existau câteva uzine de procesare a deşeurilor şi, date fiind vânturile capricioase din zona oraşului New York, familia Chang ar fi putut locui pe o rază de câteva cvartale în jurul fiecăreia dintre ele. Dacă nu reuşeau să restrângă aria cercetărilor – de pildă, descoperind tipografia unde urma să lucreze Chang – verificarea fiecărei locuinţe ar fi durat o veşnicie.

Celelalte probe nu erau de prea mare folos. Morfina cu care îşi luase zilele bătrânul provenea de la o policlinică din China, prin urmare, din punct de vedere criminalistic, nu le era de niciun ajutor.

— Morfina te poate ucide? întrebă Sellitto.

— Se zice că aşa s-a sinucis Jack London, interveni Rhyme, care era la fel de expert în modalităţi de sinucidere pe cât de bun cunoscător al diverselor momente din istoria criminalisticii. În plus, *orice* te poate ucide, cu condiţia ca doza să fie suficientă.

Sachs îi informă că bătrânul nu avusese asupra lui nici bilete de metrou, nici chitanţe care să ofere vreun indiciu despre domiciliul lui.

Dar, după cum Rhyme avea să afle imediat, Amelia Sachs nu era singurul poliţist care verificase scena crimei din ascunzătoarea Strigoiului.

— Ascultă, Loaban, şi eu găsit ceva când cercetat apartament de la Strigoi. Vrei să auzi?

— Dă-i drumul.

— Eu găsit ceva interesant. OK, acolo statueta Buddha, în faţa uşii. În dormitor nu combină audio, nu culoare roşie. Hol zugrăvit în alb. Biblioteci cu uşi. Statuie cu opt cai. Toate oglinzile foarte înalte, nu tăiat cap când privit în ele. Clopoţei alamă cu mâner de lemn – ei ţinut în partea de vest a încăperii. Dădu din cap, subliniind evidenta semnificaţie a acestor elemente. Înţelegi, Loaban?

— Nu, bombăni Rhyme. Continuă.

Li îşi pipăi cămaşa în căutare de ţigări, apoi lăsă să-i cadă braţele pe lângă corp.

— Deasupra la masa mea de lucru de la Biroul Siguranţei Publice din Liu Guoyuan este inscripţie.

— Altă zicală?

— *Ju yi fan san.* Adică: tu înveţi trei lucruri dintr-un singur exemplu. De la vorbe spuse de Confucius: „Dacă eu arăt cuiva un colţ de obiect şi el nu-şi dă seama cum arată celelalte trei, atunci eu nu arăt la el încă o dată".

„Nu e un motto rău pentru un detectiv criminalist", îşi zise Rhyme.

— Şi vrei să spui că atunci când ai văzut statuia cu opt cai şi clopoţeii de alamă ai dedus ceva *util*, un indiciu de care să ne putem *servi?*

— Feng-shui, înţelegi?

— Cum să aranjezi mobilierul şi obiectele ca să-ţi poarte noroc, interveni Thom.

Rhyme îi aruncă o privire şi asistentul continuă:

— Am văzut o prezentare pe canalul TV *Casă şi gradină.* Nu te nelinişti, am privit emisiunea în timpul meu liber.

— Bun, Li, deci Strigoiul locuieşte într-un apartament care-i poartă noroc, spuse nerăbdător Rhyme. Şi ce-i *relevant* în asta?

— Eee, felicitări, Sonny! zise Thom. Ţi s-a adresat pe numele de familie. Nu face asta decât cu cei mai buni prieteni. Mie-mi zice Thom şi atât.

— Fiindcă veni vorba, *Thom,* am impresia că te găseşti aici doar ca să scrii. Nu să-ţi dai cu părerea.

— Relevant, Loaban? Păi, la mine pare foarte clar, continuă Li. Strigoiul angajat cineva pentru aranjat camera şi omul acela făcut treaba al dracu' de bună. El ştiut meserie. Poate ştiut alte locuinţe la Strigoi.

— OK, zise Rhyme. *Asta* e ceva util.

— Eu merg verific decoratori feng-shui în Chinatown. Ce zici?

Rhyme prinse privirea Ameliei Sachs şi râse.

— Va trebui să scriu o nouă carte de criminalistică. De data asta am să adaug un capitol despre *woo-woo.*

— Ascultă, ştii ce spus conducător la noi, Deng Xiaoping? El spus că nu contează culoare la pisică, albă ori neagră, dacă prinde şoareci.

— Bine, du-te şi prinde-ţi şoarecele, Li. Pe urmă întoarce-te aici. Simt nevoia de mai mult *baijiu.* Ah, încă ceva, Sonny.

Poliţistul chinez îl privi scurt.

— *Zaijian.*

Rhyme pronunţase cu grijă cuvântul învăţat de pe un site de traduceri din chineză. Li încuviinţă din cap.

— „La revedere." Da, da. Tu chiar pronunţat bine, Loaban. *Zaijian.*

Poliţistul chinez plecă, iar ceilalţi se concentrară din nou asupra probelor. Totuşi, echipa nu făcea niciun progres şi mai trecu o oră fără vreo veste de la poliţiştii care verificau tipografiile din Queens.

Rhyme îşi rezemă capul pe pernă. El şi Sachs priveau ţintă tabla, Rhyme fiind animat de o senzaţie familiară: o ultimă speranţă că probele

atât de îndelung analizate vor da la iveală ceva interesant, deşi era limpede că nu puteau dezvălui nimic nou.

— Să vorbesc iar cu familia Wu sau cu John Sung? întrebă Sachs.

— Nu avem nevoie de mai mulţi martori, murmură Rhyme. Avem nevoie de mai multe *probe.* Îmi trebuie ceva concret.

„Mai multe probe, lua-le-ar naiba… Aveau nevoie…”

Întoarse brusc capul spre hartă – harta originală, a zonei Long Island. Privirea i se opri asupra micului punct roşu, aflat la vreun kilometru jumătate în larg, în dreptul Orient Point.

— Ce e? îl întrebă Sachs, văzându-l cum îşi îngustează pleoapele.

— La dracu’! murmură el.

— Ce e?

— Mai avem o scenă a crimei. Şi am uitat cu totul de ea.

— Poftim?

— Vasul. *Dragonul din Fuzhou.*

GHOSTKILL

Easton, Long Island, Scena crimei

• Doi imigranţi ucişi pe plajă; împuşcaţi în spate.

• Un imigrant rănit – doctor John Sung.

• *Bangshou* (mâna dreaptă) la bord; identitate necunoscută.

• Identificat în cadavrul unui înecat descoperit în apropierea locului în care s-a scufundat *Dragonul.*

• Zece imigranţi reuşesc să fugă; şapte adulţi (unul în vârstă, o femeie rănită), doi copii, un bebeluş. Fură un microbuz aparţinând unei biserici.

• Mostre de sânge trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Vehiculul care-l aştepta pe Strigoi pe plajă a plecat fără el. Se presupune că Strigoiul a tras un foc de armă spre vehicul. S-a cerut

identificarea mărcii şi a modelului maşinii, pe baza urmelor de anvelope şi a distanţei dintre roţile din faţă şi cele din spate.

• Vehiculul e un BMW X5.

• Şofer: Jerry Tang

• Nu a fost localizat niciun vehicul care să-i fi aşteptat pe imigranţi.

• Telefon celular, probabil aparţinând Strigoiului, trimis pentru analiză la FBI.

• Telefon prin satelit, setat pentru a nu fi localizate apelurile. Sistemul de stat din China a fost spart în acest scop.

• Arma Strigoiului este un pistol calibrul 7,62 mm. Cartuşe neobişnuite.

• Pistol automat chinezesc Model 51.

• Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

• Strigoiul a furat o Honda roşie pentru a fugi cu ea. A fost trimisă o cerere de localizare a vehiculului.

• Nu s-a descoperit nimic în legătură cu maşina Honda.

• Trei cadavre au fost recuperate din ocean: doi oameni împuşcaţi, unul înecat. Fotografiile au fost trimise la Rhyme şi la poliţia chineză.

• Unul dintre înecaţi a fost identificat ca fiind Victor Au, *bangshou* al Strigoiului.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă, dar degetele lui Sam Chang prezintă nişte urme neobişnuite (răni, urme de frânghie?)

• Profilurile imigranţilor: Sam Chang şi Wu Qichen, împreună cu familiile, John Sung, bebeluşul femeii care s-a înecat, un bărbat neidentificat şi o femeie (ucişi pe plajă).

Microbuzul furat, Chinatown

• Camuflat de către imigranţi cu emblema magazinului Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră.

• Petele de sânge sugerează că femeia rănită are leziuni la nivelul mâinii, braţului sau umărului.

• Mostrele de sânge au fost trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă.

Uciderea lui Jerry Tang

• Patru bărbaţi au spart uşa, l-au torturat şi apoi l-au ucis.

• Două tuburi de cartuşe – aparţinând unui pistol Model 51. Tang a fost împuşcat în cap de două ori.

• Încăperea distrusă cu sălbăticie.

• Câteva amprente digitale.

• Singurele amprente identificate aparţin lui Tang.

• Cei trei complici poartă la pantofi numere mai mici decât Strigoiul, probabil sunt şi mai mici de statură.

• Urmele sugerează că ascunzătoarea Strigoiului se află probabil în centru, zona Battery Park City.

• Se presupune că cei trei complici aparţin unei minorităţi etnice chineze. Se fac investigaţii în acest sens.

• Este vorba de uiguri aparţinând Comunităţii din Turkestan şi Centrului Islamic din Queens.

• Apelurile telefonice au fost trasate la un celular din centrul oraşului, Patrick Henry Street, nr. 805.

Schimbul de focuri de pe Canal Street

Scena crimei

• Alte urme care atestă o ascunzătoare în zona Battery Park City.

• Chevrolet Blazer furat – nu s-a dat de urma lui.

• Amprentele nu au fost identificate.

• Covorul din ascunzătoare: Lustre-Rite, produs de firma Arnold, instalat în ultimele şase luni. Se telefonează la clienţi, pentru a obţine lista locuinţelor în care a fost instalat acest tip de covor.

• Au fost determinate locurile în care s-au pus covoare: 32 de clădiri, lângă Battery Park City

• S-au găsit frunze moarte, din cele întâlnite în grădinărit.

• Cadavrul complicelui Strigoiului: minoritate etnică din vestul sau nord-vestul Chinei. Amprentele nu există în baza de date. Înarmat cu un Walther PPK.

- Detalii privind imigranţii:
    - Familia Chang: Sam, Mei-Mei, William şi Ronald; tatăl lui Chang, Chang Jiechi şi fetiţa Po-Yee. Sam are de lucru, dar nu se ştie nici unde, nici la cine. Conduce un microbuz albastru, nu se cunoaşte marca, nici numărul e înmatriculare. Familia locuieşte în Queens.
    - Familia Wu: Yong-Ping, Chin-Mei şi Lang.

Schimbul de focuri din ascunzătoarea Strigoiului

Scena crimei

- Amprentele şi fotografiile mâinilor lui Chang Jiechi atestă că tatăl şi fiul său, Sam, sunt caligrafi. Sam Chang s-ar putea ocupa cu munca de tipărire sau cu pictura de firme.
- Se verifică firmele şi atelierele din Queens.
- Biosolidele de pe talpa decedatului sugerează că familia locuieşte în apropierea unei uzine de tratare a apelor reziduale.
- Strigoiul a apelat la serviciile unui decorator feng-shui pentru a-i aranja locuinţa.

Capitolul 35

— Dar probele de pe vas sunt distruse, nu, Linc? întrebă Sellitto. Din pricina apei de mare.

— Deşi statul în apă poate distruge ori degrada anumite categorii de probe, cum ar fi substanţele chimice solubile în apă, totuşi alte tipuri de probe fizice sau chiar urme se pot conserva şi chiar depista rapid, în funcţie de curenţi, de adâncimea şi temperatura apei, răspunse Sachs. Într-adevăr, unele probe se conservă mai bine în apă decât pe uscat. Ei, cum a fost, Rhyme?

— Bravo, Sachs. Sunt impresionat.

Pasajul provenea din manualul de criminalistică al lui Rhyme.

— Să sune cineva la Paza de Coastă şi să-mi facă legătura cu cei care se ocupă de salvare, ceru Rhyme.

Sellitto reuşi în cele din urmă să obţină legătura şi comută telefonul pe microfon exterior.

— La telefon Fred Ransom. Sunt căpitanul vasului *Evan Brigant.*

Omul efectiv striga, ca să se facă auzit: vântul şuiera cu putere în microfonul radioemiţătorului.

— La telefon detectiv Sellitto, NYPD. Am mai vorbit cu dumneavoastră.

— Aşa e, domnule. Îmi amintesc.

— Sunt aici cu Lincoln Rhyme. Unde vă găsiţi în clipa asta?

— Chiar deasupra *Dragonului.* Încă mai căutăm supravieţuitori, dar până acum fără rezultat.

— Care-i starea vasului, domnule căpitan? întrebă Rhyme.

— E aplecat spre tribord, la o adâncime de vreo treizeci de metri.

— Cum e vremea în momentul de faţă?

— Mult mai bună decât până acum. Valuri de trei metri, viteza vântului vreo treizeci de noduri. Burniţă. Vizibilitatea cam două sute de metri.

— Aveţi scafandri disponibili care să cerceteze interiorul vasului? întrebă Rhyme.

— Da, domnule.

— Se pot scufunda în asemenea condiţii meteo?

— Condiţiile nu sunt dintre cele mai bune, dar sunt acceptabile. Să ştiţi, domnule, că am căutat deja supravieţuitori. N-am găsit niciunul.

— Mă refeream la căutarea de probe.

— Înţeleg. Am putea trimite jos câţiva oameni. Problema este totuşi că scafandrii mei n-au făcut niciodată aşa ceva. Ei se ocupă doar de C & S.

„Căutare şi salvare", îşi aminti Rhyme.

— Le-ar putea explica cineva ce au de făcut? întrebă căpitanul.

— Sigur, răspunse Rhyme, deşi nu-şi făcea prea mari speranţe cum ar fi explicat unui novice experienţa lui de o viaţă în investigarea scenei crimei.

— Mă duc eu, se auzi vocea Ameliei Sachs.

— E vorba de vas, Sachs, o atenţionă Rhyme.

— Am înţeles asta.

— Se află la treizeci de metri adâncime.

Ea se aplecă şi vorbi în microfon:

— Domnule căpitan, pot fi la Battery Park în treizeci de minute. Aveţi posibilitatea să trimiteţi un elicopter care să mă transporte în locul unde va găsiţi acum?

— Păi, pe vremea asta se poate zbura. Însă…

— Am atestat RADI[27].

Sachs se referea la faptul că urmase cursuri de scafandri la Asociaţia Profesionistă a Instructorilor de Scafandri. Rhyme ştia ca poliţista făcuse cursurile împreună cu fostul ei prieten, Nick, şi că amândoi aveau la activ câteva scufundări. Totuşi, nu era deloc surprins că Sachs, cu pasiunea ei pentru viteză, preferase vedetele rapide şi schiul nautic.

— Dar n-ai mai făcut scufundări de ani de zile, Sachs, îi atrase el atenţia.

— E la fel ca mersul pe bicicletă.

— Domnişoară…

— Detectiv Sachs, domnule căpitan.

— Domnişoară Sachs, e o mare deosebire între scufundările de agrement şi ce trebuie să facem astăzi. Oamenii mei se scufundă de ani întregi şi totuşi nu mi-e deloc uşor să-i trimit pe o epavă instabilă, pe o astfel de vreme.

— Sachs, interveni Rhyme. Nu se poate. Nu ai pregătirea necesară pentru aşa ceva.

— Le vor scăpa milioane de indicii. Ştii bine asta. Vor acţiona exact ca nişte profani. Iertaţi-mă, domnule căpitan, e o realitate.

— Am înţeles, domnişoară. Dar eu tot consider că e prea riscant.

Sachs tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Domnule căpitan, aveţi copii?

— Poftim?

— Aveţi familie?

— Da, răspunse el. Am familie.

— Răufăcătorul pe care-l căutăm este individul care a scufundat vasul şi i-a ucis pe cei mai mulţi dintre cei aflaţi la bord. În clipa de faţă încearcă să lichideze câţiva imigranţi care i-au scăpat: o familie cu doi copii şi o fetiţă mică. Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva. La bordul vasului s-ar putea găsi unele probe care să ne indice locul unde se află el acum. Specialitatea mea e să găsesc probe, indiferent în ce condiţii.

— Să folosim scafandrii noştri, interveni Sellitto.

Atât NYPD, cât şi Brigada de Pompieri a oraşului dispuneau de scafandri profesionişti.

— Nu sunt experţi în cercetarea scenei crimei, protestă Sachs. Ei nu sunt decât simpli scafandri de căutare şi salvare.

Privi spre Rhyme, care şovăi câteva momente, apoi încuviinţă, dându-i a înţelege că o va susţine.

— Ne puteţi ajuta, domnule căpitan? întrebă Rhyme. Ea trebuie să fie cea care coboară în epavă.

Glasul căpitanului răzbătu peste şuierul vântului:

— Bine, domnişoară detectiv. Dar ascultaţi aici, elicopterul va ateriza pe heliportul Hudson River. Aşa mai economisim ceva timp. E mai aproape decât Battery Park. Ştiţi unde vine asta?

— Bineînţeles, răspunse Sachs. Dar mai e ceva, domnule căpitan, adăugă ea.

— Ascult, domnişoară.

— O mare parte dintre scufundări le-am făcut în Caraibe.

— Înţeleg.

— Ei bine, pe vas, la înapoiere, echipajul pregătea punci cu rom pentru toată lumea: era inclus în costul scufundării. Pe cuterele Pazei de Coasta aveţi aşa ceva?

— Păi, domnişoară, cred că aş putea aranja ceva pentru dumneavoastră.

— Într-un sfert de oră sunt la heliport.

Convorbirea se încheie şi Sachs privi scurt către Rhyme.

— Am să te sun să-ţi spun ce-am găsit.

Erau atâtea lucruri pe care Rhyme ar fi vrut să i le spună, dar nu se simţea în stare. Se mulţumi să-i dea un sfat:

— Cercetează cu atenţie.

Ea îi mângâie mâna dreaptă, ale cărei degete nu simţeau absolut nimic. Cel puţin, nu încă. Poate după operaţie.

El privi spre tavan, apoi spre dormitor, unde zeul detectivilor, Guan Di, şedea cu ceaşca lui de vin dulce pe cale să se evapore. Bineînţeles că Lincoln Rhyme se abţinu să înalţe o rugăciune către un zeu popular, mulţumindu-se să-i ureze Ameliei Sachs drum bun, mesaj pe care i-l trimise direct, deşi fără cuvinte.

Tu înveţi trei lucruri dintr-un singur exemplu…

„Confucius, parcă? Îmi place cum sună”, îşi zise Lincoln Rhyme, apoi se adresă asistentului:

— Am nevoie de ceva de la subsol.

— Ce anume?

— Un exemplar din cartea mea.

— Nu ştiu exact unde sunt cărţile, răspunse Thom.

— Atunci e cazul să începi să le cauţi, nu crezi?

Cu un oftat din rărunchi, asistentul se execută.

Rhyme se referise la o carte cu coperţi cartonate, scrisă de el cu câţiva ani în urmă: *Scena crimei.* În această lucrare analizase cincizeci şi una de scene ale crimei din oraşul New York, cazuri rezolvate sau nu. Cartea includea şi un studiu al celor mai celebre cazuri din oraş, pornind de la măcelul din Five Points, considerat a fi unul dintre cele mai periculoase locuri de pe glob în secolul al XIX-lea, trecând prin crimele triunghiului amoros al arhitectului Stanford White din Madison Square Garden sau nefericita ultimă masă a lui Joey Gallo într-un restaurant pescăresc din Little Italy şi până la asasinarea lui John Lennon. Cartea, îmbogăţită cu ilustraţii, avusese mare căutare, deşi nu într-atât încât să nu ajungă vândută cu preţ redus. Exemplarele nevândute fuseseră trimise pe rafturile cu „oferte" ale diverselor librării din ţară, pentru a fi vândute la preţ redus.

Cu toate acestea, în sinea sa, Rhyme se mândrea cu această carte. Era prima lui încercare de revenire în lumea reală după accident, un semn că, în pofida celor întâmplate, era capabil să facă şi *altceva* decât să zacă şi să-şi plângă soarta.

După zece minute, Thom se întoarse cu dâre de murdărie pe cămaşă şi cu obrazul mânjit de sudoare şi de praf.

— Erau tocmai în colţul din fund. Sub vreo douăşpe cutii de carton. Uite în cel hal arăt!

— Păi, dacă lucrurile de acolo ar fi fost puse în ordine, ai fi avut mai puţin de lucru, murmură Rhyme, cu ochii la carte.

— Asta poate dacă n-ai fi cerut să fie împachetate şi puse deoparte: ziceai că nu vrei să

le mai vezi în ochi, că – citez – urăşti „blestematele astea de cărţi”… Poate atunci aş fi avut mai puţin de furcă.

— Mai bine spune, e ruptă coperta?

— Nu, coperta e întreagă.

— Ia să văd! ceru Rhyme. Ţine-o sus.

Istovit, asistentul îşi şterse cu palma o dâră de murdărie de pe pantaloni, apoi ţinu cartea ridicată, ca Rhyme s-o poată privi.

— Merge, declară criminalistul.

Privi neliniştit în jur. Îi zvâcneau tâmplele, ceea ce însemna că inima, pe care n-o putea simţi, bătea cu putere.

— Ce e, Lincoln?

— Mă uitam după *touchpad.* Îl mai avem?

Cu câteva luni în urmă, Rhyme comandase un *touchpad* în loc de mouse, în ideea că şi-ar fi putut folosi singurul deget valid – inelarul stâng – ca să acţioneze computerul. Nu le mărturisise nici lui Thom, nici Ameliei Sachs, cât de important era pentru el să utilizeze acel *touchpad.* Numai că nu fusese în stare. Posibilitatea de a-şi mişca degetul fusese mult prea redusă pentru a deplasa cursorul în mod semnificativ, spre deosebire de comanda *touchpad* a scaunului cu rotile Storm Arrow, realizată anume pentru persoane în situaţia lui.

Cumva, acel eşec îl tulburase profund.

Thom ieşi câteva clipe din încăpere şi se înapoie cu accesoriul mic şi cenuşiu. Instală dispozitivul, punându-l în dreptul inelarului lui Rhyme.

— Ce vrei să faci cu el? întrebă Thom.

— Tu ţine-l nemişcat, bombăni Rhyme.

— Bine.

— Comanda: cursor jos. Comanda: cursor stop. Comandă: dublu clic.

Pe ecranul monitorului apăru un program de grafică.

— Comanda: desenează linie.

— Când ai învăţat sa faci asta? întrebă Thom surprins.

— Taci. Trebuie să mă concentrez.

Rhyme răsuflă adânc, apoi începu să-şi mişte degetul pe *touchpad.* Pe ecran apăru o linie tremurată. Din pricina încordării, fruntea criminalistului se acoperise de broboane de sudoare.

Respirând greu, cu inima strânsă, de parcă ar fi dezamorsat o bombă, Rhyme i se adresă lui Thom:

— Mută *touchpad*-ul către stânga, Thom. Încetişor.

Asistentul făcu ce i se ceruse, iar Rhyme continuă să-i dea instrucţiuni.

Trecură zece minute de încordare maximă, zece minute de eforturi supraomeneşti… Rhyme privi ecranul monitorului, în sfârşit mulţumit de rezultat. Îşi rezemă capul de spătarul scaunului.

— Comanda: printează.

Thom se duse la imprimanta.

— Vrei să vezi ce-ai realizat?

— Sigur că vreau, se stropşi Rhyme.

Thom luă foaia şi o ridică în dreptul ochilor lui Rhyme.

Prietenului meu, Sonny Li…

De la Lincoln

— Cred că-i prima oară când scrii după accident. Cu litere de mână.

— E o blestemată de mâzgăleală, ca la un copil de şcoală, murmură Rhyme, încântat de realizare. Aproape ilizibil.

— Vrei să lipesc asta pe carte? întrebă Thom.

— Da, te rog. Mulţumesc, răspunse Rhyme. Pe urmă, pune cartea deoparte, să i-o dăm lui Li când se întoarce.

— Am s-o împachetez, se oferi asistentul.

— Nu cred că-i nevoie să ne dăm chiar *atâta* osteneala, se răsti Rhyme. Şi acum, înapoi la probe.

Capitolul 36

„OK, sunt în stare să fac asta.”

Amelia Sachs stătea pe podeaua ondulată a elicopterului Sikorsky HH-60J, aparţinând Pazei de Coastă, la cincisprezece metri deasupra antenei îndoite de vânt a cuierului *Evan Brigant,* în timp ce un membru al echipei îi potrivea chingile echipamentului.

Când ceruse să fie transportată pe vas cu elicopterul, nu-i trecuse prin minte nicio clipă că singura modalitate de a ajunge la bord va fi prin coborâre cu macaraua pe o punte încontinuu legănată de valuri.

De fapt, se întrebă ea, la ce se aşteptase, la o scară rulantă?

Elicopterul era izbit fără încetare de vântul nemilos, iar sub ei, prin ceaţă, Sachs desluşea apa cenuşie spărgându-se de bordajul cuierului în talazuri înspumate.

Echipată cu vestă de salvare portocalie şi o cască uzată, Sachs stătea agăţată de mânerul de lângă uşa deschisă, repetându-şi: „OK, sunt în stare să fac asta”.

Cel care o echipase îi strigă ceva, dar ea nu auzi şi-i strigă la rândul ei să repete – rugăminte pe care se pare că omul n-o auzi, interpretând vorbele ei drept confirmare. Îi prinseră un cârlig de chingi şi îi verificară legătura încă o dată. Omul îi mai strigă ceva. Sachs arătă spre ea, apoi spre uşă şi i se răspunse cu un semn din deget că totul era în regulă.

OK…

„Sunt în stare să fac asta.”

Principala ei spaimă era claustrofobia, nu înălţimile, şi totuşi…

În clipa următoare îşi făcu vânt şi sări, ţinându-se de cablu, deşi parcă i se spusese să n-o facă. De cum ajunse în aer începu să se legene violent.

Imediat balansul se domoli şi Sachs începu să coboare, izbită de suflul vântului şi de curentul puternic creat de paletele elicei.

Mai jos, tot mai jos…

Brusc, o învălui ceaţa şi nu mai reuşi să vadă unde se află. Se trezi atârnând în aer, fără să poată distinge nici elicopterul de deasupra, nici vasul de dedesubt. Ploaia îi bătea drept în faţă, orbind-o. Îi venea ameţeală şi nu-şi dădea seama dacă se legăna ca un pendul scăpat de sub control sau se prăvălea spre punte cu o sută de kilometri pe oră.

Ah, Rhyme…

Îndată, cuterul se contura dedesubtul ei.

Evan Brigant sălta şi se legăna pe valuri, dar marinarul de la cârmă reuşea să menţină vasul perfect orizontal, cu toate că valurile erau atât de înalte încât păreau ireale, create parcă de o echipă de efecte speciale pentru un film. Picioarele ei atinseră puntea, dar exact când apăsa butonul de pe chingă pentru a se elibera din cârlig, vasul se prăvăli în golul dintre două valuri şi Sachs căzu pe punte în patru labe, lovindu-se cu putere şi îndurerându-şi cumplit picioarele suferinde de artrită. În timp ce doi membri ai echipajului alergau spre ea ca s-o ajute să se ridice, Sachs îşi spuse că probabil asta avusese în minte omul din elicopter, când încercase s-o prevină.

Navigaţia nu-i un sport pentru bolnavii de artrită, îşi zise Sachs. Se îndreptă spre puntea de comandă, fiind nevoită să-şi îndoaie în permanenţă genunchii, ca sa-şi menţină echilibrul. Făcu în gând un comentariu adresat doctorului John Sung, anume că leacurile chinezeşti mai aveau mult până să ajungă la fel de eficiente ca Percoset sau antiinflamatoarele.

Pe puntea de comandă o întâmpină un căpitan neverosimil de tânăr, Fred Ransom, care o salută cu un zâmbet şi o strângere de mână. Căpitanul îi ură bun venit la bordul vasului şi o conduse la masa hărţilor.

— Uitaţi, aveţi aici imaginea vasului scufundat şi locul unde zace.

Sachs se concentră asupra imaginii vasului. Ransom îi spuse unde anume se găsea puntea de comandă şi unde erau cabinele: la acelaşi nivel, dar situate pe un coridor lung care ducea spre pupa.

— Încă ceva, domnişoară, ca să fiţi în temă, spuse căpitanul cu discreţie. Din câte ştim, la bord se găsesc vreo cincisprezece cadavre, care au suferit în oarecare măsură acţiunea unor vietăţi marine. Tabloul ar putea fi destul de neplăcut. Chiar şi unii dintre oamenii mei suportă greu priveliştea…

Privirea poliţistei îl făcu să-i îngheţe vorbele pe buze.

— Am apreciat avertismentul, domnule căpitan. Dar meseria mea este tocmai cercetarea scenei crimei.

— Sigur, domnişoară, am înţeles. E în regulă, haideţi să vă echipaţi.

Altă plimbare afară, în ploaie şi vânt. Îşi croiră drum spre pupa cuterului. Într-o mică magazie, deschisă în partea din spate, Sachs fu prezentată altor doi membri ai echipajului, un bărbat şi o femeie, amândoi îmbrăcaţi în costume de scafandri umede[28], galben cu negru. Era vorba de scafandrul principal de la bordul vasului şi de adjuncta sa.

— Am înţeles că aţi făcut pregătire PADI, i se adresă bărbatul. Câte scufundări aveţi la activ?

— Cred că vreo douăzeci şi cinci.

Cei doi scafandri răsuflară oarecum uşuraţi.

— Ultima fiind când?

— Să tot fie vreo câţiva ani.

Acest răspuns avu un efect contrar celui aşteptat.

— Păi, o să vă mai facem o dată tot instructajul, ca la începători, îi spuse bărbatul.

— Chiar aşa speram.

— Care a fost cea mai mare adâncime la care v-aţi scufundat? întrebă femeia.

— Douăzeci şi patru de metri.

— Cam ca aici. Singura diferenţă e că acum va fi mai întuneric. Curenţii răscolesc mâlul de pe fund.

Îi explicară că apa nu era prea rece, pentru că mai păstra o bună parte din căldura verii, dar scufundarea îndelungată consuma rapid căldura corpului, aşa că Sachs trebuia să poarte un costum special, cu rol izolator, nu numai datorită cauciucului, dar – după cum sugera şi numele de costume umede – datorită stratului subţire de apă dintre piele şi costumul propriu-zis.

Sachs se dezbrăcă în spatele unui paravan şi-şi puse costumul.

— Sunteţi siguri că nu-i măsura pentru copii? întrebă ea, gâfâind în urma efortului de a-şi trage peste coapse şi umeri costumul strâmt din cauciuc.

— Toată lumea pune întrebarea asta, îi răspunse femeia.

Îi ataşară şi restul echipamentului: lestul cu greutăţi, masca vizor şi butelia cu aer, conectată la dispozitivul de control al flotabilităţii sau vesta compensatoare – o vestă care putea fi umflată sau dezumflată printr-un buton acţionat cu mâna stângă, făcând scafandrul să se scufunde sau să se ridice în apă.

Tot conectat la butelia de aer era şi regulatorul principal – cel prin care avea să respire Sachs – precum şi un regulator secundar, poreclit caracatiţa, care putea fi folosit dacă alt scafandru rămânea fără aer şi ar fi vrut să respire din butelia ei. Totodată, îi montară pe cască şi o lanternă.

Îi reamintiră principalele semne de mână pentru comunicarea cu ceilalţi scafandri.

Erau multe informaţii, informaţii importante, şi Sachs se strădui să le reţină.

— Nu-mi daţi şi cuţit? întrebă ea.

— Aveţi unul, îi răspunse bărbatul, arătând spre vesta compensatoare.

Sachs trase afară cuţitul, însă descoperi că acesta nu avea vârf.

— Nu va trebui să înfigeţi cuţitul în nimic, îi explică femeia, văzând îngrijorarea de pe chipul ei. Doar să tăiaţi. Sârmă, ori altele asemenea, în care e posibil să vă încurcaţi.

— De fapt, mă gândeam mai degrabă la rechini, spuse poliţista.

— Arareori vezi vreun rechin în apele astea.

— Sunt foarte rari, confirmă colegul ei. Şi oricum, nu sunt mari.

— Vă cred pe cuvânt, declară Sachs, punând la loc cuţitul. Nu aici s-au făcut filmările pentru *Fălci?*

Scafandrul principal îi înmână poliţistei o plasă mare, împletită, pentru probele pe care urma să le adune. Ea puse înăuntru pungile de plastic aduse pentru colectarea probelor. Apoi scafandrul şi colega lui îşi puseră propriul echipament şi, ducând în mână labele de scafandru, toţi trei porniră cu paşi clătinaţi spre pupa cuterului, care sălta pe valuri.

— Vântul e prea puternic ca să sărim de pe punte, strigă scafandrul principal, ca să acopere şuierul vântului. Ne suim în barca de cauciuc, acolo ne punem labele de scafandru şi ne lăsăm în apă pe spate. Cu o mână ţineţi pe faţă masca vizor şi regulatorul. Cealaltă mână stă pe butonul centurii cu lest.

Sachs se bătu uşor pe creştet: semn că înţelesese. Scafandrul făcu acelaşi gest.

Urcară în barca de cauciuc de culoare galbenă, care se găsea deja în apă, săltând în sus şi în jos ca un cal nărăvaş. Se aşezară pe laturile bărcii, verificându-şi echipamentul.

La şase metri mai încolo se vedea o geamandură portocalie. Scafandrul principal arătă spre ea şi zise:

— Există un cablu care coboară de la geamandură până jos la vas. Înotăm până acolo şi coborâm pe cablu. Cum intenţionaţi să faceţi cercetarea?

— Vreau să culeg de pe cocă mostre din rezidurile exploziei, după care să cercetez puntea de comandă şi cabinele.

Ceilalţi doi scafandri încuviinţară din cap.

— Interiorul îl fac singură.

Era o încălcare a regulii fundamentale a scufundărilor, care cerea ca scafandrii să nu se depărteze prea mult unii de alţii. Scafandrul principal se încruntă.

— Sunteţi sigură?

— N-am încotro.

— OK, acceptă el, nu prea convins, apoi adaugă: Încă ceva. Sunetul nu se transmite bine sub apă, e greu de spus dincotro vine, dar dacă aveţi probleme, bateţi cu cuţitul în butelia de aer şi vom veni după dumneavoastră.

Ridică în sus manometrul submersibil, care indica ce cantitate de aer se găsea în butelie.

— Aveţi aici o mie cinci sute de kilograme de aer. Îl veţi consuma rapid, pentru că veţi avea nivelul adrenalinei ridicat. Când indicatorul arată două sute cincizeci de kilograme, vă ridicaţi la suprafaţă. Aceasta este limita. Este o regulă bătută în cuie. Nu există excepţii. Ne ridicăm încet, la fel de încet ca bulele de aer din regulator şi când ajungem la cinci metri adâncime ne oprim timp de trei minute.

Sachs ştia că, în caz contrar, exista riscul bolii de decompresie, cunoscută sub numele de boala de cheson[29].

— Ah. Şi încă un lucru: care-i cea mai importantă regulă a scufundării?

Sachs şi-o amintea de la cursul făcut cu ani în urmă.

— Să nu-ţi ţii niciodată respiraţia sub apă.

— Bun! De ce?

— Altfel rişti să-ţi explodeze plămânii.

Cei doi coechipieri îi porniră aerul, iar Sachs îşi puse labele de scafandru, apoi masca, şi-şi încleştă cu putere dinţii pe regulator. Scafandrul principal îi făcu semnul OK – un cerc format din degetul mare şi cel mijlociu – la care ea răspunse în acelaşi fel. Pompă puţin aer în vesta compensatoare, ca să-i permită să plutească la suprafaţă. Cei doi îi făcură semn să-şi dea drumul în apă pe spate.

Îşi apucă strâns cu mâna masca şi regulatorul, ca să nu-i fie smulse de pe faţă la impactul cu apa, şi-şi puse degetul pe butonul de eliberare a centurii cu lest, astfel încât, dacă dispozitivul de flotabilitate nu funcţiona şi ea s-ar fi dus la fund, să poată abandona lestul şi să înoate către suprafaţă.

„OK, Rhyme, uite ceva demn de *Cartea Recordurilor:* cercetarea unei scene a crimei situată la adâncime."

Unu, doi, trei…

Se rostogoli pe spate în apa înspumată.

Până să-şi recapete echilibrul, ceilalţi doi scafandri erau deja în apă lângă ea, gesticulând în direcţia geamandurii. În câteva minute ajunseră la geamandură. Toată lumea făcu semnul OK. Urmă semnul cu degetul mare în jos, însemnând „scufundare". Toţi apucară cu mâna stângă dispozitivul de control al vestelor şi le dezumflară.

Imediat, zgomotul se preschimbă în tăcere, mişcarea în încremenire, greutatea încetă să mai existe şi toţi trei începură încet să coboare de-a lungul cablului gros, spre fundul marii.

O clipă, Sachs resimţi ca pe un şoc liniştea absolută a vieţii submarine. Apoi această senzaţie de pace dispăru brusc, în momentul când dădu cu ochii de silueta difuză a *Dragonului din Fuzhou.*

Priveliştea era chiar mai tulburătoare decât se aşteptase. Vasul zăcea culcat pe o parte, cu o rană neagră în coca, urmare a exploziei, cu carcasa mâncată de rugină, cu vopseaua jupuită, cu

crustacee prinse de plăcile metalice. Întunecat, sfărâmat şi ameninţător, adăpostind trupurile atâtor nevinovaţi.

„Un sicriu, se gândi ea cu inima strânsă. Un uriaş sicriu de metal."

Simţi o durere ascuţită în urechi şi-şi prinse nările între degete, prin porţiunea de plastic moale a măştii, suflând ca să egalizeze presiunea. Continuară să se scufunde. Pe măsură ce se apropiau de vas, începură să audă zgomotele: hârşâieli şi scrâşnete provenind de la plăcile groase de metal care se frecau de stânci.

„Urăsc zgomotul ăsta. Îl urăsc, îl urăsc." Îi sugera o vietate imensă, care trăgea să moară.

Însoţitorii Ameliei Sachs erau foarte atenţi. Din când în când se opreau din coborâre şi verificau starea ei. Schimbau între ei semnele OK, apoi continuau coborârea.

Ajungând pe fund, Sachs ridică privirea şi descoperi că suprafaţa din jurul ei nu era nici pe departe aşa cum se aşteptase, deşi îşi amintea că apa acţionează ca o lentilă care măreşte tot. Aruncă o privire la profundimetru. Treizeci de metri. Cât o clădire cu nouă etaje. Se uită şi la manometru. Isuse, deja consumase 75 de kilograme de aer, şi asta pur şi simplu coborând fără efort.

Amelia Sachs pompă aer în vestă, ajustându-şi flotabilitatea astfel încât să plutească la orizontală. Mai întâi arătă spre spărtura din cocă şi toţi trei înotară într-acolo. Deşi deasupra lor, la suprafaţa apei, valurile rămâneau la fel de nepotolite, aici curenţii erau blânzi şi scafandrii se puteau deplasa cu uşurinţă.

La locul exploziei, Sachs folosi cuţitul cel bont pentru a răzui reziduri de pe metalul îndoit în afară. Puse o parte din materialul negru şi carbonizat într-o pungă de plastic, o sigilă şi o vârî în plasa împletită.

Se uită spre ferestrele întunecate ale punţii de comandă, aflate la vreo zece metri mai încolo.

„OK, Rhyme, am pornit.” Cei trei scafandri înotară într-acolo.

Manometrul îi afişa un mesaj lipsit de orice emoţie: 1.750 kilograme.

La 250 de kilograme trebuia să se ridice la suprafaţă. Fără excepţie.

Cum vasul era culcat pe o parte, acum uşa punţii de comandă se deschidea în sus, spre suprafaţă. Era o uşă de metal, foarte grea. Cei doi scafandri ai Pazei de Coastă se luptară s-o ridice, iar Sachs se strecură prin deschizătură în interiorul punţii de comandă. Cei doi scafandri coborâră uşa, închizând-o. Uşa se trânti cu o bufnitură care-i îngheţă sângele în vine şi Sachs înţelese că era acum prizonieră în pântecele vasului. Fără cei doi coechipieri probabil că n-ar fi reuşit să mai deschidă uşa.

„Nu te mai gândi”, îşi zise ea, întinzând mâna spre lanterna montată pe cască şi aprinzând-o. Raza de lumină nu-i oferi prea mare mângâiere. Se răsuci şi părăsi puntea de comandă, înotând de-a lungul unui coridor întunecat, care ducea la cabine.

Desluşi în beznă o mişcare vagă. Ce să fie? Peşti, ţipari, o caracatiţă?

„Nu-mi place deloc, Rhyme.”

Apoi însă îşi aminti de Strigoi, aflat în căutarea familiei Chang, de fetiţa cea mică, Po-Yee, Copilul Multiubit.

„Iată la ce trebuie să te gândeşti, nu că eşti în întuneric, într-un spaţiu închis. Fă asta pentru ea, pentru Po-Yee.”

Amelia Sachs continuă să înoate de-a lungul coridorului.

Ajunsese în iad.

Nu exista alt cuvânt mai potrivit.

Coridorul întunecos era plin de sfărâmături mânjite de funingine, gunoaie, bucăţi de material, hârtii, mâncare, peşti cu ochi galbeni şi sfredelitori. Iar deasupra ei ceva care sclipea ca

gheaţa: un strat subţire de aer rămas prizonier în epavă. Zgomotele o umpleau de fiori: hârşâituri, gemete, scrâşnete. Sunete ascuţite, asemănătoare unor ţipete de durere omeneşti, pocnete şi trosnituri. Zăngănit de metal frecat de metal.

Un peşte cenuşiu şi subţire trecu pe lângă ea ca o săgeată. Mişcarea o făcu să icnească de surpriză şi-şi întoarse capul să-l urmărească rapid cu privirea.

Se trezi uitându-se într-o pereche de ochi omeneşti, încremeniţi pe un chip alb, fără viaţă.

Sachs ţipă prin regulator şi se trase instinctiv înapoi. Lângă ea plutea cadavrul unui bărbat desculţ, cu braţele deasupra capului, ca un infractor care se preda. Picioarele lui încremeniseră în poziţia unui alergător, iar când peştele săgetă pe lângă el, curentul slab îl îndepărtă încet de ea.

Bang, bang.

„Nu, îşi spuse ea. Nu pot face asta."

Deja pereţii păreau să se strângă în jurul ei. Chinuită toată viaţa de claustrofobie, Sachs nu putea să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas blocată într-unul dintre aceste pasaje minuscule. Şi-ar fi pierdut minţile.

Respiră adânc de două ori aer uscat prin regulator.

Se gândi la familia Chang. Se gândi la fetiţa cea mică.

Continuă să înoate.

Manometrul arăta 1.150 de kilograme presiune.

„Te descurci bine. Mergi înainte."

Bang.

Zgomotul ăsta blestemat, ca nişte uşi trântite, care o ferecau înăuntru.

„Haide, nu-i da nicio atenţie, îşi spuse ea. Nu trânteşte nimeni nicio uşă."

Deduse că încăperile de deasupra ei, din acea parte a vasului îndreptată către suprafaţă, nu erau cele locuite de Strigoi: două păreau să nu fi avut

niciun ocupant în timpul călătoriei, iar una fusese a căpitanului. În aceasta din urmă Sachs găsi câteva amintiri din călătorii pe mare şi fotografii ale unui bărbat chel, cu mustaţă, pe care-l recunoscu drept căpitanul Sen din pozele prinse pe peretele din apartamentul lui Lincoln Rhyme.

Bang, bang, bang…

Înotă în jos, ca să verifice şi cabinele de pe cealaltă parte a coridorului îngust: cele care dădeau spre fundul mării.

În timp ce înainta, butelia de aer se agăţă de un stingător de incendii montat pe perete şi Sachs rămase ţintuită locului. Prizonieră pe coridorul cel strâmt, simţi cum o cuprinde panica.

„E în regulă, Sachs", îi răsună în urechi glasul lui Lincoln Rhyme, cu acel ton adânc şi liniştitor pe care-l folosea întotdeauna când i se adresa prin căşti, ea fiind la scena crimei. „E în regulă."

Îşi stăpâni panica şi-şi îndreptă spatele, eliberându-se de stingător.

Manometrul arata 1.050 de kilograme. Trei dintre cabinele de sub ea nu fuseseră ocupate. Mai rămânea una singură: aceea trebuia să fi fost a Strigoiului. O trosnitură înfiorătoare. Alt zgomot metalic.

Apoi un scrâşnet atât de puternic încât îl simţi de-a dreptul în piept. Ce se întâmpla? Vasul se apleca pe-o parte. Toate uşile aveau să se blocheze. Va rămâne prizonieră aici pentru totdeauna. Se va sufoca puţin câte puţin… Va muri singură… „Oh, Rhyme…"

Dar geamătul încetă, fiind urmat de un zgomot metalic şi mai insistent.

Se opri în uşa cabinei Strigoiului, aflată la picioarele ei.

Uşa era închisă. Se deschidea spre interior, adică în jos. Sachs apucă clanţa şi o apăsă. Închizătoarea cedă şi uşa grea de lemn se lăsa încet în jos. Privi sub ea, în întuneric. Obiectele pluteau prin încăpere. Isuse… Simţi un fior pe şira spinării şi

rămase pe loc, suspendată în mijlocul coridorului îngust.

Dar în minte îi răsună din nou vocea lui Lincoln Rhyme, la fel de limpede de parcă ar fi auzit-o în căşti. E o scenă a crimei, Sachs. Atât şi nimic mai mult. Iar noi ne ocupăm cu cercetarea scenei crimei, da? Aplici grila, cauţi, observi, culegi probe.

„OK, Rhyme. Dar m-aş simţi mai bine dacă n-ar fi ţipari."

Îşi dezumflă puţin vesta şi se strecură încet în cabină.

Două privelişti o făcură să icnească.

Drept în faţa ei, un bărbat plutea în apa întunecată, cu gura căscată, cu braţele întinse în lături, cu haina fluturând pe lângă corp. Chipul lui era alb ca hârtia.

A doua privelişte era mult mai puţin macabră, dar şi mult mai bizară: bancnote însumând vreo sută de mii de dolari pluteau prin apă, umplând încăperea ca fulgii de zăpadă dintr-un glob de iarnă.

Bancnotele explicau moartea bărbatului. Buzunarele lui erau pline de bani şi Sachs deduse că în momentul în care vasul începuse să se scufunde, omul fugise în cabină, cu gând să adune cât mai mulţi din banii Strigoiului, numai că rămăsese blocat înăuntru.

Sachs înaintă şi mai mult în cabină, cu un vârtej de bancnote în urma ei.

În scurt timp, banii se dovediră a fi o mare pacoste. Se lipeau de ea, întunecau scena ca o perdea de fum. („Să adaugi asta în cartea ta, Rhyme: excesul de bani la scena crimei poate face cercetarea extrem de dificilă.") Sachs nu reuşea să vadă decât la vreun metru, doi dincolo de norul de bancnote. Prinse în pumn mai multe bancnote, ca probe, şi le puse în plasă. În timp ce dădea din picioare ca să ajungă în ceea ce era acum partea de sus a cabinei – de fapt, latura – observă o servietă-

diplomat deschisă, care plutea în punga îngustă de aer. Înăuntru găsi şi mai mulţi bani, după toate aparenţele, chinezeşti. Puse şi câteva astfel de bancnote în plasa cu probe.

Bang, bang.

„Isuse, e chiar sinistru.” Întunericul din jur, obiectele invizibile care-i atingeau costumul. Nu vedea decât la câţiva paşi în faţa ei, atât cât ţinea fascicolul slab de lumină aruncat de mica lanternă de pe cască.

Apoi zări două arme: un pistol automat Uzi şi un Beretta calibrul 9 mm. Le cercetă mai îndeaproape şi constată că seria pistolului Uzi fusese ştearsă. Lăsă arma să cadă la fund. Beretta însă avea serie, ceea ce însemna că ar fi putut oferi unele indicii menite să stabilească o legătură cu Strigoiul. Puse pistolul în plasa cu dovezi. Aruncă o privire la manometru: 900 kilograme de aer. Doamne, îl consuma rapid. „Respiră mai rar.”

„Haide, Sachs, concentrează-te.”

„Ai dreptate, Rhyme, iartă-mă.”

Bang, bang, bang.

„Urăsc zgomotul asta blestemat!”

Cercetă prin buzunarele cadavrului. Nu avea nici portofel, nici acte.

Din nou simţi cum o treceau fiorii. Oare de ce era locul acesta atât de oribil, atât de sinistru? Doar avusese de-a face cu zeci de cadavre. Brusc, îşi dădu seama: cadavrele de la alte scene ale crimei zăceau întotdeauna ca nişte jucării stricate, neînsufleţite, neclintite pe beton, pe iarbă, pe covor, datorită gravitaţiei. Nu erau reale, însă omul acesta nu stătea nemişcat. La fel de rece ca apa din jur, alb ca hârtia, se mişca lent, cu eleganţa unui dansator.

Cabina era foarte mică şi cadavrul o incomoda la cercetări. Ca atare, cu un respect pe care nu l-ar fi simţit nicăieri în alta parte, ci doar în acest îngrozitor mausoleu, ridică încet cadavrul către

coridor şi-i făcu vânt mai departe. Apoi se înapoie în cabina Strigoiului.

Bang, bang… bang.

Privi în jurul ei, fără să ia în seamă scrâşnetele sinistre şi zgomotul metalic. Unde ar fi ascuns cineva ceva într-o încăpere atât de mică?

Tot mobilierul era prins de perete şi de podea. Nu exista decât un dulap foarte mic. Înăuntru se găseau câteva articole de toaletă chinezeşti, nimic care să fi putut constitui o probă.

Căută prin debara, doar, doar ar fi găsit ceva ascuns, dar înăuntru nu erau decât haine.

Bang, bang…

„Ce să credem, Rhyme?”

„Păi, eu cred că nu ţi-au rămas decât… stai să vad, vreo 700 de kilograme de aer. Aş zice că, dacă nu găseşti curând ceva, mai bine ieşi dracului de acolo.”

„Încă nu plec nicăieri”, decise ea. Începu să calce apa, rotindu-şi încet privirea prin cabină. Unde s-ar fi putut ascunde ceva? Strigoiul îşi lăsase armele, îşi lăsase banii… Asta însemna că explozia îl luase şi pe el pe nepregătite. Totuşi, *trebuie* să fie ceva aici. Se uită din nou spre debara. Poate. Îşi făcu vânt în direcţia dulapului.

Începu să caute prin fiecare haină. Nu găsi nimic în niciun buzunar. Totuşi îşi continuă căutările şi descoperi o tăietură făcută în căptuşeala unuia dintre sacourile Armani. Îşi strecură mâna prin tăietură şi trase afara un plic, în care se găsea un document, îndreptă raza lanternei asupra lui. „Nu ştiu dacă asta ne ajută sau nu, Rhyme. E scris în chinezeşte.”

„Asta vom vedea când te întorci acasă. Tu l-ai găsit, Eddie o să-l traducă, eu am să-l analizez.”

Vârî plicul în plasă.

Şase sute de kilograme de aer. Dar să nu-ţi ţii niciodată respiraţia, sub niciun motiv.

De ce aşa?

Aha, altfel o să-ţi explodeze plămânii.

Bang.

„OK, am plecat.”

Părăsi cabina strâmtă şi ieşi pe coridor, cu preţioasele probe în plasa prinsă de centură.

Bang, bang, bang… bang… bang… bang…

Făcu cale întoarsă pe coridorul nesfârşit, singura rută pe unde putea scăpa din acest loc îngrozitor. Puntea de comandă părea să fie la kilometri depărtare.

Cea mai lungă călătorie, primul pas…

Brusc se opri, prinzându-se de cadrul uşii. „Isuse Doamne!” exclamă ea în gând.

Bang, bang, bang…

Brusc, Amelia Sachs îşi dădu seama ce însemna straniul zgomot metalic pe care îl tot auzise de când pătrunsese în interiorul vasului. Trei lovituri scurte, trei lungi.

Era semnalul S.O.S. În codul Morse. Şi venea de undeva din pântecele vasului.

Capitolul 37

S.O.S.

Semnalul internaţional de ajutor.

S.O…

Cineva trăia! Paza de Coasta nu-l găsise pe acest supravieţuitor. Oare trebuia să meargă după ceilalţi doi scafandri? se întrebă Sachs.

Ar fi durat prea mult. După ritmul neregulat al bătăilor, Sachs îşi imagină că punga de aer din care respira supravieţuitorul era pe terminate. În plus, bătăile păreau să vină de undeva de aproape. Nu i-ar fi luat decât vreo câteva minute să-l găsească pe cel care bătea.

Dar de unde anume veneau bătăile?

Era clar că nu din direcţia punţii de comandă, pe unde pătrunsese ea în interiorul vasului. Nici dinspre cabine. Probabil că dintr-o magazie a vasului sau din sala motoarelor, ambele situate la cel mai de jos nivel al vasului. Acum, că *Dragonul* era culcat pe o parte, zona cu pricina se găsea la acelaşi nivel cu ea, undeva în stânga.

Da? Nu?

De data asta nu se putea sfătui cu Lincoln Rhyme.

Nu mai era nimeni care s-o ajute.

„Oh, Isuse, chiar va trebui să fac asta, nu-i aşa?”

Rămâneau mai puţin de şase sute de kilograme de aer.

„Aşa că dă-i drumul, fetiţo!”

Sachs se uită în direcţia luminii slabe, unde se afla puntea de comandă, apoi îi întoarse spatele şi porni în sens opus, către întuneric – şi claustrofobie – lovind din răsputeri apa cu picioarele. Porni în direcţia din care se auzeau bătăile.

S.O.S.

Dar când ajunse la capătul coridorului întunecat, de unde i se părea că aude semnalul Morse,

descoperi că nu avea cum să pătrundă în burta vasului. Se găsea la capătul coridorului. Îşi lipi capul de lemn şi auzi clar bătăile.

O-S.

Îndreptă raza lanternei spre perete şi descoperi o uşiţă. O deschise şi icni, dând cu ochii de un ţipar verzui, care trecu alene pe lângă ea. Aşteptă să i se potolească bătăile inimii şi privi în spatele uşiţei, spre stânga, în pântecele vasului. Ajunsese probabil la un lift de aprovizionare, care transporta proviziile de la punţile inferioare spre cea la care se găseau cabinele şi punctul de comandă. Liftul măsura cam şaizeci de centimetri pe şaizeci.

La gândul că ar fi trebuit să-şi facă loc în acel spaţiu îngust, o fulgeră ideea de a se duce după ajutoare. Dar şi aşa pierduse prea mult timp până găsise uşiţa.

Oh, Doamne…

Cinci sute de kilograme de aer.

Bang, bang…

Închise ochii şi clătină din cap.

„Nu pot să fac asta. Imposibil.”

S.O.S.

Amelia Sachs, de un calm imperturbabil când gonea cu o sută la oră la volanul automobilului Camaro, se trezea plângând în hohote după vreun vis în care se văzuse blocată în incinte, tunele şi puţuri de mină.

„Nu pot să fac asta!” îşi zise ea din nou.

Oftă prin regulator, se strecură în spaţiul strâmt, se răsuci spre stânga şi-şi făcu vânt în adâncimile iadului.

„Doamne, urăsc asta.”

Patru sute cincizeci de kilograme de aer, atât arăta manometrul.

Înainta de-a lungul tunelului atât de îngust încât abia încăpeau ea şi butelia de aer. Trei metri. Brusc, butelia se agăţă de ceva de deasupra ei. Sachs se luptă să-şi învingă panica, încleştând sălbatic dinţii pe muştiucul regulatorului. Se răsuci

încet, găsi sârma de care se agăţase şi se eliberă. Îşi reluă înaintarea şi dădu cu ochii de alt chip alb-albăstrui, în dreptul celeilalte deschizături a liftului de aprovizionare.

„Oh, Doamne…”

Ochii opaci ai cadavrului erau aţintiţi asupra ei, lucind gelatinos în lumina strălucitoare. Părul plutea desfăcut în apă, ca ţepii unui porc spinos.

Sachs mai înaintă puţin şi-şi făcu încet loc cu picioarele pe lângă cadavru, luptându-se să ignore senzaţia oribilă produsă de creştetul lui care-i atinsese corpul.

S…

Deşi încă vag, aici zgomotul se auzea mai tare.

O…

Continuă să înainteze în tunel către capătul de jos al puţului de ascensor, străduindu-se tot mai mult să-şi învingă panica pe măsură ce se apropia de ieşire, şi pătrunse în ceea ce fusese bucătăria *Dragonului,* impunându-şi să rămână calmă.

S…

Apa neagră de aici era plină de gunoaie şi de resturi de mâncare, plus câteva cadavre. Bang.

Oricine ar fi bocănit acum nu mai era în stare să bată o literă întreagă.

Văzu deasupra capului suprafaţa sclipitoare a unei pungi mari de aer şi picioarele unui bărbat bălăngănindu-se în jos, prin apă. Picioarele încălţate cu şosete se mişcau lent, abia zvâcnind. Sachs înotă repede până în dreptul lor şi mişcă capul în apă. Bărbatul chel, cu mustaţă, agăţat de nişte rafturi prinse în peretele devenit acum tavanul bucătăriei, se feri cu un urlet de spaimă şi, fără îndoială, cu ochii îndureraţi de lumina orbitoare aţintită asupra lor.

Sachs îşi îngustă pleoapele. Îl recunoştea. De unde? Deodată, îşi dădu seama că-i văzuse fotografia pe tabla cu probe din locuinţa lui Rhyme, apoi poza din cabină, cu câteva minute în urmă. Era Sen, căpitanul *Dragonului din Fuzhou.*

Bărbatul murmura vorbe incoerente şi tremura din toate încheieturile. Era atât de vânăt încât părea cianotic: culoarea victimelor prin asfixiere. Sachs îşi scoase din gură muştiucul regulatorului, trăgând în piept aerul din punga de aer, ca să economisească oxigenul din butelie, dar mirosul era atât de oribil, iar aerul atât de viciat, încât o cuprinse o stare de leşin. Îşi încleştă din nou dinţii pe muştiuc, începând să respire din rezerva ei de oxigen.

Scoase al doilea regulator din vestă şi vârî muştiucul în gura lui Sen. El respiră adânc, părând să-şi vină cât de cât în fire. Sachs îi făcu semn în jos, spre apă. El încuviinţă din cap.

O privire scurtă spre manometru: 350 de kilograme. Şi acum erau două persoane care foloseau rezerva de oxigen.

Dezumflă puţin vesta şi, înconjurând cu braţul trupul inert al bărbatului, se scufundă spre fundul bucătăriei, dând la o parte cadavrele şi cartoanele cu mâncare ce pluteau în jurul lor. La început nu reuşi să găsească intrarea în liftul de aprovizionare. O fracţiune de secundă i se muiară picioarele de spaimă, închipuindu-şi că scrâşnetul pe care-l auzise însemna că vasul se lăsa pe o parte, aşezându-se pe fundul marii şi că intrarea era acum blocată. Apoi însă văzu plutind în dreptul uşii cadavrul unei tinere. Împinse cu blândeţe trupul deoparte şi deschise larg uşa de intrare în puţul liftului.

Nu încăpeau amândoi în tunel umăr la umăr, aşa încât îl împinse pe căpitan în faţa ei, cu picioarele înainte. Strângând din pleoape şi scuturat în continuare de frisoane, el apucă disperat regulatorul cu amândouă mâinile. Sachs veni după el, dându-şi seama prea bine ce s-ar fi putut întâmpla dacă el ar fi intrat în panică şi i-ar fi smuls regulatorul din gură, i-ar fi rupt masca sau i-ar fi stins lanterna: se văzu prizonieră în locul acela strâmt şi oribil, dând din mâini şi din

picioare, în ghearele panicii, trăgând în plămâni apa aceea mizerabilă…

„Nu, nu, încetează, nu te mai gândi! Continuă să înaintezi.” Începu să dea din picioare cu putere, încercând să înainteze cât mai repede. Căpitanul, care plutea cu picioarele înainte, se înţepeni de două ori şi Sachs trebui să-l deblocheze.

O nouă privire la manometru: 200 de kilograme de aer.

„Când indicatorul arată două sute cincizeci de kilograme, vă ridicaţi la suprafaţă. Aceasta este limita. Este o regulă bătută în cuie. Nu există excepţii.”

În cele din urmă ajunseră pe puntea superioară, unde se aflau cabinele şi coridorul care ducea la puntea de comandă, dincolo de care începea acel inegalabil Exterior, cu frânghia portocalie urcând la suprafaţă, unde-i aştepta o rezervă nesecată de aer curat. Dar căpitanul era încă ameţit şi Ameliei Sachs îi luă câteva minute ca să-l împingă prin deschizătură, asigurându-se totodată că Sen continua să ţină regulatorul în gură.

Părăsiră puţul liftului de aprovizionare şi începură să înainteze de-a lungul coridorului principal. Sachs înota pe lângă căpitan, ţinându-l strâns de cureaua de piele. Dar chiar când era pe punctul de a-şi face vânt înainte, se opri brusc. Robinetul buteliei de oxigen se înţepenise. Întinse mâna în spate şi-şi dădu seama că se agăţase de haina cadavrului întâlnit în cabina Strigoiului.

Manometrul arata 150 kilograme de aer.

„La dracu’!” îşi zise ea, trăgând cu furie de haină şi dând din picioare. Însă cadavrul era înţepenit în cadrul unei uşi, iar poala hainei se înfăşurase strâns în jurul robinetului buteliei. Cu cât trăgea mai tare, cu atât haina se înfăşura mai strâns.

Acul manometrului coborâse acum sub linia roşie: mai rămâneau o sută de kilograme.

Iar ea nu putea ajunge la haina care se agăţase de robinet.

OK, nu mai era nimic de făcut…

Desprinse banda adezivă şi-şi scoase vesta compensatoare. Dar în clipa în care voia să-şi concentreze atenţia asupra hainei agăţate, căpitanul intră în criză. Începu să dea violent din picioare şi o izbi pe Sachs cu talpa în obraz. Lanterna se stinse şi regulatorul îi scăpă din gură. Lovitura o proiectă înapoi.

Întuneric, lipsă de aer…

Nu, nu…

Rhyme…

Încercă să apuce regulatorul, dar acesta plutea undeva în spatele ei, unde nu-l putea ajunge. „Să nu-ţi ţii respiraţia. Păi, la dracu', n-am de ales…"

Începu să se învârtă în cerc iar şi iar, înconjurată de beznă, bâjbâind disperată după regulator.

Unde erau cele două dădace de la Paza de Coastă?

„Afară. Le-am spus că voiam să fac cercetările eu singură." Cum le-ar fi putut da de ştire că avea probleme?

„Repede, fetiţo, repede…"

Pipăi cu palma plasa cu probe şi vârî disperată mâna înăuntru. Scoase pistolul Beretta calibrul 9 mm. Introduse un cartuş şi propti ţeava de peretele de lemn, ca să fie sigură că nu-l va răni pe Sen, apoi apăsă pe trăgaci. Urmară o străfulgerare şi o explozie puternică. Reculul aproape că-i rupse încheietura, făcând-o să dea drumul armei în norul de sfărâmături şi resturi de praf de puşcă.

„Vă rog, imploră ea în gând… Vă rog…

N-am aer…

Aer…"

Nişte lumini se aprinseră în tăcere şi scafandrul principal pătrunse grăbit pe coridor, urmat de coechipiera lui. Îi introduseră în gură alt regulator şi Sachs începu din nou să respire. Scafandrul principal vârî cel de-al doilea regulator între

buzele lui Sen. Dâra de bule era slabă, dar măcar respira.

Schimbară între ei semne că totul era în regulă.

Apoi toţi patru lăsară în urmă punctul de comandă, îndreptându-se spre frânghia portocalie. Semne cu degetul mare în sus. Mai liniştită acum, când nu mai exista riscul de blocare în spaţiu închis, Sachs se concentră asupra urcării la suprafaţă: lent, nu mai repede decât bulele de aer, continuând să inspire şi să expire adânc şi lăsând în urmă vasul cu cadavre.

Sachs stătea culcată în camera de gardă a cuterului, umplându-şi plămânii cu aer. Preferase să tragă în piept aer natural, în locul măştii de oxigen de culoare verde pe care i-o oferise asistentul. Se temea că masca – alt obiect lipit de corpul ei – n-ar fi făcut decât să-i sporească senzaţia de claustrofobie.

De îndată ce suise pe puntea cuterului care juca pe valuri, îşi scosese costumul umed – echipamentul strâns pe corp devenise un alt potenţial declanşator al temutei claustrofobii – şi se înfăşurase cu o pătură militară, groasă. Doi marinari o însoţiseră la cabinetul medical pentru un control al încheieturii, care se dovedi a nu fi fost deloc afectată.

În cele din urmă, se simţi destul de bine ca să se aventureze pe punte. Înghiţi două pastile de Dramamine şi urcă scările care duceau pe punte, remarcând că elicopterul se înapoiase şi se legăna în aer, deasupra vasului.

De data asta elicopterul nu venise pentru Sachs, ci pentru a-l evacua pe căpitanul Sen, aflat în stare de inconştienţă, transportându-l la un centru medical din Long Island.

Ransom încercă să-i explice cum se făcea că, în timp ce căutau supravieţuitori, cumva îl omiseseră pe căpitan.

— Scafandrii noştri au căutat îndelung, au bătut în coca vasului, dar n-au primit niciun răspuns. Ulterior am efectuat o scanare ultrasonică, dar rezultatul a fost tot negativ. Probabil că Sen s-a strecurat în punga de aer, apoi a leşinat şi şi-a venit în fire abia după încetarea căutărilor.

— Unde-l duceţi? întrebă ea.

— La Clinica Marinei din Huntington, e o secţie a spitalului. Acolo au camera hiperbarică.

— Va scăpa?

— Nu arată prea grozav, spuse Ransom. Dar dacă a rezistat douăzeci şi patru de ore în asemenea condiţii, atunci îmi închipui că totul e posibil.

Treptat, senzaţia de frig dispăru. Sachs se uscă bine şi-şi puse din nou blugii, tricoul şi cămaşa, apoi porni în grabă spre puntea de comandă, ca să-l sune pe Rhyme. Trecu sub tăcere o parte din aventurile ei subacvatice şi-i spuse că găsise unele probe.

— Şi poate chiar un martor.

— Un *martor?*

— Am găsit un supravieţuitor în pântecele vasului: căpitanul Sen. Se pare că după scufundare câteva persoane au rămas blocate în bucătărie. El e singurul care a scăpat cu viaţă. Cu puţin noroc, ne va putea da informaţii despre afacerile Strigoiului la New York.

— A spus ceva?

— E inconştient. Încă nu se ştie dacă va supravieţui, din pricina hipotermiei şi a bolii de decompresie. Cei de la spital vor lua legătura cu noi de îndată ce vor avea noutăţi. Mai bine spune-i lui Lon să trimită oameni care să-l păzească şi pe el. Dacă Strigoiul va afla că încă mai trăieşte, va veni după el.

— Întoarce-te cât mai curând, Sachs. Îţi simţim lipsa.

Sachs ştia că, la Rhyme, pluralul seniorial „noi” însemna de fapt „eu”.

Îşi adună probele găsite sub apă şi uscă scrisoarea luată din cabina Strigoiului, folosind nişte şerveţele din bucătăria cuterului. Proba avea să fie în oarecare măsură contaminată, dar poliţista se temea că o expunere prelungită a hârtiei la acţiunea apei de mare risca s-o deterioreze în asemenea măsură încât să devină ilizibilă. După cum îi repetase adesea Rhyme, munca la scena crimei era întotdeauna un compromis.

Căpitanul Ransom îşi făcu apariţia pe puntea de comandă.

— Urmează să sosească un alt elicopter, care să vă transporte pe dumneavoastră, domnişoară.

Ţinea în mâini două pahare mari de plastic, cu capac, în care se găsea cafea. Îi întinse unul Ameliei Sachs.

— Mulţumesc.

Amândoi scoaseră capacele. În paharul lui se afla cafea neagră, aburindă.

Ea pufni în râs. În paharul *ei* era suc de fructe, după miros, amestecat cu o doză generoasă de rom.

Capitolul 38

Feng-shui, în traducere literală „vânt şi apă”, este arta de a reţine energia pozitivă şi norocul, totodată îndepărtând energia negativă.

Este practicat frecvent în întreaga lume, dar din pricina uluitorului număr de reguli şi a raritătii priceperii de a estima dinamica binelui şi a răului, există foarte puţini specialişti feng-shui cu adevărat talentaţi. După cum sugerase asistentul lui Loaban, feng-shui implică mult mai mult decât simpla aranjare a mobilierului, iar apartamentul Strigoiului era neîndoielnic opera unui maestru. În China, Li cunoştea o mulţime de practicanţi feng-shui, dar habar nu avea cine ar fi putut aranja apartamentul Strigoiului atât de bine aici, în New York.

Dar, decât să gonească prin oraş ca Hongse în maşina ei cea galbenă, în căutarea cuiva care să-l ajute, Li prefera să rămână credincios principiilor sale taoiste.

Calea de a folosi viaţa înseamnă să nu faci nimic prin acţiune, calea de a folosi viaţa înseamnă să faci totul prin simplul fapt că exişti…

Prin urmare, detectivul Sonny Li se duse la cea mai elegantă ceainărie pe care reuşise s-o descopere în Chinatown, se aşeză la o măsuţă şi se tolăni pe scaun. Comandă o ceaşcă din băutura aceea bizară: ceai îndulcit cu zahăr şi subţiat cu lapte. La fundul ceştii înalte se găseau boabe mari, negre şi gelatinoase de tapioca, pe care le absorbeai printr-un pai gros şi le mâncai. La fel ca celebrul – şi tot atât de scumpul – ceai spumos cu gheaţă din Fuzhou, şi aceasta era tot o invenţie taiwaneză.

Sonny nu se prea dădea în vânt după ceai, dar continuă să-l ţină în faţa lui, ca să-şi câştige dreptul de a rămâne pe loc un timp îndelungat. Privi cu atenţie interiorul cochet, proiectat de un

designer excesiv de isteţ. Scaunele erau din metal şi piele purpurie, lumina – discretă – iar tapetul – o imitaţie de Zen. Turiştii intrau pe fugă, îşi beau ceaiul, apoi se grăbeau să vadă noi atracţii ale cartierului Chinatown, lăsând în urmă bacşişuri generoase, pe care la început Sonny Li le luă drept restul la bani, uitat pe masă: în China rareori se dă bacşiş.

Continuă să stea pe scaunul lui, sorbindu-şi ceaiul… Trecură treizeci de minute. Patruzeci şi cinci de minute.

Să faci totul prin simplul fapt că exişti…

În cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită. În ceainărie îşi făcu apariţia o chinezoaică atrăgătoare, abia trecută de patruzeci de ani, care găsi un scaun în apropierea lui şi comandă un ceai.

Femeia purta o rochie frumoasă, de culoare roşie şi pantofi cu tocuri subţiri şi înalte. Citea ziarul *New York Times,* privind prin ochelarii eleganţi, cu lentile dreptunghiulare, înguste, şi rame subţiri ca firul de păr. Majoritatea chinezoaicelor care-şi făceau cumpărăturile aici, în Chinatown, duceau în mână sacoşe ieftine de plastic, şifonate de prea multă folosinţă. Femeia aceasta însă avea o sacoşă de hârtie albă, nou-nouţă. Înăuntru se găsea o cutie legată cu şnur auriu. Li descifră emblema de pe sacoşă: SAKS FIFTH AVENUE.

Era exact genul de femeie pe care şi-o dorea Li, numai că ştia că va fi refuzat. Zveltă, elegantă, frumoasă, cu părul sclipitor şi des ca penajul negru al unui corb, cu obrazul supt, cu trăsături vag vietnameze, care le completau de minune pe cele chinezeşti de tip Han, cu privirea ageră, cu buzele roşii, strălucitoare şi unghii foarte lungi, de aceeaşi culoare.

Li îi studie din nou rochia, bijuteriile, părul dat cu fixativ şi decise că era femeia potrivită. Îşi luă ceaiul, se apropie de masa ei şi se prezentă. Se aşeză, alegând un scaun din apropiere, dar nu chiar

la masa ei, în aşa fel încât femeia să nu se simtă ameninţată de prezenţa lui. Începu o conversaţie inofensivă şi discutară despre Ţara cea Frumoasă, despre New York, despre ceaiul cu tapioca şi despre Taiwan, unde se născuse ea.

— Motivul pentru care v-am deranjat, şi vă rog să mă iertaţi, spuse el dezinvolt, este că mi-aţi putea fi de ajutor. Omul pentru care lucrez… e ghinionist. Eu, unul, cred că asta se întâmplă din pricina felului în care e aranjat apartamentul lui. Se vede limpede că dumneavoastră aveţi un bun specialist feng-shui.

Făcu semn din cap spre obiectele care dovedeau că, într-adevăr, femeia urma cu sfinţenie principiile feng-shui: o brăţară pretenţioasă, confecţionată din nouă monede chinezeşti, un ac de păr reprezentând-o pe nu prea graţioasa zeiţă Guan Yin şi o eşarfă imprimată cu un peşte negru. Li o alesese tocmai datorită acestor elemente şi pentru că, fără îndoială, era bogată, ceea ce însemna că se adresa doar celor mai buni maeştri ai acestei arte, genul de specialişti pe care i-ar fi angajat şi Strigoiul.

— Dacă i-aş putea da şefului meu numele cuiva priceput care să-i aranjeze locuinţa şi biroul, poate ar avea o părere mai bună despre mine. Asta m-ar ajuta să-mi păstrez slujba şi m-ar ridica în ochii lui.

Spunând acestea, Li îşi plecă fruntea, continuând însă s-o privească ţintă, şocat de expresia ei: milă pentru ruşinea lui. Însă ceea ce-l tulbură cel mai mult în privirea ei era faptul că pretinsa ruşine afişată de poliţistul sub acoperire Sonny Li era similară cu ruşinea reală resimţită zilnic de omul Sonny Li în faţa torentelor de critici venite dinspre tatăl lui. Poate că tocmai de aceea ajunsese femeia să-l creadă, îşi zise el.

Frumoasa chinezoaică zâmbi şi vârî mâna în poşetă. Scrise un nume şi o adresă – desigur, pe o bucată de hârtie pe care nu figurau nici numele,

nici adresa ei. Îi întinse hârtia lui Li şi-şi retrase grăbită mâna, înainte ca el să-i poată atinge palma sau prinde degetele într-ale lui cu patimă şi disperare, ceea ce de fapt Li fusese la un pas de-a face.

— Domnul Wang, spuse ea, arătând din cap numele de pe hârtie. E unul dintre cei mai pricepuţi din oraş. Dacă şeful dumitale are bani, o să-l ajute. Are preţuri foarte mari. Dar o să facă treabă bună. Pe mine m-a ajutat să-mi găsesc un soţ bun, după cum vezi.

— Da, şeful meu are bani.

— Atunci, va putea şi el să-şi schimbe soarta. La revedere.

Se ridică în picioare, îşi luă sacoşa lucitoare şi poşeta, şi ieşi din ceainărie pe tocurile fără cusur, lăsând pe masă, la vedere, un cec cu care Sonny să achite consumaţia.

— Sachs!

Rhyme îşi luă privirea de la monitorul computerului.

— Ghici cu ce a aruncat Strigoiul vasul în aer?

— N-am idee, îi răspunse ea, amuzată de expresia încântată de pe chipul lui Rhyme.

— Grade A, un exploziv C4 nou-nouţ, zise Mel Cooper.

— Felicitări.

Descoperirea îl încânta pe Rhyme deoarece – deşi componenta de bază a bombelor teroriste din filme – C4 era de fapt un exploziv foarte rar. Substanţa era disponibilă numai pentru militari şi pentru câteva instituţii elitiste de aplicare a legii. Aceasta însemna că existau relativ puţine surse de C4 de calitate, aşadar şansele de a descoperi o legătură între sursă şi Strigoi erau mult mai mari decât dacă ar fi utilizat un exploziv obişnuit: TNT, Genelex sau oricare alt exploziv comercializabil.

Lucru şi mai important, C4 este atât de periculos încât, conform legii, trebuie marcat: fiecare

producător adaugă substanţe chimice inerte, dar distincte, la tipul de exploziv produs de el. Analiza urmelor găsite la locul unei explozii dezvăluie prezenţa unui anumit marker, în funcţie de care detectivii pot determina producătorul. La rândul ei, firma respectivă trebuie să deţină o evidenţă detaliată a locurilor unde a fost depozitat sau utilizat explozivul.

Dacă ar fi putut găsi persoana care-i vânduse Strigoiului exploziv C4, poate că aceasta ar fi cunoscut şi alte ascunzători sau baze de operaţii ale contrabandistului la New York.

Cooper trimisese probele de explozibil la Quantico.

— În câteva ore ar trebui să avem un răspuns.

— Unde-i Coe? întrebă Sachs, privind în jurul ei.

— La INS, răspunse Rhyme, adăugând sarcastic: Nu cobi, vorbind de el. Să sperăm că rămâne acolo.

Sosi şi Eddie Deng din oraş.

— Am venit de cum am primit telefonul de la tine, Lincoln.

— Bravo, Eddie. Pune-ţi ochelarii de citit. Trebuie să ne traduci ceva. Amelia a găsit o scrisoare în sacoul Strigoiului.

— Nu zău! exclamă Deng. Unde anume?

— La treizeci de metri sub apă. Dar asta-i altă poveste.

Deng avea ochi buni, nu-i trebuiau ochelari de citire, în schimb, avea nevoie de o lampă de citit cu ultraviolete, pentru a contura cerneala din scrisoare: literele fuseseră decolorate de apa de mare şi abia se mai puteau distinge.

Deng se aplecă deasupra scrisorii, studiind-o cu atenţie.

— E greu de descifrat, murmură el, încordându-şi privirea. OK, OK… E adresată Strigoiului. Cel care a scris-o se numeşte Ling Shui-bian. Tipul îl informează pe Strigoi când urmează să plece

avionul charter din Fuzhou, apoi unde şi când să-l aştepte la baza militară Nagorev de lângă Sankt Petersburg. Mai spune că-i transferă bani într-un cont din Hong Kong… dar nu menţionează nici numărul, nici banca. Îl mai informează despre costul charterului. O parte din bani, dolari, sunt anexaţi la scrisoare. La sfârşit avem o listă a victimelor: pasagerii de la bordul *Dragonului.*

— Asta-i tot?

— Din păcate.

— Pune câţiva oameni de-ai noştri aflaţi în China să vadă ce-i cu individul asta, Ling, îi ceru Rhyme lui Sellitto. Apoi criminalistul se întoarse spre Mel Cooper: Ceva urme pe hârtie?

— Doar ce era de aşteptat să găsesc: apă sărată, excremente de vietăţi marine, poluare, fragmente de plante, ulei de motor, motorină.

— Câţi bani erau acolo, Sachs?

— Mulţi. Cam o mie de dolari. Dar e greu de spus cu precizie, când bancnotele plutesc în jurul tău.

Dolarii americani adunaţi de ea erau hârtii de câte o sută, emise recent.

— Falşi?

Cooper examină una dintre bancnote.

— Nu.

Yuanii – bancnotele chinezeşti – descoperiţi de Sachs erau decoloraţi şi şifonaţi.

— Erau acolo vreo treizeci de teancuri de mărimea asta, explică ea.

Eddie Deng calculă suma din teancul de care dispuneau.

— Dacă ţinem cont de rata de schimb, treizeci de teancuri înseamnă cam douăzeci de mii de dolari americani, estimă tânărul detectiv.

— Am mai găsit o armă Uzi şi un pistol Beretta, continuă Sachs, numai că Strigoiul a şters seria la Uzi, iar pistolul l-am pierdut pe vas.

— Din câte-l cunoaştem pe Strigoi, spuse Rhyme, orice armă de-a lui, chiar dacă are serie,

nu ne va duce nicăieri. Criminalistul privi spre coridor. Thom! Avem nevoie de scrib! Thom!

Tânărul intră grăbit în cameră. Scrise informaţiile dictate de Rhyme cu privire la exploziv, la scrisoare şi urmele de pe ea, precum şi la cele două arme.

Se auzi sunetul electronic al unui celular şi, gest tipic în zilele noastre, toţi priviră în jos, să vadă dacă nu cumva era vorba de propriul mobil. Câştigătoarea era Sachs, care-şi scoase telefonul de la brâu.

— Alo?

— Amelia?

Ea recunoscu glasul lui John Sung. O clipă i se strânse stomacul, cu gândul la seara precedentă.

— Bună, John.

— Ce mai faci?

„În afară de partida de înot în fundul iadului, sunt bine", răspunse ea în gând.

— Bine, spuse cu glas tare. În clipa asta sunt cam ocupată.

— Înţeleg, zise doctorul.

„Ce voce are! se minună Sachs. Ca la căpătâiul unui bolnav."

— Aţi reuşit să daţi de Sam Chang şi de familia lui?

— Nu încă. La asta lucrăm acum.

— Mă întrebam dacă mai târziu ai puţin timp să treci pe aici.

— Cred că da. Pot să te sun eu mai încolo, John? În momentul de faţă sunt acasă la Lincoln şi avem treabă până peste cap.

— Sigur. Iartă-mă că te-am deranjat.

— Nu, nu, îmi pare bine c-ai sunat. Te caut eu peste câtva timp.

Închise telefonul, cu gând să se concentreze din nou asupra probelor. Dar, ridicând ochii, îl văzu pe Lon Sellitto fixând-o cu o privire pe care n-o putea defini altfel decât furioasă.

— Domnule detectiv, i se adresă ea, putem sta de vorbă un minut afară?

— Ce avem de..? începu el, morocănos.

— În clipa asta! rosti tăios poliţista.

Rhyme îi privi curios o clipă, apoi îşi pierdu interesul faţă de ciudatul schimb de replici şi-şi îndreptă din nou atenţia spre probe.

Sachs ieşi pe coridor, urmată de Sellitto, cu paşi greoi şi apăsaţi. Thom remarcase şi el că ceva nu era în regulă.

— Ce se întâmplă..?

Dar vocea nu i se mai auzi, întrucât Sachs trântise furioasă uşa în urma ei. Porniră pe coridor până în partea din spate a casei, unde ea îi făcu semn şi amândoi intrară în bucătărie.

Sachs se răsuci în loc, cu mâinile pe şoldurile înguste.

— Ce tot ai cu mine de vreo două zile, domnule detectiv?

Bărbatul cel mătăhălos îşi trase cureaua peste pântece.

— Ţi-ai pierdut minţile. Baţi câmpii.

— Pe dracu'! Dacă ai ceva să-mi spui, spune-mi drept în faţă. Merit măcar atât.

— Meriţi? repetă el pe un ton batjocoritor.

— Ce *înseamnă* asta? se răsti ea.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care el rămase cu ochii ţintă la tocătorul din bucătărie, pe care Thom pusese şase roşii şi o mână de busuioc. În cele din urmă răspunse:

— Ştiu unde ai fost aseară.

— Nu zău? replică ea.

— „Dădacele" care stau de pază în faţa locuinţei lui Sung mi-au spus că după ce-ai plecat de aici te-ai dus acolo şi ai stat până la două fără un sfert.

— Nu-i treaba nimănui ce fac în viaţa mea particulară, replică ea cu răceală.

Poliţistul cel mătăhălos se uită în jur, apoi îi şopti furios:

— Atâta doar că nu mai este numai treaba ta, Amelia. E şi treaba *lui.*

— A lui? se încruntă ea. A cui?

— Rhyme. A cui credeai?

— Ce tot spui acolo?

— E un om puternic. Cel mai puternic din câţi cunosc. Dar singura care-l va distruge iremediabil eşti tu: dacă o ţii tot aşa.

Ea rămase fără replică.

— Dacă o ţin aşa?

— Uite ce e, pe vremea aia tu nu-l cunoşteai… e vorba de femeia pe care o iubea, Clare. Când a murit ea, i-a trebuit o veşnicie până să-şi revină. Venea la birou, îşi făcea meseria, dar a trecut un an până când ochii lui şi-au recăpătat licărul de viaţă. Cât despre soţia lui… Sigur, au mai avut unele neînţelegeri, vreau să spun genul de certuri din superproducţiile Metro Goldwyn Meyer. N-a fost chiar cea mai reuşită căsnicie de pe lume, dar după accident, când el şi-a dat seama că mariajul lor nu avea cum să continue şi a divorţat, i-a fost greu, tare greu.

— Nu ştiu unde vrei să ajungi, de-mi spui toate astea.

— Nu ştii? Păi, pentru mine e foarte limpede. Tu eşti pentru el centrul universului. Faţă de tine şi-a deschis sufletul cu totul. Ai să-l distrugi. Iar eu n-am să admit să se întâmple una ca asta. Coborî glasul şi mai mult. Ia gândeşte-te… dacă ai să continui să te vezi cu tipul asta, Rhyme va fi distrus. E… de ce dracu' râzi?

— Te referi la mine şi la John Sung?

— Da, la individul pe care te-ai tot dus să-l vezi pe ascuns.

Sachs îşi acoperi obrazul cu palmele şi începu să râdă în hohote.

— Oh, Lon…

În clipa următoare, întoarse repede capul, fiindcă – exact cum îşi dăduse brusc seama că se va întâmpla – râsul i se preschimbă în lacrimi.

„— Trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

— Se pare că aveţi veşti proaste, domnule doctor.

— Ce-ar fi să ne aşezam acolo, în colţ?”

— Isuse! exclamă Sellitto, făcând un pas înainte. Se opri, stânjenit, cu braţele căzute pe lângă corp. Amelia, ce…?

Ea ridică mâna şi-şi feri faţa.

— Ce se întâmplă?

În cele din urmă, ea îşi recapătă suflul, îşi şterse obrazul şi se întoarse din nou spre detectiv.

— Nu-i ce crezi tu, Lon.

El îşi săltă din nou cureaua.

— Continuă.

— Ştii că eu şi Rhyme am discutat că ar fi fost bine să avem copii.

— Da.

Ea râse amar.

— Ei bine, n-a mers. Nu că nu ne-am fi străduit, însă nu rămâneam însărcinată. Eram îngrijorată că-i ceva în neregulă cu Lincoln. Prin urmare, acum câteva săptămâni am mers amândoi la medic pentru un control.

— Da, ţin minte că a mers la medic.

Ei îi veni în gând ziua aceea şi sala de aşteptare.

„— Ah, domnişoara Sachs. Aici eraţi.

— Bună ziua, domnule doctor.

— Tocmai am discutat cu doctoriţa lui Lincoln Rhyme.

— Şi?

— Trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

— Se pare că aveţi veşti proaste, domnule doctor.

— Ce-ar fi să ne aşezăm acolo, în colţ?

— Aici e foarte bine. Spuneţi-mi ce aveţi de spus. Fără ocolişuri.

— Păi, doctoriţa lui Lincoln mi-a spus că rezultatele testului de fertilitate sunt între limitele normale. Un număr uşor diminuat de spermatozoizi, lucru obişnuit pentru un bărbat în

starea lui, dar care în zilele noastre nu împiedică o sarcină. Mă tem însă că dumneavoastră aveţi o problemă mult mai gravă.

— Eu?”

Fără să-şi ia ochii de la tocătorul de bucătărie de alături, Sachs începu să-i relateze lui Sellitto conversaţia avută cu medicul.

— Sufăr de ceva care se cheamă endometrioză, adăugă ea. Întotdeauna am avut probleme, dar nu mi-am închipuit niciodată că e atât de grav pe cât mi-a spus doctorul.

— Se poate vindeca?

Ea clătină din cap.

— Nu. Se poate interveni chirurgical, se poate face terapie hormonală, dar asta n-ar ajuta prea mult fertilitatea.

— Doamne, Amelia, îmi pare rău.

Ea îşi şterse din nou obrazul. Pe chip îi apăru un zâmbet trist.

— Uscăciune şi fierbinţeală în rinichi.

— Poftim?

Sachs râse răguşit.

— Asta făceam acasă la John Sung. Uscăciune şi fierbinţeală în rinichi: conform medicinii chineze, astea sunt cauzele infertilităţii. Aseară, Sung m-a consultat şi mi-a făcut presopunctură. Mi-a făcut rost şi de nişte plante medicinale, care crede el că mă vor ajuta. De asta m-a sunat. Aşteaptă aici.

Sachs ieşi pe coridor, scotoci în poşetă şi se înapoie cu ceva ce căpătase de la John Sung cu o seară înainte, când se întâlniseră. Îi întinse detectivului cartea. Titlul ei era *Tratamente cu plante medicinale şi tehnici de presopunctură în sprijinul fertilităţii.*

— Se pare că o mulţime de medici occidentali recomandă femeilor suferinde de endometrioză să apeleze la medicina chineză pentru tratament. Aseară, când l-am dus sus pe Lincoln, am discutat amândoi problema asta. El a zis că-i o prostie, însă

a remarcat cât de necăjită am fost în ultima vreme din pricina asta. Are dreptate, mi-a spus că de la un timp nu mă concentrez. Asta mă deranjează, în special când examinez scena crimei. Aşa că am hotărât să merg înainte şi să văd cum mă poate ajuta Sung.

Tăcu un timp şi într-un târziu, spuse:

— E atâta moarte în jurul meu, Lon… tata, relaţia cu fostul meu prieten, Nick… când a intrat în închisoare, pentru mine a fost ca şi cum ar fi murit. Pe urmă, toate scenele crimei pe care le analizez. Eu şi Lincoln am vrut să avem în jurul nostru *viaţă.* Am ţinut cu tot dinadinsul să repar ceea ce nu funcţionează în corpul meu.

„Indiferent ce se întâmplă, mai întâi ai grijă de tine. Dacă tu nu eşti teafără, atunci nu vei putea să ai grijă nici de alţii."

Sachs spera că tratamentul lui Sung era calea de a realiza exact acest lucru: să redevină un om întreg.

Sellitto ridică palmele şi zise:

— N-am ştiut. Ai ţinut totul numai pentru tine.

— Pentru că nu-i treaba nimănui, în afară de Lincoln şi de mine, replică ea furioasă. Făcu semn din cap spre camera lui Rhyme. Nu ştii ce însemnăm unul pentru celălalt? Cum îţi închipui că aş putea să fac una ca asta?

Detectivul cel răzvrătit îşi plecă privirea.

— Cu Betty care m-a părăsit şi cu toate celelalte necazuri ale mele, pur şi simplu m-am gândit la ce-am păţit eu.

Căsnicia uriaşului detectiv se destrămase cu câţiva ani mai înainte. Nimeni nu cunoştea amănunte despre divorţul lui Sellitto, dar se ştie dintotdeauna că e greu să fii soţie de poliţist şi că multe neveste îşi găsesc pe cineva mai grijuliu. Sachs îşi închipuia că Betty avusese o aventură.

— Îmi pare rău, domnişoară, ar fi trebuit să-mi închipui.

Îi întinse palma şi ea îi strânse mâna uriaşă, fără prea mare tragere de inimă.

— O să aibă vreun efect? întrebă el, făcând semn din cap spre carte.

— Nu ştiu, răspunse Sachs, apoi zâmbi, plină de speranţă. Poate.

— Ne întoarcem la treabă? întrebă Sellitto.

— Sigur.

Poliţista îşi şterse ochii pentru ultima oară şi amândoi se înapoiară în sufrageria lui Rhyme.

GHOSTSKILL

Easton, Long Island, Scena crimei

• Doi imigranţi ucişi pe plajă; împuşcaţi în spate.

• Un imigrant rănit – doctor John Sung.

• *Bungshou* (mâna dreaptă) la bord; identitate necunoscută.

• Identificat în cadavrul unui înecat descoperit în apropierea locului în care s-a scufundat *Dragonul.*

• Zece imigranţi reuşesc să fugă; şapte adulţi (unul în vârstă, o femeie rănită), doi copii, un bebeluş. Fură un microbuz aparţinând unei biserici.

• Mostre de sânge trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Vehiculul care-l aştepta pe Strigoi pe plajă a plecat fără el. Se presupune că Strigoiul a tras un foc de armă spre vehicul. S-a cerut identificarea mărcii şi a modelului maşinii, pe baza urmelor de anvelope şi a distanţei dintre roţile din faţă şi cele din spate.

• Vehiculul e un BMW X5.

• Şofer: Jerry Tang

• Nu a fost localizat niciun vehicul care să-i fi aşteptat pe imigranţi.

• Telefon celular, probabil aparţinând Strigoiului, trimis pentru analiză la FBI.

• Telefon prin satelit, setat pentru a nu fi localizate apelurile. Sistemul de stat din China a fost spart în acest scop.

• Arma Strigoiului este un pistol calibrul 7,62 mm. Cartuşe neobişnuite.

• Pistol automat chinezesc Model 51.

• Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

• Strigoiul a furat o Honda roşie pentru a fugi cu ea. A fost trimisă o cerere de localizare a vehiculului.

• Nu s-a descoperit nimic în legătură cu maşina Honda.

• Trei cadavre au fost recuperate din ocean: doi oameni împuşcaţi, unul înecat. Fotografiile au fost trimise la Rhyme şi la poliţia chineză.

• Unul dintre înecaţi a fost identificat ca fiind Victor Au, *bangshou* al Strigoiului.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă, dar degetele lui Sam Chang prezintă nişte urme neobişnuite (răni, urme de frânghie?)

• Profilurile imigranţilor: Sam Chang şi Wu Qichen, împreună cu familiile, John Sung, bebeluşul femeii care s-a înecat, un bărbat neidentificat şi o femeie (ucişi pe plajă).

Microbuzul furat, Chinatown

• Camuflat de către imigranţi cu emblema magazinului Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră.

• Petele de sânge sugerează că femeia rănită are leziuni la nivelul mâinii, braţului sau umărului.

• Mostrele de sânge au fost trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă.

Uciderea lui Jerry Tang

• Patru bărbaţi au spart uşa, l-au torturat şi apoi l-au ucis.

• Două tuburi de cartuşe – aparţinând unui pistol Model 51. Tang a fost împuşcat în cap de două ori.

• Încăperea distrusă cu sălbăticie.

• Câteva amprente digitale.

• Singurele amprente identificate aparţin lui Tang.

• Cei trei complici poartă la pantofi numere mai mici decât Strigoiul, probabil sunt şi mai mici de statură.

• Urmele sugerează că ascunzătoarea Strigoiului se află probabil în centru, zona Battery Park City.

• Se presupune că cei trei complici aparţin unei minorităţi etnice chineze. Se fac investigaţii în acest sens.

• Este vorba de uiguri aparţinând Comunităţii din Turkestan şi Centrului Islamic din Queens.

• Apelurile telefonice au fost trasate la un celular din centrul oraşului, Patrick Henry Street, nr. 805.

Schimbul de focuri de pe Canal Street
Scena crimei

• Alte urme care atestă o ascunzătoare în zona Battery Park City.

• Chevrolet Blazer furat – nu s-a dat de urma lui.

• Amprentele nu au fost identificate.

• Covorul din ascunzătoare: Lustre-Rite, produs de firma Arnold, instalat în ultimele şase luni. Se telefonează la clienţi, pentru a obţine lista locuinţelor în care a fost instalat acest tip de covor.

• Au fost determinate locurile în care s-au pus covoare: 32 de clădiri, lângă Battery Park City

• S-au găsit frunze moarte, din cele întâlnite în grădinărit.

• Cadavrul complicelui Strigoiului: minoritate etnică din vestul sau nord-vestul Chinei. Amprentele nu există în baza de date. Înarmat cu un Walther PPK.

• Detalii privind imigranţii:

• Familia Chang: Sam, Mei-Mei, William şi Ronald; tatăl lui Chang, Chang Jiechi şi fetiţa Po-Yee. Sam are de lucru, dar nu se ştie nici unde, nici la cine. Conduce un microbuz albastru, nu se cunoaşte marca, nici numărul e înmatriculare. Familia locuieşte în Queens.

• Familia Wu: Yong-Ping, Chin-Mei şi Lang.

Schimbul de focuri din ascunzătoarea Strigoiului
Scena crimei

• Amprentele şi fotografiile mâinilor lui Chang Jiechi atestă că tatăl şi fiul său, Sam, sunt caligrafi. Sam Chang s-ar putea ocupa cu munca de tipărire sau cu pictura de firme.

• Se verifică firmele şi atelierele din Queens.

• Biosolidele de pe talpa decedatului sugerează că familia locuieşte în apropierea unei uzine de tratare a apelor reziduale.

• Strigoiul a apelat la serviciile unui decorator feng-shui pentru a-i aranja locuinţa.

Dragonul din Fuzhou

Scena crimei

• Strigoiul a folosit exploziv C4 pentru a arunca în aer vasul. Se verifică provenienţa explozivului, prin intermediul markerilor chimici.

• În cabina Strigoiului s-a găsit un mare număr de bancnote americane noi.

• În cabină s-au găsit şi aproximativ 20.000 de yuani, în bancnote chinezeşti uzate.

• O lista a victimelor, detalii privind un avion charter şi informaţii referitoare la un depozit bancar. Se verifică numele expeditorului din China.

• Căpitanul trăieşte, dar încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

• Pistol Beretta 9 mm, armă Uzi. N-au putut fi identificate.

Capitolul 39

— Fred, salută Rhyme, în clipa când în sufrageria transformată în laborator îşi făcu apariţia Dellray, îmbrăcat acum cu o cămaşă de un portocaliu atât de aprins cum Rhyme nu mai văzuse în viaţa lui.

— Salut! îl întâmpină Sachs pe agent. Vă lasă să purtaţi asemenea cămăşi? Auzi, culoarea asta e naturală?

— Ne-ai tras o spaimă cumplită, zise Rhyme.

— Închipuiţi-vă prin ce-am trecut eu, stând cu fundu' pe niscai creaţii ale domnului Noble. Privi în jurul său, prin încăpere. Unde-i Dan?

— Dan? se mira Rhyme.

— Agentu' coordonator?

Remarcând privirile lor nedumerite, Dellray continuă:

— Agentu' coordonator, tipu' care m-a înlocuit pe mine. Dan Wong. De la birou' nostru din San Francisco. Voiam să-i mulţumesc că mi-a ţinut locu'.

Rhyme şi Sachs se uitară unul la altul.

— Nu te-a înlocuit nimeni, spuse criminalistul. Încă mai aşteptăm un înlocuitor.

— Încă aşteptaţi? murmură Dellray, neputând să-şi creadă urechilor. Chiar eu am vorbit cu Dan, aseară. E exact omu' de care aveţi nevoie. S-a ocupat de zeci de cazuri de contrabandă cu persoane. E expert în genu' ăsta de contrabandişti şi în cultura chineză. Urma să-ţi telefoneze şi să ajungă aici în dimineaţa asta, cu un avion al armatei.

— N-am primit niciun semn de la el.

Uimirea de pe chipul lui Dellray se preschimbă în furie.

— Dar SPEC-TAC? întrebă el, bănuitor. Ăştia *sunt* aici, nu?

— Nu, răspunse Rhyme.

Cu un mormăit nervos, Dellray îşi smulse telefonul de la brâu de parcă şi-ar fi scos arma. Apăsă butonul de conectare rapidă şi imediat obţinu legătura.

— Aici Dellray… Dă-mi-l la telefon… Puţin îmi pasă. Vreau să vorbesc cu el în clipa asta… Ţi-am mai zis, poate n-ai auzit bine. Vreau. Să vorbesc. Cu el. În clipa asta. Oftă scârbit. Bine, să mă sune el. Iar *tu* să-mi spui ce s-a întâmplat cu Dan Wong.

Ascultă câteva clipe, apoi închise brusc celularul, fără să mai spună la revedere.

— Dan a primit o misiune urgentă în Hawaii. Ordinu' a venit de la Washington, aşa că a avut prioritate faţă de o tâmpenie de caz, lipsit de importanţă, ca al nostru. Cineva ar fi trebuit să ne anunţe, pe mine şi pe voi… dar se pare că i-a scăpat din vedere.

— Şi SPEC-TAC?

— Agentu' special de serviciu o să revină cu un telefon. Dar dacă n-au ajuns până acum, atunci s-a produs o încurcătură ca la balamuc.

— Nouă ne-au spus că problema figura pe agenda unei şedinţe de astăzi.

— Detest să aud toate scornelile lor, se răsti Dellray. Mă ocup eu de asta când mă întorc la birou. N-au nicio scuză.

— Mulţumesc, Fred. Avem nevoie de ajutoare. Am pus jumătate din Secţia 5 să caute tipografia sau atelierul de pictat firme unde lucrează Sam Chang, dar n-am găsit nimic.

— Asta nu-i bine.

— Unde ai ajuns cu cercetările legate de bombă? întrebă Sellitto.

— Ăsta-i alt motiv pentru care am trecut pe aici. Zero barat. N-am progresat nici cât negru sub unghie. Detectivii mei au răscolit Brighton Beach, dar n-au găsit absolut nimic. Nici. Un. Indiciu. Şi doar am trimis acolo o groază de oameni.

— Eşti sigur că e de provenienţă rusească?

— Când dracu' putem fi noi siguri de ceva?

Asta era adevărat. Rhyme făcu semn din cap spre punga de hârtie din mâna lui Dellray.

— Ce ai acolo?

Dellray scoase dinăuntru o pungă de plastic în care se găsea un baton de exploziv galben strălucitor şi i-l aruncă Ameliei Sachs, care se găsea în celălalt capăt al camerei.

Ea îl prinse din zbor cu o singură mână.

— Doamne sfinte, Fred! exclamă ea.

— E simplă dinamită. Şi dacă n-a explodat cu detonator, atunci fii sigură că n-o să explodeze dintr-o simplă aruncătură. Ascultă, Aye-melia, nu vrei să joci în echipa FBI? Ai prins grozav!

Ea studie batonul de dinamită.

— Ceva amprente papilare? întrebă Sellitto.

— E curat. Nicio amprentă.

Îl ţinu ridicat, ca să-l vadă şi Rhyme, care observă nişte numere inscripţionate pe o parte.

— Ce înseamnă numerele astea? îl întrebă el pe Dellray.

— Nimic. Băieţii nostru zic că sunt prea vechi ca să li se dea de urmă. Altă pistă moartă.

— O pistă moartă pentru unul e o uşă deschisă pentru altul, spuse Rhyme, punându-şi în gând să-i împărtăşească zicala proaspăt născocită şi lui Li, când acesta avea să se înapoieze. Au examinat dinamita, să vadă dacă nu există markeri?

— Nu. Au zis că e prea veche şi ca să aibă aditivi distinctivi. Probabil că aşa şi e. Dar vreau s-o examinez oricum. Trimite-o la laborator chiar în clipa asta, îi strigă el lui Mel Cooper. Vreau să fie analizată. La „uzină".

Cromatografia – procedeul analitic preferat în cazul testării dinamitei – necesita de obicei ca mostrele să fie arse. Numai că Rhyme nu avea de gând să aprindă exploziv în propria casă. Laboratorul NYPD din oraş deţinea echipament special în acest scop.

Mel Cooper telefonă unuia dintre tehnicienii de la sediu şi făcu aranjamentele necesare pentru test, după care îi înapoie batonul lui Dellray, cu instrucţiuni unde anume să-l ducă.

— Ne dăm toata silinţa, Fred.

Pe urmă Cooper se uită la cea de-a doua pungă de plastic pe care i-o întindea Dellray. Înăuntru se afla o baterie Duracell, sârme şi un comutator.

— Toate standard, nimic semnificativ. Alcătuirea obişnuită a unei bombe, anunţă specialistul. Detonatorul?

Apăru şi cea de-a treia pungă. Cooper şi Rhyme examinară ce mai rămăsese din bucata de metal parţial topită.

— Rusesc, de provenienţă militară, spuse Rhyme.

Detonatorul era în esenţă o capsulă detonatoare cu un miez din fulminat de mercur sau alt exploziv similar, precum şi sârme care se încălzeau când circula prin ele o sarcină electrică, declanşând astfel un exploziv primar, care la rândul său detona încărcătura principală.

Nici din detonator nu rămăsese mare lucru: era singura parte a bombei care explodase propriu-zis atunci când Dellray se aşezase pe dispozitiv. Cooper îl puse sub microscopul comparator.

— N-avem cine ştie ce. Un A şi un R, ambele ruseşti. Apoi numerele unu şi trei.

— Şi nu există o evidenţă a lor în nicio bază de date?

— Nu. Şi am verificat peste tot: NYPD, ATF[{30}], DEA[{31}] şi Ministerul de Justiţie.

— Atunci, să vedem ce primim de la laborator.

— Îţi rămân dator, Lincoln.

— Achită-te de datorie găsind pe cineva de-al tău ca să ne ajute la GHOSTKILL, Fred.

La patru cvartale depărtare de ceainărie, Sonny Li descoperi adresa domnului Wang, primită de la femeia în rochie roşie.

Faţada nu trăda prin nimic ocupaţia proprietarului, dar în vitrina prăfuită de la stradă se vedea un altar luminat de un bec roşu şi nişte beţişoare de tămâie, stinse cu multă vreme în urmă. Literele chinezeşti decolorate exprimau următorul mesaj: SOARTĂ PREVESTITĂ, ADEVĂR DEZVĂLUIT, NOROC PĂSTRAT.

Tânăra chinezoaică dinăuntru ridică privirea către Li. Pe birou, în faţa ei, se aflau o numărătoare şi un laptop. Biroul era sărăcăcios, însă ceasul Rolex cu diamante de pe mâna fetei dădea a înţelege că afacerile mergeau bine. Tânăra îl întrebă pe Li dacă venise ca să-l angajeze pe tatăl ei să-i decoreze casa sau biroul.

— Mi-a plăcut mult un apartament pe care cred că l-a aranjat tatăl dumitale. Poţi să-mi spui dacă e creaţia lui?

— Cui îi aparţine apartamentul?

— E vorba de cunoştinţa unui prieten care, din păcate, a fost nevoit să se înapoieze în China. Nu-i cunosc numele. Dar ştiu adresa.

— Şi care e adresa?

— Patrick Henry Street, numărul 508.

— Nu, nu, zise ea. Tata nu lucrează în zona aceea. Nu ia apartamente la sud de Midtown. Lucrează numai pentru clienţi din nordul oraşului.

— Dar firma se află în cu totul altă parte.

— Pentru că aici se aşteaptă oamenii să fie. Toţi clienţii noştri se găsesc în zonele Upper East şi Upper West. Şi numai o parte dintre ei sunt chinezi.

— Păi, nu locuiţi în Chinatown?

Ea râse.

— Locuim în Greenwich, Connecticut. Cunoaşteţi zona?

— Nu, răspunse Li. Mi-ai putea spune cine să fi aranjat acel apartament? întrebă el dezamăgit. Era foarte frumos făcut.

— Prietenul dumneavoastră e bogat?

— Da, foarte bogat.

— Păi, aş zice că domnul Zhou. El decorează multe apartamente ale bogaţilor din centru. Uitaţi aici numele şi adresa. Are un birou în spatele unui magazin de plante medicinale şi produse de băcănie. Cam la cinci cvartale de aici.

Scrise numele magazinului pe o bucată de hârtie, notând alături şi cum se putea ajunge acolo.

Li îi mulţumi şi tânăra îşi îndreptă din nou atenţia către computer.

Odată ieşit în stradă, ca să aibă parte de noroc, Sonny Li aşteptă până când un taxi care venea în viteză ajunse la numai trei metri de el, apoi trecu în fugă prin faţa maşinii. Şoferul îl înjură şi-i arătă degetul mijlociu.

Li râse. Tăiase scurt coada dragonului, făcându-l inofensiv. Acum, că devenise invulnerabil, putea porni în căutarea Strigoiului.

Aruncă încă o privire la foaia de hârtie şi porni pe strada în direcţia magazinului Lucky Hope[32].

Purtând o geacă, pe sub care îşi putea ascunde noul Glock 36, calibrul 45, Strigoiul mergea pe Mulberry Street, sorbind lapte dintr-o nucă de cocos întreagă, cumpărată la prăvălia din colţ. În orificiul făcut de vânzător cu un cuţit lat în vârful nucii era înfipt un pai.

Tocmai fusese înştiinţat de către uigurul tocmit de Yusuf să se strecoare în locuinţa sigură a NYPD din zona Murray Hill, unde era ţinută familia Wu. Numai că paza se dovedea mai bună decât se aşteptase omul şi paznicii îl depistaseră. Cât pe ce să pună mâna pe el, însă turcul reuşise să scape. Fără îndoială că poliţia deja mutase familia în altă parte. Era un mic obstacol, dar până la urmă tot avea să afle unde anume se găseau.

Trecu pe lângă un magazin care vindea statuete, altare şi beţişoare parfumate. În vitrină era expusă efigia protectorului său, zeul arcaş Yi. Strigoiul îşi plecă uşor capul şi-şi continuă drumul.

Mergând, se întrebă: oare credea în spirite?

Credea că dragonii trăiau în dealuri?

Se îndoia că ar fi adevărat. La urma urmei, Tiyn Hou, zeiţa marinarilor, ar fi putut mişca un deget spre marea bântuită de furtună, ca s-o liniştească, dar nu făcuse asta decât în legendă. În realitate, nu-i salvase nici pe purceii prizonieri în cala *Dragonului din Fuzhou.*

Nici rugăciunile adresate de el zeiţei îndurării, Guan Yin, cu ani în urmă, nu căpătaseră răspuns. Zeiţa nu oprise mâna studentului cu faţa plină de coşuri care-i omorâse în bătaie părinţii şi fratele pentru vina nebuloasă de a fi aparţinut lumii vechi.

Pe de altă parte, Strigoiul credea fără rezerve în *qi* – energia vitală care circulă prin orice fiinţă omenească. Simţise în el această forţă de mii de ori. O simţise ca un transfer între el şi femeia cu care făcea sex, o simţise ca o putere a victoriei în clipa când ucisese un duşman, o simţise avertizându-l să nu intre într-o anume încăpere sau să nu se întâlnească poate cu un anume afacerist. Când fusese bolnav sau în pericol, simţise că energia *qi* din el era afectată.

Energie *qi* bună şi energie *qi* rea.

Ceea ce însemna că puteai canaliza energia bună, îndepărtând-o sau blocând-o pe cea rea.

Parcurse o străduţă, apoi încă una, după care traversă o arteră aglomerată. Intră pe altă străduţă pietruită şi slab luminată. În cele din urmă, ajunse la destinaţie. Îşi termină laptele din nucă de cocos şi azvârli coaja într-un coş de gunoi. Îşi şterse grijuliu degetele cu un şerveţel şi trecu pragul, salutând cu un semn al mâinii pe specialistul în feng-shui, domnul Zhou, aşezat undeva în spatele magazinului Lucky Hope.

Sonny Li îşi mai aprinse o ţigară şi-şi continuă drumul pe strada numită Bowery.

Cunoştea traficanţii de oameni şi ştia că dispuneau de bani şi de un teribil instinct de supravieţuire. Fără îndoială că Strigoiul avea şi

alte ascunzători în zonă şi cum feng-shui conta pentru el atât de mult, dacă fusese mulţumit de ce realizase Zhou la adresa din Patrick Henry Street, cu siguranţă urma să apeleze la serviciile lui şi pentru celelalte locuinţe.

Se simţea în formă. Semne bune, putere benefică.

El şi Loaban aduseseră sacrificii zeului detectivilor, Guan Di.

El însuşi retezase coada demonului.

În plus, avea în buzunar un pistol automat nemţesc.

Dacă expertul în feng-shui era conştient că lucrează pentru unul dintre cei mai periculoşi traficanţi de oameni din lume, probabil că va refuza să dea relaţii despre el. Dar Sonny Li va şti să-l convingă.

Judecătorul Dee – personaj din literatura chineză, care era detectiv, procuror şi judecător – îşi desfăşura investigaţiile cu totul altfel decât Loaban. Tehnicile erau asemănătoare celor practicate în China contemporană. Accentul cădea pe interogarea martorilor şi a suspecţilor, nu pe probele fizice. Elementul esenţial în cercetările criminalistice era, ca în atâtea alte situaţii din cultura chineză, răbdarea, răbdarea şi iar răbdarea. Chiar şi sclipitorul – şi perseverentul – judecător Dee interoga suspectul de zeci de ori, până când în depoziţia sau alibiul acestuia apărea o fisură. Atunci judecătorul demonta versiunea suspectului până când obţinea ceea ce reprezenta principalul scop al investigaţiei criminalistice în China: nu verdictul unui juriu, ci mărturisirea, urmată de la fel de importantul jurământ de pocăinţă. Orice mijloc putând conduce la confesiune era admis – chiar şi tortura (deşi, pe vremea judecătorului Dee, dacă un suspect era supus torturii şi mai târziu se dovedea că fusese nevinovat, însuşi judecătorul era torturat şi condamnat la moarte).

Numele de Sonny Li provenea de la numele unui celebru gangster american, Sonny Corleone, fiul Naşului Vito Corleone. Li era detectiv-şef la Prefectura de Poliţie, Biroul Popular al Siguranţei Publice din Liu Guoyuan, provincia Fujian şi, totodată, un om umblat prin lume şi prieten cu *loaban* Lincoln Rhyme. Li intenţiona să obţină de la specialistul în feng-shui celelalte adrese ale Strigoiului, şi asta cu orice preţ.

Îşi continuă drumul, făcându-şi loc prin îmbulzeală, trecând de pieţele de peşte cu coşuri de crabi albaştri încă vii şi lăzi de scoici şi peşti pe pat de gheaţă, unii deja despicaţi în două, cu inimile mici şi negre încă pulsând.

Ajunse la magazinul Lucky Hope, nu prea mare, dar foarte bine aprovizionat: borcane cu rădăcini răsucite de ginseng, pachete cu sepie uscată, jucării şi lumânări pentru copii, tăiţei şi mirodenii, saci prăfoşi cu orez, cutii cu seminţe de pepene galben, paste în formă de steluţe, ceai pentru bolile de ficat şi rinichi, broaşte uscate, sos de stridii, lotus, jeleuri şi gumă, chifle de ceai congelate şi pungi cu măruntaie.

În spatele magazinului găsi un bărbat aşezat la un birou, fumând şi citind un ziar în limba chineză. Cum se aşteptase şi Li, încăperea era perfect aranjată: oglinzi convexe care să capteze energia negativă, un dragon mare din jad transparent (mai bun decât lemnul sau ceramica) şi – lucru important pentru succesul în afaceri – un mic acvariu lipit de perete, probabil peretele din nord. În acvariu înotau peşti negri.

— Dumneavoastră sunteţi Zhou?

— Da, eu.

— E o onoare să vă cunosc, domnule, spuse Li. Am fost în apartamentul unui prieten, pe Patrick Henry Street, numărul 508. Înţeleg că dumneavoastră sunteţi cel care l-a decorat.

Zhou îşi îngustă imperceptibil pleoapele, apoi dădu din cap cu prudenţă.

— Un prieten…

— Întocmai, domnule. Din păcate, trebuie să dau de el şi nu mai locuieşte acolo. Speram că poate îmi spuneţi dumneavoastră unde se găseşte acum. Numele lui e Kwan Ang.

Sprâncenele chinezului se mişcară aproape imperceptibil.

— Îmi pare rău, domnule, nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Păcat, domnule Zhou. Pentru că, dacă l-aţi cunoaşte şi mi-aţi spune unde-l pot găsi, aţi putea câştiga bani buni. Trebuie neapărat să iau legătura cu el.

— Nu vă pot ajuta.

— Ştiţi că Kwan Ang e traficant de oameni şi ucigaş. Presupun că ştiţi asta foarte bine. Se vede din privirea dumneavoastră.

Li se pricepea să descifreze expresia de pe chipurile oamenilor la fel de bine cum se pricepea Loaban să descifreze probele.

— Nu, vă înşelaţi.

Domnul Zhou începu să transpire. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Prin urmare, continuă Li, banii cu care v-a plătit sunt bani mânjiţi de sânge. Sânge al unor femei şi copii nevinovaţi. Asta chiar vă lasă rece?

— Nu vă pot ajuta, repetă Zhou, privind în jos, la un teanc de hârtii de pe birou. Şi acum, trebuie să mă apuc de lucru.

Tap, tap…

Li bătea uşor cu pistolul în tăblia mesei. Zhou rămase cu ochii la armă, înspăimântat.

— Aşadar, trebuie să fiţi considerat complice. Poate chiar asociat. De fapt, sunteţi şi dumneavoastră traficant. Eu aşa cred.

— Nu, nu, zău că nu ştiu despre ce vorbiţi. Eu nu sunt decât expert feng…

— Ah! exclamă Li. M-am săturat. Am să sun la INS, să preia ei cazul. Ei se pot ocupa de dumneavoastră şi de familia dumneavoastră.

Făcu semn din cap spre fotografiile de familie de pe perete, apoi se întoarse şi porni spre uşă.

— Nu-i nevoie să faceţi asta! se grăbi să spună Zhou. Domnule… Aţi pomenit cumva de bani?

— Cinci mii de dolari.

— Dacă el…

— Kwan nu va afla niciodată despre dumneavoastră. Veţi fi plătit bani gheaţă de către poliţie.

Zhou îşi şterse faţa cu mâneca hainei. Ochii îi fugeau de colo-colo, în timp ce se lupta să ia o hotărâre. Tap… tap… tap…

— Nu sunt sigur de adresă, bâigui în cele din urmă Zhou. El şi asociatul lui au venit să mă ia de aici şi m-au dus la apartament pe străduţe lăturalnice. Dar dacă-l vreţi pe el, vă pot spune un lucru: a fost aici acum cinci minute. A plecat chiar înainte de venirea dumneavoastră.

— Cum? Chiar Kwan Ang?

— Da.

— Pe unde a luat-o?

— Când a ieşit din magazin, l-am văzut că o lua la stânga. Dacă vă grăbiţi, îl puteţi ajunge din urmă. Are în mână o pungă galbenă, cu numele magazinului meu. A… Staţi aşa, domnule! Banii mei!

Dar Li deja ieşea în fuga din magazin.

Ajuns afară, o luă la stânga şi porni cu paşi mari pe stradă. Privea în jur cu disperare. La vreo sută de metri în faţă, zări un bărbat potrivit de statură, cu păr negru şi scurt, ducând în mână o pungă de plastic galbenă. Mersul lui îi părea cunoscut. Şi-l amintea de pe vas. Da, îşi zise Li, cu inima tresăltând de emoţie, era Strigoiul.

Presupunea că ar fi trebuit să-i anunţe pe Loaban sau pe Hongse. Dar nu putea risca să-i scape cel pe care-l urmărea. Li porni după el, cu degetele încleştate pe pistolul din buzunar.

Alergă cu sufletul la gură, reducând rapid distanţa dintre ei. Gâfâia tare, aşa încât, când

ajunse în apropiere de Strigoi, acesta se opri şi întoarse capul să privească în urmă, dar Li se ascunse repede în spatele unei lăzi de gunoi. Când poliţistul se uită din nou, Strigoiul îşi continuă drumul pe străduţa pustie.

În Liu Guoyuan, Sonny Li purta o uniformă de culoare albastru-deschis, mănuşi albe şi chipiu standard cu cozoroc de piele. Aici însă arăta ca un ospătar. Nimic din înfăţişarea lui nu trăda faptul că lucra împreuna cu NYPD şi cu Lincoln Rhyme. Se temea că cine l-ar fi văzut arestându-l pe Strigoi l-ar fi luat drept un tâlhar, un bandit şi atunci poliţia l-ar fi putut aresta *chiar pe el,* iar contrabandistul ar fi reuşit să scape, profitând de neînţelegerea creată.

Prin urmare, Li decise să pună mâna pe Strigoi chiar acolo, pe strada pustie.

Când Strigoiul coti pe altă străduţă, Li se uită în jur, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă şi începu să alerge cât îl ţineau picioarele, cu pistolul în mână.

Până să-şi dea seama contrabandistul că era urmărit, Sonny Li se năpustise asupra lui, înşfăcându-l de guler şi proptindu-i pistolul în spate.

Ucigaşul scăpă din mână punga galbenă şi vru să bage mâna sub haina, dar Li îi îndesă pistolul în gât.

— Nicio mişcare!

Poliţistul chinez scoase un pistol mare de la brâul celui pe care-l imobilizase şi-l vârî în propriul buzunar. Apoi îl răsuci pe traficant cu faţa spre el.

— Kwan Ang, începu el să recite bine cunoscuta formulă. Eşti arestat pentru încălcarea legilor organice ale Republicii Populare Chineze.

Tocmai se pregătea să înşire delictele de care era incriminat traficantul, dar cuvintele i se opriră în gât. Privi spre gulerul cămăşii Strigoiului, care se descheiase când omul încercase să-şi scoată arma.

Li văzu un bandaj alb lipit de pieptul celui din faţa lui.

La gâtul Strigoiului, legănându-se pe un şnur de piele, era o amuletă din steatit, de forma unei maimuţe.

Capitolul 40

Cu ochii măriţi de uimire, Sonny Li făcu un pas înapoi, aţintind pistolul spre obrazul Strigoiului.

— Tu… tu…

Gândurile i se învălmăşeau în minte, tot încercând să-şi dea seama ce se petrecea. În cele din urmă şopti:

— L-ai ucis pe John Sung pe plajă şi i-ai luat actele şi amuleta cu Regele Maimuţă. Te-ai dat drept el!

Strigoiul îl privi dispreţuitor. Apoi chipul i se destinse într-un zâmbet.

— Se pare că amândoi ne-am prefăcut. Tu erai unul dintre purceii de la bordul *Dragonului din Fuzhou.* Dădu din cap, ca să-şi întărească spusele. Aşteptai să ajungem pe pământ american, să mă dai pe mâna poliţiei de aici.

Li înţelese cum procedase contrabandistul. Furase Honda de la restaurantul de pe plajă. Loaban şi poliţia îşi închipuiseră că ajunsese cu maşina în oraş. În schimb, el înghesuise cadavrul lui John Sung în portbagaj şi-l ascunsese nu departe de plajă, unde nimeni nu s-ar fi gândit să-l caute. Apoi îşi făcuse singur o rană superficială, folosindu-şi propriul pistol, şi înotase înapoi în ocean, aşteptând să fie salvat de poliţie şi de INS, care îl duseseră chiar ei în oraş, mai întâi la spital, apoi la funcţionarul de la biroul Imigrări, însărcinat cu audierile.

„Zece judecători ai infernului”, repetă Li în gând. Hongse nu avea habar că „doctorul” era însuşi Strigoiul.

— Te-ai folosit de poliţistă ca sa afli unde erau familiile Chang şi Wu.

Strigoiul încuviinţă.

— Aveam nevoie de informaţii. Ea mi le-a oferit fără ezitare.

Îl studie pe Li mai îndeaproape.

— De ce-ai făcut asta, mititelule? De ce-ai venit atâta cale după mine?

— Ai omorât trei oameni în oraşul meu, Liu Guoyuan.

— Zău? Nu-mi amintesc. Am fost acolo cu un an în urmă. De ce i-am omorât? Poate chiar meritau.

Sonny Li era îngrozit că individul nici măcar nu-şi amintea de acele crime.

— Nu, tu şi un contrabandist mai mărunţel aţi deschis focul. Aţi omorât trei trecători.

— Atunci a fost un accident.

— Nu, a fost o crimă.

— Uite ce e, mititelule. Răbdarea mea a ajuns la limită şi nici n-am prea mult timp la dispoziţie. Poliţia e pe cale să-i găsească pe Chang şi pe ai lui, iar eu trebuie să ajung la ei înaintea poliţiei şi apoi să plec din ţara asta şi să mă întorc acasă. Deci, o sută de mii de dolari, spuse Strigoiul. Ţi-i pot da aici pe loc, bani gheaţă.

— Eu nu sunt ca majoritatea celor de la Biroul Siguranţei Publice cu care ai tu de-a face.

— Vrei să spui că eşti *şi mai* lacom? Atunci două sute de mii. În Liu Guoyuan ar trebui să munceşti o sută de ani pentru banii ăştia, râse Strigoiul.

— Eşti arestat.

Zâmbetul de pe chipul Strigoiului se topi, înţelegând că omul vorbea serios.

— O să iasă urât pentru soţia şi copiii tăi, dacă nu-mi dai drumul.

— Culcat pe burtă! Acum!

— Am înţeles. Un poliţist de la Biroul Siguranţei Publice, cinstit şi onorabil. Mă mir… Cum te cheamă, mititelule?

— Numele meu nu te priveşte.

Strigoiul îngenunche pe pietrele de pavaj.

Li decise să-i lege încheieturile cu şireturile de la pantofi. Apoi… Brusc îşi dădu seama, şocat, că

punga de cumpărături se găsea între ei doi şi că mâna Strigoiului dispăruse undeva sub ea.

— Nu! strigă el.

Punga cu emblema magazinului Lucky Hope explodă în direcţia lui Li. Strigoiul trăsese prin ea cu cea de-a doua armă, pe care o ţinuse ascunsă în tocul de la gleznă sau în ciorap.

Glonţul şuieră pe lângă coapsa lui Li. Acesta ridică mâna într-un gest instinctiv de apărare, lăsându-se într-o parte. Dar până să-şi îndrepte propriul pistol către Strigoi, acesta i-l zbură din mână. Li îşi încleştă degetele pe încheietura Strigoiului, încercând să-i smulgă arma Model 51. Se rostogoliră amândoi pe pietrele lunecoase şi cea de-a doua armă căzu şi ea pe jos.

Se agăţară cu disperare unul de celălalt, prinzându-se şi lovindu-se ori de câte ori puteau, dar mai ales luptându-se corp la corp şi încercând să ajungă la una din armele care zăceau pe pietre, în apropierea lor. Strigoiul îl plesni pe Li cu palma peste faţă, năucindu-l, apoi se răsuci, vrând să ia pistolul Glock din buzunarul poliţistului.

Li îşi reveni rapid şi-l atacă pe Strigoi, aruncând şi această armă la pământ. Genunchiul poliţistului îl izbi pe contrabandist în spate, lăsându-l fără aer. Continuând să rămână cu spatele la Li, contrabandistul se strădui să se ridice în picioare, gâfâind şi gemând. Li îşi ţinea în continuare braţul strâns pe după gâtul Strigoiului, gata-gata să-l sufoce.

Fără să se dea bătut, Strigoiul tot încerca să ajungă la pistol.

„Opreşte-l, opreşte-l, îşi spuse furios Li. E omul care o va ucide pe Hongse, omul care va ucide familia Chang.

Care-l va ucide şi pe Loaban.

Opreşte-l!”

Apucă şnurul de piele de la gâtul Strigoiului, de care atârna amuleta cu Regele Maimuţă, şi începu să tragă de el cu putere. Fâşia de piele se strânse în

jurul gâtului. Braţele Strigoiului se zbăteau neputincioase şi din gâtul lui ieşeau sunete bolborosite. Contrabandistul începu să zvâcnească spasmodic. Călcâiele lui aproape că nu mai atingeau pământul.

„Dă-i drumul, îşi impuse Li. Arestează-l. Nu-l ucide."

Dar nu-i dădu dramul, ci continuă să tragă de şnur din ce în ce mai tare.

Deodată, şnurul plesni.

Amuleta în formă de maimuţă căzu pe jos şi se sfărâmă. Li se dădu înapoi cu paşi poticniţi, apoi se prăvăli greoi pe stradă, lovindu-se cu capul de pavaj, la un pas de a-şi pierde cunoştinţa.

Judecători ai infernului…

Poliţistul reuşea să distingă silueta Strigoiului: în patru labe, gâfâind şi tuşind, ţinându-şi gâtul cu o mână şi bâjbâind pe jos cu cealaltă în căutarea unei arme.

Lui Li îi veni în minte o imagine: cea a tatălui său, dojenindu-l pentru vreo nerozie pe care o spusese.

Apoi o alta: cadavrele victimelor Strigoiului din oraşul lui din China, zăcând însângerate pe trotuar în faţa unei cafenele.

Îşi mai imagină o scenă, una care încă nu se întâmplase: Hongse moartă, zăcând în întuneric. La fel şi Loaban, cu chipul la fel de încremenit în moarte pe cât fusese trupul lui în viaţă.

Sonny Li se rostogoli în genunchi şi începu să se târască spre duşmanul lui.

Microbuzul Secţiei de Criminalistică derapă, lăsând urme de cauciucuri pe o distanţă de vreo şase metri pe strada din Chinatown, lunecoasă din pricina gheţii topite, prelinse din lăzile pieţii de peşte din apropiere.

Din microbuz coborî încruntată Amelia Sachs, însoţită de agentul INS Alan Coe şi de Eddie Deng. Toţi trei alergară pe aleea mirosind

pătrunzător, în direcţia grupului de poliţişti în uniformă de la Secţia 5. Aceştia, bărbaţi şi femei, aşteptau calmi, cu acel aer nepăsător pe care poliţia îl afişează întotdeauna la scena crimei.

Chiar şi la scena unor omucideri.

Sachs încetini pasul şi privi în jos, la cadavru.

Sonny Li zăcea pe burtă pe piatra de pavaj murdară. Cu ochii pe jumătate deschişi, cu palmele desfăcute de o parte şi de alta a corpului, la nivelul umerilor, ca şi cum s-ar fi pregătit să execute nişte flotări.

Sachs se opri în loc, simţind brusc pornirea de a se lăsa în genunchi şi de a-i strânge mâna. În anii de când lucra cu Rhyme aplicase grila în numeroase rânduri, însă era pentru prima oară când la scena crimei găsea un coleg, un poliţist şi – acum îl putea numi astfel – un prieten.

Totodată, un prieten al lui Rhyme.

Cu toate acestea, îşi înfrână pornirile sentimentale. În definitiv, era vorba de o scenă a crimei, cu nimic diferită de celelalte şi, după cum subliniase Lincoln Rhyme de atâtea ori, unul dintre factorii cu cel mai mare risc de contaminare a scenei crimei era poliţistul neglijent.

„Treci peste acest moment, nu te gândi cine e victima. Aminteşte-ţi sfatul lui Rhyme: lasă în urmă morţii."

Ei bine, e al dracului de greu. Pentru amândoi. În special pentru Lincoln Rhyme. Sachs remarcase că în ultimele două zile Rhyme legase o incredibilă relaţie cu acest om, cea mai apropiată de una de prietenie, de când îl cunoştea ea. Acum era conştientă de tăcerea dureroasă a mii de conversaţii care nu aveau să se mai poarte niciodată, a mii de clipe vesele când nu le era sortit să mai râdă împreună.

Apoi se gândi la altcineva: Po-Yee, urmând curând să fie o nouă victimă a celui care comisese această crimă, dacă nu reuşeau să-i dea de urmă. Aşadar, Sachs îşi lăsă deoparte durerea, la fel cum

închidea şi încuia cutia în care îşi ţinea pistolul de tir Colt calibrul 45.

— Am făcut ce ne-aţi cerut, spuse un alt poliţist, un detectiv în costum de culoare cenuşie. Nimeni n-a avut acces aici. Numai echipa EMS[33].

Făcu semn din cap către cadavru.

— E DCDS.

Iniţialele folosite de poliţie pentru definiţia de rutină a categoriei în care se încadra mortul: deces confirmat la scena crimei. Agentul Coe se apropie încet de ea.

— Îmi pare rău, zise el, trecându-şi degetele prin părul stacojiu.

Totuşi, tonul lui nu denota tristeţe adevărată.

— Mda.

— A fost un tip de treabă.

— Da, a fost, repetă ea cu amărăciune, adăugând în sinea ei: Şi un poliţist de mii de ori mai bun ca tine. Dacă n-ai fi făcut tâmpenia de ieri, l-am fi prins pe Strigoi. Sonny ar fi în viaţă, iar Po-Yee şi familia Chang ar fi în siguranţă. Făcu semn cu mâna către poliţişti. Trebuie să examinez scena crimei. Puteţi îndepărta pe toată lumea?

„Ah, Doamne", îşi zise ea, înfiorată la gândul a ce urma să facă, deşi nu era vorba de misiunea tristă şi dificilă de a analiza scena crimei, ci de ceva mult mai chinuitor.

Îşi puse căştile şi le conectă prin mufă la radioemiţător.

„OK. Dă-i drumul. Fă-o."

Sună Centrala şi i se făcu legătura.

Un declic.

— Alo? se auzi glasul lui Rhyme.

— Sunt aici, spuse ea.

O pauză, apoi:

— Şi?

Sachs îl ghici după ton că încerca să nu-şi facă iluzii.

— E mort.

Criminalistul tăcu o clipă.

— Înţeleg.

— Îmi pare rău, Lincoln, spuse ea încetişor.

Urmă iarăşi o tăcere, apoi el vorbi din nou:

— Fără nume, Sachs. Ghinion, ţii minte?

Vocea aproape i se înecă.

— Bine. Dă-i bătaie. Examinează scena. Pentru familia Chang timpul este limitat.

— Sigur, Rhyme, mă apuc de treabă.

Îşi puse repede costumul de protecţie şi se apucă să cerceteze scena. Culese particulele de sub unghii, mostrele de substanţe, probele balistice, cartuşele goale, prelevă urmele de paşi. Făcu fotografii şi luă amprente.

Numai că se mişca la fel ca un robot. „Vino-ţi în fire, se certă ea în gând. Te porţi ca un prăpădit de începător. Nu avem timp doar să culegem probe şi atâta tot. Gândeşte-te la Po-Yee, gândeşte-te la familia Chang. Dă-i lui Rhyme ceva cu care să poată lucra. Gândeşte!”

Se înapoie la cadavru şi-l examină cu şi mai mare atenţie, analizând tot ce găsea, forţând în minte fiecare probă să ofere o explicaţie, să arate de unde provenea şi ce semnificaţie ar fi avut provenienţa ei.

Unul dintre poliţiştii în uniformă se apropie de ea, dar văzându-i expresia împietrită, se grăbi să se îndepărteze.

Jumătate de oră mai târziu terminase de pus totul în pungi, scrisese numele pe fiecare etichetă şi adunase toate probele.

Telefonă încă o dată criminalistului.

— Te ascult, zise el posomorât.

Ce mult resimţea durerea din glasul lui. Ani la rând vocea lui Rhyme sunase lipsită de emoţie, letargică şi resemnată. Pentru ea fusese greu, dar nimic nu se compara cu suferinţa din tonul lui de acum.

— A fost împuşcat în piept de trei ori, însă avem patru tuburi goale. Unul provine de la un Model 51, probabil cel pe care l-am mai văzut. Celelalte

sunt calibrul 45. Se pare că asta-i arma cu care a fost ucis. Am mai găsit şi pistolul Walther pe care îl avea Sonny la el. Pe piciorul lui am descoperit nişte urme: particule de hârtie galbenă şi de plante uscate. Pe piatra de pavaj mai era o grămadă din aceleaşi plante.

— Cum crezi că s-a întâmplat, Sachs?

— Cred că Sonny l-a văzut pe Strigoi ieşind dintr-un magazin şi ducând ceva într-o pungă galbenă. Sonny a pornit pe urmele lui. Ajunşi pe străduţa asta, a pus mâna pe el şi i-a smuls arma cea nouă, calibrul 45. Şi-a închipuit că nu mai avea şi alte arme. Sonny a stat liniştit şi i-a ordonat Strigoiului să se culce la pământ. Atunci Strigoiul a scos arma de rezervă, Model 51, şi a tras prin pungă, împrăştiind plantele uscate şi proiectând particule de hârtie peste Sonny. Glonţul nu l-a nimerit, însă Strigoiul s-a năpustit asupra lui. A avut loc o luptă. Strigoiul a pus mâna pe pistolul calibrul 45 şi l-a omorât pe Sonny.

— Dacă particulele de hârtie galbenă şi de plante se găseau pe picioarele lui Sonny, zise Rhyme, atunci înseamnă că Strigoiul ţinea arma Model 51 ascunsă într-un toc la gleznă, aşa că a tras de jos. Particulele de praf de puşcă se află în partea superioară a corpului lui Sonny. Adică provin de la arma calibrul 45.

— Aşa se pare.

— Şi acum, în ce fel putem *utiliza* acest scenariu?

— Indiferent de unde a cumpărat Strigoiul ceea ce avea în pungă, este posibil ca vreun vânzător să-l cunoască şi să ştie unde locuieşte.

— Vrei să verificăm toate prăvăliile din zonă, să vedem cine ambalează în pungi galbene?

— Nu, ar dura prea mult. Ar fi de preferat să vedem mai întâi ce fel de plante erau în pungă.

— Adu-le încoace, Sachs. Mel o să le analizeze la cromatograf.

— Nu, am o idee şi mai bună, spuse ea.

Privi scurt spre cadavrul lui Sonny Li. Apoi se sili să se uite în altă parte.

— Probabil că-i vorba de ierburi sau mirodenii chinezeşti. Am să trec pe la John Sung, să-i duc o mostră. El o să-mi spună imediat despre ce-i vorba. Locuieşte la numai câteva cvartale de aici.

V
Toate la timpul lor

De miercuri, Ora Cocoşului, 6:45 P.M.,
până luni, Ora Maimuţei, 3 P.M.

Pentru o victorie spectaculoasă…
piesele adversarului trebuie încercuite complet, fără nicio posibilitate de scăpare… La fel ca în război, atunci când o poziţie este încercuită, soldaţii sunt luaţi prizonieri de către inamic.

Jocul Wei-Chi

Capitolul 41

Privi afară pe fereastră la amurgul cenuşiu, mult prea timpuriu, din pricina furtunii prelungite. Capul îi căzu în piept, greu, greu de tot, nemişcat. Nu din pricina nervilor distruşi, ci de durere. Rhyme se gândea la Sonny Li.

Pe vremea când era şeful Secţiei de Criminalistică avusese ocazia să angajeze poate sute de persoane, apelând la diverse trucuri – sau la presiuni – pentru a aduce în echipa sa oameni din alte secţii, ştiindu-i neîntrecuţi ca poliţişti. N-ar fi putut spune cu certitudine ce anume îi plăcuse la oamenii aceia. Sigur, aveau toate calităţile necesare meseriei: perseverenţă, inteligenţă, răbdare, curaj, un ascuţit simţ al observaţiei, capacitate de empatie.

Dar mai exista o calitate. Una pe care Rhyme, cu toată firea lui raţională, n-ar fi putut-o defini, deşi o recunoştea din prima clipă. Cea mai potrivită denumire a acestei însuşiri era dorinţa – ba chiar plăcerea – de a urmări prada cu orice preţ. Oricare ar fi fost defectele lui Sonny Li – faptul că fuma la scena crimei, că se baza pe semne prevestitoare, pe *woo-woo* – totuşi el fusese înzestrat cu această calitate. Poliţistul cel singuratic mersese cu adevărat până la capătul pământului pentru a pune mâna pe suspect. Rhyme ar fi schimbat o sută de novici puşi pe treabă şi o sută de veterani cinici pentru un singur poliţist ca Sonny Li: un omuleţ care nu-şi dorea nimic mai mult decât să ofere cetăţenilor din circumscripţia sa o compensaţie pentru neajunsurile de care suferiseră, un strop de dreptate, puţină consolare după atâta rău.

Iar pentru acest fel de răsplată, Li se mulţumise cu plăcerea unei vânători pe cinste, cu provocarea şi poate cu puţin respect din partea oamenilor la care ţinea.

Aruncă o privire spre cartea pe care scrisese dedicaţia pentru Li.

Prietenului meu…

— OK, Mel, spuse el cu glas lipsit de orice intonaţie. Să punem lucrurile cap la cap. Ce avem aici?

Mel Cooper stătea aplecat peste pungile de plastic aduse în mare grabă de un poliţist de la scena crimei din Chinatown.

— Urme de paşi.

— Suntem siguri că a fost vorba de Strigoi? întrebă Rhyme.

— Da, confirmă Cooper, privind amprentele electrostatice prelevate de Sachs. Urmele sunt identice.

Rhyme se declară şi el de acord că era vorba de aceleaşi urme.

— Acum gloanţele, spuse el, examinând cele două proiectile, unul turtit, unul intact, amândouă mânjite de sânge. Verifică ghinturile şi distanţa dintre ele.

Termenii se refereau la urmele unghiulare lăsate pe glonţul de plumb moale de sistemul de ghinturi din interiorul ţevii unei arme – ghinturi în spirală care învârt glonţul, mărindu-i viteza şi precizia. Prin studierea numărului de ghinturi şi a vitezei de rotaţie, un expert în balistică poate adesea determina tipul de armă cu care se trăsese.

Cu mâinile protejate de mănuşi din latex, Cooper măsură glonţul rămas intact şi semnele lăsate pe el de ghinturi.

— E un ACP calibrul 45. Profil octogonal pe ghinturi şi distanţa dintre ele, rotire spre dreapta. Aş zice o rotaţie completă la fiecare 35-40 cm. Am să verific şi…

— Nu te osteni, îi tăie vorba Rhyme. E un Glock.

Acele pistoale austriece, nu prea arătoase, dar extrem de bune, erau tot mai căutate în întreaga lume, atât de infractori, cât şi de poliţişti.

— Care-i uzura ţevii?

— Profil ascuţit.

— Aşadar, e nou. Probabil un G 36.

Rhyme era surprins. Acel pistol compact, dar de mare forţă, costa o avere şi încă nu putea fi găsit la orice pas. În Statele Unite era folosit îndeosebi de către agenţi federali.

„E oare un detaliu util? E util?" se întrebă el.

Nu încă. Tot ce le dezvăluia această probă era tipul de armă, nu şi locul de unde fusese cumpărat pistolul sau muniţia. Totuşi, era vorba de o probă, aşa că trebuia afişată pe tablă, alături de celelalte.

— Thom… Thoom! strigă Rhyme. Avem nevoie de tine!

Asistentul îşi făcu imediat apariţia.

— Mai sunt şi alte treburi…

— Nu, îl întrerupse Rhyme. Nu mai *sunt* şi alte treburi. Pune mâna şi scrie.

Probabil că asistentul ghicise tristeţea profundă pricinuită lui Rhyme de moartea lui Sonny Li, aşa că nu comentă în niciun fel acel ordin categoric. Luă carioca şi se duse la tabla albă.

Cooper despachetă hainele lui Li deasupra unei hârtii de ziar albe şi curate. Trecu o perie peste fiecare dintre ele şi examină particulele căzute pe hârtia de ziar.

— Pământ, particule de vopsea, fragmentele acelea galbene, probabil provenite de la pungă, şi plantele uscate – mirodenii sau plante medicinale – de care a pomenit Amelia, spuse Cooper.

— Chiar în clipa asta ea verifică despre ce e vorba. Deocamdată pune plantele în pungă şi lasă-le deoparte.

Deşi cu trecerea anilor devenise imun faţă de ororile prezente la scena unei crime, totuşi Rhyme simţi o strângere de inimă la vederea sângelui uscat de pe hainele lui Li. Aceleaşi haine pe care le purtase chiar în încăperea aceea, nu cu mult timp în urmă.

„Zaijian, Sonny. Adio."

— Asta-i ce s-a găsit sub unghii, anunţă Cooper, studiind eticheta de pe altă pungă de plastic.

Puse particulele pe o lamelă a microscopului comparator.

— Proiectează, Mel, ceru Rhyme şi se întoarse spre monitorul computerului.

În clipa următoare, pe ecranul mare şi lat apăru o imagine clară. „Ce avem aici, Sonny? Te-ai luptat cu Strigoiul, l-ai înşfăcat. A existat oare ceva pe hainele sau pe pantofii lui care a rămas la tine?

Şi, dacă e aşa, ne poate duce acest ceva chiar la uşa lui?”

— Tutun, spuse criminalistul cu un surâs trist, amintindu-şi patima poliţistului chinez pentru fumat. Ce altceva mai vedem aici? Ce-s mineralele de colo? Ce părere ai, Mel? Silicaţi?

— Aşa se pare. Să le trecem prin gazcromatograf.

Gazcromatograful/spectrometrul de masă urma să determine cu exactitate natura substanţei. Curând avură rezultatele: magneziu şi silicat.

— Asta înseamnă talc, nu?

— Mda.

Criminalistul ştia că pudra de talc era utilizată curent de unele persoane ca deodorant, de muncitorii care purtau mănuşi strâmte de protecţie din cauciuc, precum şi în anumite practici sexuale implicând costume din latex.

— Intră pe internet şi află cât mai multe despre talc şi despre silicatul de magneziu.

— S-a făcut.

În timp ce degetele lui Cooper zburau pe tastele calculatorului, sună telefonul lui Rhyme. Thom răspunse şi comută telefonul pe microfon exterior.

— Alo? se auzi un glas de bărbat.

— Cu domnul… Rhymes, vă rog.

— Numele corect e Rhyme. Cine întreabă, vă rog?

— Doctorul Arthur Winslow de la Central Medical Huntington.

— Vă ascult, domnule doctor.

— Avem aici un pacient, un chinez. Numele lui e Sen. Ne-a fost adus la urgenţă, după ce l-a salvat Paza de Coastă de pe un vas scufundat în dreptul North Shore.

„Nu chiar de Paza de Coastă”, comentă în gând Rhyme, dar zise cu glas tare:

— Continuaţi.

— Ni s-a spus să luăm legătura cu dumneavoastră dacă avem noutăţi.

— Aşa e.

— Ei bine, cred că este ceva ce-ar trebui să ştiţi.

— Ce anume? întrebă rar Rhyme, deşi de fapt voia să spună: Treceţi la subiect.

Sorbi din cafeaua amară, deşi îi displăcea profund.

Tânărul William Chang, în vârstă de şaptesprezece ani, şedea în partea din spate a cafenelei Starbucks, nu departe de apartamentul familiei din Brooklyn. Şi-ar fi dorit un ceai – făcut aşa cum îl pregătea mama lui, fiert într-un ibric vechi de fier – dar continua să-şi bea cafeaua de parcă ar fi fost dependent de băutura aceea acră, cu aspect noroios. Pentru că asta consuma şi *ba-tu* din faţa lui, cel cu părul pieptănat drept în sus. Pentru William, să bea ceai ar fi fost un semn de slăbiciune.

Îmbrăcat cu aceeaşi geacă de piele pe care o purtase şi în ajun, puştiul – care se prezentase doar cu numele de Chen – termină de vorbit la minusculul celular Nokia şi vârî aparatul din nou la brâu. Nu înainte de a se uita şi cât era ora la Rolexul său de aur.

— Ce s-a întâmplat cu pistolul pe care ţi l-am vândut ieri? întrebă el în engleză.

— Mi l-a găsit tata.

— Dobitocule! Băiatul se aplecă în faţă, cu un aer ameninţător. Sper că nu i-ai zis de unde-l ai.

— Nu.

— Dacă pomeneşti cuiva de noi, te omorâm.

Călit de anii în care trăise ca fiu de disident, William Chang ştia să înfrunte astfel de indivizi fără să clipească.

— N-am zis dracului nimic la nimeni. Dar am nevoie de altă armă.

— Tac-tu o să dea şi de asta.

— Nu, de asta n-o să dea, am s-o ţin la mine. Doar n-o să mă percheziţioneze.

Chen aruncă o ocheadă spre o chinezoaică tânără, cu părul lung, care şedea nu departe de ei. Văzând însă că fata citea ceva ce părea să fie un manual de şcoală, îşi pierdu orice interes. Îl măsură pe William din cap până în picioare, apoi întrebă:

— Auzi, nu vrei un DVD player? Toshiba. E mişto. Două sute. Un televizor cu plasmă? Opt sute.

— Vreau un pistol. Atât şi nimic mai mult.

— Şi de ce nu-ţi iei nişte ţoale mai ca lumea? Arăţi ca dracu'!

— O să-mi iau şi ţoale.

— Hugo Boss, Armani. Pot să-ţi fac rost de tot ce vrei… Îl studie atent pe William, sorbind din cafea. Ai putea veni cu noi într-o noapte. Săptămâna viitoare mergem la un depozit din Queens. Soseşte un transport. Ştii să conduci maşina?

— Da, ştiu.

William privi afară pe fereastra cafenelei. Nici urmă de tatăl lui.

— Ai curaj, aşa-i? îl întrebă *ba-tu.*

— Probabil.

— Triada ta a dat vreo lovitură în Fujian?

William nu avusese chiar o triadă, doar câţiva amici care din când în când furau maşini sau şterpeleau băuturi şi ţigări de prin magazine.

— La dracu', zeci, nu una!

— Care era treaba *ta?*

— Să stau de şase şi să-i car cât mai iute cu maşina.

Chen se gândi o clipă, apoi spuse:

— OK, să zicem că suntem într-un depozit şi tu stai de pază. La un moment dat vezi un paznic venind spre noi. Ce faci? Îl lichidezi?

— Ce dracu' e asta? Dau examen?

— Tu doar răspunde. Ai maţe-n tine să-l omori?

— Ba bine că nu. Numai că n-aş face-o.

— De ce, mă rog?

William zâmbi ironic.

— Pentru că numai un cretin s-ar lăsa omorât pentru nişte trenţe.

— Cine a zis de trenţe?

— Tu, cine? replică William. Armani, Boss.

— Ascultă aici, să zicem că vine un paznic. Răspunde-mi. Ce dracu' ai face atunci?

— Păi, m-aş apropia pe la spate, i-aş lua arma şi l-aş ţine culcat pe burtă până aţi încărca voi marfa în maşini. Pe urmă, m-aş pişa pe el.

Chen se încruntă.

— Te-ai pişa pe el? De ce?

— Pentru că primul lucru pe care l-ar face ar fi să-şi schimbe hainele, în loc să cheme poliţia. Ca să nu creadă poliţiştii că s-a scăpat în nădragi. Asta ne-ar da răgaz s-o întindem. Paznicul n-ar păţi nimic, aşa că poliţia nu ne-ar putea acuza de atac armat.

Aşa auzise William că procedase o bandă din port, lângă Fuzhou.

Chen se sili să nu se arate impresionat. Totuşi spuse:

— Ai să vii cu noi în Queens. Ne întâlnim aici mâine-noapte. Am să mai aduc câţiva băieţi.

— Mă mai gândesc. Acu' tre' să mă duc acasă. Altfel o să se prindă tata că m-am cărat. Scoase din buzunar un teanc de bancnote şi-l flutură pe sub nasul lui *ba-tu:* Ce-mi oferi?

— Ţi-am vândut cel mai bun pistol pe care-l aveam, spuse Chen. Bijuteria aia cromată.

— Aia a fost un gunoi. Vreau o armă adevărată.

— Zău că ai curaj. Dar ai şi gura mare. Ai face bine să ţi-o ţii. Nu am decât un Colt calibrul 38. Dacă-l vrei, bine. Dacă nu, nu.

— Încărcat?

Chen pipăi arma din punga aflată în faţa lui.

— Trei gloanţe.

— Numai atât? întrebă William.

— Ţi-am mai zis: dacă-l vrei, bine. Dacă nu, nu.

— Cât costă?

— Cinci sute.

William râse răutăcios.

— Trei sau m-am cărat de aici.

Chen şovăi, apoi încuviinţă din cap.

— Asta numai fin'că-mi place de tine.

Amândoi tinerii se uitară în jur prin cafenea, apoi făcură schimbul: punga cu pistolul contra bani. William se ridică, fără un cuvânt.

— Mâine. La opt. Tot aici, zise Chen.

— Am să încerc.

— Auzi colo, să te pişi pe el! râse Chen şi se întoarse la cafeaua lui.

Odată ieşit din cafenea, William porni pe trotuar cu paşi grăbiţi, îndepărtându-se de Starbucks.

O siluetă ieşi de pe o străduţă şi veni iute către el.

William se opri. Sam Chang se apropie de fiul său.

Băiatul îşi reluă mersul grăbit, cu capul în piept.

— Ei, bine? întrebă Sam Chang, ajungându-l din urmă.

— Am rezolvat, Baba.

— Dă-mi-l, ceru tatăl său.

Tânărul îi înmână punga, care dispăru în buzunarul lui Chang.

— Sper că nu i-ai spus cum te cheamă.

— Nu.

— Şi n-ai pomenit nimic de Strigoi, sau de *Dragon.*

— Nu sunt un idiot, spuse tăios William. Habar n-are cine suntem.

Merseră în tăcere câteva minute.

— Ţi-a luat toţi banii?

William ezită o clipă, vrând să spună ceva. Apoi vârî mâna în buzunar şi-i dădu tatălui său sutele de dolari rămase din suma pe care i-o încredinţase Chang pentru a cumpăra arma.

În timp ce se apropiau de casă, Chang spuse:

— Am să-l ascund în dulapul de la intrare. Îl vom folosi numai dacă Strigoiul va încerca să pătrundă în apartament. Să nu-l iei nicăieri cu tine. Ai înţeles?

— Ar trebui să avem fiecare câte unul, pe care să-l păstrăm asupra noastră.

— Ai înţeles? repetă tatăl lui pe un ton ce nu admitea replică.

— Da.

Chang puse mâna pe braţul fiului său.

— Mulţumesc, fiule. Ai făcut un act de curaj.

„Ai maţe-n tine…”

— Yeye ar fi fost mândru de tine, adaugă tatăl lui.

„Yeye ar fi fost şi acum în viaţa de n-ai fi fost tu”, fu pe punctul să spună William. Dar se abţinu. Ajunseră în faţa uşii de la stradă. Chang şi William priviră în jur. Nimeni nu-i urmărise pe drumul de la cafenea. Intrară repede în bloc.

Chang ascunse arma pe raftul cel mai de sus al dulapului, unde numai el şi William puteau ajunge, iar tânărul se trânti pe canapea, lângă fratele său şi lângă fetiţă. Lua o revista şi începu s-o răsfoiască.

Dar gândul nu-i stătea la articolele din revistă. Chibzuia la întrebarea pe care i-o pusese Chen. Oare merita să-i întâlnească pe ceilalţi membri ai triadei în seara următoare?

Socotea că nu. Totuşi, nu era prea convins. Învăţase că totdeauna prindea bine să-ţi păstrezi nişte opţiuni.

Capitolul 42

John Sung îşi schimbase hainele. Acum purta un pantalon de trening nou şi un pulover pe gât, care părea oarecum ciudat, dată fiind căldura, dar care-i dădea o înfăţişare elegantă. Era aprins la faţă, răsufla greu şi părea cu gândul dus în altă parte.

— Eşti bine? îl întrebă Amelia Sachs.

— Yoga, explică el. Tocmai îmi făceam exerciţiile. Bei un ceai?

— Nu pot sta mult.

Eddie Deng se întorsese la Secţia 5, dar Alan Coe o aştepta la intrare, în microbuzul Secţiei de Criminalistică. El ridică o pungă.

— Iată ce voiam să-ţi dau. Plantele medicinale despre care ţi-am vorbit aseară, pentru stimularea fertilităţii.

Ea luă punga cu un aer absent.

— Mulţumesc, John.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, privind cu atenţie chipul ei tulburat.

— Ştii poliţistul acela din China, care ne-a ajutat? Acum vreo oră a fost găsit mort.

Sung închise ochii o clipă şi oftă.

— A fost un accident? Sau a avut de-a face cu Strigoiul?

— A fost mâna Strigoiului.

— Vai de mine, îmi pare rău.

— Şi mie.

Vorbise tăios, ca să-şi alunge emoţia, la fel cum proceda şi Lincoln Rhyme. Vârî mâna în buzunar şi scoase o pungă de plastic cu plantele luate de la scena crimei.

— Am găsit asta în locul unde a fost ucis.

— Unde anume? întrebă el.

— În Chinatown. Nu departe de aici. Noi credem că ar fi vorba de nişte plante medicinale sau mirodenii cumpărate de Strigoi. Rhyme speră că, dacă aflam ce anume sunt, am putea da şi de

magazinul de unde au fost cumpărate. Poate că vreun vânzător ştie unde locuieşte Strigoiul.

El încuviinţă din cap.

— Dă-mi să văd.

Sung deschise punga şi scutură o parte din substanţa pe tăblia mesei din bucătărie. Se aplecă, trase adânc în piept aroma şi examină substanţa. Ea îşi spuse că Lincoln Rhyme ar fi folosit gazcromatograful/spectrometrul de masă pentru a face exact acelaşi lucru: să separe amestecul în părţile lui componente şi apoi să le identifice.

— Disting aromă de astragalus, ghimbir, poria, poate şi ceva ginseng şi alisma, spuse el într-un târziu, apoi clătină din cap. Ştiu că ai vrea să-ţi spun că aşa ceva se vinde doar în vreo două magazine. Din păcate, în China asta se poate cumpăra din orice prăvălie de plante medicinale, farmacie sau băcănie. Presupun că şi aici se întâmplă exact la fel.

Descurajată, Sachs se gândi la altceva.

— Şi la ce ajută amestecul de plante?

Poate că Strigoiul suferea de vreo boală sau avea o rană, şi atunci i-ar fi putut da de urmă prin intermediul unor doctori, la fel cum se întâmplase în cazul soţiei lui Wu Qichen.

— E mai degrabă un tonic improvizat decât un medicament. Ameliorează rezistenţa organismului, tonifică energia *qi.* Multă lume îl foloseşte pentru a-şi îmbunătăţi performanţele sexuale. Se pare că prelungeşte erecţia la bărbaţi. Nu tratează o boala propriu-zisă.

„S-a zis cu teoria mea”, îşi zise Sachs posomorâtă.

— Aţi putea verifica magazinele din apropierea locului în care a fost ucis poliţistul, sugeră Sung. Dar presupun că deja v-aţi gândit la asta.

Ea dădu din cap.

— Aşa va trebui să facem. Poate reuşim să dăm de vreo urmă.

Vru să se ridice şi obrazul i se crispă de durerea care o fulgerase în umăr: o întindere de muşchi suferită când cercetase *Dragonul din Fuzhou.*

— Îţi iei medicamentele? o întrebă el pe un ton dojenitor.

— Da, le iau. Dar ştii ce gust infect au?

— Dacă vrei un gust plăcut, n-ai decât să bei bere. Ia aşază-te din nou.

Sachs şovăi o clipă, apoi se lăsă greoi pe canapea. El se trase mai aproape. Sachs intui că venise lângă ea, din faptul că în încăpere nu se mai auzea niciun zgomot. Apoi îi simţi mâinile masându-i umărul, la început cu blândeţe, apoi cu mai multă forţă, în căutarea punctului dureros.

Obrazul lui aproape că-i atingea ceafa, îi simţea răsuflarea pe gât. Mâinile lui Sung se mişcau în sus şi în jos pe pielea ei, apăsând cu putere, dar oprindu-se înainte să ajungă la punctul dureros. Într-adevăr, se simţea relaxată, totuşi trăi o clipă de derută când palmele şi degetele lui aproape îi încercuiră gâtul.

— Relaxează-te, îi şopti el cu glasul lui liniştit.

Ea se strădui să facă precum i se spusese.

Mâinile lui îi coborâră pe umeri, apoi de-a lungul spatelui. Degetele înaintară de-a lungul coastelor, oprindu-se înainte de a-i atinge sânii, apoi reveniră pe coloană şi pe spate.

Se întrebă dacă doctorul chiar putea s-o ajute, sporindu-i şansele de a avea copii cu Rhyme.

Uscăciune în rinichi…

Închise ochii şi se lăsă masată de mâinile puternice.

Îl simţi trăgându-se şi mai aproape, pare-se ca să-şi poziţioneze mâinile mai bine. Acum se găsea la numai câţiva centimetri. Mâinile lui urcară din nou de-a lungul şirei spinării până la gât, cuprinzându-l iarăşi între degete. Sung răsufla precipitat, probabil din pricina efortului, îşi spuse Sachs.

— De ce nu-ţi scoţi centura cu pistolul? îi şopti el.

— Karma rea? întrebă Sachs.

— Nu, râse el. Îţi blochează circulaţia.

Ea duse mâna la cataramă şi începu s-o desfacă. Îi simţi mâna lângă a ei, pe fâşia groasă de nailon, căutând s-o ajute.

Brusc, îi întrerupse un sunet ascuţit. Celularul de la brâul poliţistei începu să sune. Ea se trase într-o parte şi scoase telefonul din centură.

— Alo? La telefon…

— Sachs, porneşte cât mai iute încoace.

— Ce-ai găsit, Rhyme?

O clipă nu primi niciun răspuns şi auzi cum cineva din încăpere i se adresa criminalistului.

Imediat după aceea el reveni la telefon.

— Sen, căpitanul vasului, şi-a recăpătat cunoştinţa. Eddie Deng e pe cealaltă linie, tocmai îi pune întrebări… Aşteaptă puţin.

Se auziră voci, strigate, apoi ordinul lui Rhyme: „Ei bine, *nu avem* timp. Acum, acum, acum!"

— Ascultă, Sachs, căpitanul a stat un timp în cala *Dragonului.* L-a auzit pe Chang vorbind cu tatăl lui. Se pare că o rudă le-a aranjat pentru un apartament şi pentru slujbe în *Brooklyn.*

— În Brooklyn? Cum rămâne cu Queens?

— Sam Chang e isteţul numărul unu, ai uitat? Sunt convins că a pomenit de Queens doar ca să inducă pe toată lumea în eroare. Am restrâns zona în care cred că s-ar putea afla: Red Hook sau Owls Head.

— De unde ştii?

— Cum de unde, Sachs? După urmele de pe tălpile bătrânului, după biosolide. Ţii minte? În Brooklyn există două puncte de tratare a deşeurilor. Eu, unul, înclin să cred că-i vorba de Owls Head. E o zonă de locuinţe şi se găseşte mai aproape de Sunset Park, comunitatea chineză de acolo. Eddie Deng şi-a pus echipa de la Secţia 5 să sune la tipografiile şi la atelierele de pictat firme

din Owls Head. Lon a alertat ESU. Şi INS a pregătit o echipă. Vreau să mergi acolo. Te anunţ de cum fac rost de adresă.

Ea ridică privirea către Sung.

— John, Lincoln a găsit cartierul unde stă familia Chang. Plec într-acolo chiar acum.

— Unde anume?

— În Brooklyn.

— Ah, foarte bine, spuse el. Chang şi ai lui sunt bine?

— Până acum, da.

— Pot veni şi eu? Aş putea ajuta la traducere. Eu şi Chang vorbim acelaşi dialect.

— Sigur. John Sung vine cu mine şi cu Alan Coe, vorbi ea în receptor. O să ne ajute cu traducerea. Am pornit, Rhyme. Sună-mă când ai adresa.

Amândoi închiseră telefonul şi Sung se duse în dormitor. O clipă mai târziu se înapoie, îmbrăcat cu o geacă voluminoasă.

— Nu-i chiar atât de frig afară, spuse Sachs.

— Întotdeauna mă îngrijesc să-mi fie cald: e important pentru energia *qi* şi pentru sânge.

Sung o privi şi o prinse de umeri. Sachs îi adresă un surâs întrebător.

— Ai făcut un lucru foarte bun dând de urma acelor oameni, Yindao, spuse el cu sinceritate în glas.

Ea făcu o pauză şi-l privi, încruntându-se uşor.

— Yindao?

— E numele de alint pe care ţi-l dau eu în chineză. Yindao. Înseamnă „prieten apropiat”.

Sachs era mişcată. Îi strânse mâna, apoi se îndepărtă un pas de el.

— Să mergem să găsim familia Chang.

Pe strada din faţa locuinţei în care se ascundea, omul cu multe nume – Ang Kwan, Strigoiul, John Sung – întinse mâna şi o strânse pe cea a lui Alan Coe, pare-se agent al INS.

Faptul îl îngrijora oarecum: îşi închipuia că Alan Coe făcuse parte din grupul de reprezentanţi ai autorităţilor americane şi chineze care-l urmăriseră peste ocean. Echipa de intervenţie ajunsese aproape de el, supărător de aproape, numai că *bangshou* al Strigoiului făcuse la rândul lui unele cercetări, aflând că o tânără angajată la o firmă cu care Strigoiul făcea afaceri furnizase poliţiei şi INS informaţii despre operaţiunile contrabandistului. *Bangshou* răpise femeia, o torturase ca să afle ce anume dezvăluise INS, apoi îi îngropase cadavrul pe un şantier de construcţii.

Se pare însă că Alan Coe nu ştia cum arată Strigoiul. Contrabandistul îşi aminti că atunci când încercase să suprime familia Wu, pe Canal Street, purta o mască de schi. Nimeni nu reuşise să-l vadă la faţă.

Yindao îi explică lui Coe ce aflase Rhyme şi toţi trei suiră în microbuzul poliţiei, Coe reuşind să ocupe bancheta din spate înainte ca Strigoiul să se poată aşeza el însuşi pe acel loc, care oferea o poziţie mai bună, ca şi cum agentul n-ar fi avut încredere să lase un imigrant ilegal să stea în spatele lui. Demarară şi microbuzul se îndepărtă de bordură.

Din câte îi spunea Yindao lui Coe, Strigoiul înţelese că la locuinţa lui Chang urmau să se afle şi alţi poliţişti şi agenţi INS. Dar el îşi făcuse deja planul cum să rămână câteva minute singur cu familia Chang. Cu puţină vreme în urmă, când Yindao venise la el acasă, Yusuf şi un alt uigur se aflau acolo. Turcii se strecuraseră în dormitor înainte ca Strigoiul să deschidă uşa de la intrare, iar când se dusese să-şi ia geaca şi arma, le ordonase să vină după maşina de poliţie a lui Yindao. Odată ajunşi în Brooklyn, turcii împreună cu Strigoiul aveau să lichideze familia Chang.

Aruncă o privire peste umăr şi văzu că automobilul Windstar al lui Yusuf venea în urma lor, la câteva maşini depărtare.

Cum rămânea cu Yindao? Trebuia să aştepte până a doua zi, ca să-şi reia momentul de intimitate.

„Naixin”, se gândi el.

„Toate la timpul lor.”

Nu mai avea în minte decât imagini în care făcea sex cu ea: curând uită de el, pierzându-se în fantezii despre Yindao, care deveniseră tot mai obsedante de când o văzuse pe plajă pentru prima oară, aruncându-se în apă să-l salveze. Cu o seară în urmă se mulţumise să-i aplice doar un tratament cast prin presopunctură, îndrugându-i verzi şi uscate despre efectul acestuia asupra fertilităţii. Dar *următoarea* întâlnire avea să fie cu totul altfel. O va duce într-un loc în care va putea da curs tuturor fanteziile care-i umpleau gândurile zi şi noapte.

Yindao, imobilizată sub trupul lui, zbătându-se şi scâncind.

Scâncind de durere.

Ţipând.

Acum intrase în erecţie puternică şi pretextă că voia să stea de vorbă cu Alan Coe, ca să se poată întoarce spre scaunul din spate, ascunzându-şi dovada dorinţei. Începu să converseze cu agentul despre cerinţele INS în vederea acordării de azil politic. Agentul era brutal şi nepoliticos, vizibil dispreţuitor, chiar şi faţă de omul pe care credea că-l are în faţa lui: nu Strigoiul, ci un biet medic văduv, un disident iubitor de libertate, în căutarea unui cămin mai bun pentru familie, inofensiv şi dornic să pună umărul la treabă.

Purceii trebuie ţinuţi dincolo de graniţe cu orice preţ, spunea agentul. Mesajul din spatele vorbelor lui era acela că imigranţii chinezi nu meritau să devină americani. Pentru Strigoi, politica şi moralitatea imigraţiei ilegale nu însemnau nimic, totuşi se întreba dacă Alan Coe ştia că numărul americanilor de origine chineză care primeau ajutor social era mai mic decât al oricărei alte

naţionalităţi conlocuitoare, mai mic chiar decât al albilor născuţi pe pământ american. Oare Coe ştia că nivelul de educaţie al chinezilor era mai ridicat, iar frecvenţa cazurilor de sărăcie şi evaziune fiscală mult mai mică?

Va fi încântat să-l lichideze pe omul acesta, însă regreta că nu avea îndeajuns de mult timp ca să-i prelungească agonia.

Strigoiul aruncă o privire spre picioarele lui Yindao şi simţi din nou aceeaşi tulburare în vintre. Îşi aminti cum şezuseră amândoi la restaurant cu o zi în urmă, iar el îi făcuse tot felul de confidenţe…

Spargeţi cazanele şi scufundaţi vasele…

Oare de ce îşi deschisese astfel sufletul faţă de ea? Fusese o nebunie. Ea ar fi putut ghici cu cine avea de a face sau ar fi putut deveni bănuitoare. Niciodată nu vorbise atât de sincer despre filosofia lui de viaţă în faţa nimănui.

Oare de ce?

Explicaţia trebuia să fie alta, pe lângă irezistibila dorinţă fizică. La viaţa lui, dorise pătimaş sute de femei, dar îşi păstrase sentimentele pentru sine, atât în timpul, cât şi după actul sexual. Nu, în cazul lui Yindao era vorba despre altceva. Presupunea că în ea îşi recunoştea o parte din propriul suflet. Erau atât de puţini cei care-l înţelegeau… cu care putea sta de vorba.

Avea convingerea că Yindao era exact genul acesta de femeie.

În timp ce Coe bătea câmpii la infinit despre bugetul pe cap de locuitor şi despre povara cheltuielilor sociale cauzate de imigraţia ilegală, aducând în discuţie cifre şi statistici, contrabandistul se gândea ce păcat era că n-o putea lua pe femeia aceasta înapoi cu el, ca să-i arate frumuseţile oraşului Xiamen, ca să se plimbe împreună prin templul Nanputou – o uriaşă mănăstire buddhistă – şi apoi să savureze împreună o supă de arahide sau tăiţei, undeva la malul apei.

Dar ştia cu siguranţă că nu va ezita să facă exact ceea ce-şi pusese în gând: s-o ducă într-un depozit sau o fabrică abandonată, să petreacă un ceas lăsându-se pradă fanteziilor care nu-i dădeau pace. Ca apoi, desigur, s-o omoare. Aşa cum îi spusese chiar Yindao, şi ea ar fi spart cazanele şi ar fi scufundat vasele. După ce ar fi aflat că el era Strigoiul, nu şi-ar fi găsit liniştea până nu l-ar fi ucis sau arestat. Trebuia să moară.

Strigoiul privi peste umăr, la Coe, zâmbind, ca şi cum ar fi aprobat trăncăneala individului. Dar ochii lui urmăreau de fapt ce se întâmpla în spatele agentului. Yusuf şi celălalt uigur se ţineau scai de microbuzul poliţiei. Yindao încă nu observase maşina lor.

Strigoiul se întoarse din nou cu faţa înainte şi-şi plimbă privirea peste Sachs. Apoi murmură câteva cuvinte.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Yindao.

— O rugăciune, răspunse Strigoiul. Sper că Guan Yin ne va ajuta să găsim locuinţa familiei Chang.

— Cine-i Guan Yin?

— Zeiţa milei, veni răspunsul, dar nu de la Strigoi, ci de la săritorul agent Alan Coe, care şedea pe bancheta din spate.

Capitolul 43

Zece minute mai târziu se auzi sunând telefonul lui Lon Sellitto.

Rhyme şi Cooper îşi aţintiră privirile asupra aparatului, abia stăpânindu-şi nerăbdarea.

Detectivul răspunse. Ascultă. Apoi închise ochii şi chipul i se destinse într-un zâmbet.

— Au găsit adresa la care locuieşte Chang! exclamă el şi închise telefonul.

Vorbise cu unul dintre poliţiştii de la Secţia 5 care supravegheau zona. Acesta găsise în Owls Head pe cineva care deţinea două tipografii. Numele lui era Joseph Tan. Poliţistul îi spusese lui Tan că familia Chang avea să moară în câteva ore dacă autorităţile nu vor da de urma lor. Tan se lăsase convins şi recunoscuse că făcuse rost de slujbe pentru Chang şi pentru băiatul lui, pe lângă faptul că le găsise un apartament.

— V-a dat şi adresa?

— Da. La două cvartale de uzina de tratare a deşeurilor. Ce să spun, binecuvântată fie mizeria aia!

Rhyme îşi aminti rugăciunea la fel de irelevantă a lui Sonny Li către zeul poliţiştilor.

„Guan Di, Guan Di, ajută la noi să găsim Chang şi să găsim Strigoi netrebnic.”

Îşi mişcă scaunul cu rotile astfel încât să-l orienteze cu faţa către tabla albă. Privi cu atenţie schemele şi fotografiile probelor.

— Am să sun la Bo şi la INS, să trimită acolo toată echipa, zise Sellitto.

— Aşteaptă o clipă, îl opri criminalistul.

— Ce s-a întâmplat?

— E ceva aici ce nu-mi dă pace, spuse încet Rhyme.

Bucuria resimţită la vestea găsirii familiei Chang se topise.

Capul i se mişca lent dintr-o parte într-alta, în timp ce privea pe rând însemnările atente ale lui Thom, fotografiile şi alte probe ale cazului, fiecare contribuind la întregirea acelei poveşti macabre, la fel ca hieroglifele dintr-o veche piramidă egipteană.

Închise ochii, lăsând informaţiile să i se învârtă în minte cu aceeaşi viteză ameţitoare ca automobilul Camaro al Ameliei Sachs.

„Răspunsul e undeva aici, îşi spuse Rhyme, deschizând din nou ochii şi studiind tabla.

Singura problemă e că nu cunoaştem întrebarea."

Thom apăru în cadrul uşii.

— E timpul pentru gimnastică, anunţă asistentul.

Gimnastica medicală pentru amplitudinea mişcărilor e foarte importantă la cvadruplegici. Exerciţiile feresc musculatura de atrofiere, ameliorează circulaţia, pe lângă efectul psihologic benefic – fapt pe care Rhyme îl negase public. Cu toate acestea, şedinţele de gimnastică se bazau în parte pe premisa că într-o bună zi el însuşi îşi va pune în mişcare muşchii.

Prin urmare, deşi bombănea şi se plângea, aducându-l la exasperare pe Thom, care-l ajuta cu pricepere să-şi facă exerciţiile, măsurând apoi rezultatele, în realitate Rhyme aştepta cu nerăbdare gimnastica zilnică. Numai că de data aceasta criminalistul îi aruncă asistentului o privire severă, iar tânărul pricepu mesajul şi se retrase pe coridor.

— Ce ai în gând? îl întrebă Sellitto.

Rhyme nu răspunse. Implicată în propria gimnastică, mintea lui, spre deosebire de membrele inerte, nu era limitată de nimic. Beneficia de înălţime şi de profunzime infinită, de trecut şi viitor. Criminalistul porni în gând pe urma probelor culese de când începuseră să lucreze la cazul GHOSTKILL, calea fiind uneori largă ca East River, alteori îngustă şi abia vizibilă, cât un

fir de aţă, unele informaţii fiind utile, altele aparent la fel de inutile ca nervii distruşi care legau creierul lui Rhyme de trupul lui inert. Dar el nu le ignora nici pe acestea.

Autostrada ocolea baza militară din Brooklyn şi Yindao manevră microbuzul către una dintre ieşiri, la fel de rapid cum şi-ar fi condus Strigoiul maşinile BMW sau Porsche, ajungând într-un cartier cochet, cu grădini îngrijite şi clădiri din cărămidă roşie.

Strigoiul privi ca din întâmplare în oglinda laterală şi văzu că Yusuf se afla tot în urma lor.

Apoi se uită la Yindao, la profilul ei frumos, la părul roşcat şi strălucitor prins în creştet, la conturul sânilor ascunşi de tricoul negru.

Tresari auzind din nou telefonul poliţistei.

Ea răspunse.

— Rhyme… da, am ajuns în zonă. Spune.

Tăcu câteva clipe.

— Excelent!

Se întoarse către Strigoi şi către Coe.

— I-au găsit. Un amic al lui Chang le-a făcut rost de un apartament şi de o slujbă prin apropiere. Nu departe de aici.

Îşi reluă convorbirea. Dar în timp ce asculta ce-i spunea Rhyme, pe chipul ei trecu o umbră. Strigoiului i se păru că poliţista se încordase ca reacţie la ceea ce auzea în receptor. Strigoiul se întrebă dacă nu cumva Rhyme aflase ceva despre el. Deveni atent.

— Sigur, Rhyme, spuse ea în cele din urmă. Am înţeles.

Yindao închise telefonul.

— La dracu'! exclamă Coe. Nu mi-am închipuit niciodată că va reuşi.

Strigoiul o privi pe Sachs.

— Deci a aflat adresa exactă.

O clipă ea nu răspunse. Apoi confirmă:

— Da.

Brusc, poliţista începu să pălăvrăgească la fel ca o şcolăriţă despre perioada în care locuise în Brooklyn. Strigoiul îşi dădu imediat seama că asta nu-i stătea în fire şi deveni şi mai bănuitor. Acum înţelegea că, indiferent ce-i spusese Rhyme către sfârşitul convorbirii, nu avea nicio legătură cu familia Chang.

Observă cum mâna ei alunecă spre picior, pe care-l scărpină cu un aer absent. Mâna rămase lângă şold şi el înţelese că gestul nu era decât un pretext ca să ajungă lângă armă.

Fără să-şi ia ochii de la şosea, Strigoiul îşi lăsă mâna pe lângă corp, apoi o duse la spate până când apucă mânerul pistolului Glock, prins în cureaua pantalonilor, pe sub geacă.

Înaintară în tăcere câteva minute pe străduţele mărginite de locuinţe. Strigoiul avea impresia că Yindao nu făcea altceva decât să se învârtă în cerc. Se încordă şi mai mult, rămânând cu ochii în patru.

Încă un viraj, apoi, privind la numerele caselor, ea trase lângă bordură, opri maşina în parcare şi trase frâna de mână. Arătă către un bloc mic din piatră de construcţie.

— Acolo e.

Strigoiul aruncă o privire scurtă spre clădire, rămânând însă cu atenţia îndreptată asupra lui Yindao.

— Nu-i o văgăună, cum m-am aşteptat, zise cinic Coe. Hai să terminăm o dată.

— Aşteaptă, îl opri Yindao, pe un ton neutru.

Se răsuci spre dreapta, privind spre Coe pe deasupra spătarului.

Strigoiul îşi dădu seama imediat că era un truc. Dar ea se mişcă rapid, mai rapid decât se aşteptase Strigoiul. Înainte ca traficantul să fi apucat să-şi încleşteze degetele pe propriul pistol, Yindao îl scosese pe al ei din toc şi acum îl aţintea spre el.

Easton, Long Island, Scena crimei

• Doi imigranţi ucişi pe plajă; împuşcaţi în spate.

• Un imigrant rănit – doctor John Sung.

• *Bangshou* (mâna dreaptă) la bord; identitate necunoscută.

• Identificat în cadavrul unui înecat descoperit în apropierea locului în care s-a scufundat *Dragonul.*

• Zece imigranţi reuşesc să fugă; şapte adulţi (unul în vârstă, o femeie rănită), doi copii, un bebeluş. Fură un microbuz aparţinând unei biserici.

• Mostre de sânge trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Vehiculul care-l aştepta pe Strigoi pe plajă a plecat fără el. Se presupune că Strigoiul a tras un foc de armă spre vehicul. S-a cerut identificarea mărcii şi a modelului maşinii, pe baza urmelor de anvelope şi a distanţei dintre roţile din faţă şi cele din spate.

• Vehiculul e un BMW X5.

• Şofer: Jerry Tang

• Nu a fost localizat niciun vehicul care să-i fi aşteptat pe imigranţi.

• Telefon celular, probabil aparţinând Strigoiului, trimis pentru analiză la FBI.

• Telefon prin satelit, setat pentru a nu fi localizate apelurile. Sistemul de stat din China a fost spart în acest scop.

• Arma Strigoiului este un pistol calibrul 7,62 mm. Cartuşe neobişnuite.

• Pistol automat chinezesc Model 51.

• Se spune că Strigoiul are pe statul lui de plată persoane din guvern.

• Strigoiul a furat o Honda roşie pentru a fugi cu ea. A fost trimisă o cerere de localizare a vehiculului.

• Nu s-a descoperit nimic în legătură cu maşina Honda.

• Trei cadavre au fost recuperate din ocean: doi oameni împuşcaţi, unul înecat. Fotografiile au fost trimise la Rhyme şi la poliţia chineză.

• Unul dintre înecaţi a fost identificat ca fiind Victor Au, *bangshou* al Strigoiului.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă, dar degetele lui Sam Chang prezintă nişte urme neobişnuite (răni, urme de frânghie?)

• Profilurile imigranţilor: Sam Chang şi Wu Qichen, împreună cu familiile, John Sung, bebeluşul femeii care s-a înecat, un bărbat neidentificat şi o femeie (ucişi pe plajă).

Microbuzul furat, Chinatown

• Camuflat de către imigranţi cu emblema magazinului Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră.

• Petele de sânge sugerează că femeia rănită are leziuni la nivelul mâinii, braţului sau umărului.

• Mostrele de sânge au fost trimise la laborator pentru expertiza ADN.

• Femeia rănită are grupa AB negativ. S-au cerut mai multe date despre sângele ei.

• Amprentele au fost trimise la AFIS.

• Niciun set de amprente nu este luat în evidenţă.

Uciderea lui Jerry Tang

• Patru bărbaţi au spart uşa, l-au torturat şi apoi l-au ucis.

• Două tuburi de cartuşe – aparţinând unui pistol Model 51. Tang a fost împuşcat în cap de două ori.

• Încăperea distrusă cu sălbăticie.

• Câteva amprente digitale.

• Singurele amprente identificate aparţin lui Tang.

• Cei trei complici poartă la pantofi numere mai mici decât Strigoiul, probabil sunt şi mai mici de statură.

• Urmele sugerează că ascunzătoarea Strigoiului se află probabil în centru, zona Battery Park City.

• Se presupune că cei trei complici aparţin unei minorităţi etnice chineze. Se fac investigaţii în acest sens.

• Este vorba de uiguri aparţinând Comunităţii din Turkestan şi Centrului Islamic din Queens.

• Apelurile telefonice au fost trasate la un celular din centrul oraşului, Patrick Henry Street, nr. 805.

Schimbul de focuri de pe Canal Street

Scena crimei

• Alte urme care atestă o ascunzătoare în zona Battery Park City.

• Chevrolet Blazer furat – nu s-a dat de urma lui.

• Amprentele nu au fost identificate.

• Covorul din ascunzătoare: Lustre-Rite, produs de firma Arnold, instalat în ultimele şase luni. Se telefonează la clienţi, pentru a obţine lista locuinţelor în care a fost instalat acest tip de covor.

  • Au fost determinate locurile în care s-au pus covoare: 32 de clădiri, lângă Battery Park City

• S-au găsit frunze moarte, din cele întâlnite în grădinărit.

• Cadavrul complicelui Strigoiului: minoritate etnică din vestul sau nord-vestul Chinei. Amprentele nu există în baza de date. Înarmat cu un Walther PPK.

• Detalii privind imigranţii:

  • Familia Chang: Sam, Mei-Mei, William şi Ronald; tatăl lui Chang, Chang Jiechi şi fetiţa Po-Yee. Sam are de lucru, dar nu se ştie nici unde, nici la cine. Conduce un microbuz albastru, nu se cunoaşte marca, nici numărul e înmatriculare. Familia locuieşte în Queens.

  • Familia Wu: Yong-Ping, Chin-Mei şi Lang.

Schimbul de focuri din ascunzătoarea Strigoiului

Scena crimei

• Amprentele şi fotografiile mâinilor lui Chang Jiechi atestă că tatăl şi fiul său, Sam, sunt caligrafi. Sam Chang s-ar putea ocupa cu munca de tipărire sau cu pictura de firme.

• Se verifică firmele şi atelierele din Queens.

• Biosolidele de pe talpa decedatului sugerează că familia locuieşte în apropierea unei uzine de tratare a apelor reziduale.

• Strigoiul a apelat la serviciile unui decorator feng-shui pentru a-i aranja locuinţa.

Dragonul din Fuzhou

Scena crimei

• Strigoiul a folosit exploziv C4 pentru a arunca în aer vasul. Se verifică proveniența explozivului, prin intermediul markerilor

chimici.

• În cabina Strigoiului s-a găsit un mare număr de bancnote americane noi.

• În cabină s-au găsit şi aproximativ 20.000 de yuani, în bancnote chinezeşti uzate.

• O lista a victimelor, detalii privind un avion charter şi informaţii referitoare la un depozit bancar. Se verifică numele expeditorului din China.

• Căpitanul trăieşte, dar încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

• Căpitanul şi-a venit în fire, actualmente reţinut de INS.

• Pistol Beretta 9 mm, armă Uzi. N-au putut fi identificate.

Uciderea lui Sonny Li

Scena crimei

• Ucis cu un pistol Glock 36, calibrul 45 (standard?)

• Tutun

• Particule de hârtie galbenă

• Plante uscate neidentificate (plante medicinale, mirodenii, droguri?)

• Silicat de magneziu (talc) descoperit sub unghiile cadavrului.

Capitolul 44

Strigoiul se feri instinctiv, aproape aşteptându-se ca Yindao să-l împuşte fără avertisment – ceea ce el, fără îndoială că ar fi făcut, dacă ar fi fost în locul ei.

Numai că ţeava armei negre trecu de el şi se aţinti asupra omului de pe bancheta din spate.

— Nicio mişcare, Coe. Nu cumva sa te clinteşti din loc. Ţine-ţi mâinile la vedere.

— Ce… Ce înseamnă asta? întrebă Coe, trăgându-se deoparte, uluit.

— Nicio mişcare, repetă ea tăios. Dacă nu-ţi vad mâinile, te împuşc.

Agentul clipea des, nedumerit.

— Dar eu nu…

— M-ai înţeles?

— Da, te-am înţeles al dracului de bine, se răsti el, furios. Fă bine şi spune-mi ce înseamnă asta.

— Ţii minte că am vorbit la telefon cu un minut în urmă? Lincoln a avut şi altceva să-mi spună, în afară de cum să ajung la locuinţa familiei Chang. A mai examinat o dată probele şi a dat nişte telefoane. Ţi-ai închipuit că nimeni n-o să-şi dea seama, aşa-i?

— Lasă arma, detectiv! Nu poţi…

— Lincoln ştie tot. Ştie că tu eşti cel care lucrează pentru Strigoi.

Agentul simţi un nod în gât.

— Ce mama dracului, ţi-ai pierdut minţile?

— Tu eşti îngerul lui păzitor. Tu eşti cel care-i asigură protecţie. De aia ai tras focul de armă în faţa locuinţei lui Wu, pe Canal Street: nu voiai să-l dobori. Voiai să-l *previi.* Şi i-ai dat tot timpul informaţii, i-ai spus că familia Wu se găsea în locuinţa păzită din Murray Hill.

Coe se uită în jur neliniştit, apoi aruncă o privire afară.

— Asta-i o tâmpenie.

Strigoiul se lupta să-şi recapete suflarea. Îi tremurau mâinile. Transpirase abundent. Îşi şterse palmele de pantaloni.

— Nu te teme, John, i se adresa Yindao. Nu va mai face rău nimănui. Se întoarse din nou către agent. Tot tu eşti cel care i-a făcut rost de o altă armă: frumuseţea aia de Glock. Un pistol nou, calibrul 45. Care se întâmplă să fie arma standard în INS.

— Ai înnebunit, detectiv!

— Tot timpul am primit înştiinţări că Strigoiul plătea oameni din rândul autorităţilor americane. Dar niciodată nu ne-am fi închipuit că ar putea fi vorba de un agent INS. Ce-a fost cu toate drumurile alea în China, Coe? Din câte spune Peabody, niciun alt agent de teren n-a mers acolo atât de des ca tine. Uneori, se pare, chiar pe banii tăi. Te întâlneai cu oamenii şefului.

— M-am dus fiindcă informatoarea mea din China dispăruse şi voiam să-l prind pe ticălosul care îi făcuse felul.

— Ei bine, la ora asta Rhyme încearcă să ia legătura cu Biroul Siguranţei Publice din Fuzhou. Vrea să studieze şi probele din *acel caz.*

— Vrei să zici că mi-am lichidat propria informatoare? O femeie cu copii?

— Vom cerceta probele, replică ea cu răceală.

— Dacă cineva a afirmat că m-a văzut vreodată în compania Strigoiului, atunci minte.

— Asta nu înseamnă nimic. Strigoiul nu se întâlneşte niciodată personal cu cineva care ar putea depune mărturie împotriva lui. Pentru asta are oamenii lui.

— Baţi câmpii, domnişoară detectiv.

— Nu, pur şi simplu examinam *dovezile,* răspunse Yindao. Rhyme tocmai a studiat lista convorbirilor tale telefonice. Şase apeluri la un serviciu de post-restant din New Jersey numai în ultimele două zile.

— Oh, la dracu'! Pe ăsta îl folosesc pentru informatorii mei locali.

— Nu ne-ai spus niciodată că lucrai cu informatori.

— Pentru că asta nu avea nicio legătură cu cazul nostru.

— Intenţia ta era să-l suni pe Strigoi când ajungeam la locuinţa familiei Chang? îl repezi Yindao. Sau pur şi simplu i-ai fi lichidat chiar tu?… Poate şi pe noi.

Coe înghiţi în sec.

— Nu-ţi mai adresez niciun cuvânt. Vreau să vorbesc cu un avocat.

— O să ai timp berechet pentru asta. Acum, pune mâna dreaptă pe mânerul portierei. Dacă o clinteşti de acolo un milimetru, te trezeşti cu un glonţ în braţ. Ai înţeles?

— Ascultă…

— Ai *înţeles?*

Strigoiul îi văzu privirea de gheaţă şi simţi şi el un fior pe şira spinării. Se întrebă dacă ea chiar îşi dorea ca agentul să ducă mâna la armă, să aibă motiv să tragă în el.

— Da, bombăni furios Coe.

— Mâna stângă pe armă, numai degetul mare şi arătătorul, cu patul înainte. Foarte încet.

Cu o figură scârbită, Coe scoase arma din toc şi i-o întinse. Yindao o vârî în buzunar şi spuse:

— Coboară din maşină.

Deschise portiera şi coborî ea prima. Apoi deschise portiera din dreptul agentului, cu pistolul aţintit în continuare spre pieptul lui.

— Încet.

Coe se dădu jos. Ea îi făcu semn cu mâna spre trotuar.

— Faţa la pământ.

Inima Strigoiului, care se zbătuse ca o pasăre captivă într-o colivie de sticlă, începu să-şi mai domolească bătăile.

Teme-te şi vei putea fi curajos…

Era culmea ironiei, îşi zise el. Într-adevăr, plătea americani, chiar şi din INS, printre care pe cineva de la Audieri, de aceea i se dăduse drumul atât de repede şi de uşor în dimineaţa precedentă. Dar nu cunoştea numele agenţilor pe care-i mituise. Şi, după cum tocmai îi explicase Yindao lui Coe, el, unul, rareori avea contact direct cu vreunul dintre ei. Cât despre adresa locuinţei păzite a familiei Wu din Murray Hill, Yindao însăşi îi furnizase informaţia, când îl întrebase dacă nu voia să-i însoţească până acolo.

Iar dacă agentul Coe lucra pentru el, oare nu trebuia să încerce să-l salveze?

Nu, era mai bine să se lepede de el. Arestarea lui era o diversiune bine-venită. Iar Yindao şi ceilalţi se vor arăta mai puţin circumspecţi, convinşi fiind că au descoperit trădătorul.

Privi spre trotuar, la Yindao, care prinse cu îndemânare cătuşele la încheieturile lui Coe, după care îşi puse arma în toc şi săltă fără menajamente prizonierul în picioare. Strigoiul coborî geamul portierei şi făcu semn din cap către o locuinţă.

— Vrei să stau eu de vorbă cu familia Chang?

— Nu-i asta adresa, spuse Yindao. La vreo câteva cvartale mai încolo. Am minţit, ca să-l induc în eroare pe Coe. Am indicat clădirea aceea pentru că după colţ e o secţie de poliţie. O să-l reţină acolo până vin cei de la FBI ca să-l ridice.

Strigoiul îl măsură pe Coe din cap până în picioare şi spuse, căutând să se arate cât mai îndurerat:

— Aveai de gând să-i spui Strigoiului unde era familia asta. Copiii… l-ai fi lăsat să ucidă şi copiii. Eşti un om de nimic.

Agentul îl privi furios câteva clipe, apoi Yindao îl împinse către colţul străzii, unde îi întâmpinară trei poliţişti în uniformă, care preluară prizonierul. Strigoiul aruncă o privire în spate şi văzu microbuzul lui Yusuf oprit lângă bordură, în celălalt capăt al cvartalului.

Cinci minute mai târziu, Yindao se întoarse, sui în maşină şi ambală motorul. Porniră mai departe. Ea se uită la Strigoi şi clătină din cap, râzând fără veselie.

— Îmi pare rău. Eşti bine?

Deşi incidentul o tulburase în oarecare măsură, acum părea să fi redevenit cea dintotdeauna. Relaxată şi încrezătoare.

— Da, râse şi Strigoiul. Te-ai descurcat grozav. Eşti o artistă în meseria ta. Zâmbetul i se topi. Un trădător din INS?

— Toate minciunile alea, cum că Strigoiul i-ar fi ucis informatoarea. Ne-a dus de nas pe toţi. Luă celularul şi tastă un număr. OK, Rhyme. Coe e reţinut la secţie… Nu, nu sunt probleme. Eu şi John suntem în drum spre locuinţa familiei Chang… Unde sunt echipele?… OK, ajung în trei minute. Nu mai aşteptam ESU. Strigoiul ar putea fi pe aproape.

„Chiar aşa”, îşi spuse contrabandistul.

Yindao închise telefonul.

Prin urmare, vor ajunge înaintea tuturor. La urma urmei, relaţia lui cu Yindao nu va avea de aşteptat. Va omorî familia Chang, o va sui pe Yindao în microbuzul turcilor şi se va face nevăzut. Strigoiul îşi puse mâna pe umărul ei şi o apăsă uşor. Simţi cum erecţia devenea şi mai puternică.

— Mulţumesc că ai venit cu mine, John, îi zâmbi ea. Cum se spune „prieten”? *Yindao?*

El clătină din cap.

— Aşa îi spune un bărbat unei femei. Tu trebuie să spui *Yinjing.*

Era cuvântul care denumea în chineză organul sexual bărbătesc.

— *Yinjing,* zise ea.

— Sunt onorat, spuse el, înclinând uşor capul.

Îşi plimbă privirea peste părul ei roşcat, pielea deschisă la culoare, picioarele ei lungi…

— Prietenul tău Rhyme e un detectiv priceput. Mi-ar face plăcere să-i fac o vizită, când se termină toate astea.

— Am să-ţi dau cartea lui de vizită. Am una în poşetă.

— Bine.

Şi Rhyme trebuia să moară. Strigoiul ştia că şi criminalistul era genul de om care nu se oprea până nu-şi zdrobea duşmanul. *Po fu chen zhou…* Spargeţi cazanele şi scufundaţi vasul. Era prea riscant să-l lase în viaţă. Ea îi spusese că Rhyme era paralizat. Oare cum putea fi torturat? se întrebă Strigoiul. Obrazul, ochii, limba… Existau suficiente modalităţi, depinde cât timp va avea la dispoziţie. Focul rămânea întotdeauna un mijloc excelent.

Yindao coti brusc pe o străduţă cu sens unic şi frână. Verifică numărul de pe adresă, apoi continuă să înainteze până la jumătatea cvartalului. Parcă paralel cu altă maşină şi lăsă pe bord o legitimaţie de poliţie.

— Acolo e, arătă ea înspre o casă din cărămidă roşie, cu trei etaje, la câteva intrări mai departe, unde luminile erau aprinse în apartamentul de la parter.

Modest, îşi zise Strigoiul, dar mult mai luxos decât casele acoperite cu şiţă de un galben-bej sau cele din cofraje de beton, pentru care atâţia chinezi trebuiau să-i fie recunoscători lui Mao.

Coborâră din maşină şi porniră pe trotuar, apoi se opriră.

— Încearcă să nu fii văzut, şopti ea, conducându-l lângă un gard viu de merişor.

Strigoiul se uită repede în urmă. Yusuf parcase şi Strigoiul abia îi putea distinge, pe el şi pe celălalt turc, în lumina slabă a înserării.

Se aplecă şi simţi în nări mirosul pielii ei, un amestec de săpun parfumat şi transpiraţie. Erecţia nu i se domolise şi se lipi de braţul şi de şoldul ei,

în timp ce ea examina locuinţa. Yindao făcu semn din cap spre fereastra boltită de la intrare.

— Vom intra pe uşa din spate, dacă este descuiată. Prin faţă s-ar putea să ne vadă şi să fugă.

Îi făcu semn s-o urmeze până în spatele casei celei mai apropiate, apoi străbătură împreună curţile până la intrarea în locuinţa familiei Chang. Păşeau cu băgare de seamă, ca să nu se împiedice de nimic în semiîntuneric şi astfel să-şi trădeze prezenţa.

Ajunşi la uşa din spate a apartamentului purceilor, se opriră şi Yindao privi pe fereastra care dădea într-o bucătărie micuţă. Nu se vedea nimeni.

— Întotdeauna trebuie să te uiţi mai întâi prin fereastra din spate, îi şopti ea. E noua mea regulă tactică în munca de poliţie. Zâmbi trist, dar nu-i spuse de ce. Haide, îl îndemnă ea. Păşeşte încet. Să nu-i sperii. Spune-le de la bun început că suntem aici ca să-i ajutăm. Că vrem să-i apărăm de Strigoi. Şi mai spune-le că au şanse mari să primească azil politic.

Strigoiul încuviinţă din cap, încercând să-şi imagineze reacţia lui Sam şi a soţiei lui când îşi vor da seama cine era traducătorul lor pentru poliţie.

Yindao încercă uşa. Era neîncuiată. O împinse brusc, probabil ca să nu scârţâie, se gândi el.

Se întrebă cum trebuia să procedeze. Îşi dădea seama că probabil va trebui din prima clipă s-o facă inofensivă pe Yindao. Era prea riscant să se limiteze la o simplă ameninţare. Cel mai bine, decise el, era s-o împuşte în picior: în spatele genunchiului ar fi fost locul cel mai nimerit, dată fiind povestea cu artrita. El şi turcii îi vor ucide pe Chang şi pe ai lui. Pe urmă se vor înapoia la microbuzul Windstar. Se vor îndrepta în viteză spre una dintre ascunzători sau spre un depozit părăsit, unde el va putea petrece câteva ore cu Yindao.

Păşiră fără zgomot prin bucătăria înăbuşitor de mică.

Pe aragaz era o oală cu apă pusă la încălzit. Pe un tocător se vedea o jumătate de ceapă, iar alături o legătură de pătrunjel. „Oare ce pregăteşte doamna Chang pentru cină?” se întrebă el.

Yindao traversă bucătăria. Se opri la uşa dinspre coridorul care ducea în sufragerie, făcându-i semn şi lui să rămână pe loc.

Strigoiul observă că turcii erau afară, pe străduţa din dreptul casei. Yindao se găsea cu spatele la el, aşa că le făcu semn să meargă la uşa din faţă. Yusuf dădu din cap în semn că a înţeles şi amândoi turcii dispărură din raza lui vizuală.

Strigoiul decise s-o lase pe Yindao să intre înaintea lui. După ce va intra în sufragerie, îi va da un minut sau două ca să-i liniştească pe Chang şi pe ai lui şi ca să lase timp turcilor să ajungă la uşa din faţă. Apoi va da buzna în încăpere şi o va împuşca pe poliţistă, acesta fiind semnalul ca turcii să năvălească în casă şi să-l ajute să lichideze întreaga familie.

Strigoiul rămase în urmă şi-şi strecură mâna sub geacă, scoţând afara pistolul din cureaua pantalonilor.

Singură, Yindao porni încet pe coridorul cufundat în întuneric.

Capitolul 45

Undeva se auzi un zgomot.

Paşi? se întrebă Sam Chang, care şedea pe canapea, alături de mezin.

În faţa casei? În spate?

Şedeau în sufrageria slab luminată a apartamentului, adunaţi în jurul televizorului, unde rula un talk-show. Televizorul era dat tare, totuşi Chang era convins că auzise un zgomot.

Un trosnet.

Da, zgomot de paşi.

Ce putea *să fie?*

O pasăre Phoenix reînviată din cenuşă, un dragon mâniat că această casă greoaie fusese ridicată peste sălaşul lui?

Spiritul tatălui său, revenit ca să le aducă alinare?

Sau poate ca să-i prevină de ceva.

Sau poate însuşi Gui, Strigoiul, care le dăduse de urmă.

„Mi s-a năzărit", îşi spuse Chang.

Numai că, privind spre cealaltă parte a încăperii, îl văzu pe William, care până atunci citise o revistă de automobilism veche de un an. Băiatul şedea în capul oaselor, cu gâtul întins, rotindu-şi încet capul dintr-o parte în alta, ca un cocostârc care ar fi încercat să descopere de unde venea pericolul.

— Ce s-a întâmplat, bărbate? şopti Mei-Mei, văzându-i pe amândoi.

O trase pe Po-Yee la pieptul ei.

Un declic.

Din nou paşi. Nu-şi dădea seama din ce direcţie.

Sam Chang sări în picioare. William îi urmă exemplul. Ronald vru şi el să se ridice, dar tatăl îi făcu semn să se ducă în dormitor. Un alt semn categoric spre soţie. Ea îl privi în ochi o clipă, apoi porni tiptil spre dormitor, împreună cu fetiţa şi cu fiul cel mic, şi închise uşa fără zgomot.

— Să faci ce ţi-am spus, fiule.

William se postă lângă uşa care dădea spre partea din spate a apartamentului, ţinând în mâini ţeava de fier găsită de Chang în curte. Tatăl şi fiul plănuiseră împreună ce aveau de făcut, în caz că Strigoiul venea după ei. Chang urma să împuşte prima persoană, prin uşa: asta însemna fie pe Strigoi, fie pe *bangshou.* Auzind focul de armă, probabil că celălalt individ ar fi rămas pe loc, ceea ce i-ar fi dat răgaz lui William să înşface pistolul celui doborât, astfel ca fiecare din ei să aibă o armă.

Chang stinse două dintre luminile din sufragerie, ca să nu fie o ţintă prea vizibilă, putând în schimb să vadă silueta atacatorului profilată în cadrul uşii. Intenţiona să tragă în cap: din locul în care se afla, nu avea cum să rateze.

Sam Chang se ghemui în spatele unui scaun. Făcu abstracţie de oboseala care pusese stăpânire pe el după încercările prin care trecuse – scufundarea vasului, moartea tatălui său, uzura sufletească suferită în ultimele două zile – şi îndreptă arma către uşă, cu mâinile lui sigure, de caligraf.

În interiorul casei, Amelia Sachs paşi încet pe coridorul cufundat în întuneric.

— Aşteaptă aici o clipă, John, şopti ea.

— Am înţeles, răspunse el, la fel de şoptit.

Ea înaintă pe coridor. Şovăi câteva momente, apoi spuse:

— Acum!

— Poftim? întrebă nesigur Strigoiul.

Dar în loc să-i răspundă, Sachs se răsuci spre el, ridicând pistolul atât de rapid încât mişcarea armei negre se reduse la o ceaţă cenuşie. Acum golul infinit al ţevii era îndreptat ferm spre pieptul Strigoiului, şi asta înainte ca el să fi apucat măcar să-şi ridice propriul Glock.

Comanda Ameliei Sachs nu-i fusese adresată Strigoiului, ci celor şase bărbaţi şi femei în echipament complet de luptă – Bo Haumann şi alţi poliţişti de la brigada tactică ESU – care năvăliră în bucătăria neîncăpătoare. Aceştia dădură buzna pe uşa din spate, în timp ce alţii ieşiră din sufragerie, trecând pe lângă ea, cu armele îndreptate spre chipul şocat al Strigoiului, toţi răcnind acelaşi şi acelaşi ordin:

— Jos, jos, jos, poliţia, aruncă arma, la podea, jos!

Îi smulseră pistolul din mână şi-l trântiră la podea, cu faţa în jos, prinzându-i cătuşele şi percheziţionându-l. Strigoiul simţi o smucitură la gleznă şi arma lui norocoasă, Model 51, ajunse în mâinile poliţiştilor, care îi goliră şi buzunarele.

— Suspectul e la podea, strigă un poliţist. Cale liberă.

— Afară am prins doi, amândoi sunt la pământ şi imobilizaţi.

Ceea ce însemna: culcaţi pe burtă, cu încheieturile prinse în cătuşe sau în legături de plastic. Erau cei doi indivizi din microbuzul Windstar pe care Sachs îl observase venind în urma lor. Tot uiguri de la Centrul Cultural din Queens, presupuse ea.

— Mai ai şi alţi oameni? şuieră cu asprime Sachs, aplecându-se la urechea Strigoiului.

— Şi alţi…

— I-am prins pe cei doi care ne urmăreau. Mai sunt şi *alţii?*

Strigoiul nu răspunse, aşa că Sachs vorbi în aparatul de emisie-recepţie:

— N-am observat decât un microbuz. Probabil că asta-i tot.

Lon Sellitto şi Eddie Deng coborâră de la etaj, unde aşteptaseră ca să nu stea în calea echipei de intervenţie. Priviră la Strigoi, care zăcea trântit la podea, fără suflare din pricina şocului şi a îmbrâncelilor. Amelia Sachs îşi spuse că părea

inofensiv: un asiatic frumos şi nu prea înalt, cu părul uşor încărunţit la tâmple.

O voce răsună brusc şi tare în radioemiţătorul lui Sellitto.

— Lunetist Unu şi Doi către Bază. Încetăm alerta.

Sellitto reduse sunetul bruiat de paraziţi din aparatul Motorola şi răspunse:

— Baza către Lunetişti. Am recepţionat mesajul.

Detectivul cel uriaş se întoarse spre Strigoi.

— Te-au avut în cătarea armei din clipa în care ai coborât din maşină. Dacă ai fi îndreptat arma asupra ei, la ora asta ai fi fost un om mort. Mare noroc ai avut!

Îl traseră pe Strigoi în sufragerie şi-l împinseră pe un scaun. Eddie Deng îi citi drepturile în engleză, Puntonghua şi Minnanghua. Ca să fie sigur că le înţelege.

El confirmă că înţelesese, neaşteptat de stăpân pe el, date fiind împrejurările, după cum constată Sachs.

— Ce face familia Chang? se adresă Sachs lui Sellitto.

— E bine. În apartamentul lor sunt două echipe INS. Cât pe ce să iasă prost. Tatăl pusese mâna pe o armă, gata-gata să tragă, dar agenţii l-au zărit pe fereastră, prin ochelarii de noapte. Au făcut rost de numărul de telefon şi i-au sunat ca să-i anunţe că erau încercuiţi. De îndată ce şi-a dat seama că avea de a face cu o echipă adevărată a INS, şi nu cu Strigoiul, Chang s-a predat autorităţilor.

— Şi fetiţa?

— E bine şi ea. Asistenta socială e în drum spre noi. O să-i reţină în casa din Owls Head, până când terminăm cu gunoiul ăsta.

Făcu semn din cap către Strigoi.

— Pe urmă putem merge acolo, să le relatăm ce s-a întâmplat.

Locuinţa în care se aflau acum, aflată la vreun kilometru jumătate de casa în care stătea familia

Chang, era frumos decorată, plină de flori şi bibelouri în culori vii – lucru surprinzător pentru Sachs, dat fiind că locatarul era unul dintre cei mai buni detectivi ai Secţiei Omucideri din întreg oraşul.

— Deci, asta-i casa ta, Lon? întrebă ea, luând în mână o statuetă de porţelan reprezentând o păstoriţă.

— E a jumătăţii mele semnificative, răspunse el pe un ton de scuză, folosind numele de alint pe care i-l dădea prietenei lui, Rachel (combinaţie între „jumătatea mai bună" şi „eul semnificativ", realizată într-unul dintre rarele lui momente de veselie).

Se mutaseră împreună de câteva luni.

— Jumătate din chestiile astea le-a moştenit de la mama ei.

Luă figurina din mâna Ameliei Sachs şi o puse grijuliu pe raft.

— Era singurul loc unde puteam pune la cale o capcană într-un timp atât de scurt. Ne-am gândit că, dacă ne îndepărtam prea mult de Owls Head, javra de colo ar fi început să aibă bănuieli.

— Deci totul a fost o făcătură, spuse amuzat Strigoiul.

Ameliei Sachs i se păru că engleza lui era mai bună decât dialectul pe care-l abordase cât timp se dăduse drept John Sung.

— Mi-aţi întins o cursă.

— Cam aşa ceva.

Scopul telefonului dat de Lincoln Rhyme în timp ce mergeau cu maşina prin Brooklyn, în drum spre locuinţa reală a familiei Chang, fusese să-i comunice Ameliei Sachs bănuiala lui că Strigoiul se dădea drept John Sung. O altă echipă de poliţişti INS şi NYPD pornise spre apartamentul propriu-zis al familiei Chang, ca să-i reţină acolo. Între timp, Sellitto şi Eddie Deng puseseră la cale o capcană la reşedinţa lui Sellitto, unde puteau pune mâna pe contrabandist fără a risca victime din

rândul unor privitori ocazionali, într-un posibil schimb de focuri cu ucigaşul, şi unde puteau captura orice *bangshou* s-ar fi aflat alături de el. Rhyme presupusese că acoliţii Strigoiului aveau s-o urmărească pe Sachs încă de la ascunzătoarea din Chinatown sau că vor fi chemaţi prin telefon de contrabandist de îndată ce vor fi ajuns la locuinţa familiei Chang.

În timp ce asculta vorbele lui Rhyme, Amelia făcuse un uriaş efort de voinţă pentru a-şi stăpâni emoţia, mulţumindu-se să încuviinţeze din cap, apoi pretinsese că Alan Coe lucra pentru Strigoi şi că cel pe care-l socotea prietenul şi medicul ei, omul aşezat la numai un metru distanţă şi probabil înarmat, nu era ucigaşul pe care-l căutaseră în ultimele două zile.

Îşi aminti şi de şedinţa de presopunctură din seara precedentă, de faptul că-i dezvăluise acestui bărbat secretul ei, în speranţa nebună că o va putea vindeca. Se cutremură de repulsie la gândul mâinilor lui pe spatele şi pe umerii ei. Apoi se gândi cu groază că, de fapt, ea însăşi îi dăduse adresa locuinţei păzite a familiei Wu, atunci când îl invitase să-i însoţească.

— Cum de şi-a dat seama amicul tău, acest Lincoln Rhyme, că nu eram John Sung? întrebă Strigoiul.

Ea luă punga de plastic în care se găsea conţinutul buzunarelor Strigoiului. Înăuntru se vedeau sfărâmăturile amuletei reprezentându-l pe Regele Maimuţă. Sachs îi ridică punga în dreptul ochilor.

— Maimuţa de piatră, explică ea. Am găsit câteva fragmente sub unghiile lui Sonny Li. Era silicat de magneziu, un fel de talc. Rhyme şi-a dat seama că proveneau de la steatitul din care a fost sculptată amuleta.

Sachs întinse mâna şi trase brusc în jos gulerul rulat al puloverului pe care îl purta Strigoiul, dând la iveală urma roşie lăsată de şnurul de piele.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a smuls amuleta de la gât şi atunci s-a spart?

Dădu drumul gulerului şi făcu un pas înapoi.

Strigoiul încuviinţă încet din cap.

— Înainte să-l împuşc, l-am văzut zgâriind pământul cu unghiile. Am crezut că cerşea îndurare, dar a ridicat ochii spre mine şi mi-a zâmbit.

Deci Li adunase înadins fragmente de steatit sub unghii, pentru a lăsa să se înţeleagă că John Sung era de fapt Strigoiul.

De îndată ce analiza silicatului de magneziu, efectuată de Cooper, le indicase că materialul putea fi steatit, Rhyme îşi amintise urmele văzute în ajun pe mâinile Ameliei Sachs. Îşi dăduse seama că acestea ar fi putut proveni de la amuleta lui Sung. Luase legătura cu poliţiştii care păzeau apartamentul lui Sung, iar aceştia îi confirmaseră că locuinţa mai avea o intrare în spate, fapt care-i permisese Strigoiului să plece şi să vină fără să fie văzut. Rhyme îi mai întrebase şi dacă prin apropiere nu exista cumva vreun magazin cu articole pentru grădinărit – posibilă sursă pentru plantele uscate pe care le găsiseră – şi aflase că la parterul clădirii se găsea o florărie. Rhyme verificase apoi apelurile primite pe celularul Ameliei Sachs: printre ele figura şi numărul de la care fusese apelat Centrul uigur.

Adevăratul John Sung fusese medic, în timp ce Strigoiul nu era. Dar, aşa cum îi spusese Sonny Li lui Rhyme, în China toată lumea cunoştea câte ceva despre medicina orientală. Diagnosticul dat de Strigoi bolii de care suferea Sachs şi ierburile pe care i le recomandase erau lucruri cunoscute de oricine se trata cu regularitate la un medic chinez.

— Şi prietenul vostru de la INS? întrebă Strigoiul.

— Coe? răspunse Sachs. Ştiam că n-avea nicio legătură cu tine. Dar trebuia să pretind că Alan Coe era spionul, să fim siguri că nu bănuiai că de fapt

tu erai cel urmărit. În plus, voiam să nu-l avem în linia întâi. Dacă şi-ar fi dat seama cine eşti, s-ar fi repezit la tine din nou, exact cum a făcut pe Canal Street. Noi am vrut să-ţi întindem o capcană sigură. Pe deasupra, n-am fi vrut să-l vedem intrat la puşcărie pentru omor. Nici măcar dacă ar fi fost vorba să te omoare pe tine, nu se putu ea abţine să nu adauge.

Strigoiul se mulţumi să zâmbească imperturbabil.

Când îl dăduse pe Coe pe mâna poliţiştilor de la secţia locală, Sachs îi explicase ce se întâmplă. Bineînţeles, agentul fusese şocat să afle că stătuse la niciun metru de omul care-i ucisese informatoarea din China şi începuse să ceară vehement să facă parte din operaţiune. Dar ordinul de a-l reţine pe Coe fusese emis de sediul central al poliţiei newyorkeze, aşa încât agentul nu putea pleca nicăieri până la capturarea Strigoiului.

Sachs îl studie cu atenţie pe contrabandist, apoi clătină din cap scârbită.

— L-ai împuşcat pe Sung, ai ascuns cadavrul, pe urmă te-ai rănit singur şi ai înotat înapoi în ocean. Cât pe ce să te îneci.

— Păi, nu prea aveam de ales, nu? Jerry Tang mă abandonase. N-aş fi avut cum să scap de pe plajă dacă nu m-aş fi dat drept Sung.

— Şi ce-ai făcut cu arma?

— Am ascuns-o în ciorap pe când eram în ambulanţă. Pe urmă am ascuns-o la spital şi am recuperat-o când am fost pus în libertate de agentul INS.

— Agentul INS? repetă ea cu un aer gânditor. Ţi-au dat drumul foarte *repede.*

Strigoiul nu spuse nimic, iar Sachs adăugă:

— Încă o problemă de care va trebui să ne ocupăm. Deci tot ce mi-ai spus despre John Sung… era pură născocire? întrebă ea.

Strigoiul ridică din umeri.

— Nu, ceea ce ţi-am spus despre el era adevărat. Înainte să-l lichidez, l-am făcut să-mi spună totul despre el, despre cei aflaţi în barca de salvare, despre Chang şi despre Wu. Suficient cât să pot fi credibil. Am aruncat actele cu fotografia lui, am păstrat numai portofelul şi amuleta.

— Şi unde-i cadavrul?

Strigoiul îi adresă acelaşi zâmbet placid.

Indiferenţa lui o scotea din sărite. Fusese capturat de poliţie, urma să putrezească în închisoare pentru tot restul zilelor, poate chiar executat, iar el nu părea mai afectat decât dacă i-ar fi întârziat trenul. Sachs se înfurie şi-şi luă avânt să-l pălmuiască peste faţă. Dar el nu reacţionă în niciun fel – nu se feri, nu lăsă să i se clintească niciun muşchi al obrazului – aşa că poliţista coborî braţul, refuzând să-i ofere satisfacţia de a primi lovitura cu stoicism.

Se auzi sunând celularul ei. Se depărtă câţiva paşi şi răspunse.

— Da?

— Vă *distraţi* cu toţii? se auzi glasul sarcastic al lui Rhyme.

— Eu…

— Poate sunteţi la vreun picnic. Sau vă uitaţi la film. Aţi uitat cu totul de noi ceilalţi?

— Rhyme, am fost în toiul unei operaţiuni.

— Presupun că *până la urmă* cineva avea să mă sune şi pe mine ca să mă anunţe ce s-a întâmplat. Poate, la un moment dat… nu, nu vreau, Thom. Sunt supărat la culme.

— Am fost cam ocupaţi aici, Rhyme, răspunse ea.

— Pur şi simplu, mă întrebam ce se întâmplă acolo. Nu am puteri paranormale, ştii bine.

Ea îşi dădu seama că Rhyme deja aflase că nimeni din echipa lor nu era rănit, altfel n-ar fi copleşit-o cu sarcasmele.

— Poţi să-ţi păstrezi[34] atitudinea…

— S-o păstrez? Ai vorbit ca un adevărat matroz, Sachs.

— …pentru că l-am prins. Am încercat să-l fac să-mi spună unde e cadavrul lui John Sung, adaugă ea, dar…

— Păi, putem ghici şi singuri, Sachs, nu-i aşa? În definitiv, e la mintea cocoşului.

„Poate pentru unii”, îşi spuse poliţista, deşi încântată să audă din nou ironia lui caracteristică, în locul tonului distant de mai înainte.

— În portbagajul Hondei furate, continuă criminalistul.

— Vrei să spui că maşina e şi acum tot în capătul estic al insulei Long Island? întrebă ea, înţelegând în sfârşit.

— Bineînţeles. Unde în altă parte? Strigoiul a furat maşina, l-a lichidat pe Sung, apoi a mers spre *est* ca să ascundă cadavrul, ştiind că noi nu vom căuta în direcţia aceea. Ne-am fi aşteptat s-o ia spre vest, către oraş.

Sellitto îşi închise celularul şi făcu semn spre stradă.

Sachs încuviinţă din cap şi spuse:

— Trebuie sa mă întâlnesc cu nişte persoane, Rhyme.

— Nişte persoane? Vezi că te porţi ca şi cum toată treaba asta blestemată ar fi un simplu picnic? Cu cine?

Ea se gândi câteva clipe.

— Nişte prieteni.

Capitolul 46

Familia aştepta adunată în faţa unei căsuţe dărăpănate din apropiere de Owls Head Park. În aer plutea un miros greu de canalizare provenit de la uzina de tratare a reziduurilor, aceeaşi uzină care le dezvăluise ascunzătoarea, dar în acelaşi timp le salvase şi viaţa.

Niciunul dintre ei nu avea căţuşe, spre mulţumirea Ameliei Sachs. O mai încânta şi faptul că doi poliţişti NYPD pălăvrăgeau binedispuşi cu un puşti, care părea să fie fiul cel mic al familiei Chang.

Tatăl, Sam Chang, stătea cu braţele încrucişate, posomorât şi tăcut, cu capul în piept, în timp ce un american de origine asiatică, îmbrăcat la costum – probabil un agent INS, presupuse poliţista – discuta cu el, notându-şi din când în când câte ceva.

Lângă Chang era o femeie corpolentă în jur de patruzeci de ani, cu chipul trist, care o ţinea de mână pe Po-Yee. Sachs simţi cum îi tresaltă inima la vederea Copilului Multiubit. Fetiţa era adorabilă: cu feţişoara rotundă, cu părul negru şi mătăsos tuns scurt şi cu breton. Purta pantaloni roşii de catifea reiată şi o bluză Hello Kitty, cu vreo două numere mai mare.

Un detectiv îl recunoscu pe Sellitto şi se apropie de el şi de Sachs.

— Familia e OK. Îi ducem la centrul de detenţie INS din Queens. Se pare că trecutul de disident al lui Chang, care a participat la manifestaţiile din Tiananmen şi a fost persecutat ani la rând, îi dă şanse mari să obţină azil politic.

— Voi aţi prins pe Strigoi? o întrebă Sam Chang pe Sachs într-o engleză aproximativă, apropiindu-se de ei.

Probabil că aflase vestea, dar – lucru explicabil – încă nu-i venea să creadă că ucigaşul se găsea în

mâinile poliţiei.

— Da, răspunse ea, fără să-l privească pe cel cu care vorbea, ci pe Po-Yee. E reţinut de poliţie.

— Tu avut rol important la prins Strigoi? întrebă Chang.

— Da, am fost şi eu la petrecere.

— Mulţumesc.

Părea că voia să mai adauge ceva, însă engleza pe care o ştia nu-i îngăduia acest lucru. Se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Eu pot întreb ceva? Omul… bătrânul, omorât în casă la Strigoi… Unde e cadavrul?

— E tatăl dumitale?

— Da.

— La morga oraşului. În centrul Manhattanului.

— El trebuie înmormântat cum se cuvine. E foarte important.

— Am să le spun să-l păstreze acolo, îl asigură Sachs. După ce rezolvaţi cu INS puteţi aranja să fie preluat de o firmă de pompe funebre.

— Mulţumesc.

În apropiere opri un Dodge mic, albastru, cu emblema oraşului New York. Din maşină coborî o femeie de culoare, îmbrăcată în pantaloni cafenii şi ţinând în mâna o servietă-diplomat. Femeia se adresă agentului INS şi Ameliei Sachs:

— Sunt Chiffon Wilson, asistentă socială de la Serviciul pentru Copii, zise ea, fluturând o legitimaţie.

— Aţi venit pentru fetiţă?

— Da.

Chang aruncă o privire scurtă soţiei sale.

— Vreţi să luaţi copilul? întrebă Sachs.

— N-avem încotro.

— Nu poate rămâne cu ei?

Wilson clătină din cap, cu un aer înţelegător.

— Mă tem că nu. Ei nu pot ridica pretenţii asupra fetiţei. E un copil orfan, cetăţean al altei ţări. Va trebui să se înapoieze în China.

Sachs încuviinţă încet din cap, apoi făcu semn asistentei sociale să vină mai deoparte.

— E fetiţă. Ştii ce se întâmplă cu fetiţele orfane în China?

— Va fi adoptată.

— Poate, răspunse Sachs nu prea convinsă.

— Nu ştiu nimic despre asta. Tot ce ştiu eu e că trebuie să mă supun legii. De fiecare dată procedăm aşa şi n-am auzit să fi fost vreo problemă cu copiii trimişi înapoi în ţara de proveniență.

Ţara de proveniență… Expresia o tulbură pe Sachs la fel de mult ca şi cuvântul tăios rostit de Coe, „indivizii fără acte”.

— Dar mai auziţi *ceva* despre ei după ce se întorc în ţară?

Wilson şovăi o clipă.

— Nu.

Asistenta socială făcu semn din cap spre agentul INS, care se adresă în chineză soţilor Chang. Chipul lui Mei-Mei încremeni, totuşi femeia dădu din cap şi îndemnă fetiţa să se ducă spre asistenta socială.

— O să… începu Mei-Mei.

Se încruntă, străduindu-se să-şi găsească cuvintele în engleză.

— Poftim? întrebă asistenta socială.

— O să fie bine îngrijită?

— Da, o să fie.

— Ea copil foarte bun. Ea pierdut mama. Voi faceţi tot ca să fie bine îngrijită.

— Vă promit.

Mei-Mei privi fetiţa câteva clipe, apoi se întoarse spre fiul ei cel mic.

Wilson o luă în braţe pe Po-Yee. Fetiţa rămase cu ochii ţintă la părul roşcat al Ameliei Sachs, apoi întinse mâna, curioasă, şi prinse o şuviţă între degete. Trase cu putere, iar Sachs începu să râdă. Asistenta socială se îndreptă spre maşină.

— *Ting!* răsună un glas rugător de femeie.

Sachs recunoscu cuvântul chinezesc pentru „Aşteaptă!” sau „Stai!” Se întoarse şi-i văzu pe Chang şi pe soţia lui venind spre ei.

— Da?

— Uite. Ţine asta.

Mei-Mei îi întinse un animal de jucărie, cusut grosolan. Probabil o pisică, îşi spuse Sachs.

— Fetiţa place asta. Face fericită.

Wilson luă jucăria şi i-o dădu lui Po-Yee.

Copilul nu avea ochi decât pentru jucărie. Mei-Mei nu-şi lua ochii de la copil.

Asistenta prinse centura de siguranţă în jurul fetiţei şi demară.

Sachs mai petrecu jumătate de oră discutând cu soţii Chang, relatându-le cele întâmplate, încercând să afle şi alte amănunte care le-ar fi putut permite să construiască un dosar de acuzare împotriva Strigoiului. Apoi epuizarea ultimelor două zile îşi spuse cuvântul şi-şi dădu seama că venise momentul să plece acasă. Sui în microbuzul Secţiei de criminalistică şi mai privi o dată în urmă, la familia Chang, care urca într-un microbuz INS. Prinse o clipă privirea lui Mei-Mei, apoi portiera se închise, iar microbuzul ieşi în stradă. Dispăruţii, purceii, indivizii fără acte… *familia* îşi începu călătoria către o altă locuinţă provizorie.

Dovezile există, desigur, independent de infractori şi, deşi Strigoiul se găsea în mâinile poliţiei, Lincoln Rhyme şi Amelia Sachs îşi petrecură dimineaţa următoare analizând informaţiile care continuau să le parvină în legătură cu cazul GHOSTKILL.

O analiză a markerilor chimici din C4, efectuată de FBI, determinase ca potenţială sursă a explozivului utilizat pentru a arunca în aer vasul un traficant de arme nord-coreean, care vindea cu regularitate armament în China.

Scafandrii de la bordul cuterului *Evan Brigant* scoseseră la suprafaţă cadavrele membrilor

echipajului şi ale altor imigranţi de pe *Dragonul din Fuzhou,* precum şi restul banilor: circa 120.000 de dolari. Banii fuseseră declaraţi probe şi depozitaţi în siguranţă la FBI. Sachs şi Rhyme mai aflaseră şi că Ling Shui-bian, omul care plătise aceşti bani Strigoiului şi-i trimisese scrisoarea găsită de Sachs la bordul vasului, avea o adresă în Fuzhou. Rhyme presupunea că era vorba de unul dintre asociaţii sau acoliţii mai puţin importanţi ai Strigoiului, aşa că trimise prin e-mail numele şi adresa la Biroul Siguranţei Publice din Fuzhou, împreună cu un mesaj care explica legătura dintre Ling şi Strigoi.

— Vrei să introduc şi asta în schemă? întrebă Thom, făcând semn din cap spre tablă.

— Scrie, scrie! îl îndemnă agasat Rhyme.

Urma să prezinte procurorilor probele, iar cel mai util şi mai concis mod de a o face era să reproducă informaţiile aşa cum figurau ele pe tablă.

Asistentul luă markerul şi notă datele care tocmai le parveniseră.

• Strigoiul a folosit exploziv C4 pentru a arunca în aer vasul. Se verifică proveniența explozivului, prin intermediul markerilor chimici.

• Sursa este un traficant de armament nord-coreean.

• În cabina Strigoiului s-a găsit un mare număr de bancnote americane noi.

• În total, aproximativ 120.000 de dolari.

• În cabină s-au găsit şi aproximativ 20.000 yuani, în bancnote chinezeşti uzate.

• O listă a victimelor, detalii privind un avion charter şi informaţii referitoare la un depozit bancar. Se verifică numele expeditorului din China.

• Ling Shui-bian locuieşte în Fuzhou. Numele şi adresa au fost expediate poliţiei din localitate.

• Căpitanul trăieşte, dar încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

• Căpitanul şi-a venit în fire, actualmente reţinut de INS.

În timp ce Thom scria pe tablă, răsună un bip emis de computerul lui Rhyme.

— Comandă, e-mail, spuse el tăios.

Computerul acceptă fără să se supere această comandă răstită şi-i prezentă lista de mesaje noi.

— Comandă: cursor jos. Comandă: dublu clic.

Rhyme citi mesajul care tocmai sosise.

— Ah, exclamă el. Am avut dreptate.

Îi explică Ameliei Sachs că trupul lui John Sung fusese, într-adevăr, descoperit în portbagajul maşinii Honda de culoare roşie, furată de Strigoi. După cum anticipase Rhyme, maşina fusese găsită într-un lac, la mai puţin de o sută de metri de Easton Beach.

Prin urmare, la lista capetelor de acuzare împotriva lui Kwan Ang se mai adăuga o crimă.

Mai era un mesaj de interes pentru criminalist. Expeditorul era Mel Cooper, care se înapoiase în laboratorul de criminalistică din Queens, aparţinând NYPD.

De la: M. Cooper

Către: L. Rhyme

Re: Rezultatele testelor cromatografice şi spectrometrice efectuate de PERT, Departamentul de Justiţie. Eşantion de probă no. 3452-02

Antetul oficial contrasta cu mesajul informal de dedesubt.

Lincoln,

Am verificat dinamita, e falsă.

Fundul lui Dellray n-a fost nicio clipă în pericol. Făptaşul a încurcat borcanele şi a folosit dinamită falsă, din cea utilizată în aplicaţii. Am încercat să dau de urma sursei, dar nu există nicăieri o bază de date pentru substanţe explozive false.

O chestie care ar trebui să dea de gândit.

Rhyme pufni în râs. Un traficant de arme îl escrocase pe atentatorul lui Fred Dellray, vânzându-i exploziv fals. Răsuflă uşurat că agentul nu fusese în pericol de a-şi pierde viaţa.

Se auzi soneria şi Thom se duse să vadă cine venise.

Pe scară răsunară paşi apăsaţi. Două persoane. Rhyme îşi închipui că erau Sellitto şi Dellray: poliţistul avea un mers greoi, inconfundabil, iar agentul, cu picioarele lui lungi, suia treptele două câte două.

Pentru o clipă, Rhyme, de felul lui un singuratic, se bucură de venirea lor. Voia să le povestească despre bomba falsă. Vor face cu toţii mare haz de întâmplare. Brusc însă sesiză ceva şi în creierul lui se aprinse un beculeţ de alarmă. Cei doi se opriseră în dreptul uşii şi vorbeau în şoaptă. Ca şi cum s-ar fi sfătuit între ei cine să fie purtătorul veştilor proaste.

Într-adevăr, recunoscuse paşii. În secunda următoare, poliţistul cel dezordonat şi agentul FBI cel deşirat dădură buzna în cameră.

— Salut, Linc, zise Sellitto.

Lui Rhyme îi fu de ajuns o simplă privire ca să-şi dea seama că avusese dreptate şi în privinţa veştilor proaste. Sachs şi Rhyme schimbară o privire îngrijorată. Criminalistul se uită de la unul la altul.

— Isuse, spuneţi ceva o dată, unul din voi!

Dellray oftă adânc.

În cele din urmă, detectivul spuse:

— Strigoiul… L-au scos de sub jurisdicţia noastră… Va fi trimis înapoi în China.

— Poftim? icni Sachs.

— Va fi escortat la avion ceva mai târziu, în cursu' zilei de azi, explică furios Dellray. Din clipa în care decolează avionu', va fi liber.

Capitolul 47

— Extrădat? întrebă Rhyme.

— Asta-i găselniţa lor, mârâi Dellray. Dar noi n-am văzut nici urmă de mandat de arestare emis de vreun tribunal chinez pe numele lui.

— Ce înseamnă asta, că nu există mandat de arestare? întrebă Sachs.

— Înseamnă că blestematele lui de *guanxi* îi salvează fundul, spuse cu amărăciune Rhyme.

Dellray încuviinţă.

— Dacă ţara care cere extrădarea nu prezintă documente valabile, noi nu trimitem niciodată pe nimeni înapoi. Nici pomeneală.

— Păi, îl vor judeca, nu? întrebă Sachs.

— Nu. Am stat de vorbă cu oamenii noştri de acolo. Grangurii din China îl vor înapoi, dă-mi voie să-ţi reproduc exact: „pentru a fi anchetat în legătură cu unele iregularităţi din comerţul cu străinătatea". Niciun cuvânt despre contrabandă, niciun cuvânt despre crime, nimic. Tăcere. Totală.

Rhyme era năucit.

— Într-o lună de zile se va întoarce la afacerile lui.

Familiile Chang, Wu şi cine ştie câţi alţii erau dintr-odată iarăşi în pericol.

— Fred, chiar nu poţi să faci *nimic?* întrebă el.

Dellray era bine văzut la FBI. Avea prieteni la sediul din intersecţia Pennsylvania Avenue cu Tenth, în Washington, şi dispunea de numeroase *guanxi* proprii.

Însă agentul clătină din cap, strivind între degete ţigara pe care o ţinea după ureche.

— Decizia a fost luată la Departamentu' de Stat din Washington. Nu în sfera de acţiune a relaţiilor mele de aici. În situaţia asta n-am nicio putere.

Rhyme îşi aminti de bărbatul cel tăcut, îmbrăcat în costum. Webley de la Departamentul de Stat.

— La dracu'! şopti Sachs. Ştia.

— Ce ştia? întrebă Rhyme.

— Strigoiul ştia că e în siguranţă. Când l-am capturat, părea surprins, dar nu îngrijorat. La naiba, mi-a şi relatat cum l-a omorât pe Sung şi cum i-a preluat identitatea. Era chiar *mândru* de asta. Un altul care ar fi fost înşfăcat aşa, ar fi ascultat cum i se citeau drepturile şi şi-ar fi ţinut gura. Ori el se lăuda!

— Asta nu se poate întâmpla, spuse Rhyme, gândindu-se la bieţii oameni ale căror cadavre pluteau în interiorul *Dragonului din Fuzhou* sau zăceau însângerate pe nisipul plajei Easton Beach.

Gândindu-se la tatăl lui Sam Chang.

Gândindu-se la Sonny Li.

— Ei bine, uite că se întâmplă, declară Dellray. Va pleca în această după-amiază. Şi nu putem face absolut nimic.

În clădirea Centrului Federal de Detenţie pentru bărbaţi, aflat în inima Manhattanului, Strigoiul şedea la o masă, faţă în faţă cu avocatul său, într-o sală rezervată, pe care avocatul o verificase cu scannerul său manual, dându-i contrabandistului asigurări că nu erau plantate microfoane.

Discutau încet şi grăbit, în dialectul chinez Minnanhua.

Când avocatul termină ce avea de spus în legătură cu procedura de transfer în custodia biroului siguranţei publice din Fuzhou, Strigoiul încuviinţă din cap şi se aplecă spre el.

— Vreau să-mi faci rost de nişte informaţii.

Avocatul luă un blocnotes. Strigoiul privi spre teancul de foi o singură dată şi se încruntă. Avocatul puse blocnotesul deoparte.

— E vorba de o femeie care lucrează la poliţie. Am nevoie de adresa ei. Adresa ei de acasă. Se numeşte Amelia Sachs şi locuieşte undeva, în Brooklyn. S-A-C-H-S. Mai vreau adresa lui Lincoln Rhyme. Se scrie la fel ca şi cuvântul „rimă”[35] din poezie. El locuieşte în Manhattan.

Avocatul dădu din cap în semn că înţelesese.

— Pe lângă asta, mai trebuie să dau de urma a două familii.

Chiar şi în absenţa unor dispozitive de ascultare, i se păru prudent să evite orice aluzie că intenţiona să-i ucidă pe aceşti oameni, aşa încât se mărgini să spună:

— Familiile Wu şi Chang. De pe *Dragon.* S-ar putea să fie la vreun centru de detenţie al INS, dar nu neapărat.

— Ce vreţi…

— Nu-i cazul să-mi pui astfel de întrebări.

Bărbatul cel suplu tăcu. După câteva clipe de gândire întrebă:

— Când aveţi nevoie de aceste informaţii?

Strigoiul nu ştia prea bine ce-l aştepta în China. Presupunea că peste trei luni se va întoarce într-unul dintre apartamentele lui de lux, poate chiar şi mai curând.

— Cât mai curând posibil. Dacă îşi schimbă cumva adresele, să fii cu ochii pe ei şi să-mi laşi vorbă prin oamenii mei din Fuzhou.

— Da. Desigur.

Strigoiul îşi dădu deodată seama că era obosit. Trăia pentru luptă, pentru jocuri pe viaţă şi pe moarte ca acesta. Trăia ca să câştige. Dar, vai, cât de obosit erai când spărgeai cazane şi scufundai vase, când pur şi simplu nu acceptai înfrângerea. Acum avea nevoie de odihnă. Trebuia să-şi reîncarce bateriile cu energie *qi.*

Îi spuse avocatului că putea pleca şi se lungi pe patul din celula pătrată, curată şi dezinfectată, care-i amintea de o sală de pompe funebre chinezească, fiindcă avea pereţii vopsiţi alb şi albastru. Strigoiul închise ochii şi şi-o imagină pe Yindao.

Zăcând într-o încăpere, într-un depozit, într-un garaj aranjat de un maestru în feng-shui cu totul altfel decât ar fi făcut majoritatea celor care practicau această artă: natura încăperii unde avea

să-şi dea curs fanteziilor trebuia să atingă *culmile* mâniei, răului şi durerii. Arta vântului şi apei era capabilă şi de aşa ceva, Strigoiul nu se îndoia de acest lucru.

Yin şi *yang,* două contrarii unite în armonie.

Femeia cea zveltă legată la podeaua tare.

Pielea ei albă în întuneric.

Dur şi catifelat…

Plăcere şi agonie.

Yindao…

Gândul la ea avea să-l ajute să înfrunte greutăţile din săptămânile care urmau. Închise ochii.

— Am avut unele neînţelegeri, Alan, spuse Rhyme.

— Presupun că da.

Agentul INS era circumspect. Şedea în dormitorul lui Rhyme, pe unul dintre scaunele neconfortabile din răchită cu care criminalistul îşi mobilase camera, în speranţa că acestea vor descuraja vizitatorii să zăbovească prea mult timp. Coe se arătă suspicios în privinţa invitaţiei, însă Rhyme voia să nu-şi asume riscul de a fi auziţi întâmplător de cineva. Conversaţia lor trebuia să fie numai între patru ochi.

— Ai aflat că Strigoiul va fi pus în libertate?

— Sigur c-am auzit de Strigoi, bombăni agentul, supărat.

— Spune-mi, care e cu adevărat interesul tău în acest caz? întrebă Rhyme. Fără prostii!

Coe şovăi, apoi spuse:

— Mi-a fost ucisă informatoarea. Asta-i tot.

— Te-am rugat să nu-mi îndrugi prostii. E vorba de mai mult, aşa-i?

— Da, recunoscu agentul într-un târziu. E vorba de mai mult.

— Anume?

— Informatoarea mea, Julia… Era… Era iubita mea.

Rhyme îl privi cu mare atenţie. Deşi credea cu tărie în valoarea supremă a probelor concrete, nu respingea total mesajul transmis prin expresia feţei şi prin privire. În ochii lui Coe se citeau tristeţea şi durerea.

După ce depăşi momentul dificil, agentul zise:

— A murit din pricina mea. Ar fi trebuit să fim amândoi mai prudenţi. Ne-am afişat în public. Am mers la Xiamen, oraşul acela turistic aflat la sud de Fuzhou. Acolo vin sumedenie de turişti din Occident şi m-am gândit că nu ne va recunoaşte nimeni. Dar probabil că n-a fost aşa.

Ochii lui înotau în lacrimi.

— Niciodată nu i-am cerut să facă nimic periculos. Doar să se uite din când în când la calendarele cu programări. Niciodată n-a purtat asupra ei vreun microfon, niciodată n-a intrat într-un birou străin. Dar ar fi trebuit să-l cunosc mai bine pe Strigoi. Nu iartă nimănui trădarea, oricât de neînsemnată ar fi ea.

„Veneam la oraş cu autobuz… Înţelegi? Văzut corb pe drum, ciuguleşte hrană. Alt corb încearcă fură hrană, dar primul corb nu doar alungă celălalt, ci fuge după el şi vrea să scoată ochii. Nu lasă scape hoţ.”

— Strigoiul a pus mâna pe ea, continuă Coe. A lăsat două fete orfane.

— Asta ai făcut peste ocean cât timp ai lipsit?

El încuviinţă din cap.

— Am căutat-o pe Julia. Pe urmă am renunţat şi mi-am petrecut timpul încercând să iau copiii, care fuseseră duşi într-un orfelinat îngrijit de catolici. Era vorba de fete… şi ştii ce rău sunt tratate fetele orfane în ţara asta.

Pentru moment, Rhyme nu spuse nimic, deşi se gândea la un incident trăit de el, asemănător cu tragedia de care vorbea Coe. O femeie de care se apropiase înainte de accident şi pe care o iubise. Era şi ea poliţistă, specialistă în criminalistică. Murise pentru că el îi ordonase să meargă la o

scenă a crimei unde se afla o bombă artizanală. Bomba o ucisese pe loc.

— Şi ai reuşit? întrebă criminalistul. Vorbesc de fete.

— Nu. Au fost luate de stat şi nu le-am mai văzut. Ridică privirea şi-şi şterse ochii. De asta am ce am cu indivizii fără acte. Câtă vreme oamenii vor plăti cincizeci de mii de dolari pentru o călătorie ilegală în America, vom continua să avem contrabandişti cum e Strigoiul, care suprimă pe oricine le stă în cale.

Rhyme îşi manevră scaunul cu rotile mai aproape de Coe.

— Cât de mult îţi doreşti să-l opreşti? îi şopti el.

— Pe Strigoi? Cu orice preţ.

Prima întrebare fusese uşoară. Acum urma cea dificilă.

— Cât eşti dispus să rişti pentru asta?

Însă agentul răspunse fără să ezite nicio clipă:

— Totul.

Capitolul 48

— Ar putea fi o problemă, spuse un glas de bărbat în telefon.

Aşezat pe rândul din mijloc, în interiorul unui microbuz încăpător al INS, aflat în drum spre aeroportul Kennedy, Harold Peabody, transpirat tot, încuviinţă din cap, ca şi cum interlocutorul l-ar fi putut vedea.

Nu-i trebuiau probleme, nu în acest caz.

— O problemă. Înţeleg. Spune.

Auzind aceste cuvinte, omul de lângă Peabody se foi neliniştit: era bărbatul cel tăcut, în costum bleumarin, Webley, care lucra la Departamentul de Stat şi care-i făcuse lui Peabody viaţa un adevărat infern încă de când sosise cu avionul de la Washington, în după-amiaza zilei în care se scufundase *Dragonul.* Webley întoarse capul spre Peabody, păstrându-şi aceeaşi expresie de nepătruns, lucru la care se pricepea grozav de bine.

— Alan Coe a dispărut, anunţă omul de la telefon, adjunctul agentului de serviciu din sediul FBI, Manhattan. Ni s-a raportat că a discutat cu Rhyme. După care a dispărut din nou.

— OK, răspunse Peabody, străduindu-se să înţeleagă ce putea să însemne asta.

În spatele lui Peabody şi Webley se găseau doi agenţi INS înarmaţi, aşezaţi de o parte şi de cealaltă a Strigoiului, care-şi sorbea cafeaua Starbucks în clinchetul cătuşelor ce se loveau una de alta. Contrabandistul nu părea deloc îngrijorat să afle că se iviseră probleme.

— Spune mai departe, vorbi în receptor Peabody.

— Am fost cu ochii pe Coe, aşa cum ne-aţi cerut. Asta pentru că ne temeam să nu încerce să lezeze persoana în cauză.

„Să lezeze persoana în cauză… Ce mama dracului mod de a vorbi mai era şi ăsta?” se întrebă

Peabody.

— Şi?

— Păi, nu reuşim să dăm de el. Şi nici de Rhyme.

— Rhyme e într-un scaun cu rotile. Cât poate fi de greu să ştiţi unde se află?

Corpolentul Peabody era lac de sudoare. Furtuna se potolise şi, deşi cerul continua să rămână acoperit, temperatura se menţinea în jur de 40 de grade. Iar microbuzul proprietate de stat avea aer condiţionat ca la stat.

— N-a existat niciun ordin de supraveghere, îi reaminti calm adjunctul agentului de serviciu. A trebuit să ne ocupăm de asta… neoficial.

Peabody îşi dădea seama că atitudinea lui detaşată îi conferea agentului controlul asupra situaţiei şi-şi propuse să se arate mai autoritar.

Birocraţia era o adevărată nenorocire.

— Şi care este evaluarea situaţiei în viziunea dumitale? întrebă Peabody, spunându-şi în gând: „Ce părere ai de formularea *mea,* dobitocule?”

— Ştiţi că pentru agentul Coe prioritatea absolută era să-l captureze el însuşi pe Strigoi.

— Adevărat. Şi?

— Rhyme este cel mai bun detectiv criminalist din ţară. Noi am mirosit ca el şi Coe pun la cale să-l captureze pe Strigoi.

„Oare cum miroşi aşa ceva?” se întrebă Peabody.

— Ce vrei să spui?

— La cât de bine se pricepe Rhyme în probleme de criminalistică, poate au găsit vreo modalitate de a evita punerea sub acuzare a lui Coe. De a manipula cumva probele.

— Ce? pufni dispreţuitor Peabody. Asta-i ridicol. Rhyme n-ar face niciodată aşa ceva.

Vorbele lui treziră o umbră de emoţie pe chipul lui Webley, care se încruntă.

— De ce nu? replică agentul. De când cu accidentul, nu e chiar cel mai echilibrat om din

lume. Întotdeauna l-a obsedat gândul sinuciderii. În plus, se pare că se ataşase mult de poliţistul chinez. Poate că atunci când Strigoiul l-a împuşcat pe Li, pentru el a fost ultima picătură.

Părea o nebunie, dar cine, cine putea şti? Meseria lui Peabody era să-i prindă pe cei care se strecurau în ţară ilegal şi să-i trimită înapoi acasă. Nu ştia ce se petrece în mintea unui infractor. De fapt, singura lui legătură cu psihologia o reprezentau facturile la psihiatru ale fostei lui soţii, pe care trebuia să le achite.

Cât despre Coe, *fără îndoială* că era suficient de dezechilibrat ca să încerce să-i facă felul Strigoiului. Mai încercase o dată să-l suprime, în faţa apartamentului familiei Wu, pe Canal Street.

— Dellray ce zice? întrebă Peabody.

— La ora asta e pe teren. Nu răspunde la telefon.

— Păi nu lucrează pentru voi?

— Dellray lucrează în mare parte pentru Dellray, răspunse agentul.

— Şi ce propui să facem? întrebă din nou Peabody, ştergându-şi faţa cu poalele sacoului bej şi şifonat.

— Crezi că aţi putea fi urmăriţi de Coe?

Peabody privi în jur, la milioanele de maşini de pe şoseaua expres Van Wyck.

— Cum dracu' să-mi dau seama? răspunse el, renunţând complet la limbajul elevat al unui înalt slujbaş de stat.

— Dacă are de gând să încerce ceva, asta nu se poate întâmpla decât la aeroport. Spune-le oamenilor tăi să fie cu ochii în patru. Am să anunţ şi paza aeroportului.

— Nu văd cum se poate întâmpla una ca asta.

— Mulţumesc pentru asigurare, Harold. Dar nu uita că Rhyme a fost cel care a pus mâna pe nemernic. Nu tu.

Telefonul se închise. Peabody se răsuci în loc şi-l privi cu atenţie pe Strigoi, care întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Peabody, apoi întrebă pe unul dintre agenţi: Avem în spate ceva veste antiglonţ?

— Nu, răspunse unul dintre ei, apoi adăugă: Eu am vestă.

— Şi eu, spuse celălalt.

Din tonul vocii lor reieşea că niciunul nu avea de gând să renunţe la ea.

Nici Peabody nu le-ar fi cerut aşa ceva. Dacă Alan Coe încerca un atac asupra Strigoiului şi reuşea, ei bine, asta era şi gata. El şi Rhyme vor trebui să suporte consecinţele.

Se aplecă în faţă şi se răsti la şofer:

— Nu poţi face ceva cu blestematul ăsta de aer condiţionat?

Cătuşele care-i prindeau încheieturile păreau uşoare ca un fulg.

Urma să scape de ele cât de curând, de îndată ce avea să ajungă în uşa avionului care-l va lua din Ţara cea Frumoasă pentru a-l duce acasă şi, pentru că ştia asta, fierul care-i atârna de mâini deja încetase să mai existe.

Păşind pe coridorul internaţional al Aeroportului JFK, se gândea cât se schimbase transportul aerian în Extremul Orient. Se gândea la zilele când zbura cu compania naţionala chineză: CAAC – siglă despre care orice chinez vorbitor de engleză ştia că înseamnă Compania Aeriană A Catastrofelor. Lucrurile stăteau acum cu totul altfel. La ora actuală exista o linie aeriană spre L.A, Northwest Airlines, şi un zbor China Air spre Singapore, cu legătura la Fuzhou, numai business class.

Grupul lor sărea în ochi: Strigoiul, doi paznici înarmaţi şi doi însoţitori – Peabody de la INS şi tipul de la Departamentul de Stat. Acum li se alăturaseră şi doi oameni de la Paza Aeroportului, doi indivizi solizi, cu ochii în patru ca nişte

veverițe, care supravegheau mulțimea, pregătiți în orice clipă să scoată armele.

Strigoiul nu înțelegea prea bine motivul îngrijorării și întăririi pazei, însă presupunea că se primiseră amenințări cu moartea la adresa lui. Nicio noutate. Trăise sub amenințarea morții din noaptea în care cele Patru Vechi Valori[36] îi uciseseră familia.

Auzi pași în spatele lui.

— Domnule Kwan… domnule Kwan!

Toți se întoarseră, dând cu ochii de un chinez slăbuț, îmbrăcat la costum, care se apropia grăbit de ei. Oamenii de pază își scoaseră armele și cel care venea spre ei se opri în loc, cu ochii măriți de spaimă.

— E avocatul meu, explică Strigoiul.

— Ești sigur? îl întrebă Peabody.

— Cum adică dacă sunt sigur?

Peabody făcu semn chinezului să se apropie, îl percheziționă cu toate protestele Strigoiului, apoi le îngădui, lui și contrabandistului, să treacă lângă perete. Strigoiul își aplecă urechea spre buzele avocatului.

— Spune.

— Familiile Chang și Wu au fost eliberate pe cauțiune, până la audiere. Se pare că vor primi azil politic. Wu și ai lui sunt în Flushing, Queens. Familia Chang s-a întors la Owls Head. În același apartament.

— Și Yindao? șopti Strigoiul.

Omul clipi auzind acel cuvânt obscen.

— Vreau să spun, polițista, Sachs, se corectă Strigoiul.

— Oh, am și adresa ei. Și pe cea a lui Lincoln Rhyme. Vreți să vi le scriu pe ceva?

— Nu, doar spune-mi-le, dar rar. Am să le țin minte.

După ce le repetă numai de trei ori, Strigoiul reuși să le memoreze.

— Ai să-ți găsești banii în cont, spuse el.

Nu fusese nevoie să menţioneze nici suma, nici care cont anume.

Avocatul încuviinţă din cap şi, aruncând o privire spre paznicii Strigoiului, se îndepărtă.

Grupul continuă să înainteze pe coridor. Strigoiul putea vedea în faţă terminalul, funcţionarele atrăgătoare de la ghişeul de verificare a taloanelor de îmbarcare. Zări pe fereastră o porţiune din avionul 747 care avea curând să-l poarte către vest, la fel cum Regele Maimuţă, în pelerinajul său, găsise în final iluminarea şi pacea lăuntrică.

Din buzunarul cămăşii se vedea ieşind un capăt al talonului de îmbarcare. În portofel avea 10.000 de yuani. Era escortat de oamenii legii. Mergea acasă, la apartamentele lui, la femeile lui, la banii lui…

Era liber. Era…

Brusc, simţi mişcare în preajmă.

Cineva venea repede spre el şi paznicii îl traseră deoparte, cu armele scoase din nou din toc. Strigoiul icni şocat, închipuindu-şi că era pe punctul să moară. Murmură repede o rugăciune către zeul lui păzitor, arcaşul Yi.

Dar atacatorul se opri brusc. Răsuflând greu, Strigoiul începu să râdă.

— Bună seara, Yindao.

Era îmbrăcată în jeanşi, tricou şi geacă, iar la gât avea ecusonul de poliţie. Stătea cu mâinile în şolduri, una dintre ele rămânând aproape de pistol. Poliţista nu-i acordă nicio atenţie Strigoiului, ci privi spre tinerii agenţi INS, care rămâneau la fel de încordaţi.

— Ar fi bine să aveţi un motiv solid ca să scoateţi armele la mine.

Ei se pregătiră să vâre armele în toc, dar Peabody le făcu semn că nu.

Strigoiul privi dincolo de Yindao. În spatele ei era un negru înalt, în costum alb şi cravată de un albastru ţipător. Se găsea acolo şi poliţistul cel gras

care-l arestase în Brooklyn, precum şi câţiva poliţişti newyorkezi în uniforme. Dar din întreg grupul, persoana care-i reţinea cel mai mult atenţia era un bărbat frumos, cu părul negru, cam de vârsta Strigoiului, cu braţele şi picioarele imobilizate într-un scaun cu rotile sofisticat, de un roşu strălucitor. În spatele scaunului stătea un tânăr cu înfăţişare îngrijită, probabil asistentul sau infirmierul lui.

Fără îndoială, era Lincoln Rhyme. Strigoiul îl privi cu atenţie pe omul acela bizar, care descoperise în mod miraculos unde anume naviga *Dragonul din Fuzhou,* care găsise familiile Chang şi Wu şi care, de fapt, reuşise să-l captureze pe el însuşi. Ceea ce nu izbutise niciun alt poliţist din lume.

Harold Peabody îşi şterse faţa cu mâneca, cântări situaţia şi făcu semn paznicilor săi să se dea un pas înapoi. Aceştia îşi puseră armele la loc în tocuri.

— Ce înseamnă asta, Rhyme?

Dar criminalistul nici nu-l luă în seamă, continuând să-l examineze cu luare-aminte pe contrabandist. Strigoiul se simţi vag stingherit. În clipa următoare însă îşi controlă această senzaţie. Avea *guanxi* la cel mai înalt nivel. Era imun, chiar şi în prezenţa unei legende ca Lincoln Rhyme, pe care-l întrebă fără ezitare:

— Cine eşti dumneata? Consultant? Detectiv particular?

— Eu? răspunse infirmul. Eu sunt unul dintre cei zece judecători ai infernului.

Strigoiul începu să râdă.

— Deci scrii nume în *Cartea Viilor şi a Morţilor?*

— Exact asta fac.

— Şi ai venit să mă conduci la plecare?

— Nu, răspunse Rhyme.

— Atunci *ce* vrei? îl întrebă circumspect Peabody.

— Şi-acum, v-aş ruga să plecaţi cu toţii de aici, li se adresă agasat oficialul de la Departamentul de Stat.

— Omul acesta nu va urca în avion, spuse Rhyme.

— Ba da, va urca, îl contrazise imperturbabil oficialul.

Făcu un pas înainte, luă talonul din buzunarul Strigoiului şi porni cu paşi mari către funcţionara de la poartă.

— Dacă mai faci un pas spre avion, interveni poliţistul cel gras, poliţiştii aici de faţă au ordin să te aresteze.

— Pe mine? bombăni furios Webley.

Peabody râse nervos, uitându-se spre agentul de culoare.

— Dellray, ce-i toată porcăria asta?

— Cre' c-ar trebui să asculţi ce zice amicu' meu, Harold. Zău că e în interesu' tău.

— Ai cinci minute, acceptă Peabody.

Lincoln Rhyme se încruntă uşor, cu o umbră de regret.

— Mă tem că ar putea dura ceva mai mult.

Capitolul 49

Contrabandistul era mult mai scund şi mai solid decât se aşteptase Lincoln Rhyme. Era un fenomen pe care şi-l amintea din vremea când conducea Secţia de criminalistică a NYPD: făptaşii pe care-i urmărea luau proporţii în mintea lui, iar când îi vedea pentru prima oară în realitate – de regulă, la proces – adesea rămânea surprins cât de mărunţi erau.

Strigoiul stătea cu cătuşele la mâini, înconjurat de oameni ai legii. Era îngrijorat, dar încă nu-şi pierduse stăpânirea de sine, îşi păstrase seninătatea, umerii şi braţele lui rămăseseră în continuare relaxate. Criminalistul înţelese imediat cum de se lăsase înşelată Sachs: ochii Strigoiului erau ochii unui vindecător, ai unui doctor, ochii unui om de spirit. Privirea lui oferea mângâiere şi invita la confidenţe. Acum însă că-l cunoscuse personal, Rhyme înţelegea din acea privire calmă că avea de a face cu un om extrem de vanitos şi de necruţător.

— OK, domnule, ce înseamnă toate astea? întrebă prietenul lui Peabody, Webley de la Departamentul de Stat, cum îl numea acum Rhyme, ca un ecou la prezentarea pompoasă pe care şi-o făcuse oficialul nu de mult, în sufrageria lui Rhyme.

— Ştiţi ce se întâmplă uneori în meseria noastră, domnilor? li se adresă Rhyme celor doi bărbaţi. Mă refer la criminalistică.

Webley de la Departamentul de Stat vru să spună ceva, dar Peabody îi făcu semn să tacă. Rhyme nu admitea să-l zorească cineva. Nimeni nu-l grăbea pe Lincoln Rhyme când nu voia să fie grăbit.

— Uneori pierdem din vedere imaginea de ansamblu. De acord, recunosc că *eu* sunt cel care păţeşte asta mai mult decât, să zicem, Sachs,

colega mea de colo. Pe ea o interesează motivele, *de ce* fac oamenii ceea ce fac. Dar stilul meu e altul. Stilul meu e să examinez fiecare probă şi s-o aşez acolo unde-i este locul. Privi zâmbind către Strigoi. La fel cum pui o piesă pe tabla de *Wei-Chi.*

Contrabandistul care adusese atâta suferinţă în viaţa atâtor oameni nu zise nimic şi nici nu schiţa vreun semn de confirmare. Funcţionara de la poartă anunţă pasagerii zborului Northern Airlines cu destinaţia Los Angeles să se pregătească de îmbarcare.

— Am interpretat indiciile foarte bine. Un semn din cap către Strigoi. În definitiv, uite-l acolo, capturat, aşa-i? Mulţumită nouă. Şi deţinem suficiente probe ca să fie găsit vinovat şi condamnat la moarte. Când colo, ce se întâmplă? E pus în libertate.

— Nu-i pus în libertate, îl contrazise Peabody. E trimis să fie judecat în China.

— Scos de sub jurisdicţia ţării în care a comis o serie de fapte grave în ultimele câteva zile, îl corectă tăios Rhyme. Chiar *trebuie* să ne certam?

Era prea mult pentru Webley de la Departamentul de Stat.

— Treceţi la subiect sau îl urc în avion.

Rhyme continuă să nu-i acorde nicio atenţie. Acum el era în lumina reflectoarelor şi nu avea de gând să renunţe prea curând la poziţia asta.

— Imaginea de ansamblu… imaginea de ansamblu… mă gândeam ce lovitură am primit. Păi, am descoperit unde se afla *Dragonul din Fuzhou,* am trimis Paza de Coasta să caute vasul şi, ce se întâmplă? Individul scapă, după ce omoară atâţia oameni.

Peabody clătină din cap.

— Bineînţeles că a fost o lovitură pentru tine, spuse el oarecum compătimitor. Toţi am rămas şocaţi. Dar…

Rhyme continuă în forţă.

— Imaginea de ansamblu… Păi, să ne gândim. E marţi, chiar înainte de revărsatul zorilor, suntem la bordul *Dragonului.* Să ne punem în pielea Strigoiului, un om urmărit de poliţie, căutat pentru delicte dintre cele mai grave, iar Paza de Coastă mai are vreun ceas până să interzică acostarea vasului lui de contrabandă. Ce-i de făcut în situaţia asta?

Funcţionara de la poartă continua să verifice taloanele de îmbarcare.

Peabody oftă. Webley de la Departamentul de Stat bombăni ceva abia auzit. Rhyme ştia că nu erau cuvinte dintre cele mai frumoase. Strigoiul se foi puţin, dar continuă să tacă.

Cum nimeni nu-i răspundea, Rhyme vorbi mai departe:

— În locul lui, eu mi-aş fi luat banii, aş fi dat ordin ca *Dragonul* să se înapoieze în larg cu viteză maximă şi aş fi ajuns la ţărm cu una dintre bărcile de salvare. Paza de Coastă şi INS ar fi fost ocupaţi cu echipajul şi cu imigranţii, aşa că nu mi-ar fi fost greu să ajung la ţărm şi, până să-şi dea ei seama că dispărusem, aş fi ajuns deja la jumătatea drumului spre Chinatown. În schimb, Strigoiul ce-a făcut?

Rhyme privi scurt spre Sachs, care continuă spusele lui:

— Strigoiul i-a încuiat pe imigranţi în cală, a scufundat vasul şi apoi i-a vânat pe supravieţuitori. Asta cu riscul de a fi prins sau ucis.

— Şi când nu i-a ucis pe toţi pe ţărm, preluă Rhyme istorisirea, i-a urmărit în oraş şi a încercat să-i lichideze acolo. De ce dracu' a vrut să facă asta?

— Păi, erau potenţiali martori, spuse Peabody. Era *nevoit* să-i lichideze.

— Ah, şi de ce? exclamă Rhyme. Iată întrebarea pe care nu şi-o pune nimeni. Ce câştiga din asta?

Peabody şi Webley de la Departamentul de Stat rămăseseră tăcuţi.

— Tot ce ar fi putut face pasagerii *Dragonului* era să depună mărturie într-un caz de contrabandă cu persoane, continuă Rhyme. Dar deja în întreaga lume existau zeci de mandate de arestare pentru contrabandă pe numele Strigoiului. Era acuzat şi de omucidere – uitaţi-vă la notificarea Interpolului. N-avea niciun sens să-şi dea osteneala să-i omoare numai pentru că erau martori. Făcu o pauză de câteva secunde, pentru efect. Dar faptul că a ţinut să-i ucidă devine logic dacă ne gândim că pasagerii au fost de la început sortiţi să fie victimele lui.

Rhyme observă pe chipurile lor două reacţii diferite. Peabody era surprins şi nedumerit. În ochii lui Webley de la Departamentul de Stat se citea cu totul altceva. Acum oficialul ştia perfect unde voia să ajungă Rhyme.

— Victimele, continuă Rhyme. Acesta e cuvântul-cheie. Vedeţi, cu ocazia partidei de înot în pântecele *Dragonului,* detectiva mea, Sachs, a găsit o scrisoare.

Auzind acestea, Strigoiul, care tot timpul o fixase cu privirea pe Sachs, se întoarse încet spre Rhyme.

— O scrisoare? se miră Peabody.

— Acolo scria ceva de genul „aici ai banii şi lista victimelor pe care urmează să le transporţi spre America”… Aţi început să înţelegeţi imaginea de ansamblu, domnilor? În scrisoare nu se pomenea de „pasageri”, „imigranţi”, „purcei” sau, cum le spuneţi voi, destul de dur, Peabody, „indivizii fără acte”. Scria, citez: „victime”. La început, când mi s-a tradus scrisoarea, n-am înţeles că exact acesta era cuvântul folosit de autorul scrisorii. Iar imaginea de ansamblu devine şi mai limpede când ne uităm cine erau acele victime: numai disidenţi chinezi, cu familiile lor. Deci, Strigoiul nu-i doar un simplu contrabandist. E şi ucigaş plătit. A fost angajat anume ca să-i lichideze.

— Omul ăsta-i nebun! interveni tăios Strigoiul. Şi disperat. Vreau să plec chiar în clipa asta.

Dar Rhyme continuă să vorbească:

— Strigoiul a avut tot timpul de gând să scufunde *Dragonul.* A aşteptat doar până s-au apropiat destul de mult de ţărm ca el şi *bangshou* să poată ajunge teferi la mal. Numai că unele lucruri n-au ieşit chiar conform planului: noi am descoperit unde se afla vasul şi am trimis acolo Paza de Coastă, prin urmare Strigoiul a fost nevoit să acţioneze mai curând decât intenţionase. Pe urmă, câţiva imigranţi au reuşit să scape. În plus, explozivul a fost prea puternic şi vasul s-a scufundat înainte ca el să apuce să-şi ia armele şi banii şi să-şi găsească acolitul.

— E absurd, murmură Webley de la Departamentul de Stat. Beijingul n-ar angaja pe cineva care să lichideze disidenţii. Nu mai suntem în anii 1960.

— Nici *n-a făcut-o* Beijingul, replica Rhyme, după cum presupun că ştii şi dumneata, domnule Webley. Nu, numai că noi am aflat cine i-a trimis Strigoiului instrucţiunile şi banii. Numele acestei persoane este Ling Shui-bian.

Strigoiul se uită cu disperare spre poarta terminalului.

— Am trimis poliţiei din Fuzhou un e-mail cu numele şi adresa lui Ling şi le-am spus că, după părerea mea, era unul dintre colaboratorii Strigoiului. Însă ei mi-au răspuns că probabil mă înşelam. Adresa lui Ling era o instituţie de stat din Fuzhou. Ling este consilier al guvernatorului provinciei Fujian însărcinat cu dezvoltarea comerţului.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că-i un lord al războiului şi un corupt, răspunse cu asprime Rhyme. Nu-i clar? El şi oamenii lui scot milioane cotă parte din afacerile desfăşurate pe întreaga coastă sud-estică a Chinei. Probabil că lucrează mână în mână cu

guvernatorul, dar nu am niciun fel de dovezi în acest sens. Oricum, nu încă.

— Imposibil, comentă Webley, dar cu mult mai puţină emfază ca mai devreme.

— Ba deloc, replică Rhyme. Sonny Li mi-a povestit despre provincia Fujian. Întotdeauna a fost mai independentă decât era pe placul autorităţilor centrale. Fujian are cele mai multe legături cu Occidentul şi cu Taiwanul… şi cei mai mulţi bani. Totodată, şi cei mai activi disidenţi. Beijingul ameninţă tot timpul că va impune provinciei restricţii, că va naţionaliza din nou firmele şi că-şi va aduce la putere propriii oameni. Dacă se întâmplă aşa ceva, Ling şi ai lui îşi pierd principala sursă de venituri. Aşadar, ce trebuie făcut ca Beijingul să fie mulţumit? Te descotoroseşti de cei mai aprigi disidenţi. Şi ce cale mai bună decât să angajezi un contrabandist? Dacă disidenţii mor în timpul călătoriei, e numai vina lor, nu a autorităţilor.

— Şi ceea ce-i mai mult decât probabil, interveni Sachs, nimeni nu va şti vreodată că au murit. E vorba doar de încă un vas cu „dispăruţi”.

Făcu un semn din cap spre Webley, dându-i cuvântul lui Rhyme.

— Ah, da! Ultima piesă a jocului. De ce e pus în libertate Strigoiul? Voi îl trimiteţi înapoi în China ca să faceţi pe placul lui Ling şi al oamenilor lui din Fujian, se adresă el lui Webley. Ca să vă asiguraţi că nu sunt afectate interesele noastre economice. Sud-estul Chinei e zona în care SUA are cele mai multe investiţii

— Asta-i o prostie! se răsti Webley.

— E ridicol! interveni şi Strigoiul. E minciuna unui disperat. Făcu semn din cap spre Rhyme. Aveţi ceva dovezi?

— Dovezi? Păi, avem scrisoarea lui Ling. Dar dacă vrei şi altele… Ţii minte, Harold? Tu mi-ai spus că de vreun an încoace au mai dispărut şi alte vase cu imigranţi de care s-a ocupat Strigoiul. Am

verificat declaraţiile rudelor, aflate în baza de date a Interpolului. Şi în aceste cazuri, majoritatea erau disidenţi din Fujian.

— Nu-i adevărat, se grăbi să spună Strigoiul.

— Pe urmă banii, continuă Rhyme, fără să-i acorde nicio atenţie contrabandistului.

— Banii?

— Taxa de contrabandă. Când s-a dus să înoate în Atlantic, Sachs a găsit 120.000 de dolari şi o sumă aproape echivalentă în yuani. L-am invitat pe un amic de-al meu de la INS la mine acasă, ca să examinam probele împreună. El…

— Pe cine? întrebă cu asprime Peabody.

Brusc înţelese.

— Alan Coe? Despre el e vorba, nu?

— Un amic. S-o lăsăm aşa.

De fapt, amicul fusese într-adevăr Alan Coe, care-şi petrecuse ziua subtilizând dosare secrete ale INS, ceea ce probabil avea să-l coste slujba. Acesta era riscul la care se referise Rhyme nu cu multă vreme în urmă şi pe care Coe şi-l asumase fără ezitare.

— Primul lucru pe care l-a remarcat prietenul meu au fost banii. Mi-a spus că, atunci când încheie o înţelegere cu contrabandiştii, imigranţii nu au cum să plătească în dolari, pentru că în China *nu există* dolari, în orice caz nu suficienţi cât să plăteşti un drum până în America. Plata se face întotdeauna în yuani. Cum la bord se aflau vreo douăzeci şi cinci de imigranţi, asta însemna că Sachs ar fi trebuit să găsească pe puţin jumătate de milion de yuani bani gheaţă. Şi atunci, de ce erau atât de puţini bani chinezeşti pe vas? Pentru că Strigoiul le ceruse o sumă derizorie, ca să se asigure că disidenţii de pe lista neagră îşi vor permite călătoria. Profitul lui erau banii primiţi ca să-i omoare. Iar cei 120.000 de dolari? Ei bine, *aceştia* erau banii gheaţă primiţi de la Ling. Am verificat seriile câtorva bancnote şi, din evidenţa Rezervei Federale, reiese că banii au fost

înregistraţi ultima oară ca transferaţi la Banca Chinei de Sud din Singapore. Întâmplător, o bancă folosită cu regularitate de oficialităţile din Fujian.

Pasagerii continuau să urce la bordul avionului. Acum Strigoiul era disperat de-a binelea.

Peabody tăcuse, chibzuind la cele auzite. Părea să ezite. Dar reprezentantul Departamentului de Stat rămase neclintit.

— Omul nostru va urca în avion şi cu asta, basta.

Rhyme îşi îngustă pleoapele şi-şi lăsă capul într-o parte.

— Cât de departe am ajuns cu dovezile, Sachs?

— Ce-ar fi să zici de C4?

— Aşa e, explozivul cu care a fost aruncat în aer vasul. FBI l-a depistat ca provenind de la un traficant de arme nord-coreean, care vinde cu regularitate… ghiciţi cui? Bazelor militare ale Armatei de Eliberare a Poporului din Fujian. C4 i-a fost dat Strigoiului de către *autorităţi.*

Rhyme închise ochii o clipă. Apoi îi deschise brusc.

— Pe urmă, celularul găsit de Sachs pe plajă… Era un telefon prin satelit, de tipul celor folosite de oficialii din conducerea statului. Reţeaua la care era conectat îşi avea baza la Fuzhou.

— Camioanele, Rhyme, îi aminti Sachs. Spune-le despre camioane.

Rhyme încuviinţă din cap. Niciodată nu rezista tentaţiei de a ţine o prelegere legată de meseria lui.

— Un element interesant în ce priveşte munca la scena crimei este acela că uneori ceea ce *nu* găseşti acolo e la fel de important precum ceea ce *găseşti.* Priveam probele de pe tabla noastră cu evidenţa dovezilor şi deodată mi-am dat seama că ceva lipsea. Unde erau urmele camioanelor care trebuiau să transporte *imigranţii?* Prietenul meu de la INS mi-a spus că asigurarea transportului pe uscat face parte din contractul încheiat cu contrabandiştii. Numai că nu existau niciun fel de

camioane. Singurul vehicul aflat pe plajă a fost cel condus de Jerry Tang, menit să-i transporte pe Strigoi şi pe *bangshou.* Păi, de ce nu era niciun camion? Pentru că Strigoiul ştia că imigranţii nu vor ajunge vii la ţărm.

Şirul de pasageri pe cale să urce la bord se subţia. Webley de la Departamentul de Stat se aplecă şi şuieră răutăcios în obrazul lui Rhyme:

— Eşti până în gât în treaba asta, domnu'. Habar n-ai în ce te-ai băgat.

Rhyme îi susţinu privirea cu prefăcută remuşcare:

— Nu. Habar n-am. Nu mă pricep la politică, la *affaires d'état*... Nu sunt decât un simplu om de ştiinţă. Cunoştinţele mele sunt din păcate foarte limitate. Limitate la lucruri cum ar fi, să zicem, dinamita falsă.

Webley de la Departamental de Stat tăcu instantaneu.

— Aici intru eu în scenă, interveni Dellray. Din păcate pentru voi, oameni buni.

Peabody îşi drese glasul, stânjenit.

— La ce te referi? întrebă el, dar numai pentru că simţea că trebuie să pună întrebarea, răspunsul fiind ultimul lucru din lume pe care îşi dorea să-l audă.

— Bomba din maşina lui Fred? Păi, am primit rezultatele de la laboratorul care a analizat dinamita. Interesant e că nici n-a fost vorba de dinamită. Doar rumeguş amestecat cu răşină. Dinamită falsă. Din cea folosită la instrucţie. Prietenul meu de la INS mi-a spus că Biroul pentru Imigrare îşi are propria echipă de dezamorsare şi propriul departament de instruire în caz de bombe, undeva în Manhattan, unde s-a şi dus azi-dimineaţă. Aici au explozivi falşi, pe care novicii învaţă să-i recunoască şi să-i mânuiască. Batoanele din maşina lui Fred se potrivesc cu mostrele de acolo. În plus, numerele de pe detonator sunt asemănătoare cu unele găsite într-un fişet cu probe

confiscate anul trecut, când nişte agenţi au arestat doisprezece imigranţi ilegali ruşi în Coney Island.

Rhyme observă cu încântare sclipirea îngrozită din ochii lui Peabody. Se mira că Webley de la Departamentul de Stat mai reuşea să facă pe indignatul.

— Dacă vrei să sugerezi că cineva din guvernul federal ar face rău unui coleg…

— Să facă rău? Cum ar putea un mic detonator să facă rău? De fapt, a fost un simplu foc de artificii. Nu, încărcătura criminală la care mă gândesc eu ar fi intervenţia cu rea intenţie, perturbarea cu bună ştiinţă a investigaţiilor, pentru că mie *mi se pare* că aţi fi vrut ca Fred să nu mai lucreze un timp la caz.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că, preluă explicaţia Dellray, în costumul lui alb, făcând un pas înainte şi lipindu-l de perete pe Webley de la Departamentul de Stat, făceam valuri. Adunam echipa SPEC-TAC. Care ar fi pus mâna pe Strigoi şi n-ar fi ars gazu' de pomană ca ăştia de la INS. Cre' că de-aia mi-au şi repartizat *mie* cazu'. Nu mă pricepeam la contrabandă nici cât negru sub unghie. Şi când am aranjat ca un expert, Dan Wong, să preia cazu', l-au suit imediat într-un avion şi l-au trimis în Vest.

— Fred trebuia să plece, conchise Rhyme, ca să puteţi proceda cu Strigoiul conform planului, adică să-l prindeţi viu şi să-l scoateţi din ţară în deplină siguranţă, ca parte a înţelegerii încheiate între Departamentul de Stat şi Ling din Fujian. Făcu semn din cap spre avion. Exact cum s-a şi întâmplat.

— Nu ştiam nimic despre uciderea disidenţilor, bâigui Peabody. Asta nu mi s-a spus niciodată. Jur!

— Ţine-ţi gura! mârâi ameninţător Webley de la Departamentul de Stat.

— Tot ce mi-au spus a fost că Departamentul de Justiţie trebuia să se implice cât mai puţin posibil. Că era vorba de probleme importante de securitate

naţională. Nimeni n-a pomenit de interese de afaceri, nimeni n-a pomenit de…

— Harold!

Glasul lui Webley de la Departamentul de Stat şuierase ca şfichiul unui bici. Oficialul îi întoarse spatele birocratului celui transpirat şi se răsuci spre Rhyme, spunând cu voce stăpânită:

— Uite ce e, dacă – şi subliniez, *dacă* – ceva din tot ce-ai spus aici e adevărat, atunci fără îndoială îţi dai seama că aici e vorba de ceva mai mult decât omul acesta, Lincoln. Acum Strigoiul a fost dat în vileag. N-o să mai scufunde niciun alt vas. Nimeni n-o să-l mai angajeze ca traficant după cele întâmplate. Dar, continuă diplomatul cu blândeţe, dacă-l trimitem înapoi, chinezii vor fi fericiţi. Beijingul n-o să mai ia măsuri represive împotriva provinciilor, iar rezultatul final va fi o economie mai prosperă pentru oamenii de acolo. Pe de altă parte, dacă influenţa americană va spori, situaţia drepturilor omului va fi mai bună. Ridică amândouă palmele. Uneori suntem siliţi să facem alegeri dificile.

Rhyme aprobă din cap.

— Deci, vrei să spui că, în esenţă, e vorba de o chestiune de politică şi diplomaţie.

Webley de la Departamentul de Stat zâmbi, mulţumit că Rhyme înţelesese în cele din urmă.

— Întocmai. Pentru binele ambelor ţări. Sigur, e un sacrificiu, dar unul care, zic eu, trebuie făcut.

Rhyme chibzui câteva clipe la cele auzite. Apoi i se adresă Ameliei Sachs:

— L-am putea numi Marele Sacrificiu Fără Precedent în Istorie pentru Binele Poporului.

La auzul vorbelor sarcastice ale lui Rhyme, Webley de la Departamentul de Stat schiţă o grimasă.

— Vezi dumneata, începu să-i explice criminalistul, politica e complicată, diplomaţia e complicată şi ea. Însă crima e simplă. Mie nu-mi plac lucrurile complicate. Prin urmare, uite ce-ţi

propun: fie ni-l încredinţezi nouă pe Strigoi, ca să-l deferim justiţiei americane, fie îl laşi să ia avionul către ţara lui. În acest caz, vom face public faptul că aţi pus în libertate un om suspectat de multiple asasinate, şi asta din raţiuni politice şi economice. Şi că aţi atentat la viaţa unui agent FBI. Eşti liber să alegi, adăugă el cu indiferenţă. De dumneata depinde.

— Să nu ne ameninţi! Nu sunteţi decât nişte amărâţi de poliţişti municipali, răbufni Webley de la Departamentul de Stat.

Funcţionara anunţă ultima strigare pentru pasagerii care urmau să plece cu acel zbor. Strigoiul era îngrozit. Cu fruntea îmbrobonită de sudoare şi negru la faţă de furie, se apropie de Webley şi ridică amândouă mâinile, făcând să zăngăne cătuşele. Îi şopti ceva, supărat. Dar oficialul nu-l luă în seamă şi se întoarse spre Rhyme.

— Cum dracu' ai să dai totul publicităţii? Pe nimeni nu va interesa aşa un caz. Crezi că-i blestemăţia aia de Watergate? Trimitem un chinez la el în ţară, să fie judecat pentru diverse infracţiuni.

— Harold? spuse Rhyme pe un ton întrebător.

— Îmi pare rău, spuse copleşit Peabody. Nu pot face nimic.

— Deci, acesta e răspunsul tău, zise Rhyme cu un vag surâs. Asta şi voiam. O decizie. Tu ai şi luat-o. Foarte bine.

Se gândi, cu amărăciune şi amuzament, că totul aducea mult cu jocul *Wei-Chi.*

— Thom, vrei, te rog, să-i araţi lucrarea noastră?

Tânărul scoase din buzunar un plic şi i-l întinse lui Webley de la Departamentul de Stat. Acesta îl deschise. Înăuntru se găsea un amplu raport semnat de Rhyme şi adresat lui Peter Hoddins, redactor-şef la secţia internaţională a ziarului *New York Times.* Raportul descria în amănunt ceea ce

Rhyme tocmai le relatase lui Peabody şi lui Webley.

— Eu şi Peter suntem buni prieteni, spuse Thom. I-am zis că s-ar putea să-i vindem un pont în exclusivitate, ceva legat de scufundarea *Dragonului din Fuzhou,* cu implicaţii până la personalităţi de vârf din Washington. S-a arătat foarte interesat.

— Peter e un jurnalist bun, interveni şi Rhyme, apoi adăugă cu mândrie: Se află pe lista de nominalizări la Premiul Pulitzer.

Webley de la Departamentul de Stat şi Peabody schimbară o privire scurtă. Apoi se retraseră într-un colţ al zonei de îmbarcare, acum pustie, fiecare începând să dea telefoane.

— Trebuie să-l suim pe domnul Kwan la bordul avionului fără întârziere, spuse funcţionara de la poarta de îmbarcare.

În cele din urmă, cele două telefoane federale fură închise şi Rhyme îşi primi răspunsul: Webley de la Departamentul de Stat îi întoarse spatele fără un cuvânt şi porni cu paşi mari pe coridor în direcţia holului principal.

— Aşteaptă! ţipă Strigoiul. Am avut o înţelegere! Am avut o înţelegere!

Omul îşi văzu de dram, rupând din mers raportul lui Rhyme şi aruncându-l într-un coş de gunoi, fără să se oprească din drum.

Sellitto îi spuse funcţionarei de la poarta de îmbarcare să închidă uşa care dădea spre avion. Domnul Kwan nu va mai urca la bord.

Strigoiul îl ţintui pe Rhyme cu o privire sfredelitoare şi-şi coborî brusc umerii, semn clar că accepta înfrângerea. În clipa următoare însă, speranţa în victoria viitoare luă locul disperării de a pierde şi un val de energie yin echilibră energia yang, cum s-ar fi exprimat Sonny Li. Contrabandistul se întoarse către Sachs şi o măsură din cap până în picioare cu un surâs îngheţat.

— Eu am răbdare, Yindao. Sunt sigur că ne vom mai întâlni. *Naixin…* Toate la timpul lor, toate la timpul lor.

Amelia Sachs îi susţinu privirea şi răspunse:

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Privirea ei, constată Rhyme, era de mii de ori mai rece ca a lui.

Poliţiştii în uniformă de la NYPD îl luară pe Strigoi în custodia lor.

— Jur că n-am ştiut nimic din toate astea, spuse Peabody. Mie mi s-a spus…

Dar Rhyme se săturase de atât duel verbal. Fără un cuvânt, îşi plimbă uşor degetul pe telecomanda scaunului Storm Arrow şi-i întoarse spatele.

Ameliei Sachs îi revenea misiunea de a reconcilia diversele instituţii de stat în cazul Kwan Ang, zis şi Gui, Strigoiul. Poliţista întinse mâna spre Harold Peabody, încă tulburat, şi spuse:

— Vrei, te rog, să-mi dai cheile de la cătuşe? Dacă le vrei înapoi după ce ajunge după gratii, le găseşti la Centrul de Detenţie pentru bărbaţi din Manhattan.

Capitolul 50

Câteva zile mai târziu, după înfăţişarea în tribunal, Strigoiul era reţinut fără posibilitate de cauţiune.

Lista acuzelor era nesfârşită: încălcări ale legilor locale şi federale, crimă, contrabandă cu persoane, atac armat, posesie de arme de foc, spălare de bani.

Dellray şi şefii lui de la Departamentul de Justiţie trăseseră nişte sfori în Procuratura SUA, aşa încât Sen Zi-juan, căpitanul vasului scufundat *Dragonul din Fuzhou,* nu mai fusese pus sub acuzare pentru contrabandă cu persoane, în schimbul mărturiei sale împotriva Strigoiului. Sen urma să depună mărturie la procesul Strigoiului, după care avea să fie deportat în China.

Acum, Rhyme şi Sachs se găseau singuri în dormitorul lui, unde poliţista se studia într-o oglindă înaltă cât peretele.

— Arăţi bine, îi spuse criminalistul.

Sachs urma să apară în faţa tribunalului peste o oră. Era o şedinţă importantă şi poliţista era preocupată de cum avea să evolueze în faţa judecătorului.

Clătină din cap.

— Nu ştiu.

Sachs, care nu regretase niciodată că renunţase la modelling, se considera o „adeptă a jeanşilor şi a tricourilor”. Acum însă era îmbrăcată într-un costum sobru, de culoare albastră, bluză albă şi – Dumnezeule, observă Rhyme – o pereche de pantofi Joan & David bleumarin, care atrăgeau privirea, cu tocuri înalte, ce o făceau să pară de peste un metru optzeci. Părul ei roşcovan era strâns fără cusur în creştetul capului.

Şi totuşi, rămânea Sachs a lui: cerceii ei de argint aveau forma unor gloanţe minuscule.

Sună telefonul şi Rhyme se răsti în receptor:

— Comandă. Răspunde la telefon.

Clic.

— Lincoln? se auzi un glas de femeie în microfonul exterior.

— Doctor Weaver, îşi salută Rhyme neurochirurgul.

Sachs renunţă să-şi mai studieze ţinuta şi se aşeză pe marginea patului Flexicair.

— Am primit telefonul dumitale, spuse doctoriţa. Asistenta mi-a comunicat că-i vorba de ceva important. E totul în regulă?

— Totul e OK, răspunse Rhyme.

— Urmezi regimul de viaţă pe care ţi l-am prescris? Niciun strop de alcool, multă odihnă? Mai bine spune-mi tu, Thom, adaugă ea cu o undă de umor. Eşti acolo?

— E în camera cealaltă, o informă râzând, Rhyme. Nu-i nimeni aici care să mă dea de gol.

Desigur, cu excepţia Ameliei Sachs, dar ea nu avea de gând să-l trădeze.

— Te-aş ruga să vii mâine la cabinetul meu, pentru un ultim control înainte de operaţie. Mă gândeam…

— Doamna doctor…

— Da?

Rhyme o privi în ochi pe Sachs.

— M-am hotărât să nu fac operaţia.

— Vrei să…

— Vreau să renunţ. Am estimat costul traiului meu de invalid şi plătesc cu banii jos, glumi el.

Urmă o clipă de tăcere.

— Dar îţi doreai acest lucru mai mult decât oricare alt pacient al meu, spuse doctoriţa.

— Mi-am dorit-o, e adevărat. Dar acum m-am răzgândit.

— Ţii minte că te-am prevenit că riscurile sunt foarte mari. Acesta e motivul?

Rhyme se uita la Sachs.

— Până la urmă, se mulţumi el să răspundă, nu cred că s-ar schimba prea mult situaţia.

— Cred că-i o decizie bună, Lincoln. E alegerea cea mai înţeleaptă. Facem progrese mari în cazul leziunilor coloanei vertebrale, adăugă ea. Ştiu că citeşti literatura de specialitate…

— Aşa e, alerg după toate noutăţile, răspunse el, amuzat de ironia metaforei.

— Dar în fiecare săptămână apare câte ceva nou. Sună-mă oricând doreşti. Ne putem gândi la posibile opţiuni de viitor. Sau sună-mă dacă doreşti să stăm de vorbă.

— Bine, mi-ar face plăcere.

— Şi mie. La revedere, Lincoln.

— La revedere, doamnă doctor. Comandă: închide telefonul.

În încăpere se aşternu tăcerea. O bătaie de aripi însoţită de o umbră sfâşiară liniştea şi un şoim pelerin ateriză pe pervazul ferestrei. Sachs şi Lincoln rămaseră cu ochii la pasăre.

— Eşti sigur că asta vrei, Lincoln? întrebă Sachs. Dacă ţii să faci operaţia, să ştii că te susţin până la capăt.

Rhyme era convins de acest lucru.

Dar ştia la fel de bine – şi fără umbră de îndoială – că în momentul de faţă nu dorea să facă operaţia.

„Tu accepţi limite la tine… Soarta adus pe tine în starea asta, Loaban. Şi asta cu scop. Poate tu cel mai bun detectiv tocmai pentru că întâmplat aşa. Viaţa la tine acum în echilibru, înţelegi?”

— Sunt sigur, răspunse el.

Sachs îi strânse mâna. Apoi se uită din nou afară, la şoim. Rhyme privi raza piezişă şi palidă care-i lumina faţa cu strălucirea discretă a unei picturi de Vermeer. Într-un târziu o întrebă:

— Sachs, dar *tu* eşti sigură că vrei să faci *asta?*

Arătă din cap spre dosarul de pe masa din apropiere, în care se găseau o fotografie a micuţei Po-Yee, o serie de declaraţii autentificate şi câteva documente cu aspect oficial.

Foaia de deasupra avea ca antet cuvintele: CERERE DE ADOPŢIE.

Sachs ridică privirea către Rhyme. Expresia din ochii ei îl convinse că şi ea era sigură de decizia pe care o luase.

Aşezată în sala tribunalului, Sachs zâmbi spre Po-Yee, Copilul Multiubit, care stătea pe scaunul de alături, unde o aşezase asistenta socială cu numai câteva momente mai înainte. Fetiţa se juca atent cu pisicuţa ei de pluş.

— Domnişoară Sachs, e vorba de o procedură de adopţie puţin cam neobişnuită. Dar presupun că vă daţi seama de acest lucru.

Judecătoarea Margaret Benson-Wailes, o femeie corpolentă, şedea în spatele biroului incredibil de plin de hârtii, din clădirea masivă şi întunecată a Tribunalului Familial din Manhattan.

— Da, doamnă judecător.

Judecătoarea se aplecă în faţa şi citi în continuare.

— Tot ce pot să spun e că în ultimele două zile am discutat cu mai multe persoane de la Servicii Umane, Servicii Familiale, de la primărie, din Albany, de la sediul central al poliţiei şi de la INS decât mi se întâmplă de regulă într-o lună pentru majoritatea cazurilor de adopţie. Spuneţi-mi, domnişoară detectiv, cum se face că o femeie firavă ca dumneavoastră se bucură de atâtea relaţii în acest oraş?

— Presupun că am noroc.

— E vorba de mai mult de atât, spuse judecătoarea, îndreptându-şi din nou atenţia asupra dosarului. Am auzit lucruri bune despre dumneavoastră.

După toate aparenţele, şi Sachs avea *guanxi* bune: de la Fred Dellray şi Lon Sellitto la Alan Coe (care nu numai că nu fusese concediat, dar se pregătea să preia postul lui Harold Peabody de la INS). În numai câteva zile, fuseseră învinse

nesfârşitele meandre ale birocraţiei care însoţesc majoritatea cazurilor de adopţie.

— Înţelegeţi, desigur, continuă judecătoarea, că bunăstarea acestui copil e mai presus de orice alte considerente şi că, dacă nu mă conving că înfierea este în interesul fetiţei, nu voi semna hârtiile.

Avea acelaşi aer de bunăvoinţă severă care-l caracteriza şi pe Lincoln Rhyme.

— Nici n-aş dori să fie altfel, doamnă judecător.

Sachs aflase că, la fel ca mai toţi judecătorii, şi doamna Benson-Wailes avea tendinţa de a ţine prelegeri. Judecătoarea se sprijini de spătarul scaunului şi se adresă asistenţei:

— Ei bine, în statul New York procedura de adopţie implică un studiu al locuinţei, al posibilităţilor de educaţie, al timpului dedicat copilului, de regulă acordându-se o perioadă de probă de trei luni. Toată dimineaţa am citit acte şi rapoarte, am discutat cu asistenţi sociali şi cu tutorele legal numit de noi pentru a răspunde de fetiţă. Am primit referinţe foarte bune, dar lucrurile s-au mişcat mai rapid decât a decăzut echipa Chicago Bulls după plecarea lui Michael Jordan. Prin urmare, iată cum voi proceda. Voi acorda celor doi soţi tutela pe o perioadă de trei luni, sub supravegherea Departamentului de Servicii Sociale. La încheierea acestui termen, dacă nu vor exista probleme, voi acorda drept de adopţie permanentă, cu o perioadă de probă de trei luni, conform legii. Ce părere aveţi?

Sachs încuviinţă din cap.

— E foarte bine aşa, doamnă judecător.

Judecătoarea studie cu atenţie chipul Ameliei Sachs. Apoi, aruncând o privire spre Po-Yee, apăsă pe butonul interfonului şi spuse:

— Introduceţi solicitanţii.

O clipă mai târziu uşa sălii se deschise şi Sam Chang însoţit de Mei-Mei intrară cu paşi temători. Îi însoţea avocatul lor, un chinez în costum cenuşiu-deschis şi cămaşă de un roşu atât de

strident de parcă ar fi provenit din dulapul de haine al lui Dellray.

Chang o salută din cap pe Sachs, care se ridică şi se duse către ei, apoi le strânse, pe rând, mâna. Mei-Mei făcu ochii mari văzând fetiţa, pe care Sachs i-o dădu în primire. Mei-Mei o strânse cu putere în braţe.

— Domnule Chang, doamnă Chang, vorbiţi engleza?

— Eu puţin, răspunse Chang. Soţia mea, nu bine.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Sing? se adresă judecătoarea avocatului.

— Da, doamnă judecător.

— V-am ruga să ne ajutaţi cu traducerea.

— Desigur.

— De regulă, procedura de adopţie în această ţară e dificilă şi complicată. Practic este imposibil ca unui cuplu având statut incert de imigranţi să-i fie acordată custodia.

Urmă o pauză, timp în care Sing traducea. Mei-Mei aprobă din cap.

— Dar cazul dumneavoastră este unul neobişnuit.

O nouă pauză, în timp ce de pe buzele lui Sing îşi luau zborul cuvinte chinezeşti scurte şi sacadate. De data aceasta, atât Chang, cât şi soţia lui încuviinţară din cap. Amândoi tăceau. Totuşi, în ochii lui Mei-Mei se aprinse un licăr şi respiraţia ei deveni mai iute. Sachs observă că femeia ar fi vrut să zâmbească, însă se străduia să se abţină.

— Mi s-a comunicat de la Biroul pentru Imigrare şi Naturalizare că aţi solicitat azil politic şi, datorită statutului dumneavoastră de disident din China, probabil că cererea va fi aprobată. Ceea ce mă asigură că veţi putea aduce oarecare stabilitate în viaţa acestui copil. La fel ca şi faptul că atât dumneavoastră, domnule Chang, cât şi fiul dumneavoastră aveţi de lucru.

— Da, domnule.

— Doamnă, nu domnule, îl corectă cu asprime judecătoarea Benson-Wailes, fără îndoială, genul de femeie ale cărei ordine în tribunal nu trebuiau date decât o singură dată.

— Iertaţi-mă, doamnă.

Judecătoarea repetă soţilor Chang ceea ce-i spusese şi Ameliei Sachs în legătură cu perioada de probă şi cu adopţia.

Se pare că cei doi înţelegeau engleza suficient de bine ca să-şi dea seama de esenţa mesajului judecătoarei şi fără a avea nevoie de o traducere completă. Mei-Mei începu să plângă încet, iar Sam Chang o strânse în braţe, zâmbind şi şoptindu-i la ureche. Apoi Mei-Mei se apropie de Sachs şi o îmbrăţişă.

— *Xiexie,* mulţumesc, mulţumesc.

Judecătoarea semnă un act în faţa lor.

— Puteţi lua copilul cu dumneavoastră, spuse ea, încheind audierea. Domnule avocat Sing, discută cu funcţionara ca să aflaţi ce acte trebuie completate.

— Am înţeles, doamnă judecător.

Sam Chang îşi conduse familia, acum îmbogăţită oficial cu un nou membru, spre parcarea de lângă clădirea din piatră neagră a Tribunalului Familial. Era a doua înfăţişare în tribunal pe ziua aceea. Mai devreme, depusese mărturie la audierea preliminară a familiei Wu. Cererea lor de azil politic avea mai puţine şanse decât a lui Chang, însă avocatul lor rămânea relativ optimist în privinţa rămânerii familiei Wu în Statele Unite.

Familia Chang şi poliţista se opriră lângă maşina ei sport de culoare galbenă. William, care toata ziua fusese posomorât şi îmbufnat, se lumină la faţă dând cu ochii de maşină.

— E un Camaro SS, spuse el.

— Te pricepi la maşini americane? râse Sachs.

— Cine şi-ar dori să conducă alte maşini? întrebă el dispreţuitor.

Tânărul cel slăbuţ studie cu atenţie maşina.

— E al dracului de simpatică.

— William, şopti ameninţător Chang, însă băiatul îi răspunse cu o privire rece şi indiferentă.

Mei-Mei şi copiii porniră spre microbuzul lor, dar Chang rămase lângă poliţistă. Traducând rar în engleză, Chang se adresă femeii cu părul roşcat:

— Tot ce făcut voi pentru noi, dumneata, domnul Rhyme… Nu ştiu cum mulţumesc la voi… Iar fetiţa… ştiţi, soţia mea, întotdeauna a…

— Înţeleg, răspunse poliţista.

Vorbea cu glas întretăiat şi Chang îşi dădu seama că, deşi îi aprecia recunoştinţa, Sachs se simţea stânjenită să-i primească mulţumirile. Poliţista se aşeză pe scaunul şoferului, schiţând o uşoară grimasă din pricina vreunei încheieturi dureroase sau a unei întinderi musculare. Motorul porni cu zgomot sacadat şi Sachs ieşi repede din parcare, cu roţile învârtindu-se din ce în ce mai tare, pe măsură ce maşina căpăta viteză.

În câteva clipe dispăru din vedere.

Peste puţin timp familia trebuia să meargă la o firmă de pompe funebre din Brooklyn, unde trupul lui Chang Jiechi era pregătit pentru funeralii. Totuşi, Sam Chang rămase pe loc, privind grupul de clădiri cenuşii ale tribunalului şi blocurilor cu birouri din jur. Omul acesta, prins între yin şi yang din viaţa lui, avea nevoie de un moment de singurătate. Cât îşi dorea să lase deoparte atitudinea dură, masculină, tradiţională, autoritară – caracteristice vieţii din China – şi să adopte elementul artistic, feminin, intuitiv, nou – tot ce reprezenta Ţara cea Frumoasă. Dar cât de greu îi era să facă acest lucru! Mao Zedong, se gândi el, încercase abolirea vechilor obiceiuri şi mentalităţi printr-un simplu decret şi, ca urmare, aproape îşi distrusese ţara.

Nu, îşi spuse Chang, trecutul rămâne pentru totdeauna alături de noi. Numai că nu ştia – încă – unde să-i găsească trecutului un loc în viitor. Era posibil. Cât de aproape se găseau Palatul Interzis, cu vechile lui năluci, şi Piaţa Tiananmen, cu spiritul ei atât de diferit. Chang presupunea totuşi că aceasta reconciliere era un proces menit să dureze până la sfârşitul vieţii lui.

Iată-l aici, la o emisferă depărtare de tot ce-i era cunoscut, complet dezorientat şi asaltat de probleme.

Şi, în plus, asediat de nesiguranţa existenţei într-o ţară străină.

Totuşi, erau câteva lucruri pe care Sam Chang le ştia:

Ştia că în fiecare toamnă, de Ziua Curăţării Mormintelor, avea să găsească mângâiere aranjând mormântul tatălui său, aducând ofrandă de portocale şi stând de vorbă cu spiritul bătrânului.

Ştia că Po-Yee, Copilul Multiubit, va creşte şi va deveni o femeie perfect adaptată la aceste locuri şi vremuri remarcabile – Ţara cea Frumoasă în pragul unui nou veac – îmbrăţişând fără efort spiritul Chinei şi al Americii, Hua şi Meiguo, dar capabilă să se ridice deasupra amândurora.

Ştia că William va avea în cele din urmă o cameră numai a lui şi va ajunge să-şi verse mânia şi pe altceva decât pe tatăl său, că încet, încet furia lui îşi va lua zborul ca pasărea Phoenix din propria cenuşă şi-şi va găsi şi el un echilibru.

Ştia că el însuşi va munci din greu, că îşi va continua strădania ca disident şi că în zilele libere îşi va savura bucuriile modeste, plimbându-se cu Mei-Mei prin cartier, vizitând parcuri şi galerii de artă, petrecând ceasuri întregi prin magazine ca Articole pentru Locuinţa Dumneavoastră, unde-şi vor face cumpărăturile sau pur şi simplu se vor plimba printre standuri, admirând belşugul de pe rafturi.

În cele din urmă, Sam Chang se îndepărtă de clădirile cele înalte şi se înapoie la microbuz, mânat de dorinţa de a fi din nou cu familia.

Amelia Sachs intră grăbită în sufragerie, încă îmbrăcată ca o femeie de afaceri din Manhattan, pentru misiunea ei sub acoperire.

— Ei, bine? o întrebă criminalistul, orientându-şi scaunul cu rotile astfel încât să ajungă faţă în faţă cu ea.

— S-a rezolvat, răspunse ea, dispărând în sus pe scări.

Peste câteva minute, se întoarse îmbrăcată cu jeanşi şi tricou, ca de obicei.

— Ştii, Sachs, puteai să adopţi chiar tu copilul, dacă voiai. Făcu o pauză. Adică, am fi putut *amândoi* să facem asta.

— Ştiu.

— Şi de ce n-ai vrut?

Ea se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Mai deunăzi am pus la pământ un agent, ajutată de un infractor, pe o alee din Chinatown, pe urmă am înotat la treizeci de metri sub apă, după care am făcut parte dintr-o echipă de capturare a unui răufăcător… n-am cum să *nu* fac astfel de lucruri, Rhyme.

Şovăi, gândindu-se cum şi-ar fi descris pe scurt mai bine sentimentele, apoi râse.

— Tata spunea că există două feluri de şoferi: cei care verifică unghiul mort atunci când schimbă benzile şi cei care nu fac asta. Eu fac parte din a doua categorie. Dacă aş avea un copil acasă, m-aş asigura în permanenţă. N-ar fi o treabă.

Rhyme înţelegea exact la ce se referea poliţista. Totuşi, o întrebă în glumă:

— Dacă nu verifici unghiul mort, nu te temi de accidente?

— Şmecheria e să conduci mai repede decât toţi ceilalţi. În felul ăsta, nu rişti să fie nimeni în unghiul mort.

— Când eşti în mişcare, n-au cum să te prindă.

— Mda.

— Ai fi o mamă bună, Sachs.

— Iar tu, un tată bun. Se va întâmpla şi asta, Rhyme. Dar să mai lăsăm vreo câţiva ani. Pe moment avem alte câteva lucruri de realizat la viaţa noastră, nu crezi?

Făcu semn din cap spre tabla albă, pe care Thom notase elementele cazului GHOSTKILL, aceeaşi tablă albă pe care fuseseră scrise însemnări ale altor zeci de cazuri dinainte şi care avea să fie plină de date ale altor zeci de cazuri viitoare.

Desigur, ea avea dreptate, reflectă Lincoln Rhyme. Lumea descrisă de aceste însemnări şi fotografii, mediul riscant în care trăiau amândoi reprezenta însăşi existenţa lor – cel puţin deocamdată.

— Am făcut toate demersurile, spuse el.

Rhyme vorbise la telefon, aranjând ca trupul neînsufleţit al lui Sonny Li să fie trimis tatălui său, la Liu Guoyuan, în China. De pregătiri se ocupa o firmă de pompe funebre chineză.

Rhyme mai avea de făcut un singur lucru legat de această moarte. Comandă programul necesar de pe calculator. Sachs se aşeză lângă el.

— Dă-i drumul, îl îndemnă ea.

După jumătate de oră de scris şi şters cuvinte, el şi Sachs ajunseră la următoarea versiune:

> Stimate domnule Li,
>
> Vă scriu pentru a vă transmite sincere condoleanţe pentru moartea fiului dumneavoastră.
>
> Vreau să ştiţi cât de recunoscători suntem, eu şi colegii mei din poliţie, pentru privilegiul de a fi putut lucra cu Sonny la un caz greu şi periculos, care în final a dus la moartea fiului dumneavoastră.
>
> Sonny a salvat multe vieţi şi a dat pe mâna justiţiei un criminal înrăit – ceea ce, fără ajutorul lui, noi n-am fi reuşit să facem. Acţiunile lui îi cinstesc memoria în cel mai înalt grad, iar noi, comunitatea

oamenilor legii din Statele Unite, îi vom purta întotdeauna cel mai profund respect. Sper din toată inima că sunteţi la fel de mândru de curajul şi sacrificiul fiului dumneavoastră precum suntem şi noi.

Lincoln Rhyme, detectiv, cpt. NYPD (re.)

Rhyme o citi şi bombăni:

— E prea mult. Prea sentimentală. S-o luăm de la început.

Dar Sachs întinse mâna şi apăsă pe Print.

— Nu, Rhyme. Las-o aşa. Uneori prea mult e un lucru bun.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

Sachs puse deoparte scrisoarea, ca s-o traducă Eddie Deng ceva mai târziu, când urma să sosească.

— Vrei să ne reîntoarcem la probe? întrebă Sachs, arătând din cap spre tabla albă.

Erau multe de făcut în pregătirea procesului Strigoiului.

— Nu, răspunse Rhyme. Vreau să joc un joc.

— Un joc?

— Da.

— Sigur, răspunse ea, cu aparentă modestie. Am chef să câştig.

— Ai vrea tu, o tachină el.

— Ce joc? întrebă Sachs.

— *Wei-Chi.* Tabla de joc e acolo. Ia şi săculeţii cu piese.

Ea găsi jocul şi-l instală pe masă, în dreptul lui Rhyme. Privi scurt la ochii lui, care studiau pătrăţelele de pe tablă, şi spuse:

— Am impresia că trişezi, Rhyme. Ai mai jucat jocul acesta.

— Eu şi Sonny am mai jucat câteva partide, spuse el detaşat.

— Ce înseamnă câteva?

— Trei, nu mai mult. Cu greu m-aş putea intitula *expert,* Sachs.

— Şi cum a fost?

— Durează un timp până capeţi pulsul jocului, răspunse el pe un ton defensiv.

— Adică ai pierdut! ghici ea. Toate trei partidele.

— La ultima a fost cât pe ce să câştig.

Ea privi tabla.

— Pe ce jucăm?

— O să ne gândim noi la ceva, răspunse el enigmatic.

Îi explică regulile şi ea se aplecă în faţă, ascultându-l cu mare atenţie.

— Cam asta e… spuse el într-un târziu. Cum n-ai jucat niciodată până acum, beneficiezi de un avantaj. Tu faci prima mutare.

— Nu, se opuse Sachs. Nu vreau niciun avantaj. Dăm cu banul.

— Aşa e regula, o linişti Rhyme.

— Fără avantaje, repetă ea, scoţând din buzunar o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. Cap sau pajură?

Şi aruncă moneda în sus.

MULŢUMIRI

Toate mulţumirile mele lui Kim Arthur şi personalului de la Invacare, precum şi lui Cheryl Lehman pentru informaţiile lor extrem de utile privind îngrijirea pacienţilor cu leziuni ale coloanei vertebrale şi aparatura disponibilă pentru ei. Şi, la fel ca de fiecare dată, mulţumiri lui Madelyn.

{1} Serviciul de Imigrare şi Naturalizare (n.tr.).

{2} Emergency Position Indicating Radiobeacon – radiobaliza de indicare a poziţiei sinistrului (n.tr.).

{3} Global Maritime Distress and Safety System – Sistemul Global de Alarmă şi Siguranţă Maritimă (n.tr.).

{4} Emeril John Lagasse, maestru bucătar celebru, patron de restaurante, personalitate de televiziune şi autor de cărţi de bucate (n.tr.).

{5} În mod obişnuit, în limba engleză, vaporul este personificat şi socotit ca fiind de genul feminin (n.tr.).

{6} Emergency Services Unit – Brigada de Intervenţie Rapidă (n.tr.).

{7} Dispozitiv de umflare şi sigilare a anvelopelor (n.tr.).

{8} Material sintetic rezistent şi impermeabil (n.tr.).

{9} VBS – Forma specializată de educaţie religioasă adresată îndeosebi copiilor, în cadrul căreia, de regulă, bisericile desfăşoară felurite activităţi pe timpul verii (n.tr.).

{10} Prescurtare de la *Abdul scam* (escrocherie), provenind de la numele companiei Abdul Enterprise Ltd, implicată într-un scandal de corupţie de la sfârşitul anilor 1970 (n.tr.).

{11} Denumire compusă din cuvintele englezeşti *ghost* („strigoi”) şi *kill* („a ucide”) (n.tr.).

{12} Vacuum Metal Deposition – depunere de metal făcută în vid – procedeu de colectare a amprentelor latente (n.tr.).

{13} Principala gară din New York (n.tr.).

{14} Tactici Speciale (n.tr.).

{15} Remote Mobile Patrol – maşină a poliţiei cu echipaj însărcinat cu supravegherea (n.tr.).

{16} Test genetic pentru determinarea cromatinei sexuale (n.tr.).

{17} Credinţe primitive, superstiţii (n.tr.).

{18} Referire la retragerea în Insula Taiwan a rămăşiţelor înfrânte ale armatei lui Cian Kai-Şi, conducătorul Partidului Naţionalist – Gomindan (n.tr.).

{19} Franklyn Delano Roosevelt (n.tr.).

{20} Organizaţie nonprofit, care oferă membrilor asigurări de sănătate care acoperă spitalizarea, asistenţa medicală şi intervenţiile chirurgicale (n.tr.).

{21} Circa numărul 42, în Europa (n. red.).

[22] Prescurtare pentru „probleme de alocare a personalului” (n.tr.).

[23] Physical Evidence Response Team – Echipa de Reacţie Rapidă pentru Probe Fizice (n.tr.).

[24] Mişcarea New Age (Noua Eră), curent modern şi umanist, care susţine o viziune comună a unei noi ere a iluminării, cunoaşterii şi armoniei (n.tr.).

[25] Coordonate de delimitare a zonei de interes (n.tr.).

[26] Adunare a indienilor nord-americani (n.tr.).

[27] Professional Association of Diving Instructors (n.tr.).

[28] Costume de neopren folosite în general în apele cu temperatură între 10 şi 25° C. Apa pătrunde în costumul de neopren într-o peliculă foarte subţire, care se încălzeşte la temperatura corpului (n.tr.).

[29] Denumire consacrată pentru durerile osteoartro-musculare cauzate de expansiunea bulelor de gaze ce apar în cazul bolii de decompresie (n.tr.).

[30] Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives – Biroul pentru Alcool, Tutun, Arme de foc şi Explozivi (n.tr.).

[31] Drug Enforcement Administration – Departamentul de Combatere a Traficului cu Droguri (n.tr.).

[32] Speranţă norocoasă (n.tr.).

[33] Emergency Medical Services – Serviciul Medical de Urgenţă (n.tr.).

[34] În engleză, *stow* înseamnă a stoca într-un container (n.tr.).

[35] *Rhyme,* în engleză, se traduce prin „rimă” (n.tr.).

[36] Referire la vechile tradiţii, vechea cultură, vechile obiceiuri şi vechile idei (n. tr.)

Table of Contents

Nota autorului
I Capul-de-şarpe
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8

II Ţara cea frumoasă
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22

III Cartea viilor şi a morţilor
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29

IV Tăind coada Dragonului
- Capitolul 30
- Capitolul 31

Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
V Toate la timpul lor
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
MULȚUMIRI

Table of Contents

Nota autorului
I Capul-de-şarpe
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8

II Ţara cea frumoasă
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22

III Cartea viilor şi a morţilor
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29

IV Tăind coada Dragonului
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32

Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
V Toate la timpul lor
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
MULȚUMIRI

Table of Contents

Nota autorului 6
I Capul-de-şarpe 7
Capitolul 1 8
Capitolul 2 15
Capitolul 3 24
Capitolul 4 32
Capitolul 5 41
Capitolul 6 57
Capitolul 7 66
Capitolul 8 80
II Ţara cea frumoasă 89
Capitolul 9 90
Capitolul 10 108
Capitolul 11 125
Capitolul 12 136
Capitolul 13 146
Capitolul 14 157
Capitolul 15 166
Capitolul 16 180
Capitolul 17 191
Capitolul 18 201
Capitolul 19 217
Capitolul 20 226
Capitolul 21 236
Capitolul 22 242
III Cartea viilor şi a morţilor 249
Capitolul 23 250
Capitolul 24 264
Capitolul 25 276
Capitolul 26 287

Capitolul 27 297
Capitolul 28 313
Capitolul 29 322
IV Tăind coada Dragonului 336
Capitolul 30 337
Capitolul 31 349
Capitolul 32 356
Capitolul 33 369
Capitolul 34 378
Capitolul 35 390
Capitolul 36 397
Capitolul 37 412
Capitolul 38 421
Capitolul 39 437
Capitolul 40 450
V Toate la timpul lor 459
Capitolul 41 460
Capitolul 42 469
Capitolul 43 478
Capitolul 44 486
Capitolul 45 494
Capitolul 46 504
Capitolul 47 512
Capitolul 48 518
Capitolul 49 526
Capitolul 50 540
MULŢUMIRI 553